Kate Pearsall

KARANLIĞIN İÇİNDEKİ TAT

ARTEMİS MİLENYUM

YAYIN NO: 2736
MİLENYUM: 184

Karanlığın İçindeki Tat
Kate Pearsall

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Çevirmen: Çiğdem Köfüncü
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Mihriban Onur
Kapak İllüstrasyonu: Imogen Oh
Kapak Tasarımı: Jessica Jenkins
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Şubat 2026
ISBN: 978-625-8667-12-7
Sertifika No: 43949

Karanlığın İçindeki Tat
©2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Bittersweet in the Hollow
© 2023 by Kate Pearsall

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Park & Fine Literary and Media ile yapılan anlaşma ile Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Kate Pearsall

KARANLIĞIN İÇİNDEKİ TAT

Çevirmen: Çiğdem Köfüncü

Ava için...

Ve çok fazla veya çok derin duygular
hissettiğine inanan herkes için...

@ayisigikitap

JAMES AİLESİ DAĞ BİLGELİĞİ KİTABI

Haziran

Çilek Ayı

Hazirandaki dolunay, yabani çileklerin olgunlaşmaya başlamasıyla zirveye ulaşır. Dolunay gecelerinde duygular yükselir ve yaz sıcağı beraberinde sezgilerimizi artıran huzursuz bir enerji getirir. Ateşli öfkeye, gereksiz risklere, tutuşan tutkulara ve iyi gizlenmiş aldatmacalara dikkat edin. Koruma, kararlılık, güç, sevgi ve doğurganlık tılsımlarını çalıştırmak için ideal zamandır.

Mevsiminde

Bahçe: Kuşkonmaz, pancar, brokoli, lahana, havuç, kiraz, yeşillik, taze soğan, bezelye, turp, ravent, çilek ve tatlı biber.

Hasat: Yabani çilek, sarvis böğürtleni (solucanlardan kaçınmak için dağın tepesindeki ağaçlardan toplanır), ısırgan otu, karahindiba yeşillikleri, orman tavuğu mantarı, yabani havuç, ok yaprağı ve inek zambağı kökü.

Koruma İçin Isırgan Otu İpi

Dolunay altında ısırgan otunun uzun liflerini ipliğe eğin ve üç tutamı bir ipe örün. İpi, bir yeri korumak için kapı tokmağına veya bir kişiyi korumak için bileğinize bağlayın. Tehdit geçtiğinde ipi yakın, yoksa yeni bir belaya davetiye çıkartırsınız.

Bahçeye konacak bir kâse bira, salyangoz ve sümüklü böcekleri yok edecektir ancak son zamanlarda biranın tepedeki ailenin en büyük oğlunu cezbettiği kanıtlanmıştır. Dün geceki öğürme ve tükürme seslerine bakılırsa, kâseye koymadan önce içine bir sümüklü böcek atmak işe yarıyormuş gibi görünüyor.

—Elora James, 1935

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 1

KESİN OLARAK BİLDİĞİM ŞEY ŞU: Döküm tava, domuz yağıyla silinir. Turşu ve konserve yapmanın en iyi dönemi ayın küçüldüğü zamanlardır. Ayrıca, derinlere gömülmüş sırlar asla o şekilde kalmaz.

Pencereye sıkıştırılmış kutu vantilatörün önüne oturup hava tenimde hareket edebilsin diye gömleğimin ucunu kaldırdım. Harvest Moon bir zamanlar bir değirmendi ve kalın, eski kireç taşı duvarları, içini serin tutmayı sağlardı. Ama haftada altı gün kahvaltı ve öğle yemeği servis ediyorduk, dolayısıyla yiyecekler pişmeye başladığında sıcaktan kaçış olmuyordu.

Büyükannem, yarın geceki festival için yemek hazırladığı küçük mutfağın diğer tarafından bana baktı. Bıçağının ucunu, Thompsonların bebeğinin koliğini* tedavi etmesi için verilen bir domuz kaburgasının arasından geçirdi. Kemiği kırıp, etlerini parça parça sıyırırken bakışları üzerimde olsa bile elleri hiç durmuyor, hiç tereddüt etmiyordu. Et şeritlerini kendi gizli tarifi olan baharatlı marine sosunun olduğu bir kâseye, kemikleri

* Kolik, genellikle bebeklerde görülen, sebebi tam olarak bilinmeyen ve şiddetli karın ağrıları ile kendini gösteren bir durum. -ed.n.

de et suyu için bir kızartma tavasına attı. Hiçbir şey ziyan edilmiyordu.

Kız kardeşlerim ve ben paslanmaz çelik masaları, beyaz duvarları ve hafif çamaşır suyu kokusu olan bu mutfakta büyüdük. Bisküvi hamuru açar, dökme demiri tuzla ovardık. Tezgâhın üzerini zar zor görebilecek kadar küçük olduğumuz zamandan beri kaşık kaşık çilekli reçel yerdik. Bu yüzden büyükannemin ne düşündüğünü biliyordum: Burada vantilatörün yanında durmak, haziran ayı ve gölgede bile otuz derece olmasına rağmen, tahammül edemeyeceği bir şey olarak yorumlanabilir.

Haftalardır dağların eteğinde biriken nem yüzünden şu anda oluşan bir ter damlası ensemden aşağı doğru kaydı. Bir keresinde sıcaklık artışı ile vahşet arasında bir ilişki olduğunu okumuştum. Daha sıcak yazların şiddetli yazlar olduğunu. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama havanın şu anki yoğun ve ağır hâline bakınca herkesin sinirleri bozulmaya hazır gibi görünüyordu.

Mutfağın arkasında, benden on bir ay daha büyük olan ablam Rowan, bulaşık makinesinin metal sapını kaldırınca koyu renk saçlarını güzel yüzüne yapıştıran bir buhar bulutu havalandı. Dördümüzün de uzun koyu renk saçları, parlak mavi gözleri ve pembe dolgun dudakları vardı ama Rowan'ın saçları daha koyu, gözleri daha mavi ve dudakları daha dolgundu. Yine de başkalarını kendisine fazla yaklaştırmamak için güzelliğini bir zırh gibi kullanıyordu. Sivri dikenleri olan bir gül misali.

Yüksek bir rafa birkaç bardak koymak için uzandığında, kalçası boyunca kıvrılıp giden siyah mürekkebin bir kısmını ortaya çıkaracak kadar tişörtü yukarı kalktı. Rowan'ı bütün yaz bulaşık yıkama görevine mecbur eden şey, annemin bu yılan dövmesini fark etmesiydi. Her ne kadar yemek odasından

uzak durmak istesem de onu kıskanmıyordum. Mutfaktaki en sıcak iş buydu.

En büyük ablamız Sorrel omzunda kirli tabaklarla dolu bir tepsiyle kanatlı kapıdan içeri girdi. Yüksek basınçlı yıkama döngüsünün takırtısından dolayı Sorrel'ın yaklaştığını duyamayan Rowan dönerken, Sorrel da bulaşık yıkama alanına doğru hızla yanımdan geçti. Bir şangırtıyla çarpıştılar ve tüm tepsi devrildi. Tabaklar ve bardaklar birbirine çarparken, ben sadece izleyip her şeyin yıkılmasını beklemekle yetindim. Yine de bir şekilde mümkün olan son saniyede, Sorrel durumu toparlamayı başardı.

Tam rahat bir nefes alırken, kenarda sallanan tek bir biftek bıçağı yana devrildi. Keskin bir gürültüyle yere saplanıp titreyerek döşeme tahtalarının arasına girdi.

Bulunduğu yerden, "Bıçak düştü," diye uyaran annem, kendi tırtıklı bıçağını bir domatesin yeşil kabuğundan geçirirken durakladı.

"Bela geliyor." Büyükannem, eski bir halk sözünü pencereye doğru bir bakış atarak söyledi. Fırtına bulutları dağların üzerinde güç toplarken gökyüzü hastalıklı bir yeşil renge bürünmüş vaziyetteydi.

Kulağa batıl inanç saçmalığı gibi gelebilir ancak bu gerçek James ailesi mirasıdır. Kendimi bildim bileli akşamları, son müşteri de evine gittikten sonra, dileklerimizi defne yapraklarına beyaz mürekkeple yazar, parmaklarımızın arasında ezer ve ardı ardına rüzgâra bırakırdık, ta ki etrafımızdaki tüm hava o yeşil yaprakların acı kokusuyla dolana kadar. Asla yazılmaması, tek bir nefeste fısıldayarak söylenmesi gereken özel sözcükler öğrenmiştik. Sıcak tavalardan kaynaklanan yanıkların, büyükannemin bu sözcüklerden birkaçını hafifçe mırıldanmasıyla ciltten temizlendiğini izlemiştik.

"Dikkat et!" diye bağıran Sorrel, tepsiyi omzundan indirip tezgâha koymak için eğilirken, Rowan'a sertçe bağırdı. Sonra dönüp bana sert sert baktı. "Ve orada öylece dikildiğin için sağ ol, Linden. Her zamanki gibi." Ben, yılan gibi soktuğu lafın acısını hissederken, o çoktan yüzünü çevirmişti.

Birbirimize her zaman çok yakın olmuştuk, arka arkaya doğan dört kız kardeşin olması gerektiği gibi. Ama artık Sorrel üniversiteden dönmüştü ve her şey farklıydı. Jameslerin giden ilk kızı olarak geride bıraktığı aynı alana artık sığmıyormuş gibi.

Annem, beline doladığı önlüğe sıkıştırdığı bulaşık havlusuna ellerini silip büyük bir tepsiye son iki tabağı koydu. "Sipariş hazır," dedi bana, yemek odasına doğru başıyla işaret ederek.

Defne yapraklarına ne kadar çok dilek dilersem dileyeyim, bu işten kurtulamayacaktım. Sorrel'ın yanından geçip mutfaktan çıkmadan önce yerdeki bıçağa bir kez daha baktım.

Masama ulaştığımda tepsiyi bir standa koydum, sonra her tabağı ait olduğu müşterinin önüne kaydırdım. Sakallı adam için kızarmış yeşil domatesli BLT,* yakasında minik bir delik olan genç adam için tereyağlı bisküvi ve sosis sosu, gözlük takan kadın için üzerine bal gezdirilmiş kızarmış tavuk ve yanında fasulye çorbası, kolunu sürekli silen küçük çocuk için ise kalın doğranmış ev yapımı patates cipsi ile bir lahana salatası.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," dedim ve çocuğun yanına fazladan bir deste peçete bıraktım.

Boş tepsiyi almak için hareket ederken, büyükannemin yaz sonunda yaptığı konserve jalapeñolar** gibi acı-tatlı bir tat parladı dilimde. Başım şaşkınlıkla aniden döndü ve sakallı adam görmeden, genç adamın kadına baktığını fark ettim.

---

* *İng.* BLT (Bacon, lettuce, tomato): Domuz pastırması, marul, domates. Klasik bir sandviç türü. -ed.n.

** Jalapeño, Meksika kökenli, orta büyüklükte bir biber türü. -ed.n.

Bilmememem gereken sırları gizlemek için mutfağa doğru döndüm, tam o sırada biriyle çarpıştım. Sertçe. Tepsinin kenarı çeneme çarpıp, dişlerimin dilime geçmesine neden oldu. Geriye doğru tökezleyip düştüm. Tam herkesin önünde çaydanlığın üzerine düşecekken, bir el kolumu yakaladı. Bakışlarım o güçlü koldan, mükemmel yüze doğru kaydığında, yere düşen tek şey midem oldu.

Cole Spencer. Kasabanın altın çocuğu, en azından restoranı her gün dolduran dedikodulara göre. Sınıf başkanı, okul birincisi, yıldız oyun kurucu, iri kasları ve parlayan cildiyle Tanrı'nın Caball Hollow'a verdiği kutsanmış hediye. Güneşten öpülmüş saçları lanet olası bir hâle gibiydi.

Kolumu bırakıp ellerini ceplerine soktu. "Nereye gittiğine dikkat et, James."

James. Sanki beni kız kardeşlerimden ayırt etmiyormuş gibi. Sanki hiç yakın olmamışız gibi. Sanki aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi.

Geçen yıldan beri buraya pek uğramamıştı ama bu yaz futbol eğitim kampına yardım ettiğini duydum. Kamptaki eğitimden sonra Harvest Moon'a gelmek bir gelenekti. Babam ve onun babası vardiyaları arasında köşe masada kamp kurarken Cole'un başlattığı bir gelenek. Her şeyin farklı olduğu dönemlerde...

"Üzgünüm." Yavaşça başımı sallayıp, dilimdeki acı tadı emdim. "Hepimiz melek kanatlarıyla yeryüzünün üzerinde uçamıyoruz işte."

Gözlerinin kenarları kısıldı ve yıpranmış gri tişörtünün altındaki vücudu kasıldı. Bu o kadar ince bir tepkiydi ki dikkat etmesem fark etmezdim. Tüm kasaba Spencer ailesine saygı duysa da Cole, görünüşünü korumanın yarattığı baskı ve kendisine duyulan hayranlıktan asla memnun değildi. Zira Spencerların da kendi sırları vardı.

Ama korku ve tiksintiyle birlikte keskin bir tat dilimin altından kayarken, küçük zaferim kısa sürdü. Burnum refleksif bir şekilde kırıştı. İstilaya karşı sertçe yutkunup, bana ait olmayan tüm duyguları uzaklaştırmak için mücadele verdim. Dikkatli olmadığım her zaman, içime dolup beni şişiren ve bir şekilde dışarıya sızan türden duyguları...

Birinin en derin duygularına istemeden de olsa vâkıf olmak yeterince kötüydü ama Cole'un beni artık ne kadar farklı gördüğünü böylesine güçlü bir şekilde hatırlamak -ve buna hakkının olması- içimi parçalıyordu.

"Peki burada oturabilir miyiz, yoksa..." Futbol takımının vurucusu ve Cole'un gölgesi olan Bryson Ivers, bir kolunu onun omzuna atıp kapının yakınındaki boş bir masayı işaret etti. Aniden belirdiği için irkildim. "Pardon, özür dilerim, bölmek istememiştim..." Cole ve bana doğru elini salladı. "Her ne yapıyorsanız, onu."

Parmaklarım tepsiyi daha sıkı kavradı ve yanaklarım ısındı, Cole'un bal rengi gözleri tekrar netleşti. İfadesinde adlandıramayacağım kadar çabuk kaybolan bir şey vardı. Dudaklarına kendini beğenmiş bir tebessüm yayılırken, ona ne kadar uzun zamandır baktığımı fark ettim. Gözümü kırpıştırıp bakışlarımı kaçırdım.

"Bütün bunlar neydi?" diye sordu Bryson, Cole'u açık masaya doğru çekerken. Hâlâ duyabilecek kadar yakın olduğumu fark etmiyor ya da umursamıyordu.

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun," dedi Cole hafifçe omuz silkerek. Sesini alçalttığı için sözlerinin geri kalanını anlayamadım ancak Bryson başını geriye atıp gülüyordu.

Mutfağa açılan kanatlı kapıdan içeri girerken ağzımda hindiba kökü gibi acı bir tat vardı. Cole'un öğle yemeğini bitirene kadar beni tamamen unutmuş olacağından emindim. Bense bu

ânı uzun bir süre tekrar tekrar yaşayıp beni sinirlendirmesine izin verdiğim için kendi kendimi yiyecektim.

"Ne oldu?" diye sordu Rowan, mutfağın arkasına doğru koştururken.

"Yeni masayı alamam," diye fısıldayıp hızla annemle büyükanneme baktım. "Sorrel, sen alır mısın?"

"Benim bölümüm tıka basa dolu, Linden," dedi Sorrel, siparişin geri kalanını beklerken tepsiyi kontrol ettiği için başını bile kaldırmadan. "Zaten yeterince masam var."

"Neden böyle yapıyorsun?" Rowan kalçasını Sorrel'ın yanındaki tezgâha yaslayıp kollarını kavuşturdu. "Aynısını sen isteseydin, Linden yapardı. Biliyorsun."

Sorrel homurdanarak bana döndü. "Burada her zaman senin savaşlarını verecek biri olmayacak, Linden. Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi olur." Rowan'a karanlık bir bakış attı. "Ben de ona bu şekilde yardım ediyorum." Sipariş defterini önlüğünün ön cebine sokarken eğilip sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle mırıldandı: "Tanrım, bebek gibi davranmayı bırak."

Yere bakıp ellerimi inceledim. "Cole," dedim yumuşak bir sesle. Kelimeler boğazıma takıldı. Bunca zamandan sonra hâlâ bana ulaşabilmesinden nefret ediyordum.

Sorrel'a doğru keskin bir şekilde iç çeken Rowan, tezgâhtan uzaklaşıp ağartılması kolay olan düz beyaz ama kirli mutfak önlüğünü çıkarıp, kapının yanındaki askıda duran işlemeli, güzel olanla değiştirdi.

Sorrel başını sallamaya başlamıştı bile. "Annem ay boyunca aylaklık ettiğini söyledi... Ne bir masaya bakmış ne de bahşiş almışsın," dedi Rowan'a. "Bulaşıkları yıkamak için burada olmazsan iyice sinirlenir."

Annemin sırtı bize dönük bir şekilde durduğu, kulağında telefonla not defterine bir şeyler karaladığı yere baktım. Muhtemelen sipariş alıyor ya da bir tedarikçiye sipariş veriyordu. Her iki durumda da dikkati uzun süre dağılmazdı.

Daha ben onu durduracak cesareti toplayamadan, Rowan, Sorrel'ın yanından geçip kanatlı kapıdan içeri girdi. "Hemen dönerim," dedi omzunun üzerinden.

Sorrel, ağzı sert bir çizgi hâlinde, onun gidişini izledi. Bir an daha tereddüt ettim ama sonra Rowan'ı takip edip ön tezgâhın arkasında durdum. Cole'un ve arkadaşlarının oturduğu uzun masaya gidip siparişlerini defterine yazarken, Bryson'ın değişiklik isteğini kesin bir dille reddetti. Mutfağa geri dönerken göz kırparak siparişi bana verdi. Böylece ben kâğıdı sipariş panosuna asacaktım ve annem de hiçbir şey anlamayacaktı.

Tam rahatlamaya başladığım sırada Harvest Moon karanlığa gömüldü. Dışarıdaki gökyüzü siyaha dönerken yemek odasına bir sessizlik çöktü. Bir otobüs farlarını yakıp köşedeki duraktan uzaklaşırken büyük ön pencereye baktım. Caball Hollow'da yaz fırtınaları ani ve güçlü olabiliyordu ancak bu, özellikle hızlı esiyordu.

Rüzgârın patlamasıyla birlikte ön kapı öyle sert açıldı ki duvara çarptı. Rüzgâr tekrar yön değiştirip kapı kapanana kadar, tatlı cennet çiçekleri ve karabiber tanelerinin hafif kokusuyla esen toz ve döküntü saldırısına karşı kendimi korumak için ellerimi gözlerime siper ettim.

Gözlerimi açtığımda, uzun zamandır görmediğim bir yüz tezgâhın diğer tarafından bana bakıyordu.

"Dahlia," dedim güçlükle, ağzım kururken. "Kasabaya geri döndüğünü bilmiyordum."

Dahlia Calhoun, Sorrel ile birlikte mezun olmuş, şehirdeki üniversiteye gitmiş ve ardına hiç bakmamıştı. Bir zamanlar arkadaştık, belki de beklenmedik bir ikiliydik çünkü o açık

sözlü ve sevilen biriydi, bense sessiz ve tuhaftım. Onu neredeyse tanıyamayacaktım çünkü fare kürkü rengindeki saçları şimdi doğrudan bir Cheerwine şişesinden dökülmüş gibi bir kızıla dönmüştü.

"Merhaba, Linden." Laminant tezgâhın üzerinden eğilip beni hızlıca kucakladı ve damağıma parlak bir limon tadı çarptı. "Nasıl olduğunu bilirsin. Hüküm süren Güve Kraliçesi yenisini taçlandırmak zorundadır, bu yüzden buradayım." Omuzlarını silkti ancak sonra gözlerinde bir kıvılcım belirdi. "Gelecek yıl kraliçe olma şansını deneyeceksin, değil mi?"

Her yıl Güve Festivalinde, son sınıf öğrencileri Güve Kraliçesi olarak taçlandırılmak ve üniversite bursu kazanmak umuduyla Caball Hollow'un tarihini onurlandıran projeleri tamamlardı. Dahlia'nın projesi, festivale ilham veren Güve Kanatlı Adam efsanesi hakkında bir podcastti. Şu an gazetecilik ve yayıncılık bölümünde okuyordu, bu da sesinin dumanlı ve ekşi odun balı gibi olması ve asla soru sormaması göz önüne alındığında hiç şaşırtıcı değil. Ama benim Güve Kraliçesi olmam fikri birçok nedenden dolayı gülünçtü.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye geçiştirdim.

"Şaka mı yapıyorsun? Tarif koleksiyonu projenle kesinlikle olursun. Biliyorsun, büyükannem eski tariflerini öğrenmek istemene çok sevinmişti. Ölmeden önce, seninle geçirdiği anlardan bahsetmeyi çok severdi."

Yaşlı komşulardan eski aile tariflerini paylaşmalarını istemek ilk başta doğal bir meraktı. Her zaman pişirmeyi sevmişimdir ancak çoğu zaman en sevdiğim yemekler, malzemeler kadar anılarla da birlikte gelirdi. İnsanlar, dinlemeye istekli biriyle bilgilerini paylaşmaktan mutlu oluyordu.

Dahlia'nın büyükannesi Parlee Wilkerson, meşhur *tuzda kabartılmış ekmeğinin* nasıl yapıldığını bana öğretmeyi kabul

etmişti. Bu, bir zamanlar Caball Hollow'da neredeyse aile sayısı kadar çeşidi olan bir gelenekti. Ancak artık çok az kişi böylesine emek gerektiren yemekler için zaman veya istek duyuyordu. Dahlia o zamanlar büyükannesiyle yaşıyordu ve birbirimizi iki günlük süreçte tanımıştık. Sonrasında, Bayan Wilkerson daha fazlasını paylaşmam için beni davet etmeye devam etmişti. Büyük teyzesinin mükemmelleştirdiği sirkeli turta, annesinin en sevdiği, artık bisküvi hamurundan yapılan böğürtlenli köfteler ve kocasının ev yapımı içkisinden bir damla damlattığı tarçınlı, elmalı kek. Tüm bu süre boyunca, Dahlia ve ben daha da yakınlaşmıştık, dostluğumuz mutfaktan okula ve ötesine taşmıştı.

Ama bunların hepsi eskidendi. Mayalı ekmek hamuru, bilindiği gibi çok titizlik gerektirir ve geleneklere göre, başarısız bir somun kötü talihin işaretidir. Dahlia ve büyükannesiyle mutfaktaki o gün tarif işe yaramıştı ama o zamandan beri ben bir kez bile yapamamıştım.

"Artık bunu yapmıyorum." Boynum ısındı ama parmak uçlarım soğuktu. Bir şeyi hem özlemek hem de ondan korkmak nasıl mümkün olabilirdi? Gözlerim Dahlia'dan Cole'un arkadaşlarıyla oturduğu masaya kaydı. "Geçen yazdan beri."

"Ah." Kaşları sempatiyle çatıldı ve yanlış sonuca varmasını izledim. "Eğer jürinin geçen yıl olanları aleyhine kullanacağından endişeleniyorsan, endişelenme. Herkes bunun korkunç bir kaza olduğunu biliyor."

"Kazaydı, doğru." Omuz silkip bakışlarımı kaçırdım. Aslında daha çok bir skandaldı.

Gözleriyle tekrar buluştuğumda, bana sempatik bir şekilde gülümseyip eğildi. "Gerçekten hiçbir şey hatırlayamıyor musun?"

Kanım buzlu suyla değiştirilmiş gibi vücudum ürperdi. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Kaybolduğum gece orada olan

herkesten işte bu yüzden kaçıyordum. Son on iki ayı, hatırladığım azıcık şeyi de unutmaya çalışarak geçirmiştim ve şimdi, sadece birkaç kelimeyle, o ormana geri dönüyordum. Karanlık, üzerime doğal olmayan bir ağırlıkla bastırıyordu. Hızla koşarken, dörünmeyen dallar saçlarıma takılıyor ve cildimi çiziyordu. Daha hızlı... Olabildiğince hızlı... Şimdi bile göğsüm inip kalkıyordu, o anı parçası nefesimi kesmeye yetiyordu. Dahlia fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Sadece ufak tefek şeyler," diye cevapladım sonunda. Titreyen elimi kaşıma bastırdım. "Hiçbir mantıklı şey yok. Doktorlar buna *travma sonrası amnezi* diyor."

Ön tarafta bir korna sesi duyulunca, Dahlia bakmak için oraya döndü. "Gitmem gerek ama seninle konuşmak istediğim bir şey var. Yarın festivalde olacaksın, değil mi?"

Gün yüzüne çıkan korkunun verdiği tadı yutup, başımı sallamayı başardım. Dahlia genişçe gülümseyip elimi sıktı, ardından kapıya doğru koştu. Bir an durup Cole'un omzunu okşadı ve masanın karşısındaki Bryson'a el salladı. Caball Hollow Lisesi Atletizm Takımı'nın polo tişörtünü giymiş olan tanımadığım bir adam, kapıyı onun için açık tuttu ve sonra Dahlia kapıdan çıkıp gitti.

Dahlia görüş açımdan çıkınca, zihnim, bir morluğun haritasını çıkarıyormuş gibi, geçen yaz yaşanan o gecede dolaşmaya başladı. Ama elimdeki tek şey, güve yemiş kumaşın yırtık kenarlarıydı...

Dünyanın en eski dağları arasında yer alan Appalaşlar, bir zamanlar İskoç Yaylaları ile aynı antik sıradağlara bağlıydı. Bu tepeler ve çukurlar, efsanelerin ve geleneklerin canlı ve iyi bir şekilde geliştiği yerlerdir. Benimki, Ulusal Orman'ın enginliğinde bir gece kaybolmanın, bilinmeyenden ve en derin karanlığın gölgelerinde saklanan şeylerden korkmanın hikâyesi...

Ama yanılmayın, bu antik zirvelerin altında saklanan tek gizem bu değil.

Ben unutmak istesem de, sırlar sadece filizlenmek için doğru koşulları bekleyen tohumlardır. Onları ne kadar derine gömerseniz, o kadar güçlü büyürler.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 2

GECENİN ORTASINDA bir yerlerde, son düğümlenmiş çarşafları tekmeleyip, döşeme tavandaki girdaplara ve düğümlere baktım. Fırtına bulutları yağmur tehdidini yerine getirmemişti ve şimdi nem o kadar yoğundu ki hava ağırlaşmış gibiydi. Çiftlik evi bile ağırlığın altında çöküyor gibi görünüyordu.

Bittersweet Çiftliği'nde klima yoktu. Büyükannem evin merkezinin klima ile yeniden donatılamayacak kadar eski olduğunu iddia ediyordu ancak ben onun yaz sabahlarında uyumamız ve işlerimizden kaçmamız için bize herhangi bir bahane vermek istemediğinden şüpheleniyordum.

Yastığımda serin bir yer ararken yan döndüm, o sırada uzaktan bir ses yankılandı. Kilise çanları... Pazar ayini için görev bilinciyle yapılan bir çağrı veya bir düğün kutlamasının neşeli çanları değildi bu. Hayır, bu çanlar tamamen başka bir şey ifade ediyordu. Kederli bir şekilde derin ve yavaş, ölüm çanları...

Sesler kesilince, yanımdaki yatakta uyuyan küçük kız kardeşim Juniper'ın düzgün nefes sesleri dışında bir ses kalmadı derken ön kapının vurulması beni uykunun kıyısından sıçrattı.

Gece geç saatlerde gelen ziyaretçiler Bittersweet Çiftliği'nde o kadar da alışılmadık bir şey değildi. Günün sonunda, kasabadaki tek sokak lambası da solgun bir sarı ışık saçarak yandıktan çok sonra bile, özel becerilerimize ihtiyaç duyanlar bizi arardı.

Gökyüzü mürekkep moru olduğunda ve ay ışığı çiftlik evinin arkasındaki eski yaz mutfağına giden çakıl yolu aydınlattığında gelirlerdi. Bazıları kulak ağrısı çeken bebeklerini veya ateşi olan çocuklarını sallayarak saatlerce uyumamış ve sabahı bekleyemeyecek kadar endişeli olurdu. En sonunda, burun kıvırdıkları o eski yöntemlerimizi deneme isteğiyle kapımıza gelirlerdi. Utanç verici bir şekilde bize gülerlerken, sonunda yardımımıza ihtiyaç duyarlardı. Sonra da söylentilerin doğru olabileceğini, ev yapımı ilaçlarımızın ve fısıldadığımız sözlerin bir şekilde, mümkün olandan daha fazlasını yapabileceğini umarlardı.

Diğerleri ise isteklerini dile getirmek adına gereken cesareti toplamak için gecenin en karanlık ânına kadar beklerlerdi. Bunlar genellikle bir şey için, aşk veya para için çaresizlik hissedenlerdi ancak bazen intikam veya zarar vermek gibi karanlık şeyler de isterlerdi. Yapmayacağımız şeyler... Büyükannem, yeteneklerimizi başkalarının hayatlarını gereksiz yere etkilemek için kullanmamamız gerektiğini söylerdi hep. Bu bizim en önemli kuralımızdı.

Yataktan sürünerek çıkıp ön merdivenlerden aşağı indim. Gıcırdayan merdivenden atlayıp, birinci kata açılan dönemecin hemen önünde durdum.

"Odette, mumları ve tuz kabını al," diye mırıldandı büyükannem, ön kapıyı açarken.

Verandadaki adam görüş alanımın hemen dışında duruyordu. Bir anlığına da olsa onu görebilmek için olabildiğince öne eğildim. "Gecenin bu saatinde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Sesi eski bir çakıllı yol gibi, kuru ve yıpranmış

çıkıyordu. "Öğleden sonra boyunca bu dünya ile öbür dünya arasında gidip geldi ama şimdi vefat etti."

"Başınız sağ olsun, Amos." Büyükannem adamın elini sıkmak için elini uzattı.

"Eğer size zahmet olmazsa hanımefendi, gelip onun yanına oturur musunuz?" diye sordu adam. "Çoğu insanın artık umursamadığını biliyorum ama Nora eski geleneklerde teselli bulurdu."

Hiçbir şeye inanmayan insanlar bile ölüm konusunda batıl inançlara sahip olma eğilimindeydi ve böyle durumlarda büyükanneme gelirlerdi. Büyükannem de tıpkı annesi, büyükannesi ve ondan önce gelenlerin yaptığı gibi, alev ve tuzla ölünün bedenini kutsayacaktı ve böylece yolculuğunda ruhu korunacaktı. Saining, İskoç-İrlandalı atalar tarafından getirilen, sonra değiştirilen ve uyarlanan, şimdi ise birçok şey gibi çoğunlukla unutulmuş eski bir uygulamaydı.

Annem mutfaktan fuayeye gelip büyükanneme malzeme çantasını uzattı. Büyükannem, kapıdan çıkmak üzere olan anneme, "Kızartmak için bir tavuk hazırlasan iyi olur," dedi. Büyükannem insanların ruhları kadar midelerini de düşünürdü...

Ön tarafta bir araba motoru çalıştırıldı. Farların parıltısı duvar kâğıdına yansıyıp kayboldu.

Annem pencereden dışarıyı izlediği yerden dönüp, "Çay?" diye sordu yumuşak bir sesle. Merdivenlerin kalan basamaklarından aşağı indiğimde kolunu omuzlarıma dolayarak beni mutfağa doğru götürdü. Gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, kestane rengi gür saçları her bahar yaptığı menekşe sabunu gibi kokuyordu.

"Kötü rüya mı?" Annem ocağı yakıp, demliği ocağa koydu.

"Hıhı," diye mırıldandım masadaki bir sandalyeye kayarak.

Annem dolabı açıp bir kupa çıkardı. Sırtı bana dönükken hareketsiz durup kupayı elinde tuttu. Yıllar önce yaptığı, çatlamış, eski, kahverengi bir kupaydı. Babamın en sevdiği kupa. Babam taşınalı aylar olmuştu. Artık alışmış olmam gerekirdi ama her şey çok hızlı olmuştu ve babamın geride bıraktığı şeyleri görmek hâlâ kafamı karıştırıyordu, sanki farklı bir hayata bakmak gibi geliyordu.

"Sonuncusundan bu yana epey zaman geçti, değil mi?" diye sordu annem, kahverengi kupayı yeşil olanla değiştirirken.

"Uzun zaman oldu, evet." *Hayır. Rüyalar neredeyse her gece beni nefes nefese uyandırıyor.* Dirseklerimi masaya dayayıp, yıpranmış yüzeyde parmağımı gezdirdim. "Dahlia bugün restorana uğradı. Festival için gelmiş."

"Ah." Annem bana dönüp tezgâha yaslandı. Bakışlarını hissedebiliyordum ama başımı kaldırmadım. "Konuşmak istiyormuş."

"Belki de bu iyi bir fikirdir," dedi nazikçe. "Biliyorum her şeyi geride bırakmak istiyorsun ama o gece orada olan biriyle konuşmak sana iyi gelebilir..."

"Anne, dur!" Başımı hızla kaldırıp ellerimi masaya bastırdım. Annemin şaşkın ifadesi gözüme çarptı. "Olanları değiştirecek hiçbir şey söyleyemez. Hayatımın en kötü gününü hatırlamanın ne faydası olabilir ki?"

"Zorlamak istemem, tatlım. Ama herkesten nasıl uzaklaştığını görüyorum." Demliğin düdüğü çalmaya başlayınca annem ocağa döndü. "Senin için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Üzgünüm." Başımı ellerimin arasına alıp derin bir nefes verdim. "Keşke..." Sesim kısıldı. *Keşke farklı olsaydı* dediğim o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Göz kapaklarım ağırlaştı. Ama gözlerimi her kapattığımda, kendimi tekrar o ormanda, panik içinde koşarken buluyordum. Kaybolmuşken...

Arama ekibi beni ertesi sabah erkenden bulduğunda, bir önceki gece kaybolduğum yerden sadece birkaç adım ötede beyin sarsıntısı geçirmiştim ve ne olduğunu hatırlamıyordum. Resmî raporda, düştüğüm -dağlarda tehlike boldur- ve yönümü kaybettiğim, sonra da karanlıkta kaybolduğum sonucuna varılmıştı. Ama bu, kâbuslarımı açıklamıyordu; ay ışığı, odamın duvarlarına ağaç dallarının gölgelerini yansıttığında nabzımın nasıl hızlandığını veya ormana her yaklaştığımda midemi dolduran soğuk korkuyu açıklamıyordu.

Belki de bedenlerimiz de anıları saklıyordur; kemiklere yazılmış, sinirler arasına örülmüş, derinin altına gizlenmiş anılar. Parmaklarım, olan bitenin hâlâ kalan tek hatırlatıcısı olan boynumdaki yara izini takip etti. Bu iz ve göğsümde ağırlaşan suçluluk duygusu... "Keşke hiçbiri olmasaydı," diye fısıldadım.

Çok pervasız ve çok aptaldım. Şimdi etrafımdaki herkes bunun bedelini ödüyordu. En çok da annem. Uzun bir süre beni gözünün önünden ayırmadı. Haftalarca yatağımın yanında, yerde yattı, uykusunda bana uzandı. Hâlâ bazı geceler geç saatlerde odama göz atıyordu. Kötü rüyalar gören tek kişi ben değildim demek ki.

Annem, ocağın arkasındaki yerinden büyükannemin özel uyku çayının kavanozunu çekti. Çayı yaparken sessizdi. Ama fincanı önüme kaydırırken elini omzuma koydu. "Linden, belki de Dahlia ile konuşmayı düşünmelisin, o gece için değil ama ondan önceki geceler için. O çok daha uzun bir hikâyenin bir sayfasıydı."

Kupayı ellerimin arasına alıp, içimde kabaran duyguyu yutmaya çalıştım.

"Sana neden *Linden* adını verdiğimi biliyor musun?" diye sordu annem. Başımı salladım, bu çok bilinen bir hikâyeydi.

"Ihlamur ağacı; koruma gücü, şans ve sevgiyle bilinir.* Sana aynı özellikleri bahşetmek için onun adını verdim. Sen bunların hepsine sahipsin, Linden. Senin gibisi yok. Ve senin tam ve eksiksiz biçimde olduğun kişi olmanda hiçbir sorun yok."

Annem yatağa geri dönmeden önce omzumu son kez sıktı. Buna inanıyor olabilirdi ama bu kasabada ona katılmayacak çok insan vardı. Kupayı yüzüme daha da yakınlaştırdım, buhar yanaklarımı ıslatırken pembe sıvıya baktım. Bir yudum almak için kaldırırken, dilediğim gibi atlatamazsam bile, bir şekilde incittiğim kişilerin acısını telafi edebilmeyi umdum.

Günün ilk pastel tonları dağların tepelerini pembeye boyarken uyumaktan vazgeçtim. Sabahın erken saatlerini pek umursamazdım. Ama son zamanlarda kendimi bir köpeğin ağzının içinde yaşıyormuşum gibi hissetmediğim tek zaman dilimi buydu. Şimdi bile, güneş tepelerin zirvesine yeni ulaşmışken, sabah çiyi çimlerde pişiyor ve buhar yükselip gün ışığıyla buluşuyordu.

Bir elimle tel kapıyı çarparak açarken, diğer elimle eski spor ayakkabılarımı giydim, bağlarını çözmeye zahmet bile etmediğim için tökezleyip sarmal verandadaki arka basamaklarda neredeyse düşüyordum.

Bu dağınık eski çiftlik evi, nesillerdir James kadınlarına ev sahipliği yapıyordu. On sekizinci yüzyıldan kalma kütük evinin kalıntılarının tahta uzantısına doğal taşlardan bir kanat iliştirilmişti. Bu yapı, Bittersweet Çiftliği'ndeki aileyle birlikte büyümüştü. Acı tatlı sarmaşıkların çitlerde kendiliğinden

* *Linden*, İngilizcede "ıhlamur" anlamına gelir.

filizlendiği, araziyi çevrelediği ve evin adını bu sarmaşıklardan aldığı söylenir.*

Burada açıklanamayan bir şeyler olmuştu hep. James kadınlarının etrafında, diğerlerini uzakta tutan tuhaf bir hava vardı. Eski hikâye, Caball Hollow'un birkaç komşu çiftlikten biraz daha fazlası olduğu zamana, yani ilk James kadınının ormandan tek başına çıktığı zamana kadar uzanıyordu. Kadının nereden geldiğini kimse bilmiyormuş. Biraz tuhaf ve kendi hâlinde olduğu söylenirmiş. Ancak bu, Batı Virginia için alışılmadık bir şey değilmiş. O en misafirperver olmayan topraklarda bile her şeyin yetişmesini sağlama konusunda kadının özel bir yeteneği varmış.

Bunlardan herhangi birinin doğru olup olmadığını bilmesem de James kadınlarının belirli yeteneklerle doğduğunu biliyordum. Kahverengi bir yarasa kadar gececi olan Sorrel, arıları büyüleyerek, herhangi bir sözü yerine getirecek veya herhangi bir büyüyü güçlendirecek balı yapmalarını sağlayabilirdi. Rowan, konuşan kişinin nefesinden yalanını koklayıp ona doğruları söyletebilirdi. Juniper'ın, kendisinden önceki büyük büyükannemiz Sudie gibi, bu dünya ile öteki dünya arasında bir gözü vardı.

Ama aile dışında, yeteneklerimiz hakkında asla konuşmazdık. İnsanlar anlamadıklarından korkarlar ve korku onları tehlikeli yapabilirdi. Bu, nesiller boyunca yeterince öğrendiğimiz bir dersti ve eski kulübenin duvarındaki yanık izleri bunu unutmamıza asla izin vermezdi.

Ayakkabılarımı güvenli bir şekilde giyip arka verandadan ahıra giden toprak yolda yürüdüm. Küçükken, yazın asla ayakkabı giymezdik. Yengeç otlarının üzerinden, kayalık dağ patikalarından aşağı koşardık. Çiftliğin arkasındaki derede kerevit yuvaları ararken veya yabani asmaların yetiştiği yerden

* *Bittersweet*, İngilizcede "acı tatlı" anlamına gelir.

güneşte ısınmış ahududu toplarken ayak tabanlarımız sertleşirdi. Ahırda, samanlığın tepesindeki bir ipten sallanır ve hayvanlar için ayrılmış taze talaş yığınının üzerine düşerdik, ta ki Rowan havada bir takla atmaya çalışıp yığını tamamen ıskalayana kadar. Gerçi kolunu kırmıştı ama hiçbirimizin boynu kırılmadığı için hepimiz şanslıydık.

Bugün samanlığa giden merdiveni atlayıp, olgunlaşmamış bir çileğin benekli pembesine dönüşmüş eski bisikleti çıkardım. Bu bisiklet Sorrel'a alındığında ikinci eldi, sonra Rowan'ın olmuştu ve şimdi Juniper'la ben paylaşıyorduk. Sorrel ve Rowan araba kullanabildikleri için bisiklete pek ihtiyaçları yoktu ama ehliyet alma yaşımı bir yıl geçmeme rağmen ben henüz ehliyetimi almamıştım.

Bisikleti ahırdan iterken, bir toprak parçası başımın yanından hızla geçip arkamdaki duvara çarptı.

"Eğer gerçeği söylemeye zahmet edemiyorsan, en azından iğrenç yalanlarınla kahvaltımı mahvetme," diye bağırdı Rowan, verandadan. Bir eli toprak içinde ve çiçek kutusunun üzerinde, diğeri ise koyun ağılının kapısında duran şaşkın Hadrian Fitch'i işaret etti.

Bittersweet Çiftliği'ndeki tek erkeksi varlık olan Hadrian, geçen yıl hasat için tam zamanında ortaya çıkmıştı. Aynalı pilot gözlüğü, iki dizinde de delikler olan kot pantolonu ve bir kolunun altına sıkıştırdığı keman kutusuyla iş arıyordu.

Kimsenin çiftçi olarak hayal ettiği biri değildi. Tenini, kollarını, iki elini, parmaklarını kaplayan siyah dövmeleri yakasının altından bile çıkıyor ve boynundan yukarı doğru, koyu renk saçlarına kadar uzanan daima sakallı yüzünde kayboluyordu.

Birkaç yıl önce yaşlanıp sistemden çıktığını ve kardeşini ararken Rawbone yakınlarında parasının bittiğini söylemişti bize. Rowan'ın onu yalancı ilan etmesi uzun sürmedi.

İnsanların yalan söylemesinin milyonlarca nedeni olabilirdi, hepsi de kötü niyetli değildir ama Rowan'a göre tüm yalanlar aynı kokardı. Sonuç olarak, yardıma ihtiyacımız vardı, Hadrian da bir oda ve yemek karşılığında arazideki diğer tuhaf işleri yapma özgürlüğünden biraz daha fazlası için çalışmaya razıydı. Aradan geçen aylarda, çok konuşmayan, çalışkan biri olduğunu kanıtladı. Bu da Rowan ne kadar itiraz ederse etsin, büyükannemin Hadrian'ı asla bırakmayacağı anlamına geliyordu.

Hadrian, Rowan'a doğru koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Ne anlatıyorsun sen?"

"Bugün büyükanneme yem dükkânına gidebilmek için kamyona ihtiyacın olduğunu söyledin," diye seslendi Rowan sıktığı dişlerinin arasından. Hadrian'nın kafasına fırlattığı bir toprak parçası daha, birkaç santimle ıskalayıp saçlarına isabet etti. Sonra Rowan merdivenlerden aşağı inip Hadrian'ın üzerine doğru yürüdü. "Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Peki, nereye gidiyorsun?"

"Rowan, dur." Bisikleti bırakıp onu durdurmak için hareketlendim. "Büyükannemin ne dediğini biliyorsun." Bileğinden yakalarken sesimi alçalttım.

Bana baktı, gözleri hâlâ parlıyordu ama konuşmadan önce bir ses bizi böldü. "Rowan Persephone," diye seslendi verandaya çıkan büyükannem. "Sana o çocuğu rahat bırakmanı ve işini yapmasına izin vermeni söylemiştim. Şimdi içeri gel lütfen. Sana bir iş vereceğim."

Rowan öfkeyle homurdanıp Hadrian'a doğru karanlık bir bakış atıp, "Bu iş bitmedi," diye alçak sesle onu tehdit etti, sonra ellerini kot pantolonuna silerken büyükannemin kesinlikle tatsız bir görev vereceğinden emin bir hâlde verandadaki basamaklara doğru yöneldi.

"Hiç bitmiyor ki," dedi Hadrian arkamdan kısık sesle.

Omzumun üzerinden baktım ama çoktan gitmiş olduğunu gördüm. Araç yolunda duran bir kadın fark ettim. Siyah çizmeleri ve bakarken bile terlememe neden olan ama onu hiç rahatsız etmeyen bir motosiklet ceketi vardı. Uzun, koyu renk saçlarını geriye atarak güneş gözlüğünü çıkarıp, mükemmel kanatlı eyeliner ile çerçevelenmiş, odun dumanı rengindeki ışıldayan gözlerini ortaya çıkardı. Kiraz kırmızısı dudaklarında ağır bir gülümseme belirdi.

Verandadan neşeli bir homurtu geldi, büyükannemin kapıyı açık tuttuğunu gördüm. "Aman Tanrım, gerçekten de bela geldi. Kasırga Salome kasabaya savrulmuş."

"Merhaba, anne. Beni özledin mi?" Salome teyze eve doğru yürüdü ama önce karşımda durup ellerini omuzlarıma koyup bana baktı. "Bu benim tatlı, küçük Linden'ım olamaz. Ben yokken ne kadar büyümüşsün."

"Eve daha sık gelseydin bu kadar kaçırmazdın," diye azarladı büyükannem.

Caball Hollow, enerjik Sissy teyze için asla yeterince büyük olmamıştı. Mümkün olan en kısa sürede buradan kaçıp gitmişti. Sürekli gezerdi ama bulunduğu her yerden yaklaşık iki saat uzaklıktaki bu küçük kasabaya hep geri dönerdi. Kasabaya girip çıkmanın tek yolu, yılda birkaç kez sel basan bir virajdı. Burası ana yoldan o kadar uzaktaydı ki büyükannem dördüncü sınıfa gelene kadar, Caball Hollow'a elektriğin ulaşmadığını söylerdi.

Salome'nin, kaybolduğum haberi üzerine eve koşmasının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti, hatırladığım kadarıyla bizi ziyarete gelmediği en uzun süre buydu. Ancak annem ve büyükannem, daha uzun süre gelmediğinin de olduğunu söylüyordu. "Eve hoş geldin, Sissy teyze," dedim ona, duygudan kalınlaşmış bir sesle. Caball Hollow'da lakaplarımızı severdik.

Lakaplarımız, paylaştığımız tarihi kısaltan ya da başka zamanlara giden kestirme yol gibiydi.

Yanağıma hızlıca bir öpücük kondurmak için eğildi ama bir an için tüm ışıltısı uçup gitmiş gibi göründü. Kaşlarının arasındaki bir çizgi, rahat gülümsemesinin yerini aldı. Yağlı bir sardalya tadı aldım. Suçluluk duygusu... Bu duyguyu o mu hissetti, ben mi hissettim, bir an için emin olamadım. Sonra tenimin altında karıncalanan bir utanç hissettim.

Büyükannem Sissy'ye sarılmak için uzandığında burası dışında herhangi bir yerde olmak için aceleyle geri çekilip bisikleti aldım. "Restorana gitsem iyi olur, yoksa annem beni çiğ çiğ yer," diye seslendim, arkama bile bakmadan pedalları çevirip tepeye ve toprak yola doğru sertçe ilerledim.

Bittersweet Çiftliği'nden Harvest Moon'a giden en kısa yol Caball Hollow mezarlığının hemen yanından geçiyordu. Ahırın tepesinden atladığımız günlerde, Rowan bize, buradan geçerken nefesimizi tutmazsak ruhların nefesimizi çalacağını ve öleceğimizi söylerdi. Ta ki büyükannem bunu duyup tamamen saçmalık olduğunu söyleyene kadar. Zaten hayaletler onca yer varken neden bir mezarlığın etrafında dolaşsın ki?

Ama bazen, bugün gibi günlerde -gün dönümünden hemen önce, hava yoğun ve kapalıyken- yine de her ihtimale karşı nefesimi tutuyordum. Mezarlığın yanından olabildiğince hızlı geçmek üzereyken, bahçe kapısından aniden fırlayan kirli beyaz bir kamyonet neredeyse bana çarpıyordu.

Bisikleti sağa çekip tüm gücümle fren yaptım. Bisiklet sert bir şekilde sallanıp, sokağın kenarını süsleyen armut ağaçlarından birine çarpmadan önce, atlamak için zar zor vakit buldum.

Yerden kalkıp, kamyonetin hızla gittiği yöne doğru çakıl taşlarını tekmeledim. Bisikleti almak için eğildiğimde, dirseğimde bir acı hissettim. Yarayı incelemek için döndüğümde, başka bir şey gözüme çarptı. Nehrin yakınında, Spencer aile

mezarlığının yanındaki büyük sakız ağacının gölgesinde, yeni kazılmış bir mezarın kocaman çukurunun yanında bir ekskavatör duruyordu.

Sabah havasında toprağın killi, güneşte kavrulmuş kokusunu aldım. Tulum giymiş iki adam, makinenin yanında ciddi bir şekilde duruyordu. Biri elinde bir kürek tutarken, diğeri de önüne aldığı şapkasını sımsıkı kavramıştı. Ama dikkatimi çeken, çukurun yanında duran adam oldu. İyice kapanmış, beyaz saçları ellerini arasından geçirmiş gibi dağınık ve takım elbise giymiş olmasına rağmen, ortası biraz dar olan kıyafeti sanki yıllardır giyilmemiş gibi solgun ve güve yeniği ile doluydu. Cebinden bir mendil çıkarıp yüzüne tuttu. Omuzları titriyordu ama ses çıkarmıyordu.

Adam bir avuç toprağı çukura bıraktı. Onu izlerken, bir ağustos böceğinin sesi veya bir elektrik hattının vızıltısı gibi bir ses omurgam boyunca ilerledi. Burada durup onu izlememeliydim ama midemde beni ona daha da çeken bir şey olmuştu. Bu his bir şekilde tanıdık geliyordu. Yaklaştıkça, onun dün gece eve gelen adam olduğunu anladım.

Garip bir şeyler vardı. Sonuçta, hangi tür cenaze töreninde sadece bir kişi yas tutar ve cenaze ölümden hemen sonra gerçekleşirdi ki? Ama mezara ulaştığımda, annemin pancar turşusuna benzeyen bir tat aldım. Merakımın sağduyumu bastırdığını fark ettim. Yeteneğimi bastırmamak, özellikle Sissy teyze ile olanlardan sonra aptalca bir hata olurdu. Özellikle de şimdi. Tatlar beni ele geçirirken kendimi hazırladım. Adamın üzgün olduğu çok belliydi ama bundan daha fazlası vardı: suçluluğun yağlı ve tuzlu su gibi tadı, öfkenin sirkeli tadı, umutsuzluğun keskin esintisi.

Böyle bir zamanda bu adamın en samimi duygularını ihlal etmek midemi bulandırırdı. Bu, özel bir sohbeti gizlice dinlemek veya birinin günlüğünü okumak gibiydi. Birisinin izni

olmadan bu şeyleri bilmek doğru değildi. Duygularının gücünden uzaklaşarak geriye doğru tökezledim, bisikletime olabildiğince sessizce geri dönerken gözyaşlarımın baskısına karşı gözlerimi kırpıştırdım. Harvest Moon'a çok az kala nefesimi tutmayı unuttuğumu fark ettim.

BÖLÜM 3

BUGÜN kaybolduğum günün üzerinden tam bir yıl geçti. Annem restoranın kapısındaki tabelayı kapalı şeklinde çevirdiğinde, terlemiş ve yorulmuş bir hâldeydim. Sinirlerim tamamen yıpranmıştı. Gün boyunca duyulan fısıltılar ve meraklı bakışlar, kimsenin olanları unutmadığını kanıtlıyordu ancak iş henüz bitmemişti bile. Bu gece, Caball Hollow'da yılın en büyük gecesiydi.

Güve Festivali, kısmen kasabanın en eski korkularından birinden doğan bir kutlamaydı. Güve Kanatlı Adam efsanesi, kamp ateşlerinin başında ve yatma vakitleri geçmiş çocuklara anlatılırdı. Bir verandadaki salıncağın gıcırtısına veya metal bir çatıya çarpan yağmurun tıkırtısına ayarlanan bu hikâye, ormanı rahatsız eden ve ay ışığında seyahat edip, yaklaşan ölümün kesin işareti olan gizemli bir yaratığın hikâyesiydi.

Festivalin kendisi bile o kadar eskiydi ki kimse tam olarak nasıl başladığını hatırlamıyordu. Ancak her zaman yılın en uzun günü olan yaz gün dönümünde düzenleniyordu. Belki de gececi Güve Kanatlı Adam'a karşı bir önlem olarak seçilmiş bir tarihti. Yoksa başka bir şey mi? Eski yöntemler, gün dönümünün eşiksel olduğunu, günlerin uzamasından kısalmasına

doğru geçiş yaptığımız vakitler arasında bir zaman olduğunu öğretir. Büyünün havada ağırlaştığı ve bilinen dünya ile bilinmeyen arasındaki çizginin bulanıklaştığı bir zaman.

Efsaneye göre gün dönümü gecesinde beliren beyaz güveler, *merhaba* demeye gelen kayıp sevdiklerimizin ruhlarıydı. Ancak çocukken öğrendiğimiz eski bir tekerleme vardı: *Beyaz güve, uçan bir sevdiğimiz; kırmızı güve, yakında öleceğimiz.* Güve Kanatlı Adam bazen açık bir pencereden içeri giren ve ölüm için işaretlenen kişinin üzerine konan kırmızı bir güve olarak belirirdi. Ve diğer zamanlarda -daha kötü zamanlarda- güve kanatları olan bir adam olarak gelirdi. Şiddetli ve trajik bir ölümün uyarısı olarak gelirdi. Belki biz de bu yüzden hâlâ her yıl bu günü, intikamcı bir tanrıya adak gibi kutluyorduk.

Harvest Moon'un arka kapısından diğerlerini takip etmeden önce annem elimi tuttu. Ona baktığımda, ağzının gerilmiş olmasından ne söyleyeceğini anladım. "İstersen eve gidebilirsin. Festivalde çalışmak zorunda değilsin. Herkes anlayış gösterecektir."

Ona kasvetli bir şekilde baktım. Herkesin yokluğumu fark edip bana acıması, bu gece kaçamamamın asıl nedeniydi zaten. "Hayır, gitmek istiyorum. Senin dediğin gibi, Dahlia ile konuşmaya çalışmalıyım."

Eve gitmem konusunda ısrar edeceğinden endişelenmeye başlamama yetecek kadar bir süre boyunca daha beni süzdü. Sonunda elimi sıktı. "Eğer eminsen..."

Festival standımız, kasabanın merkezinde kurulmuş, beyaz örtülerle kaplı katlanır masaların olduğu küçük bir beyaz çadırdı. Önünde böcekleri uzak tutmak için sedir dalları ve okaliptüslerden oluşan bir çelenk vardı. Sokak kenarlarında sıralanan, aralarına kafe tarzı ışıklar asılmış olan ve akşamın ilerleyen saatlerinde birkaç yerel müzik grubunun sırayla çalacağı sahneye doğru uzanan birkaç stanttan biriydi.

"Hey, seyyar tuvaletler nerede?" diye sordu bir adam. Dev tüylü güve antenleri olan bir kafa bandı takmıştı. Kasabanın diğer ucundaki okul otoparkını gösterdim.

Caball Hollow çok fazla turist çekecek kadar büyük değildi ama gelenler turistler de bu gece gelirdi. Bunun tek sebebi, yirmi yıl önce, Güve Kanatlı Adam'ın bildirilen görüntülerinin yerel haberlere çıkması ve kasabanın en eski korkusunun bir anda şöhretinin zirvesine çıkmasıydı. Güve Kanatlı Adam'ı gördüğünüzü söylemek, Koca Ayak'ı gördüğünüzü ilan etmek gibi bir şeydi. Buna rağmen, gerçekçi düşüncelerden daha fazlasının olduğuna inanmak isteyen insanları hâlâ cezbediyordu. Bunu söylemek bazen de kahkahalarla karşılık bulabiliyordu.

Sahnenin ötesinde, Caball Hollow'a giden tek yolun bittiği yerde, Ulusal Orman vardı. Ama sadece orada değildi, yaklaşık bir milyon dönümlük alanıyla, avını köşeye sıkıştıran bir canavar gibi her taraftan bizi çevreliyordu. Ormanın omurgasını Appalaş Sıradağları oluşturuyordu. Kasları ve sinirleri ise kayalık yarıklar, dik geçitler, yoğun ormanlar ve sık çalılıklardı.

Ve merkezinde, yani tam kalbinde gizem, büyüklük, değişkenlik ve bilinmezlik vardı.

Güve Kanatlı Adam'ın evini yaptığı söylenen gizli derinliklerde...

Küçükken, canavarın hikâyeleri beni korkutur, Rowan'ı ise heyecanlandırırdı. Belki de bazılarımızın bilinmeyene çekilmesi, hem korkması hem de onu eşit oranda arzulaması doğuştan gelen bir şeydir. Rowan benimle fena hâlde dalga geçer, yastığımın altına ölü güveler saklar ve güve kanadıymış gibi tenimde bir dal gezdirirdi. Tüm bunları yaparken, hayal edebildiği en korkunç hikâyelerle kafamı doldururdu, ta ki ben ağlayarak anneme koşana kadar.

Şimdi ona bakınca, kaşlarının arasında bir kırışıklıkla beni izlediğini gördüm. "Neden burada kalıp bu gece siparişleri

toplamama yardım etmiyorsun?" diye önerdi. Belli ki bu yıl Güve Kanatlı Adam hakkında hiçbir şaka yapılmayacaktı.

"Elbette," diye onayladım, göründüğü kadar rahatsız edici hissettiren küçük bir gülümsemeyle. Bakışlarım omzunun üzerinden ormana doğru kaydı. Yoğun ormanın içine, olabildiğince uzağa bakmaya çalıştım. Çapraz dallar ve gölgelerin arasında gözlerimi yanıltıp kalp atışlarımı yavaşlatan bir hareket görünce başımı çevirdim.

Karşımdaki masanın üzerine, tıpkı yeşil domates reçeli ve chowchow sosu gibi, ailemizdeki kadınlar arasında nesillerdir aktarılan tariflerle yapılmış olan infüzyonlar, tonikler, tentürler, çaylar ve merhemler yayılmıştı. Her şişenin üzerinde amacı ve temel bileşenleri yazılıydı. Büyükannem geleneklerimizi yaşatmak için hâlâ bitkilerin halk arasındaki eski isimlerini kullanıyordu. Belki de bunu iyi pazarlama taktiği olduğu için yapıyordu. Siyah yılan otuna (âdet sancılarını hafifletmek için) *çıngıraklı ot,* alabalık zambağa (cilt rahatsızlıklarını gidermek için) *yılan dili,* vahşi sardunyaya (iltihabı azaltmak için) *turna gagası* ve siyah hardala (soğuk algınlığını yatıştırmak için) *semender gözü* demek, sıradan benzerlerine kıyasla kulağa kesinlikle daha büyülü geliyordu.

Büyükannem çadırın karşısında küçük ızgarayı çalıştırırken annem lahana salatası, domuz sandviçleri ve minik altın sarısı gün dönümü kekleri hazırlıyordu. Bunları bu sabah restoran açılmadan önce limon kabuğu rendesi, biraz zencefil ve Sorrel'ın balından biraz ekleyerek pişirmiştim. Masanın altında, büyükannemin özel müşteriler için sakladığı gizli ürünleri vardı: dileklerin gerçekleşmesine yardımcı olduğu bilinen karahindiba şarabı ve küçük dozlarda alınırsa zihinde berraklık sağlayıp, büyük dozlarda tamamen zihni yok eden, elmalı turta içkisi.

Birkaç saatin ardından, istikrarlı bir müşteri akışından sonra, kollarında satılacak daha fazla şey taşıyan Juniper ve Rowan sahneye doğru yola çıkmadan önce başıma sedirden yapılmış bir taç bıraktılar. Güve Kanatlı Adam sadece bir halk hikâyesi olabilirdi ancak yine de ilk tükenenler koruma tılsımlarımızdı; sedir taçlar ve civanperçemi keseleri, siyah turmalin kristalleri ve kaplan gözü bilezikler. Sonuçta, kaderi neden kışkırtacaktık ki?

Sokağın karşısındaki Wavelene Edgar sanki kendi isteği dışındaymış gibi tezgâhımıza yaklaştı. "Sizde o söğüt kabuğu kremasından var mı?" Pişmemiş bisküvi hamuruna benzeyen yüzü tiksintiyle büküldü. "Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum ama eklemlerimde işe yarayan tek şey bu." Sözleri aslında hoş sayılırdı ama altında ekşi süt gibi bayat ve asidik bir şeyin izi vardı.

"Elbette." Sorrel masanın üzerindeki teşhir ürünlerinin arasından bir kavanoz alıp kâğıda sararken, ben de tabletten siparişi girdim. Wavelene paketi alırken Sorrel'ın eline değmemeye dikkat etti. Sokağın aşağısındaki tişört satan bir tezgâha doğru ilerlerken dilimi tutamadım: "Bizi bu kadar kötü buluyorsa neden işini köşedeki eczanede görmüyor?"

Sorrel ve annem bakışınca abarttığımı anladım ancak bu beni daha da sinirlendirdi.

"Bana iyi göründü," dedi Sorrel omuz silkerek.

Önlüğümü çözüp çıkarırken, ipi saçlarıma takılınca daha da sinirlendim. "Bu son söğüt kabuğu kreması kavanozumuzdu. Kamyondan bir kutu daha alacağım."

Annem beni durdurmak istiyormuş gibi görünse de başını salladı. "Çabuk dön."

Sadece Wavelene değildi, yani o en kötüsü bile değildi; insanlar bazen bize göz ucuyla tuhaf tuhaf bakıyorlardı ama hiç kimse bunu fark etmiyor gibi görünüyordu. Ya da tonik veya

tentür gibi onlara yardımcı olacak bir şey için bize geldiklerinde, yüzeyin çok altında hatta belki de farkında olmadıkları bir yerde küçük bir korku ve iğrenme gömülü olduğunu kimse fark etmiyordu. Onun gibi insanlar yüzünden yeteneklerimizin tamamını gizli tutuyorduk.

Bir yerde doğup tüm hayatınız boyunca orada yaşamanız, orada kök salmanız ve yine de oraya ait olmadığınızın hissettirilmesi ne kadar da garipti. Memleket bildiğiniz tek yerde yabancı olmak... Bu, nesiller önce yaşamış ilk James kadınının gerçek hikâyesi olabilir miydi? Kendini başkalarından soyutlayan biri değil, dışlanmış biri? Belki de bizim aile mirasımız da buydu.

Eskiden kendi fırınımı açmayı hayal ederdim, restoranda küçük bir tezgâhla başlayıp pişirdiğim ürünleri satacaktım. Ama insanların benim hakkımda tuhaf ya da olumsuz hissetmelerinin haklı olabileceğini fark etmeden önceydi bu. Yeteneğimin ne kadar ihlal edici olabileceğini fark etmeden önce.

Restoranın yanına park edilen kamyonete doğru giden yolu henüz yarılamıştım ki iki yaşlı kadın aceleyle önümden geçti, ikisi de omuzlarının üzerinden bakıp birbirlerine fısıldadılar. "Bu, Amos McCoy. Onca yer varken buraya gelmiş olduğuna inanabiliyor musun?" dedi ilk kadın. "Yıllardır serbestçe dolaşması onu unuttuğumuz anlamına gelmiyor."

İkinci kadın son derece net bir şekilde, "Katil," diye çıkıştı. "Kasabada yüzünü gösterip iyi ve normal insanlarla kaynaşması büyük küstahlık."

Onlar geçerken, üzerinde hâlâ cenaze kıyafeti olan ve hâlâ kambur duran adamın, *Pub and Grub*'a doğru sokağa dönen mezarlıktan geldiğini gördüm. Noktaları birleştirmeden önce bir an için öfkeyle sarsıldım. McCoy, yaklaşık yirmi yıl kadar önce iz bırakmadan kaybolan küçük çocuğun soyadıydı. Güve

Kanatlı Adam'ın o görüntülerinin haber değeri kazanmasının nedeniydi.

Elam McCoy, Ulusal Orman içindeki Teays Nehri'nde bir aile balıkçılığı gezisi sırasında kaybolmamış olsa, Güve Kanatlı Adam'ı gördüğünü iddia edenler muhtemelen sarhoş aptallar olarak reddedilirlerdi. Hikâye, Caball Hollow'un gençleri ve aptalları arasında o kadar çok anlatıldı, değiştirildi ve süslendi ki bir tür şehir efsanesi hâline geldi. Ona dair hiçbir iz bulunamadı ve dava çözülmeden kaldı. Kamuoyu mahkemesi hariç. O mahkeme de sırf çocuğu canlı gören son kişi olduğu gerçeğine dayanarak babasını yargıladı ve mahkûm etti. Ama Tanrım, bu kasaba dedikodu yapmayı ne çok seviyordu.

"Caball Hollow, tarihine saygı duyan bir kasabadır." Sahneye yaklaştığımda hoparlörden gelen cızırtılı ses duyuldu. "Bu kasabayı kuran ilk aileler gibi biz de bugün Güve Festivali'ni kutlamak için bir araya geldik. Bu burs, genç nesillerimizin o tarihi hatırlamasını sağlamak için oluşturuldu. Ve projelerin hepsi örnek niteliğinde olsa da, biri en iyisi olarak öne çıkıyor. Bu yüzden lafı daha fazla uzatmadan..." Parlak kel kafası ve kalın bir bıyığı olan okul müdürü, arkasında kurulan gruba davul çalmaları için işaret etti. "Bu yılın Güve Kraliçesi, Maude Parrish!"

Dahlia, şeffaf beyaz bir elbiseyle kalabalığın üzerinde duruyordu. Maude, Dahlia'nın tacı başına koyabilmesi için dizlerini hafifçe büktü. Bu sırada tereddüt içindeydim. Anneme Dahlia ile konuşacağımı söylemiştim ama şu an pek emin değildim. Mesafemi korumam herkes için en iyisiyken bir dostluğu yeniden canlandırmanın ne anlamı vardı?

Maude seyircilere doğru genişçe gülümsediğinde, tanıdık kalabalığın içinde Cole'u gördüm. Bir zamanlar arkadaşım olarak gördüğüm tüm insanların içinde. Diğer insanlar alkışlarken, Cole iki parmağını ağzına sokup tiz bir ıslık çaldı. Herkesi

böyle bir arada görmek garipti. Tıpkı geçen yaz gibiydi ama bu kez geri dönülmez bir şekilde değişmişti. Bir zamanlar olduğumuz şeyin korku evi aynası versiyonu gibi, ilk başta neyin gerçek olduğundan emin olmadığım kadar gerilmiş ve çarpıtılmıştı.

Dahlia ve Maude'un arkasındaki diğer Güve Kraliçesi adayları nazikçe alkışlarken, ağır elbiselerindeki ter lekeleri sahne ışıklarında parıldıyordu. Ay ışığı gibi parlayan Dahlia, Maude'a gülümsüyordu. Sonra burs kurulu üyeleri yanlarına geldi, gülümseyip tokalaştılar. Cole ve Bryson, Maude ile Dahlia'nın yanına gittiler. Cole, Maude'u tebrik etmek için kucaklarken hepsi gülüyordu. Arkamı döndüm.

Kamyonetten söğüt kabuğu kreması kutusunu aldıktan sonra kalabalığın arasından yavaşça ayrıldım. Müzik grubu performans sergilemeye hazırlanırken sahnenin etrafında daha da fazla insan toplanmıştı, rastgele ses patlamalarıyla ekipmanı test ediyorlardı. Sadece birkaç adım yürümüştüm ki bir el beni dirseğimden tuttu.

"İşte, buradasın." Dahlia daha da yaklaşıp omzunun üzerinden baktı, sonra beni kalabalığın arasından çekti. Onda çılgınca bir şey vardı. Belki de festivalin heyecanındandı ama tam bir hareket fırtınası gibiydi. Kollarını kavuşturdu, geri açtı. Her zaman taktığı kolyesini, asılı olduğu kurdele boyunca ileri geri sürükledi. Kıpırdamadan duramıyordu. "Seni arıyordum. Güve Kraliçesi törenini gördün mü?"

Kutuyu kalçama yaslayarak dengeledim. "Biraz."

"Maude Parrish sürpriz oldu," diye devam etti. "Yani yanlış anlama, o harika biri ama anca bir bardak ılık süt kadar heyecan verici."

İnanılmaz bir kahkaha sesi çıktı içimden. Onun böyle biri olduğunu, aklına gelen her şeyi sanki herkesin yaptığı bir şeymiş gibi söyleyiverdiğini unutmuştum.

"Umarım gelecek yıl başvurmayı tekrar düşünürsün," diye duraksamadan devam etti. "Burs parası bu kasabadan çıkmamın tek nedeniydi ve sende de çok fazla potansiyel var. Sen ve büyükannemin tarçınlı elmalı içki keki yaptığınız günleri ve büyükbabamın mutfağında içkiyi saklamak için yaptığı gizli deliği bize anlattığı zamanı hatırlıyor musun?"

Dahlia'nın büyükannesinin bize bu hikâyeyi küçük mutfağının sıcak ortamında, tarçın ve elma kabuğu kokusu eşliğinde anlattığını hatırlayarak gülümsedim. "Şerifi ve karısını akşam yemeğine davet etmiş ve sırf kocasını terletmek için onlara o kekten ikram etmiş."

"Gördün mü? Demek istediğim bu." Biraz daha eğildi. "Bu tür hikâyelerin bir anlamı var. Hatırlanmaları lazım." Bir an için üstümüzdeki ışıkların parıltısında gözleri yaşlarla dolmuş gibi göründü, sonra da bakışlarını kaçırdı.

"Evet, öyle ama Dahlia, Caball Hollow'dan ayrılmak isteyip istemediğimi bilmiyorum," dedim. Burada yaşamak bazen ne kadar zor olsa da, burası benim evim. Bu dağlar benim bir parçam, tıpkı kendi yansımam gibi. "Burada kalmaya değer çok şey var."

Dahlia düşünüp başını nazikçe salladı. "O zaman şanslısın. Herkeste bu yok." Biraz daha yaklaşıp kolumu tuttu.

Tenime dokunduğunda, bir duygu dalgası çarptı beni. Parmaklarının beni kavradığı yere bakınca kolunda koyu kırmızı bir morluk gördüm. Şeklen tanıdık bir şey vardı ancak duyguları üzüntü, beklenti ve endişenin kafa karıştırıcı bir karışımıydı, o kadar güçlüydü ki boğazıma doğru tırmandığını hissettim ve odaklanamadım.

"Sana bir şey sormam lazım," diye fısıldadı Dahlia. "Ya geçen yaz, o gece orada başka biri daha varsa?"

Dahlia'nın sözlerini kavrayamadan, arkamdan biri, "Linden James!" diye seslendi. Dönüp kalabalığı süzdüm, ta ki gözlerim

Malcolm Spencer'a, Cole'un babasına ve Caball Hollow'un şu anki belediye başkanına takılana kadar. El sallıyordu.

"Seni burada görmeyi umuyordum." Yanıma geldiğinde genişçe gülümsedi. Bu, onu bir şekilde çocuksu gösterdi ama sanırım elli yaşındaydı. "Nasılsın?" Cevap vermemi beklemeden endişeyle kaşlarını çattı. "Dinle, geçen yaz olanlar hakkında çok düşündüm ve sana bir özür borçluyum. Çocukların ormanda kamp yapma geleneğinin felaketle sonuçlanması an meselesiydi. Cole'un seni onlara katılmaya davet etmesini önermek yerine buna son vermeliydim. Küçükken hep onun peşinden gitmen çok tatlıydı. Ama bunu tekrar yapmaya başladığında..." Bana utangaç bir bakış attı ve başını iki yana salladı. "Şey, açıkçası ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de... Böyle bir şeyi teşvik etmem hataydı. Umarım beni affedebilirsin. Bir daha böyle bir şey olmaması için bu yıl ek devriyeler talep ettim."

Yüzümde bir terslik hissettim, sanki yüz kaslarım zıt yönlere doğru çekiliyormuş gibi. Ne kadar iğrenç bir ifade takındığımı tahmin edebiliyordum. Sonunda titrek bir şekilde kafamı sallamayı başardım.

"Ben... şey..." Daha cevap bile veremeden, yaşlı bir çift, belediye başkanıyla el sıkışmak ve onu grubun geri kalanıyla tanıştırmak için yaklaştı.

Sarsılmış bir şekilde Dahlia'ya döndüm ama gitmişti. Kalabalığı tarayarak her iki yöne de olabildiğince baktım ama hava kararmaya başlıyor ve ağaçlar kalabalığın üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Uzun, yavaş bir nefes verip elimi alnıma bastırdım, Cole'un babasının bile fark ettiği kadar acınası olduğum gerçeğinden mi yoksa Cole'un beni o gece davet etmemiş olmasından mı daha çok utandım, emin olamadım. Bana uzak durmamı söylemişti ama ben dinlememiştim.

Güve Festivali gecesi, mezun olan son sınıf öğrencileri ve arkadaşları Elam McCoy'un kaybolduğu söylenen ormandaki yere giderler ve üç kez Güve Kanatlı Adam'ı çağırırlardı. Eğer belirirse, onların en derin arzusunu yerine getirebilirdi. Ya da onları ölüme mahkûm edebilirdi. Sonra bu bir gelenekten daha fazlası hâline geldi, bir tür geçiş ayinine dönüştü. Herkes bunun için birbirini cesaretlendirmeye çalışır ama geçen yıl bunu deneyecek kadar aptal olan tek kişi bendim.

GEÇEN YAZ

Gün Dönümü, 21.22

Güve Festivali yılın en sevdiğim gecesi. Işıklar, sesler, sihir. Kızarmış yiyeceklerin ve taze sıkılmış limonatanın kahkaha dolu havada uçuşan kokuları.

Babam ve Juniper yapış yapış ve muzaffer bir şekilde, kocaman fılkulakları, çıtır hamur, tarçın ve şekerle karıştırılmış tabaklarla tezgâha geri dönüyorlar. Tül beyazından yapılmış güve kanatları takan Rowan, Bayan Boggs'a bozukluklarını ve bir torba mürver çiçeği emziği uzatıyor.

"Lyon, şu kutuyu kamyona geri götürür müsün?" diye soruyor annem babama ve tezgâhı toplamaya başlarken masanın altındaki bir sandık dolusu malzemeyi işaret ediyor.

Babam çilek reçeline batırılmış fılkulağından bir parça alıp anneme uzatıyor. Annem ağzını açıyor ve babam onu anneme yediriyor, annemin dudaklarına yapış yapış kırmızı bir parça düşüyor. Babam, annemin yüzünü ellerinin arasına alıp tenine bulaşan reçeli öpüyor. Annem gülerken, babam, "Çok lezzetli," diye haykırıyor.

"Iyy," diye itiraz ediyor Rowan gözlerini kaçırarak.

Babam annemin yüzüne öpücükler kondururken, Juniper kıkırdıyor. "İkiniz de çok utanç vericisiniz." Sorrel başını

sallıyor, tanıdığı kimsenin izlemediğinden emin olmak için kalabalığı tarıyor.

"Linden," diye fısıldıyor kulağımın dibinde bir ses. Bir el, elimin içine kayıyor. Cole, "Seni bir dakika çalabilir miyim?" diye soruyor ve beni tezgâhtan çekiyor.

Günlerdir onu görmemiştim. Gelecek yıl mezun olduktan sonra gideceği Georgetown'a yaptığı bir ziyaretten yeni dönmüştü. Bu gece, bizden öncekilerin yaptığı gibi, arkadaşlarımızla ormana doğru yola çıkacağız.

Aslında hiç kimse Güve Kanatlı Adam'ı aramanın en derin dileklerinizi gerçekleştirebileceğine inanmıyor ama nedense titrek ışıkların altında, önümüze serilen yaz vaatleriyle, her şeyin mümkün olduğu hissine kapılıyoruz.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 4

KÂBUSLAR daha da kötüleşti. Belki de annemi dinleyip bu gece evde kalmalıydım. Dahlia ile yaptığım garip konuşmadan mı yoksa sadece yaz gün dönümünün doğasından mıydı bilmiyordum ama sanki kayıp anılarım şimdi tenimin altında bir kıymık, dilimin ucunda bir kelime, kaşıyamadığım bir tür kaşıntı gibiydi.

Çaydanlığı ocağa koyup, ocağı yakmak için kibrit çaktım. Ev cırcır böceklerinin uzun süre uyuduğu ve kuşların uyanmasına saatler olan gece yarısı sessizliğine gömülüydü. Duvardaki saatin tik takları ve buzdolabının uğultusu aşırı yüksek geliyordu. Gün dönümünde saat gece yarısını vurmadan önce duyulan son sesin, gelecek aylarda yaşanacakların bir işareti olduğu söylenirdi. Geriye sadece yarım saat kala, zihnim haricinde her şey sakindi.

Suyun ısınmasını beklerken kaşığı dudaklarıma dalgın dalgın vurarak, kendimi geçen yazdan kalan birkaç anıya bıraktım. Ormana tek başıma girdiğimi hatırlıyordum. Bu ismi üç kez söylemiştim: *Güve Kanatlı Adam. Güve Kanatlı Adam. Güve Kanatlı Adam.* Sonunda sesim neredeyse bir fısıltıya dönüşmüş, gölgelerde saklanıyor olabilecek her türlü dehşeti hayal

ederken ensem karıncalanmıştı. Üzerimde hissettiğim gözleri arayarak arkamı dönmüştüm. Bir ışık parlamasıyla birlikte hafızam yerinden fırlamıştı, sonra soğuk suyun şokunu hissetmiştim. Bir boşluk daha olmuştu ve panik içinde ormanda koşmuştum. Alnımdan aşağı gözlerime bir şey damlıyor, görüşümü kırmızıya boyuyordu.

Demliğin düdüğü çaldığında irkildim, sıcak metal yüzünden az daha kendimi yakıyordum. Diğerlerini uyandırmadan demliği ocaktan almak için çabaladım. Çayıma su ekledikten sonra bir kaşık balla karıştırdım. Bu, cesaret ve güç için kekik çayıydı.

Masaya doğru ilerlerken arka kapı çarparak açıldı ve Salome teyze içeri girdi. "Merhaba, tatlı Linden'ım. Beni beklemene gerek yoktu," diye takıldı.

"Beni korkuttun." Elimi göğsüme bastırdım. "Bütün gece nerelerdeydin?" diye sordum.

"Ah, orada burada." Sissy karşımdaki sandalyeye çöktü. "Gün batımı için Kemik Ağacı'na doğru yürüyüşe çıktım."

Çayı masaya sıçratacak kadar sert bir şekilde sarsıldım. Kemik Ağacı da gün dönümü gibi eşiksel bir yer, mekânlar arasında bir alandı. Derenin bir tarafından diğer tarafına uzanan, hiç yaprağı olmayan, beyazlaşmış kabuğu yüzünden ay ışığında parlıyor gibi görünen bir ağaçtı. Yine de bir şekilde yaşıyor, beş kalın dalı topraktan uzanıyor ve Ulusal Orman'ın derinliklerinde dev bir iskelet eli gibi karşı kıyıya tutunuyordu.

Nesillerdir kehanet ritüelleri, meditasyon ve hatta ruhsal çalışmalar için Kemik Ağacı'na gidiyorduk. Ve büyükannemin iksirleri ekstra bir şeye ihtiyaç duyduğunda, yakınlarda yetişen bitkilerin daha etkili olduğuna inandığı için malzeme toplamaya gidiyorduk. Ağacın yeri iki yüz yıldan uzun süredir anneden kıza aktarılan ve sıkı korunan bir sırdı.

Geçen yazdan beri ormana adım atamadığım için bir yıldan fazla zamandır ağacın oraya gitmemiştim. Ama onun adını duyunca derim hâlâ karıncalanıyordu. Kemik Ağacı ne burada ne de orada, görünenin görünmeyenin, bilinenin bilinmezin buluştuğu bir perde gibiydi. Neredeyse gerçeklik değişiyor ve zamanın kendisi farklı şekilde hareket ediyor gibi hissettiriyordu. Ama perdenin zaten ince olduğu bir yer, daha da inceldiği gün tehlikeli olabilirdi. Sonuçta, eğer biz geçebiliyorsak diğer taraftakilerin buraya ulaşmasını ne engelleyebilir?

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordum, dökülen çayı bir peçeteyle silerken.

Sissy, kaygısız olmaktan ziyade kurnazca görünen bir omuz silkme hareketiyle bir omzunu kaldırdı. "Meditasyon yapmak, birkaç kart çekmek, biraz rehberlik aramak için." Elimi tutmak için öne doğru eğildi. "Peki sen nasılsın, tatlı kızım? Bugün kolay geçmemiş olmalı."

Kaçamak cevap veriyordu ama bu, mutlaka bir şey sakladığı anlamına gelmezdi. Sissy işte, böyle biriydi. Annem onun her zaman böyle olduğunu söylerdi. Neyin peşinde olduğunu düşünmek için fazla yorgun olduğumdan, boş verdim.

"Günün bitmek üzere olduğuna seviniyorum. Herkes geçen yaz olanları tamamen unuttuğunda daha da mutlu olacağım." Çaydan bir yudum aldım.

"Bunu sana söyleyen ben olduğum için üzgünüm ama Caball Hollow asla unutmaz." Bana sempatik bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Sözleri bana festivaldeki kadınları ve Amos McCoy için söyledikleri o zehirli lafları hatırlattı. Belki de bunun nedeni Elam McCoy'un kaybolmasıyla Güve Kanatlı Adam efsanesinin çok karıştırılmış olmasıydı ama onun başına gelenlerin çok da uzun zaman önce olmadığını bu geceye kadar fark etmemiştim. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," diye cevapladı, titreşen telefonuna dalgın dalgın bakarken.

"Elam McCoy kaybolduğunda sen burada yaşıyordun, değil mi?"

"Ah." Konunun değişmesini beklemediği belli olan Sissy sandalyesine yaslandı. "Evet. Neden soruyorsun?"

"İnsanlar onu babasının öldürdüğünü söylüyor, sen buna inanıyor musun?"

"Şey..." dedi Sissy uzun bir nefes vererek. "Bence herhangi bir kanıt olsaydı tutuklanırdı." Omuz silkip öne doğru eğildi. "Çay mı bu? Harika, yapraklarını okuyacağım." Ben sıcak çayı yudumlarken Sissy de fincanımın altına parmağını koydu. "Aşağıdan yukarıya."

Bir yudum daha aldım ve öksürerek ayağa kalktım. "Sis! Aman Tanrım, az kalsın beni boğuyordun," dedim, hırıltılı bir sesle. Sissy fincanı elimden alıp, homurdanmama aldırmadan lavabonun yanındaki kurutma rafından bir tabak almak için kalktı. Fincanı tabakla örtüp ters çevirdi, sonra tabak üstte kalacak şekilde tekrar çevirdi. Fincanı incelemeye sapından başladı, ardından saat yönünde yavaşça bir spiral çizerek, kenarlardaki şimdiki zamandan, geleceği gösteren dip kısma doğru sembolik imgeler aradı.

Odaklanırken onu inceledim, gözleri loş ışıkta daha da koyulaşmıştı. Hatırladığım kadarıyla, insanlar onun ne kadar eşsiz göründüğüyle ilgili yorum yapar veya sanki burada büyüdüğünü bilmiyorlarmış gibi kökeniyle ilgili sorular sorarlardı. Sissy arkalarından gözlerini devirir, sonra aylarca tekrar kaybolurdu. Ama asla çok uzun süre kaybolmazdı. *Tıpkı geri kalanımız gibi o da baştan aşağı Caball Hollowlu'ydu.*

"Seni kargaşa içinde görüyorum," diye başladı. Bakışları kupaya odaklanmıştı, sesi bir fısıltıdan biraz yüksekti. "Beklenmeyen bir keşif seni tehlikeli bir duruma sokacak."

Fincanın kenarından gözlerime baktı. "Korkarım mücadelen bitmemiş, küçüğüm. Önünde daha bir sürü sorun var." Gözlerini tekrar fincana doğru çevirdi. "Kime güvendiğine dikkat et. Arkadaş gibi görünen bazı insanlar güçlü düşmanlar olabilir ancak beklenmedik müttefikler seni gözetiyor olacak. Çatışma görüyorum. Ama senin kendine geldiğini, gücünü bulduğunu ve gücüne sahip çıktığını da görüyorum."

Fincanı tekrar çevirirken bir an sessiz kaldı. Gözleri kısıldı. Nefes nefese, öyle güçlü bir şekilde ayağa fırladı ki sandalyesi devrildi, sonra fincanla tabağı lavaboya sertçe fırlattı ve narin porselen kırıldı.

"Neler oluyor, Sis!" Masadan kalkıp bir an durdum, gürültünün tüm evi uyandırmadığından emin olmak için içeriye kulak kabarttım.

Beni görmezden gelerek suyu sonuna kadar açtı, tüm çay artıklarını lavaboya akıttı ve porselen parçalarını umursamazca çöp kutusuna attı. Lavaboya yaslanarak bana döndü. Gözleri kocaman açılmış ve nefesi ağırlaşmıştı.

"Neydi o?" diye sordum, parmaklarım sandalyenin arkasına sıkıca dolanmış vaziyette. Diğerlerini uyandırmış olabileceğimizden şimdi daha az korkuyordum ama gördükleri her ne ise beni çok korkutuyordu. Daha önce bir fal okumaya bu kadar güçlü tepki verdiğini hiç görmemiştim. Onun ve benim korkumuzun keskin, asidik tadı boğazımı kapladı. "Ne gördün?"

Başını iki yana salladı, ya anlatmayı reddediyordu ya da yapraklarda okuduğunu kabul edemiyordu. "Önemli değil. Geleceğini değiştirmek senin elinde, Linden." İleri atılıp omuzlarımı kavradı. Gözlerimin içine derinlemesine bakarak, "Bunu asla unutma," dedi.

"Bekle, bana ne gördüğünü söyle," diye yalvardım. Kolunu tutmak için uzandım ama o, arka kapıya yürüdü.

"Beni bekleme, bir şeyle ilgilenmem gerek." Kapının topuzunu çevirip, omzunun üzerinden son bir veda cümlesi söylemek için durdu: "Sadece... Lütfen ormandan uzak dur, Linden. Ve Cole Spencer'dan da uzak dur."

Kapı arkasından çarparak kapandı ama ben hemen peşinden gidip açtım. "Dur!" diye seslendim ama çiftlik kamyonunun motoru homurdanarak çalışmaya başlamıştı bile. Farların parıltısına karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Gözlerimi açtığımda, Sissy çoktan gitmişti.

Uyku getiren çay işe yarıyorsa da artık kesinlikle etkisizdi. Cole Spencer'la Sissy'nin gizemli tahminlerinin ne ilgisi vardı acaba? O, dost gibi görünen bir düşman olamazdı. Zira uzun zamandır arkadaş değildik.

Duvardaki saate baktım. Neredeyse gece yarısıydı. "Beş, dört, üç, iki..." Son saniyeleri sayıp, "Bir," diye fısıldadım.

Bir kadının çığlığı geceyi yırttı.

Kalbim göğsümde tekledi. Beynimin tam olarak algılaması için bir çığlık daha yankılanana kadar geçen saniyelerde nefesim durdu. Bir kadın değil, bir tilkiydi. Ama muhtemelen iyi bir alamet değildi.

Eski bir tekerlemenin tanıdık ritmiyle alnıma vuran bir parmakla uyandım. "Bu *Frère Jacques* mi?" diye sordum uyku sersemi bir şekilde, rahatsız edici eli yakalayıp yavaşça göz kapaklarımı aralayarak. Juniper'ın yüzü, benim yüzümün üstünde ters duruyordu, o kadar yakındı ki sadece sıra dışı gözlerini görebiliyordum. Güneş doğarken sonunda uykuya dalabilmiştim ama vücudum hâlâ yorgundu. Dün gecenin etkileri ve birçok insanın duygularını engellemeye çalışmak beni yormuştu. *Sissy'nin endişeli çay okumasından bahsetmiyorum bile.*

Şarkı söyler gibi, "Uyuyor musun? Uyuyor musun?" dedi Juniper sırıtarak. Parmağını ısırmamla çığlık atıp elini çekmesi bir oldu. Ben yataktan sertçe yuvarlanırken, yüzü görüş açımdan çıktı. "Ben de senin iyi kız kardeş olduğunu sanırdım." Yastığı başımın altından çekip yüzüme çarptı.

Juniper, Caball Hollow'un gördüğü en kötü kar fırtınası sırasında doğmuştu. On altı yıl önce yaşanmış olmasına rağmen, halk bu fırtınaya hâlâ *Büyük Fırtına* diyordu. Rüzgâr o kadar güçlüydü ki Piggly Wiggly'nin tabelasını uçurmuştu. Halk, tatlı patateslerin, turşu ve ekşi mısır kavanozlarının olduğu mahzenlerine sığınmak zorunda kalmıştı.

Annem, bebeğini karnından çıkaran şeyin nadir görülen kış gök gürültüsü olabileceğini söylerdi hâlâ. Ya da belki fırtınadaki bir şeyin Juniper'daki bir şeyi çağırdığını. Her iki durumda da Juniper bu dünyaya, bir ay erken ve bir kedi yavrusu büyüklüğünde, garaj yolunun yarısında karda sıkışmış bir polis arabasının yıpranmış arka koltuğunda gelmişti.

Dondurucu soğuğa rağmen Juniper yaz göğünün en parlak mavisiyle aynı renkte gözleriyle doğmuştu ancak sol irisinin ortasında kedi benzeri bir çizgi vardı. Büyükannem ona bir kez bakıp, Juniper'ın başkalarının göremediği şeyleri görebileceğini hemen tahmin etmişti. Ama daha sonra onun gördüğü şeylerin de onu görebileceğini fark ettik. *Ölüler genellikle hayatın her tadına aç olurlar.*

"Annem, *kalk ve onu da kaldır* dedi. Öğle yemeği telaşı hiçbir cadıyı beklemez."

"Büyükannemin o kelimeden nefret ettiğini biliyorsun." Dirseğimin üzerinde doğruldum. Gözlerimi ovuştururken Juniper'ın da gözlerini devirdiğini gördüm. "Bekle, öğle yemeği mi dedin?"

"Annem ekstra uykuya ihtiyacın olduğunu düşündü, bu yüzden Sissy senin sabah vardiyanı aldı." Yastığı suratıma fırlattı ve yerden kalkıp kapıya yöneldi. "Sen yine de kalk."

Junie, yaz gün dönümü civarındaki günlerde Harvest Moon'da çalışmazdı. Başka kimsenin göremediği hayalî arkadaşlarının bir sürü müşteri hakkında yaptığı yorumlar onu çok yoruyordu. En azından, çiftlikte karşılaştığı ruhlar tanıdık olanlardı.

Telaşla hazırlanıp restorana doğru olabildiğince hızla pedal çevirdim. Çukurlardaki sıcaklık ve nem, hanımeli, yabani havuç ve karahindibaları bir su ısıtıcısı gibi demliyordu, ta ki havada çiçeksi, topraksı ve acımsı bir tat oluşana kadar.

Geldiğimde, bisikletimi eski taş binanın duvarına yasladıktan sonra arka kapıyı itip açtım. Boğucu mutfağa adım atarken, "Günaydın, millet," diye seslendim.

"Şuna bir bakın, Uyuyan Güzel sonunda varlığıyla bizi onurlandırmaya karar vermiş," diye takıldı büyükannem kararlı vuruşlarla bir soğanı doğrarken.

"Ah, Tanrı'ya şükür. Görevim resmî olarak bitmiştir." Sissy bana sipariş defterini fırlattıktan sonra soğutma rafından sıcak bir bisküvi alıp ikiye böldü, ardından bir kavanoz elma ezmesine uzandı.

Önlüğümü giyip defteri ön cebime koymadan önce annem omzumu sıktı. Ama duracak zaman yoktu çünkü ön kapının zili yeni bir müşterinin geldiğini haber veriyordu.

Yemek salonuna adım attığımda Sissy'nin neden rahatladığını anladım. Salondaki her masa ve taburelerin çoğu doluydu. Festival zamanı hep kalabalık olurduk ama bu kadar da değildi. Burası daha önce hiç görmediğim kadar kalabalıktı. Mutfak kapısı kapanırken bana doğru dönen gözlerin sayısı yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Hillard Been her zamanki masasında, ön pencerenin yanında oturuyordu. Geçtiğimiz ay postaneden emekli olmuştu ama yine de her gün öğle yemeği için son stajyeri Buck Garland ile buluşuyor, restoran açılır açılmaz geliyor, gazete okuyor ve verdiğimiz kahveyi içiyordu. Buck da az önce içeri girmişti.

"Ne yapıyorsun?" Hillard, masalarına doğru yürürken onu selamladı.

"Ah, aynı şeyler," diye cevapladı Buck, yerine otururken. Ona her zamanki gibi tatlı çayını getirdim.

"Bugün neler var?" Hillard dikkatini bana çevirip, buruşuk parmağıyla kâğıt menüye dokundu.

"Çok lezzetli domatesli turtamız var. Hamurunu kendim yaptım." Arkamda, yemek salonun bir ucundan başlayan bir fısıltı gitgide hızlanıp yükseldi. Omzumun üzerinden şöyle bir baktım ama görebildiğim kadarıyla sıra dışı hiçbir şey yoktu.

Hillard dişini emiyor ve sanki bende biraz sorun olduğunu düşünüyormuş gibi temkinli bir şekilde bakıyordu. "Ben o domatesli turtadan alayım," dedi sonunda.

"Ben de," diye onayladı Buck. "Ama benimkini kızarmış bamyayla birlikte getirin."

Başımı salladım ve siparişlerini defterime yazdım, sonra mutfağa doğru aceleyle geri döndüm.

"Linden, şekerim," diye seslendi sağ tarafımdan biri. Dönüp bakınca Dahlia'nın teyzesi Bayan Hinkle'ı gördüm. Nettie Hinkle, ben ilkokuldayken öğle yemeği görevlisiydi ve sırasından geçen her çocuğun adını bilirdi. "Bu kadar meşgulken seni rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bugün Dahlia ile konuştun mu?"

Dahlia ile artık neden yakın olmadığımızı açıklamak yerine, pat diye, "Hayır, üzgünüm," dedim.

"Ah, tamam." Bayan Hinkle gülümseyip, sanki endişesini bir kenara itmek ister gibi elini salladı. Başını çevirirken bir an durakladı. Dudaklarını büzüp, "Dün gece eve gelmedi, tüm sabah ona ulaşamadım," dedi. "Bay Hinkle festivalden sonra genellikle bütün gece dışarıda kaldığı için endişelenmememi söyledi ama onu görürsen beni aramasını söyleyebilir misin?"

"Elbette, Bayan Hinkle," dedim.

Kapı Bayan Hinkle'ın arkasından kapanır kapanmaz, "Rawbone'da bir oğlanla görüştüğünü duydum," dedi Lorena Boggs, masasında oturan diğer iki kadına. "Umarım annesinin izinden gitmiyordur."

"Festivalde onunla konuştuğunu gördüm," dedi okul yönetiminden Beulah Fordham Hayes, beni onlara bakarken yakaladığında, onaylamayan bir şekilde ağzını büzerek. "Dün gece ormana gitmek gibi bir aptallık yapmamıştır, değil mi? Şerifin geçen yıl olanlardan sonra olayları daha yakından takip edeceğini düşünmüştüm."

"Ben... Ben... bilmiyorum." Bu keskin gönderme karşısında düşüncelerim dağıldı. Dün geceden sonra her şey hâlâ yüzeye çok yakındı. Dalların saçımı çekiştirdiği ve dikenlerin cildimi parçaladığı kâbuslarımdaki görüntüleri uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Ah, kızı rahat bırak, Beulah. Sinirlenmene gerek yok," dedi büyükannemin eski bir sınıf arkadaşı olan Dreama Kinnaird, beni şimdiki zamana geri çekerek. "Dahlia artık üniversitede. Özgürlüğe alıştı. Şüphesiz akşam yemeğine kadar eve gelir."

Muhtemelen haklıydı. Dahlia'nın geçen yazdan sonra ormana gitmesine imkân yoktu ama huzursuz bir his midemde çözemediğim bir düğüme neden oluyordu. Onlar dedikodu yapmaya devam ederken ben mutfağa yöneldim. Sipariş kâğıdını rafa koymak için iki kez denemek zorunda kaldım.

Annem siparişi okumak için kâğıdı kaydırdı. "İki domatesli turta daha var. Bununla birlikte bütün gün altı dilim etti," dedi.

"O zaman turta bitti," diye cevapladı büyükannem ve arkasındaki beyaz tahtadan, turta yazısını sildi. "Masa seksen altıya domatesli turta, kızlar."

Not defterimdeki özel listeden turtayı sildim, sonra el yıkama lavabosunda yanaklarıma soğuk su çarptım ve parmaklarımı enseme bastırdım.

"Neyin var senin?" diye sordu Rowan bulaşık yıkama spreyini bana doğru sıkarak. "Cole Spencer geri mi döndü?"

"Hayır, bir şey yok," diye yalan söyledim. Spreyi bir kez daha sıktı, bu sefer kürek kemiklerimin arasına denk geldi.

"Tamam, anlatma bakalım. Ama benimle yer değiştirmek istersen, eminim annemden bugünlük izin alabiliriz," dedi Rowan, bulaşık makinesinden temiz bardakları çıkarıp ellerini önlüğünde kurularken.

"Teşekkürler ama ben iyiyim." Sarsılmış göründüğüm için mî teklif etmişti bunu, yoksa bulaşık yıkamaktan kurtulmak için mi, emin değildim. Ama önemli değildi çünkü Dahlia ile ilgili bir haber olabilir diye dışarı çıkmak istiyordum.

Evin ön kısmına geri dönüm ve bekleme alanında kendime bir fincan kahve koydum. Bu sabah geç uyanmama rağmen, son birkaç gündür sadece birkaç saatlik uykuyla idare ediyordum. O adrenalin patlamasından sonra çöktüğümü hissedebiliyordum.

Kapının üzerindeki zil tekrar çaldı. Hadrian yemek salonuna girip tezgâha doğru ilerledi, son boş tabureye otururken güneş gözlüğünü gömleğinin yakasına sıkıştırdı.

"Hey, selam." Önüne bir menü koydum. "İzin gününde seni görmeyi beklemiyordum."

Cevap vermesine fırsat kalmadan, Rowan mutfaktan temiz bardaklarla dolu bir tepsiyle çıktı. "Hayır." Tepsiyi tezgâha koyup menüyü onun elinden aldı ve kapıyı işaret etmek için kullandı. "Pub and Grub yolun yaklaşık sekiz yüz metre yukarısında."

"Rowan!" İkisi arasındaki sözlü atışmalara alışkındım ama Hadrian, Rowan'ın onu uzaklaştırmak için yaptığı her girişime direndikçe durum giderek daha da kötüleşiyordu. Rowan şimdi de müşterilerin önünde ona kaba davranıyordu. En yakın oturanlar bakmaya başlamıştı bile.

Ama Hadrian sadece geriye yaslandı. Bir ayağını tezgâhın altına koyup, dövmeyle kaplı kollarını göğsünde birleştirdi. "Şampuan şişeme bu sabah ekşi krema doldurulmuş. Bununla ilgili bir şey biliyor musun?"

Gözlerim kocaman açıldı ama bardakları toplayan Rowan sadece dönüp onu baştan ayağa süzdü, sonra burnunu kırıştırdı. "Hayır ama sen söyleyince fark ettim... biraz kesilmiş gibi görünüyorsun."

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" diyerek ortamı yatıştırmaya çalıştım.

Dönüp bana bakan Hadrian'ın yosun yeşili gözleri cilalı yılan gibi parlıyordu. "Su?"

"Bu bir soru mu?" Rowan tepsideki son bardağı alıp buzla doldurdu. "Evet, Caball Hollow'da suyumuz var." Bardağı onun önüne koyduktan sonra sürahiyi alıp içine su doldurdu.

"Evet, aslında bunu biliyorum. Saçımdaki kremayı durularken epeyce kullandım." Hadrian öne eğilip kollarını önündeki tezgâha dayadı. "Aylardır Bittersweet'te çalışıyorum. Bu küçük kan davasının ne zaman biteceğini söyler misin?"

"Biliyor musun, haklısın." Rowan gözlerinde güvenmemem gerektiğini bildiğim bir parıltıyla başını salladı. "En

baştan başlayalım. Hollow'a hoş geldin." Elini sıkacakmış gibi uzattı ve az önce doldurduğu bardağı Hadiran'ın kucağına fırlattı. Hadrian tabureden geriye doğru sıçrasa da yeterince hızlı davranamadı.

"Rowan!" Hadrian'a bir havlu uzattım. Damağıma bir öfke cızırtısı çarptığında, tezgâhtaki suyu silmek için bir tane daha havlu aldım.

"Ups!" Rowan mutfağa doğru dönüp, sallanan kapıdan içeri girmeden önce omzunun üzerinden geriye baktı. Kaşlarının arasında bir kırışıklık vardı.

"Üzgünüm," dedim Hadrian'a. "Ona nasıl katlandığını bilmiyorum."

"Sakin ol, işe ihtiyacım var." Omuzlarını silkip, iyice ıslanan kot pantolonuna baktı. "İşleri yarıda bırakmaz, hakkını vermem lazım."

Anlayışla yüzümü buruşturdum. "Öğle yemeğin bizden."

Hadrian ıslak havluyu bana geri verdi. "Teşekkürler ama sanırım yağmur kontrolü yapacağım." Güneş gözlüğünü gömleğinden çıkardı ve bekleyen siparişin hazır olduğunu bildiren mutfak zili duyulurken çıkışa yöneldi.

Sallanan kapıdan içeri adım attığımda, annem dikkatini bir sonraki siparişe vermeden önce dolu tepsiye doğru başını salladı. Tepsiyi almak için hareket ettim ama Rowan kolumu tutup beni mutfağın arkasına çekti.

"Ona daha nazik davranmam gerektiğini düşündüğünü biliyorum," diye başladı, elleri belinde. "Ama bir konuda yalan söylüyor ve ben bunun ne olduğunu bulacağım." Rahatsız olduğumu gizlemeye çalışmadım. Tezgâha yaslanıp, "Bardağını kucağına fırlatmak yerine onunla kendi parmağımı kessem daha iyi olurdu," diye homurdandı.

Rowan'ın kanının bir tür doğruluk serumu olduğunu öğrenmek benim hatamdı. Bununla ilgili gerçek bir anım olması için çok küçüktüm ama hikâye o kadar çok anlatılmıştı ki sanki ben de yaşamışım gibi hissediyordum. Ben üç, o dört yaşındayken bir oyuncak yüzünden kavga ediyorduk. Onu *kanatana* kadar sert bir şekilde ısırmıştım, sonra annem ne olduğunu sorduğunda suçumu hemen itiraf etmiştim. Rowan'ın sağ işaret parmağındaki minik bir yara izi hâlâ duruyordu, süt dişimin izi. Ama bu, hafife alınarak kullanılacak bir yetenek değildi, özellikle de büyükannemin en önemli kuralını doğrudan ihlal ediyorsa.

Başımı sinirle iki yana salladım. "İnsanların bazı sırları saklamaya hakkı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır, özellikle de ailemi riske atıyorsa," diye tersledi.

"Bu, ailenin sakladığı sırları düşününce biraz ikiyüzlülük oluyor. Annem ve büyükannemin ona güvenmek için bir nedenleri olmasa senin uyarılarını görmezden geleceklerini mi sanıyorsun gerçekten?" diye sordum.

Karşılık vermeye hazır görünüyordu ama sonra omuzları çöktü. "Hayır, elbette hayır," diye mırıldandı ve devam etmeden önce derin bir nefes verdi. "Sadece, senin yeteneğin nasıl hissettiriyor bilmiyorum ama o benim için, kendini beğenmiş yalancı ağzını her açtığında tenimin altındaki bir kaşıntı gibi. Ve o gidene dek ya da ben gerçeği öğrenene kadar da öyle kalacak."

Bir anlığına dengemi yitirmiş gibi ona baktım. Yeteneğinin ona böyle hissettirdiğini nasıl bilmezdim? Kendi yeteneğim bana her zaman omuzumda bir yük gibi gelmiştir ama belki de bu ağırlığı hisseden tek kişi ben değilimdir.

"Linden, sen vaktini boşa harcarken tezgâhın üzerinde beklemekten ölen bir sipariş var," diye seslendi büyükannem mutfağın diğer ucundan.

Rowan'ın elini sıkıp, tepsimi almak için aceleyle üç numaralı masaya yöneldim.

"Ve bu şeyi gördüklerini iddia etmeden önce ne kadar alkol almışlardı?" diye sordu, gür beyaz bıyığı hayretle titreyen Hillard, masalarına yaklaştığımda.

"Peki, tamam. Ama biliyorsun ki onu ilk görenler onlar değildi. Vern'ün oğlu ve diğerleri Ulusal Orman'da kamp yapıyorlarmış ve o şey arabalarının üzerinden uçup gitmiş. İki üç gece önce," diye ısrar etti Buck. "Bir adam kadar büyük, bir güve gibi çift kanatlı olduğunu ancak kanat açıklığının bir buçuk ya da iki metre olduğunu söyledi." Buck göstermek için kollarını açınca, tabağını neredeyse elimden düşürüyordu. "Ah, özür dilerim. Seni görmedim." Buck tabağı sabitlemek için yardım etmek istercesine uzandı ama ben donup kalmıştım.

"İyi misin, kızım?" Hillard bana sanki başımın ağrıdığından eminmiş gibi bakıyordu. Ama ben sanki onu uzun bir tünelden duyuyor gibiydim. Hava kulaklarımdan hızla geçip sözlerini de beraberinde götürüyordu. Dikkatlice tabakları bırakıp ön kapıya yöneldim.

"Gördün mü?" dedi Buck. "Garip bir şeyler oluyor. Ve sana söylüyorum, benim ihtiyar tazım dün gece tam da kablom patladığında bir şeye havlıyordu."

"Komşunun hattına taktığın için kablon her gece kıvrım kıvrım oluyor." Kapı arkamdan kapanırken Hillard'ın kahkaha attığını duydum.

Sanki bir fırına giriyormuşum gibi. Sıcak hava üzerime ağır ve amansız bir şekilde baskı yaptı. Binanın yan tarafındaki,

uzun zaman önce tuğlalarla örülmüş bir pencerenin kenarına yaslanıp, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Sonunda anlıyordum. Elam McCoy'un yıllar önce kaybolmasından hemen önce, Güve Kanatlı Adam'ın sözde görüldüğüne dair konuşmalar kafamda bir şeyleri harekete geçirdi. Belki de önemli bir şey değildi ama midemdeki ağırlık korkuya çok benziyordu. Çünkü şimdi Dahlia'nın kolundaki o kırmızı morluğun şeklinin tanıdık olduğunu biliyordum. Bir güveydi.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 5

Ev, Bittersweet Çiftliği'nin huzursuzluğu gibi kapalı, havasız ve biraz da telaşlı hissettiriyordu. Akşam boyunca kapılar gürültüyle kapanıp, yavaşça gıcırdayarak açıldı.

"Hatırlatın da Hadrian'a menteşeleri yağlamasını söyleyeyim," diyerek iç çekti annem, dolaptan bir tabak çıkarırken.

"Bu gizemli çalışanla ne zaman tanışacağım?" diye sordu Sissy, lavaboda yemek tabaklarını temizlerken.

"Tanışmadın mı?" diye cevapladı annem dalgın dalgın. Tezgâhtaki turtayı dilimlerken parmağından süzülen suyunu emdi.

Sissy lavabodan başını çevirmeden omuz silkti. "Sanırım onu çok çalıştırıyorsunuz."

"Bugün de tanışamayacaksın. Traktörü tamirciye götürdü." Annem önüme bir dilim çilekli ve raventli turta koydu. Meyveleri bizim bahçemizden kendi ellerimle toplamıştım ama şu anda bir lokma bile yiyebileceğimi sanmıyordum. "Konuşmak ister misin?" diye nazikçe sordu.

İyi bir turta hamurunun püf noktası soğuk tereyağı ve onunla çok fazla uğraşmamaktır. Bu turta çatalımın altında

parçalanıyordu. Bir parçasını ağzıma götürdüm. Çilekler güneşle tatlanmıştı ve raventler parlıyordu, turta dilimin üzerinden kayıyordu. Yine de bu ekşi tat endişeyle aynı lezzetteydi. Çatalın ucunu tabakta kalan kırıntılara bastırıp, tekrar bir araya gelmelerini izledim.

Restoranı kapattıktan sonra Bayan Hinkle'ı aramıştım. Dahlia'dan hâlâ haber alamamıştı ve giderek daha fazla endişeleniyordu. "O her zaman bağımsızdı," dedi bana. "Ama endişelendiğimi bilir. Bay Hinkle onu rahat bırakmamı söyledi ama eğer gece yarısına kadar ondan haber alamazsam şerifi arayacağım."

İçgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu ama buna güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Benden tam bir yıl sonra başka bir kızın kaybolma ihtimali neydi? Belki de kendi korkularım yargımı bulandırıyordu. Ama Dahlia'nın festivalde bana sorduğu soruyu düşünmeden edemiyordum. *Ya geçen yaz o gece orada başka biri daha varsa?* Ne demek istemiş olabilirdi? Son sınıfın çoğunluğu ve arkadaşlarının da çoğu bizimle birlikteydi.

Yine de -belki de ilk kez- ormanda gerçekten neler olduğunu hatırlayabilmeyi diledim.

Anneme cevap vermememem üzerine Sissy, "Ona laf atma, Odette," diye çıkıştı. "Kendine geldiğinde konuşur." Sissy bulaşık sepetine tabakları yerleştirirken omzunun üzerinden bana göz kırptı.

"Farkında mısın Sis, seni eve neyin getirdiğinden hiç bahsetmedin. Seni beklemiyorduk." Annem mutfağın öbür ucundan onu takdir ediyormuş gibi bakıyordu.

"Ah, bilirsin işte, Odette," dedi Sissy ellerini bir bulaşık havlusuyla kurularken. "Tuz beni çağırıyor."

Eğer Sissy tarzı cevap diye bir şey varsa, bu oydu. Dağların altındaki tuzdan bahsediyordu. Kömürden çok önce,

dağların altından çıkarılan tuzdan. Apalaş Dağları yükseldiğinde yer altına itilen kadim bir okyanustan gelen tuzdan. Caball Hollow'daki toprak hâlâ tuzlu su açısından zengindi ve tüm James kızlarının bildiği gibi, kötülük tuz çizgisini geçemezdi. Peki ya kötülük çoktan çemberin içindeyse, tuz sadece onun dışarı çıkmasını engellemeye mi yarıyordu?

Annem bulaşık havlusuyla Sissy'ye vurmak için döndüğünde tabağı itip sineklikli kapıdan dışarı çıktım. Sarmal verandada ilerlerken, büyükannem mutfağın açık kapısından başını uzattı.

"Linden," diye seslendi kolunu sallayarak.

Basamaklardan aşağı inip patikaya doğru yürüdüm. Yüz yıldan fazla bir süre önce, yemek pişirme ve konserve yapma işlemlerinin burada odun sobası üzerinde, en sıcak aylarda evi daha serin tutmak ve en kurak mevsimde yangın riskinden korunmak için yapıldığı zamanlarda, James kadınları tarafından ilk kez kullanılan o bodur, eski taş binaya doğru gittim. Artık büyükannemle annemin sattığımız tüm infüzyonları, tentürleri ve merhemleri yapıp sakladıkları atölyeye.

İçeri adım attığımda, duvarlara tutturulmuş kuruyan lavanta, adaçayı ve diğer basit bitkilerin kokusu üzerime geldi. Akşam yemeği çoktan geçmiş olmasına rağmen dışarıdaki yaz güneşinin parlaklığından sonra gözlerimin loş mekâna alışması biraz zaman aldı. Okuma gözlüğünü burnunun ucuna yerleştirmiş olan büyükannem, yıllarca kullanımdan dolayı lekelenmiş ve bozulmuş, eski bir ahşap masanın başında duruyordu. Masanın yüzeyine yayılmış çeşitli şişeler ve otlar vardı. Tam o sırada, büyükannemin başının üstündeki raftan bir kitap masanın üzerine düştü ve mürver şurubu tarifinin olduğu sayfa açıldı.

"Ah, evet," diye mırıldandı büyükannem parmağını sayfada gezdirirken. "Boggs'un en küçük kızı bugün kendini iyi hissetmiyordu. Hemen bir şişe hazırlayayım."

İşte, çiftlikte işler böyle yürüyordu. Bizden önce gelenlerle çevrili yaşıyorduk. Bazıları bu rafları süsleyen kitaplarda bıraktıkları bilgelikle, bazıları ise daha elle tutulur yollarla. Bir odaya girip Büyükanne Sudie'nin en sevdiği parfümün kokusunu almak, büyükannemin büyük teyzesi Philomena'nın düğün hediyesi olarak verdiği sallanan sandalyenin aniden kendi kendine sallandığını görmek veya bir önceki gece yere bırakılmış kirli çamaşırların sabah olunca bir şekilde sepette olduğunu bulmak.

Büyükannem bana baktı, sonra bakışlarımı takip edip sayısını bilmediğim kitaplara döndü. "Yıllar boyunca bu çiftlikte birçok kız kardeşimiz oldu."

Dikkatini tekrar işine verdi, belli ki konuyu değiştiriyordu. Ama onu tanıyordum, bu yüzden bu beklemediğim bir şey değildi.

"Tohumları aynı anda ekseniz bile, onlar kendi hızlarında filizlenir, hazır olduklarında çiçek açarlar. Bu, birinin diğerinden daha iyi olduğu anlamına gelmez. Tek anlamı, bir mısır sapının kabak bitkisine veya fasulye asmasına dönüşmesini bekleyemeyeceğinizdir. Ama biz onları birlikte ekerdik çünkü bu şekilde daha iyi büyüyorlardı. Böylece bir asma, mısır sapına tırmanabiliyor, kabağın yaprakları ise kökleri gölge altında tutuyor ve yabani otların gelişmesine engel oluyordu.

Bazen kız kardeşler birbirlerinden uzaklaşır, tartışır, fikir ayrılığına düşerler. Ama birbirimize ihtiyacımız var, belki de çoğu kişiden daha fazla. Zor bir yıldı, bunu söylememe gerek yok." Koyu renkli bir sıvı şişesinden mantarı çıkarıp bir huni kullanarak sıvının birazını daha küçük bir şişeye boşalttı. "Geçen yaz olan her şey, sonra Sorrel'ın üniversiteye gitmesi

ve şimdi de Rowan'ın saçma kavgası. Ama her ailede büyüme sancıları olur. Önemli olan, anlaşmazlıkların büyümesine izin vermemektir. Zephyrine ile aramda olanların sizin başınıza gelmesini hiç istemem, kızlar." Anladığımdan emin olmak için gözlüğünün üzerinden gözlerimin içine baktı.

Ve anlıyordum da. Büyük teyze Zephyrine, büyükannemin küçük kız kardeşiydi. Ben doğmadan bir süre önce aralarında bir anlaşmazlık çıkmış ve Zephyrine teyze kaçıp gitmiş. Gözlerim dolabın ortasındaki kilitli çekmeceye kaydı, en azından kısmen suçlu olduğundan şüphelendiğim kitabı tutan çekmeceye.

Diablerie, nesiller boyunca birkaç aile anlaşmazlığının kaynağı olmuş tehlikeli bir tür James büyüsüyle doluydu, bu yüzden büyükannem onu güvenli bir şekilde kilit altında tutuyordu. İçinde ne olduğunu hiç görmedim ama büyükannemin söylediğine göre aile kitaplarındaki büyülerin hepsi niyetleri zorlamakla ilgiliymiş, evrenin nazik bir isteğiymiş. Ama diablerie büyüsü farklıydı. Sert bir itişe, güçlü bir talebe sahipti. Ve bir bedeli vardı. Zephyrine, tüm James kadınlarının kitaba erişebilmesi ve büyünün maliyetine değip değmediğine kendilerinin karar vermesi gerektiğini düşünüyormuş. Ancak büyükannem, bu tür bir büyünün haksız etki yaratma yolunda tehlikeli bir adım olduğunu ve cazibesinin çok büyük olacağını söylüyordu hep.

Kontrol listesi olarak kullandığı karalama kâğıdına not almak için durakladıktan sonra bana döndü. "Bu uyku toniğini Vivian Spencer'a götürmeni istiyorum." Kalemiyle küçük cam şişeyi işaret etti. Büyükannem, birinin onun iksirlerinden birine acilen ihtiyacı olduğunu tam olarak bilme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti. Kuryelik yapmak zorunda olan bizler içinse bu genellikle hoş bir durum değildi.

"Cole'un annesi için mi?" Gömleğimin eteğinden gevşek bir ipliği parmağıma doladım, endişe midemde benzer bir düğüm oluşturmuştu. "Bunu yapabilecek başka kimse yok mu?"

Büyükannem bana tartışmaya yer bırakmayacak bir bakış atıp şişeyi uzattı. "Hadi bakalım hadi, acele et de hava kararmadan eve varabilesin."

İşine geri döndü ama kapıyı arkamdan kapatacağım sırada bir kez daha seslendi: "Doğruca oraya git, sonra da doğruca eve dön, duydun mu?"

"Tamam," diye söz verdim, bu özel görevi mümkün olduğunca çabuk bitirmek konusunda onunla hemfikir olarak. Kestirme bir yol vardı -arkada, Sorrel'ın gece çiçek açan bahçesinin ve arı kovanlarının yanından, sonra da meyve bahçesinden geçen- ve ben de oraya doğru ilerledim.

Spencerlar, Caball Hollow'un seçkin Heights semtindeki en büyük evlerden birinde, tepelerin en tepesinde, kelimenin tam anlamıyla kasabaya tepeden bakan bir yerde yaşıyorlardı. Kasabanın kurucularının en tanınmışı olan Bowen Spencer tarafından 1798'de inşa edilen bu görkemli kireç taşı mülk, aynı zamanda en eski yapılardan biriydi.

Verandalarına ulaştığımda, nemli gömleğim terden tenime yapışmış bir hâldeydi. Büyük olasılıkla İskoç-İrlanda miraslarına bir gönderme olan, yoncayla işlenmiş devasa bir pencereyle taçlandırılmış görkemli ön kapının yanındaki kapı ziline bastım.

"Hey, selam. İçeri gir," diyen bir kadının sesi, üst kattaki bir pencereden aşağı doğru süzüldü.

Ağır ahşap kapıyı iterek açarken Cole cevap vermedi diye rahat bir nefes aldım. Fuayenin cilalı ahşap zeminine adım attığımda, "Merhaba?" diye seslendim ama cevap gelmedi.

Eskiden yazın barbekü için buraya gelirdik, o zamanlar babam ve Malcolm Spencer belediye başkanı seçilmeden önce şerif departmanında birlikte çalışıyorlardı. Bayan Spencer o zaman bile evden pek çıkmazdı. Annem bir keresinde bana onun hep böyle ev kuşu olmadığını söylemişti. Bayan Spancer, Cole doğduktan sonra değişmiş. Daha içine kapanık, daha kaygılı olmuştu. Sanırım yeni annelerde bazen böyle olabiliyordu. Cole'un sağlığının kötü olması nedeniyle, neredeyse bir yaşına gelene kadar onu evden çıkarmamasına kimse şaşırmamış. Ancak Cole büyüyüp güçlenirken, Vivian Spencer daha da içine kapanık olmuş.

Direkli geniş bir merdiven sağ duvarı sarıyor, sonra da sola, ikinci kata doğru kıvrılıyordu. Çocukken Cole ve ben evde saklambaç oynardık. Ama şimdi yukarı çıkmak, annesi aşağı inmek için hiç acele etmiyormuş gibi görünse de bana yanlış geliyordu. Bunun yerine, kadının arka merdivenlerde olabileceğini umarak evin arkasındaki mutfağa doğru ana salonu takip ettim.

Antika kitaplarla dolu yerleşik kitaplıkların bulunduğu çalışma odasının önünde adımlarım yavaşladı. Geçen yıl, Cole'un antrenmanı olduğunu unutarak ona restorandan bir turta getirmiştim. Annesi, beklemem için beni içeri almış, sonra gözden kaybolmuştu. Raflara bakmak için içeri adım atmıştım ki Bay Spencer odaya girmiş, beni gördüğüne açıkça şaşırmıştı. O âna kadar, yeni belediye başkanının evindeki ofisinde olmamam gerektiği aklıma gelmemişti. Burası artık saklambaç oynadığımız yer değildi.

Yukarıdan bir yerden yüksek bir gümleme sesi geldi.

"Merhaba?" diye tekrar seslendim.

Kimse cevap vermedi ama tahtaya sürtme sesi gibi bir ses daha geldi.

Sonra ilkinden daha yüksek bir gümleme sesi, ardından da kırılan cam sesi... Ensemden aşağı bir ürperti indi, kollarımı sıkıca kendime sardım.

Parlak mermer mutfağa adım attığımda, arka merdivenlerden aşağı doğru ayak sesleri geliyordu. Minyon bir kadın son birkaç basamağı sendeleyerek inip sonunda dengesini buldu. Parıldayan sarı saçlarını yüzünden geriye attı. Kırmızı ruju hafifçe dağılmış ve rimeli gözünün altına akmıştı. Bana bakınca irkildi. Cole'un annesini uzun zamandır görmemiştim ama oğluyla aynı altın güzelliğe sahipti, yüzündeki bulanık sise ve üzerinden yayılan o ekşi alkol kokusuna rağmen.

"Ah, Linden. Seni başka biri sanmıştım." Aniden durup, elimdeki şişeyi fark edince bana doğru koştu. "Başka hafta yokmuş gibi, bu hafta son şişemi kırdım." Sesi titriyordu. Bir an durdu. Dilimin üzerinde ayran gibi ekşi, güçlü ve hafif bir tat dolaştı. Derken kadın kendini yine parlak bir gülümsemeyle örttü. "Büyükannenin bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama yaptığı için çok mutluyum."

Şişeyi, uzattığı ellerine koyduğumda mantarını çekip birkaç yudum aldı. "Kendin çıkarsın, değil mi?" Esnemesini eliyle kapatıp merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Geçen yaz, hastaneden eve ilk geldiğimde büyükannemin uyku toniğini bir kez denemiştim ama biraz fazla işe yaramıştı. O kadar derin uyumuştum ki gerçek gibi kâbuslar görmüştüm.

"Bekleyin," diye seslendim, onu bu kocaman eski evde, bu hâlde tek başına bırakmaktan rahatsız olarak. Döndüğünde, kelimeler ağzımdan zorla çıkarken sesim daha da yumuşadı. "Şey, Cole evde mi?"

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı, acıyormuş gibi gülümsedi. "Hayır, canım. Evde değil."

"Ah, hayır." Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Hayır, ben..." Yanlış anlaşılmamı toparlama telaşıyla kekeleyip, sonra

bir nefes alarak tekrar denedim: "Ben sadece kendinizi kötü hissederken yalnız kalmanızı istemedim, hepsi bu."

"Çok tatlısın." Dudaklarında o kadar hızlı ve küçük bir gülümseme belirdi ki, daha çok bir kas seğirmesi gibiydi. "Ama başım yastığa değdiği anda uyurum." Şişeyi havaya kaldırıp, tekrar o kadar geniş esnedi ki arka azı dişlerini gördüm. Daha sonra yukarı kata çıktı.

Ön kapıya doğru koştum, olabildiğince hızlı yürürken kendimi bunun onurlu bir davranış olduğuna ikna ettim: Böyle hızlı yürüyüşümün kesinlikle kaçmak gibi görünmediğine.

Ağır kapıyı arkamdan kapatıp başımı geriye yasladım. "Benim sorunum ne?" diye kendi kendime sertçe fısıldadım. Cole'un bu yüzden ona hasret kaldığımı düşünmesi, ihtiyacım olan en son şeydi.

Ama kendime acımaya vaktim yoktu. Güneş, dağların üzerinde alçalmaya başlamıştı. Acele etmezsem karanlığa yakalanırdım.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 6

PATİKA, YAĞMUR eksikliğinden tebeşir gibi olmuş sıkıştırılmış toprak gibiydi ve bayat kokusu, tadını alabilene kadar attığım her adımda havaya yayılıyordu. Eğer *karasal* kelimesinin bir tadı olsaydı, bu olurdu. Geçen her dakika gölgeler önümde büyüyor ve uzuyordu. Güneş batmaya başladığında, karanlık, vadilere ve oyuklara hızlıca geliyordu.

Çekirgelerin ritmik şarkısı, ayak seslerimden daha yüksek olan tek sesti. Nefesim kesilene kadar hızımı ne kadar artırdığımı fark etmedim, nefesimin sesi o kadar yüksekti ki uzaktaki bir motorun kükremesini neredeyse duyamıyordum. Ama bu doğru olamazdı çünkü burası herhangi bir patika değildi. Ancak motor daha da yüksek sesle, bu tarafa doğru ve hızlı bir şekilde ilerliyordu.

Yolun her iki tarafını da saran çalılardan uzak durmak için ortadan yürüdüm. Ama patika çok fazla kıvrılıp dönüyordu, bu yüzden karşıyı göremiyordum. Yola geri dönen daha küçük patikaya dönüp adımlarımı yavaşlattım. Bu şekilde eve varmam daha uzun sürecekti ama sorun arayan bir sürücüyle karşılaşmaktan iyiydi.

Ancak dağdan gelen yankıyı yanlış hesaplamıştım çünkü yarı devrilmiş eski bir kulübenin durduğu virajı döndüğümde bir motosiklet bana doğru uçar gibi geliyordu. Geçmesi için yoldan çekildim ama o zaten durmak için yavaşladı.

Sürücünün parlak siyah bir kaskı vardı. Kot pantolon giymişti. Tozlu çizmeleri yere değene kadar, uzun bacakları yere uzandı. Motosikleti kıpırdatmadan sabit tutuyordu. Birkaç adım geri gittiğimde kulübenin yıpranmış ahşabı gömleğimin kumaşına takıldı.

Bu motosiklet, Pub and Grub'ın önünde gördüklerimden farklıydı. Onların hepsi geniş ve parlak kromdandı. Bunun önünde büyük bir far vardı ve biraz hırpalanmış görünüyordu. Motorun sesi kesildi ve sürücü, kaskını çıkarmadan önce yavaşça ve hayretle başını iki yana salladı.

Cole...

Bir an için bunun, tepelerde tek başıma beni köşeye sıkıştıran bir yabancıdan daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğundan emin olamadım.

"Bana hiçbir sır bırakmamakta kararlısın, değil mi?" Motordan inip kulübeye doğru yürüdü. Motoru kulübeye sokup üstüne ağır bir örtü çekti.

Daha kötü... Kesinlikle daha kötü...

"Ah, özür dilerim bu şık kulüp evinize kızların girmesi yasak mı?" diye sordum, yıkık dökük kulübeden dışarı adımını atar atmaz. Onu gözetlemeye kasten çıktığımı düşünmesi fikrinden hoşlanmamıştım. Sırlarını ortaya çıkarmam neredeyse her zaman kazara oluyordu.

Nefesini dışarı verip elini saçlarına götürdü. Saçlarının kask yüzünden dağınık olması gerekirdi ama sinir bozucu bir şekilde öyle değildi. Batmakta olan güneşin son ışıklarıyla parlatılmış bronz bir renge bürünmüştü. Kulağımın yakınında bir

sivrisinek vızıltısı beni ürküttü, onu uzaklaştırmak için ellerimi savurdum.

"Ne zamandan beri motosikletin var senin?" diye sordum, gözlerimi ufka dikerken. Alçalan güneş gökyüzüne pembe ve turuncu şeritler yayıyordu.

"Büyük amcamındı. Öldükten sonra ahırındaki bir brandanın altında buldum ve tamir ettim." Kulübeye yaslanıp kollarını kavuşturdu ve arkasındaki duvara botuyla vurdu. "1978 model bir Triumph Bonneville." Omuzlarını silkti ama sesinde gurur vardı. "Ve James, inan bana bunu kimse bilmemeli."

"Ne sanıyorsun? Bu tepeden aşağı koşup, bunu bir çeşit kuduz kasaba tellalı gibi tüm gücümle haykıracağımı mı?" Yüzüne bakmak için döndüm. "Spencer, inan bana sırların umurumda değil."

"Buna rağmen sırlarımı biriktiriyor gibisin." Duvardan çekilip bana doğru yaklaştı.

İması hoşuma gitmemişti. "Baban o şeyi sürdüğünü bilse çok kızardı." Malcolm Spencer gençliğinde neredeyse ölümcül bir motosiklet kazası geçirmişti ve o zamandan beri tehlikeler konusunda çok açık sözlüydü. Ve evet, bu alçakça bir darbe olabilirdi ama Cole Spencer'ın yanında birkaç dakika geçirince ona bağlanmaya hazır hâle geliyordum.

"Neden yol yerine bu eski patikadan geldiğimi sanıyorsun?"

"Çünkü sen tam bir aptalsın. Neden her şeyi riske atıyorsun?"

"Hadi ama bunun cevabını bilmen gerekir." Sözcükleri o kadar sessiz söylemişti ki duymam gerekip gerekmediğinden emin olamadım. Duyduğumu anlayınca kollarını kavuşturdu ve ifadesi çarpıklaştı. "Ah, doğru ya, sırlarım umurunda değildi."

Gözlerimi devirdim ama sanırım bunu nedenini biliyordum ve bunu şimdi söyleyememek beni rahatsız ediyordu. Cole hâlâ belediye başkanının oğluydu. Görünüşünü koruması, mükemmel bir altın çocuk olması ve içine kapanık annesinin yükünü hafifletmesi onun için önemliydi. Motosiklet, ona az da olsa her şeyden kaçış fırsatı sunuyor olmalıydı. Derin bir nefes alıp, konuşmayı daha güvenli bir zemine çekmek için kendimi toparladım. "Bunu tek başına mı tamir ettin?"

Omuz silkti. "Birkaç kılavuz okudum. Biraz YouTube izledim. Bir sürü de hata yaptım." Yüzünde minik, kendini küçümseyen bir gülümseme belirdi ama o kadar hızlı kayboldu ki bir an bunu zihnimin uydurduğunu sandım. "Ellerimle çalışmayı severim."

"Evet, hatırlıyorum." Bunu, başka bir sivrisineğe vururken düşünmeden söylemiştim, sonra pişman oldum. Yaşadıklarımızın bir önemi yokmuş gibi davranarak geçirdiğim aylar, bir dil sürçmesiyle yok oldu. Parmaklarım boğazımdaki küçük yara izine kaydı, Cole'un kaybolduğum gün bana verdiği kolyeden geriye kalan tek şeye. Onu taktığım ilk ve son güne. Ona göz ucuyla bakınca irkildiğini gördüm.

"Hem sen burada ne arıyorsun?" diye sordu, beni suçlar gibi. Onun bölgesine davetsizce girmişim gibi.

"Büyükannem annene bir şey götürmemi istedi." Savunmaya geçmiş gibi görünmemeye çalıştım.

"Evde miydin?" Bu sefer sesindeki keskinlik, zihnimin uydurması değildi. "Annemle mi konuştun?"

Beni özellikle annesinin yanında istememesinin nedenini anlamak zor değildi, bu kanımı daha da ısıttı. "Ben..." Söylemek istediğim her şey dilimde düğümlendi; korkudan mıydı yoksa hayal kırıklığından mı, emin olamadığım için hiçbirini söylemedim. "Annene uyku toniği bıraktım. Onu görmedim bile."

Bir nefes verip, cevaplamadan önce başımın üzerinden ufka odaklandı. "Son zamanlarda pek iyi değil, özellikle geceleri." Bakışlarını bana doğru indirdi. "Tonik, onu günlerce sersemleten haplardan ve diğer yöntemlerinden çok daha iyi. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Elbette, yardım edebildiğime memnun oldum." Başımı salladım. "Görüşürüz." Büyükannem endişelenmeye başlamadan önce eve gitmem gerekiyordu ve artık Cole Spencer'dan fenalık gelmeye başlamıştı.

"Seni geri götüreyim."

Onu duymazlıktan gelip patikadan aşağı doğru yürüdüm ancak başka bir vızıltı sesi dikkatimi çekti. Bu seferki ses, sivrisineğinkiyle karıştırılamayacak kadar yüksekti. "Bunu duydun mu?" Ağzım tuzlu suya benzer bir tatla doldu.

Geriye dönüp, Cole'un sanki onu korkutmuşum gibi başını salladığını gördüm. "Neyi duydum mu?"

Ses tekrar geldi. Sesi takip edip yolun kenarına geçtim. Sanki bir ip omurgamı sıkıca yukarı çekiyordu. Bir şeyler doğru değildi, hissedebiliyordum. Ayaklarım şimdi daha hızlı hareket ediyordu.

"Hayır, bekle..."

Ağaçların arasından yolumu seçerken, sesi zar zor duyuyordum. Duraksayıp dinledim. Bir parmağın kıvrılışına benzeyen, sırtımın alt kısmı itiliyormuş gibi hissettiren bir sesti bu. O sabah mezarlıktaki ses gibiydi ama çok daha güçlüydü.

Vadiye karanlık çökerken vızıltı daha da yükseldi. Sesin bir sonraki tepenin üzerinden, ormandaki futbol sahasının yakınından gelebileceğini düşündüm. Cesaretimi toplamak adına kaplan gözü taşımı sıkmak için elimi cebime soktum. Görüş alanımın kenarında beyaz güveler uçuşunca tereddüt ettim ama vızıltı daha da yükseldi. Kafamın içinin arılarla dolu

olduğunu hissediyordum. Yerimde duramadım. Adını koyamadığım bir şey tarafından çağrılıyordum.

Bir adım daha attığımda mideme kramp girdi. Ağzım, bakır ve kan gibi metal tadıyla dolarken sendeledim. Bir an nefes alamadım. Bu tepelerde büyüyen herkes bunların tehlikeli olabileceğini bilirdi. Ayılar, dağ aslanları, çakallar... hepsi buradaki yırtıcı türlerdi. Üstelik zehirli yılanlar vardı bir de: çıngıraklı yılan, bakır kafalı yılan ve iki ayaklı benzerleri. Bu uzak tepeler her türlü kötü niyetli faaliyeti gizlemek için idealdi.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp ışığını açtım. Ormanın derinliklerine, küçük bir tepenin eğiminden derenin aktığı yere doğru ilerlerken evden gelmiş birkaç cevapsız arama gördüm.

"James."

Bana seslenilen yöne doğru döndüm ve elimdeki ışıkla hoparlörü sabitledim.

Cole, ışığı engellemek için elini kaldırıp gözlerini kısarak bana baktı. Onu tamamen unutmuştum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cevabım olmadığı için soruyu duymazlıktan geldim. Tek bildiğim, artık yaklaştığımdı. Dereye doğru iki adım daha attım. Sanki panik ve dehşet duvarına doğru yürüyor gibiydim. Boğazımın sıkıştığını hissediyordum. Nefes almak için mücadele ettim. Boynumu sıkıp öksürürken soluk soluğa kalmıştım ve telefonum elimden düşmüştü.

Cole beni yakalayıp ellerimi boynumdan ayırdı ve beni ayağa kaldırdı. "Kes şunu," diye kükredi yüzüme doğru. "Ne oluyor? Ne var?"

Ama buradaki duygular o kadar güçlüydü ki... üzerimden geçerken, içimden geçerken, beni dalgalar gibi aşağı çekerken kendimi tutmaya çalıştım. Nefesim, doğal olmayan bu sessizlikte keskin patlamalar gibi gürültüyle çıkıyordu. Cole'un

elinden kurtulmaya çalışırken ayağımın telefonuma değmesiyle telefonum tepeden aşağıya doğru kaymaya başladı. Telefonun ışığı derenin kıyısındaki bir şeye takıldı.

Yanağı yosun kaplı bir kadın, bir söğüt ağacının köküne bastırılmıştı. Beyaz elbisesinin kumaşı vücudunu bir kefen gibi sarmıştı. Çok hareketsiz duruyordu, açık gözlerini hiç kırpmıyordu.

Ve orada, arkasındaki kayaların arasından Cheerwine şurubu renginde saçları uzanıyordu. Dahlia Calhoun'u bulmuştum.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 7

COLE'UN ELİNDEN kurtulup derenin kenarına koştum. Yardım edilemeyeceği bariz olmasına rağmen çamurda dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımı Dahlia'nın boynuna bastırdım. Vücudu soğuk, gözleri beyaz bir filmle kaplıydı. Nabzının atışını hissedebilmek için çaresizce daha sıkı bastırdığımda, sığ suya yuvarlandı ve başının arkası açığa çıktı. Koyu, yapışkan, keçeleşmiş saç yığınından pas rengi kurdeleler sarkıyordu.

"Kahretsin." Cole beni belimden yakaladı. Beni yukarı çekerek, geldiğimiz yoldan geri taşıdığı sırada ayaklarım çamurda kayıyordu.

Ağzımı kapattım, dudaklarımı ısırırken hissettiğim acı bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlatana kadar sertçe bastırdım. Bir şekilde Dahlia'nın panik ve dehşetinin yankısını yakalamış olsam da ona ait olan son duyguları o kadar güçlüydü ki hepsi bir hayalet gibi asılı duruyordu. Bunlar onun duygularıydı, benim değil.

"Hadi, onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok artık." Cole beni kötü bir rüyadan uyandırmaya çalışıyormuş gibi sarstı. "Gitmemiz gerek."

Ona bakmadım. Çenesini kasmış, gözleriyle ormanı tarıyordu. Benimse vücudum bu yaz sıcağında buz gibi, kaslarım kaskatıydı.

Cole bunu hissetmiş olacak ki, "Şoktasın," dedi. Kolunu omuzlarıma doladı, beni yanına çekip lise otoparkına doğru götürdü. Cep telefonumu almak için tepenin yarısında durup elindeki ışığı önümüze tuttu.

Bir dal, silah sesi gibi kırıldı. Yerimde sıçrayıp, omzumun üzerinden arkaya baktım ama karanlıkta hiçbir şey seçemedim. Ve sonra tadını aldım... Cole'un korkusunun keskin tadı ve bununla birlikte Dahlia'yı öldüren kişinin hâlâ burada olabileceği gerçeği. Dişlerim takırdamaya başladı. Cole sesten uzaklaşırken bana daha sıkı sarıldı. Ama gölgelerin içinden izleyen gözlerin yarattığı karıncalanma hissi bedenimi terk etmedi.

Ağaçların arasından geçerken, otoparkın parlak ışıkları gözlerimi acıtınca irkildim, hiç düşünmeden yüzümü Cole'un gömleğine bastırdım. Hafif karanfil ve orman kokuyordu: sedir, temiz hava ve taze toprak. Cole uzaklaşırken ona ne kadar yakın hissettiğimi fark ettim.

"Hey!" diye seslendi. "Yardım alabilir miyiz?"

Ama yaz akşamının bu geç saatlerinde burada ne bir araba vardı ne de bir insan. Sonra Cole'un kime seslendiğini gördüm. Birisi, arkasındaki ışıkla belirginleşen arazinin kenarındaki spor salonunun açık kapısında duruyordu.

Bize doğru koşmaya başladı. Caball Hollow Devils Futbol personeli polo tişörtü, bir işaret fişeği gibi parlak beyazdı. "Cole? Karanlıkta ne yapıyorsun? Yaralı mısın?"

"Koç Hammond, konu Dahlia Calhoun," dedi Cole ona. "Ölmüş."

Şerif istasyonunda, annemin omuzlarımdaki kolu mengene gibiydi. Rahatsız plastik sandalyelerde otururken bana olabildiğince yaklaşmıştı. Floresanların parıltısı o kadar sertti ki baş ağrım gözlerimin derinliklerine yerleşmişti, burada hiçbir yalan saklanamazdı.

Şerif yardımcıları suç mahallini kapattıktan sonra Cole'un ifadesini aldılar, ardından onu eve götürdüler. Bense ambulans ekibi beni temizledikten sonra buraya getirilmiştim.

Şerif yardımcısı Ethan Miranda, aramızdaki lekeli bir sandalyeyi gıcırdatarak masaya yaklaştırdı. En yeni şerif yardımcısıydı, Sorrel'dan üç yıl önce Caball Hollow Lisesinden mezun olmuştu. Kömür karası bukleleri ve derin gamzeleriyle bir *İzci Kartal* olacak kadar yaşlı görünmüyordu. Bakışları, bölümün geri kalanının yoğun bir tartışma içinde olduğu toplantı odasına kaydı.

Gözleri bir manolya yaprağı renginde olan Ethan, kalemini not defterine vurarak tekrar bana odaklandı. "Peki, bana cesedi nasıl bulduğunu tekrar anlatır mısın?"

Şokun etkisi geçiyor gibi görünüyordu -en azından dişlerim artık takırdamıyordu- ama uyuşukluk hissi yerini yorgunluğa bırakıyordu.

Gözümü her kırpışımda Dahlia'nın aşırı soluk tenini, kör bakışını, nehirdeki o kan izini görüyordum. Uzun, titrek bir nefes verip terli avuçlarımı uyluklarıma sürttüm. Her şeyi şimdiye kadar birkaç kez açıklamıştım ama sürekli tekrarladığı kısım buydu.

Annem, "Ethan, sana bildiği her şeyi anlattı ve neredeyse gece yarısı oldu. Onu eve götürebilir miyim lütfen?" diye araya girdi.

"Hanımefendi, size saygım sonsuz ama sadece işimi yapmaya çalışıyorum. Ve üzerimde üniforma varken Şerif Yardımcısı Miranda olduğumu unutmadığınız için teşekkür ederim."

Annem kaşlarını kaldırıp öne doğru eğildi. "Şey, sana bakıcılık yaptığım zamanlar..."

"Sorun değil," diye sözünü kestim. Annem, yavrusunu savunan bir ayı gibi görünüyordu ve bu durum, maruz kalan kişi için genelde iyi sonuçlanmazdı. "Daha önce de söylediğim gibi, eve doğru yol alırken bir... bir tür çekim hissettim, beni onun olduğu yere doğru çekti. Bunu başka türlü nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Evet, ne anlattığını biliyorum ama buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi?" Çenesini sıktı. "Resmî bir polis raporunda, seni cesede çeken bir duygu olduğunu yazamam." Ve işte, yine oluyordu. Bu konuyu her tekrarladığımızda şerif yardımcısının üzerinden dalgalar hâlinde yayılan güçlü, keskin, siyah, cevizimsi, şüphe tadı.

Arkadan gelen derin bir ses, "Miranda..." dedi.

Başım aniden yukarı kalktı ve şerif açık ofisten bize doğru ilerlerken Ethan ayağa kalkmaya çalıştı. Annemin gerildiğini hissediyordum. Şerif Chapman, kuvveti, griye çalan kızıl saçları ve bu günlerde sıklıkla takındığı sert ifadesiyle etkileyici bir figürdü. Aynı zamanda babamdı.

"Bize bir dakika verebilir misin?" Ethan'ın omzuna dostça vurdu ancak sözlerinin bir istek olmadığı açıktı. Ethan kâğıtlarını topladıktan sonra mola odasına doğru giderken bana bir kez daha sinirli bir bakış attı. "Linden."

"Merhaba, baba." Sesim titriyordu. Babam uzanıp beni ayağa kaldırarak kollarının arasına aldı. Önünde hâlâ uzun bir gece vardı. Görev kemerine telsiz, el feneri, biber gazı, kelepçe ve silah takılıydı.

Başımın üstüne bir öpücük kondurup derin bir iç çekti. "Olay yerinden yeni geldim. İlçe adli tabibinden rapor alana kadar tüm ayrıntıları bilemeyeceğiz ancak ortada bir suç olduğu

oldukça açık. Arkadaşını o şekilde görmek zorunda kalmana üzüldüm. Nasılsın?"

"Şey, pek iyi değilim." Beynime kazınmış gibi görünen görüntüleri çıkarmak için başımı iki yana salladım. "Onu dün gece festivalde gördüm. Ve sonra teyzesi bu sabah onu aramak için restorana geldi ancak yakınlarda bir yerde erkek arkadaşıyla birlikte kalmış olabileceğine dair bir söylenti vardı."

Babam küçük defterini cebinden çıkarıp açtı. "Dahlia Calhoun'un, daimî ikametgâhı Caball Hollow'dan çok da uzakta olmayan eski erkek arkadaşına karşı uzaklaştırma kararı vardı."

"Neden uzaklaştırma kararı olan biriyle buluşsun ki?"

Babam kelimelerini tartıyormuş gibi yavaşça nefes verdi. "Bunu sandığından daha çok görüyoruz. Birini sevmen, ona senin üzerinizde bir tür güç sağlar." Annem sandalyesinde kıpırdandı, babam ona bakmaktan kaçınıyormuş gibi görünüyordu. "Bu ille de kötü bir şey değil ama bazı insanlar bu gücü onları sevenleri incitmek ve manipüle etmek için kullanır." Omzumu sıkıp anneme döndü. "Odette, seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sorup sessiz bir köşeyi işaret edince, annem onu takip etmek için ayağa kalktı.

Bir süredir ayrı yaşıyorlardı ama birlikte oldukları on dokuz yıl boyunca resmî olarak evlenmeye hiç vakit bulamamışlardı. Anlatılana göre, babam memur olarak işe alınıp kasabaya gelmiş ve uzun bir vardiyadan sonra bir gün restorana girdiğinde annemi görmüştü. Onun bir sanrı olduğunu, susuzluktan ölmek üzereyken bir bardak buzlu su gibi göründüğünü söylüyordu hep. Annemse terli ve yorgun olduğunu, muhtemelen pastırma yağı koktuğunu anlatıyordu. Babam ona menüdeki en sevdiği şeyin ne olduğunu sormuş ve annem de yaban mersinli turta olduğunu söylemiş, böylece babam onu randevuya davet etme cesaretini toplamadan önce bir ay boyunca her gün

gelip bir dilim sipariş etmiş. Birlikte yaşamaya başlayana kadar, laktoz intoleransı olduğunu söylememiş.

Sissy, tüm romantik düşüncelerine rağmen, biz James kadınlarının sadece iki şekilde âşık olduğumuzu söylüyordu: Mahkûm olur ya da karşılıksız severmişiz. Haklı olabilirdi. Çünkü annemin babası, annem daha iki yaşındayken aniden ölmüş ve Sissy, babasını hiç tanımamış. Mahkûm olmuş ve karşılıksız sevmiş.

Ama konu annemle babam olduğunda, gerçek tüm bunlardan daha basitti. Bu benim hatamdı...

Geçen yıl, Güve Festivali gecesi arkadaşlarımla ormana gitmek için onlara yalvarmıştım. Bir kez olsun normal olmak, herkesin yaptığını yapmak istemiştim ama annemle babam reddetmişti. Bu, şimdiye kadarki en büyük tartışmamıza neden olmuştu. Bu denli anlamsız bir şey yüzünden... O ânın hararetiyle ikisinden de nefret ettiğimi söylemiştim.

Yeteneklerimin bildiğimden daha da kötü olabileceğinden uzun zamandır şüpheleniyordum. Bazen özellikle güçlü bir şey hissettiğimde, yakınımdakiler de aynı duyguyu hissediyor gibi oluyordu. Bunu kabul etmekten korkuyordum, bu yüzden önemsemedim. Kendime, iyi haberleri paylaştığımda başkalarının benimle heyecanlanmasının veya incindiğimde kız kardeşlerimin benimle ağlamasının normal olduğunu söyledim. Peki ya öfkem ve kırgınlığım çok güçlü olduğu için annemle babamın da aynı şekilde hissetmesine yol açtıysam? Öncesinde mutluydular ve sonra, o geceden sonra öylece... bitti.

Ayrılmalarına tam olarak neyin sebep olduğunu hiç konuşmadılar ve ben de şüphelerimi hiç kimseye itiraf etmedim. Kız kardeşlerimin gözlerinin içine bakıp onlara ailemizi parçalamaktan sorumlu olduğumu nasıl söyleyebilirdim? Ama annemle babam böyle aynı odadayken, hislerini bir erik kabuğunun tadı gibi alabiliyordum.

Daha fazla düşünmeden sandalyemden kalkıp ne konuştuklarını duymak için onlara yaklaştım.

"Açık konuşacağım. Linden'ın suç mahallini bulması iyi olmadı, Odette," dedi babam alçak bir sesle. "Bazıları şimdiden bunun ne kadar tuhaf olduğunu söylüyor. Calhounların kızının kaybolmasının zamanlamasından bahsetmiyorum bile. Departmandaki herkesi aktif vakalar hakkında konuşmamaları konusunda uyardım ama bu kasabada işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. İnsanların konuşmaya başlaması an meselesi."

Baş döndürücü bir sıcaklık dalgası vücudumu sardı. Son on iki ayı, bu kasabadaki bitmek bilmez dedikoduları susturmak için olabildiğince görünmez olmaya çalışarak geçirmiştim. Tekrar dedikodu konusu olmak istemiyordum.

"Dinle, bir şeyi bilmeni istiyorum."

Aniden gelen bu ses irkilmeme neden oldu. Ethan Miranda bir deste klasör taşıyarak bana doğru geldi.

Klasörleri masasına bırakıp kollarını kavuşturdu. "Öncelikle şunu söylemek isterim ki bu kez her şeyi kitabına göre yapacağız."

"Üzgünüm, ne demek istediğini anlamıyorum."

Daha da yaklaştı, ifadesi kararlıydı. "Geçen yaz babanı korudum, yirmi dört saat ortadan kayboldun ve sonra en son görüldüğün yerden sadece birkaç adım ötede bir orman gülü çalısının altında belirdin. Ama bu konu ciddi. Bir kız öldü. Ve soruşturma nereye giderse gitsin takipte olacağım. Hiç kimse kanunun üstünde değildir."

Annemle babamın fısıldaştıkları yere baktım, ikisinin de yüzünde endişeli bakışlar vardı. Ağzım kurudu. "Geçen yaz ne olduğunu bilmiyorum ve Dahlia'ya ne olduğunu da bilmiyorum ama o benim arkadaşımdı, Ethan."

Ve işte, nihayet anladım. Cesedini bulmanın şokundan, soruşturmanın karmaşasından ve bu geceki tüm sorulardan sonra Dahlia'nın öldüğü gerçeğini ancak şimdi, şu an gerçekten anlamıştım.

Küçükken kız kardeşlerimle saklambaç oynarken bir ağaç köküne takılıp yere öyle sert çarpmıştım ki nefesim kesilmişti. Akciğerlerimi sanki bir sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca havayla dolduramamış ve karada boğuluyormuşum gibi hissetmiştim. İşte, yine aynı şeyi hissediyordum.

Gözlerim kocaman açıldı, kalp atışlarım hızlandı. Avuçlarımı en yakındaki masanın metal yüzeyine bastırdım ve eğilip olabildiğince derin nefes almaya çalıştım ama sanki bir pipetle nefes alıyormuş gibiydim.

"Hey, iyi misin?" Ethan elini omzuma koydu. "Aileni çağırayım."

"Hayır." Uzaklaşmadan önce kolunu yakaladım, sesim boğuk çıkıyordu. Yapmam gereken son şey daha fazla olay çıkarmaktı. "İyiyim." Söylediğimin doğru olmasını isterdim.

"Linden, arabayı yana çekeceğim," diye seslendi annem, odanın diğer tarafından. Lobiye çıkan kapıyı çoktan açmıştı. Ama Ethan aramızda duruyor ve annemin beni görmesini engelliyordu.

Babam kaşlarını çatarak onun gitmesini izledi. Yüzünü dikkatlice gevşetti ve ona baktığımı fark ettiğinde gülümsedi. Geniş yürüyüşüyle aramızdaki mesafeyi kapatıp bana hızlıca sarıldı. "Dikkat et, duydun mu? Bir daha geceleri ormanda yürüyüş yok. Söz mü?"

"Söz," diye fısıldadım. Babam kafama bir öpücük konduruken sesim neredeyse normal çıkmıştı.

"Şerif Chapman?" Babam toplantı odasının kapısında duran şerif yardımcısı kadına doğru döndü. "İstediğiniz bilgiyi aldık."

"Teşekkürler, hemen geliyorum," dedi kadına.

"Ne bulduğunu bana da bildirir misin?" diye sordum.

"Eve git ve biraz uyu. Yarın daha detaylı konuşuruz."

Kolumu sıktı, sonra yan odanın telaşında kayboldu.

Dışarı çıktığımda gecenin sessizliği karşısında sarsıldım. Dahlia ile ilgili haberi henüz çok az kişi duymuştu ve burada durmak, bir rüyanın kâbusa dönüşmesinden hemen önceki anlar gibi rahatsız ediciydi. Habere uyananların yaşayacağı huzursuzluğa üzüldüm. Çünkü geçen yıl bana bir şey öğrettiyse, o da kâbusların sadece güneş doğdu diye bitmediğiydi.

Temmuz

Geyik Dolunayı

Yaz ısınırken geyikler boynuzlarındaki kadifeyi kazıyarak ateşli kızışma dönemi için sert noktaları keskinleştirirler. Bu vahşi, yoğun bir enerji dönemidir. Dikkatli olun ve harekete geçin. Gerçek duygular ve gömülü sırlar yüzeye çıkacaktır, iyi veya kötü. Şimdi şifa, sezgi ve tezahür çalışmalarının vaktidir.

Mevsiminde

Bahçe: kayısı, fasulye, pancar, lahana, havuç, kiraz, salatalık, patlıcan, yeşillikler, şeftali, biber, erik, patates, turp, ahududu, domates, kabak...

Hasat: siyah ahududu, böğürtlen, mürver çiçeği, bektaşi üzümü, dut, frenk üzümü, ipek otu, sazlık, kedi otu, istiridye ve chanterelle mantarı (bunları iğne yapraklı ormanların yosunlu alanlarında bulabilirsiniz)...

Şifa ve Korunma İçin Sakinleştirici Yulaf Ezmesi ve Bal Sabunu

Tahrişi yatıştırmak ve artık size hizmet etmeyen şeylerden kurtulmak için yulaf ezmesini, dezenfekte etmek ve denge sağlamak için balı, beslenme ve güç için keçi sütünü birleştirin. Azalan ayın altında yağları ısıtın, kostik solüsyonu ekleyin ve tahta bir kaşıkla karıştırın. Kötülüğü uzaklaştırmak ve düşmanlığa karşı korunmak için küçük jet taşları yerleştirin. Tamamlanınca her türlü belayı yıkayın.

Sabun yeterli olmadığında, daha eski bir büyü gerekebilir. Dolunay altında bir kâse dağ tuzu, bir bıçak ve komfrey otu, sedir ve hanımeli dallarını Kemik Ağacı'na getirin (bkz. diablerie, s. 43).

—Beatrix James, 1883

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 8

HARVEST MOON'A ev sahipliği yapan eski değirmenin nesiller boyu süren sıkı çalışmayla pürüzsüzleşmiş, gıcırdayan, geniş tahta döşemeleri ve aralarına sırların sızmasına yetecek kadar geniş çatlakları vardı. Ancak bir sürahi tatlı çayın ardından fısıldanan her bir gerçeğe karşılık bir düzine söylenti, Duke'un kızarmış yeşil domatesli BLT mayonezinden bile daha hızlı ve daha yoğun bir şekilde yayılırdı.

Dahlia'nın cesedini bulmamın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve sınırlı internet erişimi ve neredeyse hiç cep telefonu hizmeti olmayan bu kasabada dedikodunun yayılma hızı şoke ediciydi. Tüm kasaba çılgına dönmüş durumdaydı. Elam McCoy'un kaybolmasından bu yana Caball Hollow'da böyle bir skandal yaşanmamıştı. Bu seferki daha da kötü olabilirdi çünkü kimse resmî kararı beklemeye niyetli değildi. Herkes olayı olduğu gibi adlandırıyordu: *Dahlia Calhoun öldürüldü.*

Ertesi sabah, restorana girmek için bekleyen insanların oluşturduğu sıra, mahallenin aşağısına doğru uzanıyordu. Sipariş almak için tıklım tıklım yemek salonuna girdiğimde, ortama bir sessizlik çöktü ve herkes bana bakmak için döndü.

Ama bu bile, müdahaleci sorularından ve temelsiz teorileriyle konuşmaya başlamalarından daha iyiydi. Gerçekten endişelenen her kişiye karşılık, tüm doğru klişeleri söyleyen ama gözleri skandala aç olan üç kişi daha vardı. Sanki hastalıklı merakları onlara her iğrenç ayrıntıyı görme hakkını veriyormuş gibi neşeliydiler. Sanki büyümesine tanık oldukları bir kızın hayatı onlar için eğlence değerinden daha fazlasını taşımıyormuş gibi.

Yemek salonundan çıktım. Rahatlamak için biraz hamur karıştırmaya ihtiyacım vardı bugün. Bu mutfakta turta yaparken ya da yeni bir tarif denerken yaşadığım huzuru başka hiçbir yerde yaşayamıyordum. Ve Harvest Moon pazartesileri kapalı oluyordu, bu yüzden bu zamanı yalnız başıma, zihnimi susturacak kadar meşgul olana kadar karıştırmak, çırpmak ve doğramak için ellerimi kullanmaya kararlıydım.

Dahlia'nın cenazesi yarındı. Yemek için kendi yaptığım bir şeyi götürmek istiyordum. Radyoyu açtım ve malzeme dolabındaki yığından temiz, beyaz bir önlük çıkardım. Kilerden aldığım malzemelerle kollarımı doldurdum, sonra cam kavanozları hazırlık masasına dizdim. Tuzlu, ekşi, acı, tatlı... En güçlü anılarımın hepsi bu lezzetlerle doluydu. Belki de bu, garip yeteneğimdendi ya da belki de annem ve büyükannemin iyi bir yemeğin hemen hemen her şeyin ilacı olduğuna inandığı restoranda büyümemin bir parçasıydı.

James ailesinin kitabı, normal yemek kitapları gibi değildi. Çağlar boyunca aktarılmış, tüm eski aile yadigârı gümüş kutularından daha değerli bir mirastı. Diablerie ile birlikte bir gün, Bittersweet Çiftliği'nde yaşayan bir sonraki nesle devredene kadar, kız kardeşlerime ve bana emanet edilen ve doğuştan elde ettiğimiz bir haktı.

Kitabı raftan alıp karıştırdım. Tereyağlı bisküvi ve balla ovulmuş kızarmış tavuk tarifleri arasında, arıları yatıştırmak ve inekleri daha fazla süt üretmeye ikna etmek için tılsımlar

vardı. Büyükanne Sudie'nin meşhur meyveli pandowdy tarifinin yanında kendi el yazısıyla bir not karalanmıştı: *Dolunay ışığında yapılan meyve toplama işlemi kesinlikle iki kat mahsul verir ve karşılığında onu yiyenleri bollukla kutsar.* Kitapta çok fazla bilgi olmasına rağmen tuhaf yeteneklerimizin nerede veya nasıl başladığına dair hiçbir ipucu yoktu.

Kitabı raftaki yerine geri koydum. O sayfalarda paylaşılan kelimeler ne kadar tanıdık ve rahatlatıcı olsa da tenimin altında huzursuz bir kaşıntı vardı. Yeni bir şey yapmak istiyordum. Belki çiftlikten biraz lavanta, bir tutam vanilya, bir limon kabuğu rendesi ekleyeceğim zengin ve tereyağlı bir kurabiye...

Malzemeleri ölçerken bir süre dalgın dalgın radyoda çalanlara eşlik ettim. Şimdi çalan şarkı en sevdiklerimden biriydi. Emmylou Harris, *A Love That Will Never Grow Old.* Ama bu sefer babamın, aşkın üzerimizde gücü olduğuna dair söylediği şeyleri düşünmeden edemedim.

Riske girmeye değer miydi? Ya Sissy haklıysa ve biz James kadınları sadece karşılıksız veya lanetli aşka mahkûmsak? Ya da Dahlia'da olduğu gibi aşk tehlikeli bir hâle gelirse?

Duygular karmaşık şeylerdi. Bazen öfke veya üzüntü gibi güçlü bir tat, altında bir sürü başka duygu saklardı: suçluluk, korku, acı, nostalji. Yine de birbirlerini güçlendirirlerdi, tıpkı bir arkadaşlığın yok olmasına izin verdiğimiz için duyduğumuz utanç misali, tuzun karamele veya kahvenin çikolataya keskin bir odak getirmesi gibi. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kayıp kâseye düştü.

Yumuşatılmış tereyağını ve şekeri büyük miksere ekledim. Annem ve Sissy çocukken gerçek aşklarını rüyalarında görebilmek için, yaz gün dönümünde yastıklarının altına çiçek tomurcukları koyduklarını söylemişlerdi. Ama keşke bir anti-aşk büyüsü bilseydim. Kalbimi savunmasız olmaktan koruyacak bir şey. Sonuçta, aşk bize kalp ağrısından başka ne getirmiştir ki?

Parmak uçlarım boğazımın kenarındaki ince beyaz çizgi boyunca gezinirken düşüncelerim Cole'a kaydı. Böyle yapınca sanki anılar silinecekmiş gibi başımı iki yana salladım. Yumurtayı tek elimle kırıp kâseye ekledim. Hayır, benim için gerçek aşk hayali diye bir şey yoktu. Bunun yerine, limonu ikiye bölmeden önce kabuğunu acımasızca rendeledim. Suyunu bir ölçüm kabına sıktım.

Bir süre sonra, radyoyla birlikte yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye devam ederken, son fırın tepsisini bir havluyla fırından çıkardım. Tam o sırada arkamdaki birinin boğazını temizlediğini duydum. Korkudan yerimde sıçradım, tava havludan kayıp hazırlık masasının kenarına çarparak yere düştü. Tepsiyi almak için yere eğildim ama arkamdan başka bir el kalkıp sıcak metali tekrar masaya itti.

Döndüğümde Cole Spencer ile yüz yüze geldim.

Büyükannem, birinden, özel yardımımız için karşılayabileceği tutarın üzerinde ücret almamamız gerektiğine inansa da Caball Hollow halkı bağış kabul etmezdi. Yardım ettiği kişiler para yerine bize ellerinden geleni verirlerdi: sebzeler, tavuklar, taze çekilmiş mısır unu irmiği, domates reçeli ve acı biber jölesi, yabani sarımsak ve çiyden ıslanmış karahindiba yeşillikleri gibi şeyler. Bu nedenle karşıma aniden çıkan kişinin Cole Spencer değil de önceki bir müşteri olacağını sanmıştım.

Az evvel düşündüklerimi hatırlayınca yüzüm kızardı, sanki Cole bir şekilde düşüncelerimi duymuş olabilir gibi. Ya da belki şu an düşüncelerimi tenimde yazılı bir şekilde görüyor olabilirmiş gibi. Yanaklarımın ne derece yandığı düşünülürse, bu doğru olabilirdi de. Aman Tanrım, bu kez ona ne kadar uzun süredir bakıyordum acaba?

"Bugün açık değiliz," diye patladım ve hemen kelimeleri ağzıma geri tıkıp yutabilmeyi diledim.

"Biliyorum," dedi, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılırken.

Bana gülmemeye çalıştığını bildiğim için ama kısmen de itiraf etmek istemediğim o gülümsemeyle ilgili sebeplerden dolayı, mideme kramp girdi. Ona bakmak zorunda kalmayayım diye rastgele bir çekmeceyi açıp içindeki mutfak aletlerini karıştırdım.

"Kapıyı çaldım. Mutfakta karaoke yaptığın için beni duymamış olmalısın."

Gözlerimi oyalayacak bir şey aramayı bıraktım. "Neredeyse şaka yaptığını sanacağım, Cole Spencer. Umarım vücudunu yeterince esnetmişsindir zira bir yerini incitmek istemem." Hiçbir şey söylemeyince, iç çekerek çekmeceyi kapatıp ona doğru döndüm. "Burada ne arıyorsun, Cole?"

"Arka tarafta bisikletini gördüm," dedi. "Son zamanlarda ortalıkta yoktun ve nasıl olduğunu görmek istedim."

"Numaramı mı kaybettin?" Soru, ikimizi de susturacak kadar keskindi.

"Aslında aramamı isteyip istemediğinden emin olamadım." Tereddüt etti, bir süredir görmediğim kadar rahatsız görünüyordu. "Peki, nasılsın?"

Neredeyse yüzeye çıkacak kadar yükselen aynı duyguyu yutup omuz silktim. "Böyle bir şeyden sonra bekleyeceğin gibiyim sanırım. Sen?"

"Gerçekten gittiğine inanamıyorum." Ellerine baktı, çenesinin kasıldığını gördüm. Bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. "O gün, sanki doğrudan ona götürülüyordun."

"Ah, lütfen, sen de başlama." Başımı hayal kırıklığıyla iki yana salladım. "Herkesin konuşmak istediği tek şey bu. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum." Başka bir çekmeceyi açtım.

"Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu?"

"Hayır!" Bir spatula alıp henüz çok erken olsa da kurabiyeleri tavadan soğutma rafına almaya başladım. Cole Spencer'ı

boğmamak için ellerimi meşgul etmem gerekiyordu. Ama sonra mezarlığı hatırladım.

O zaman hissettiğim çekimin Amos McCoy'un güçlü duygularından kaynaklandığını sanmıştım ama Dahlia'ya olan çekim daha da güçlüydü. Beni ona daha da yaklaştıran şey, Dahlia'nın son anlarındaki yoğunluğunun yankısı mıydı? Yoksa tamamen başka bir şey miydi?

"Onu bulmadan önce çok garip davranıyordun," dedi Cole yumuşak bir sesle. "Hatta ilk başta, belki de hasta ya da yaralı olanın sen olduğunu düşündüm."

"Ne?" diye sordum, dikkatim kendi düşüncelerimle dağılmış bir hâlde. Bu, son zamanlarda ondan duymaya alıştığım temkinli ve sessiz yanıtlardan biri değildi, aksine alışılmadık derecede samimi bir itiraftı. Başımı kaldırdım ama bana bakmıyordu bile. Elini inceliyordu. Gözleri acı içindeydi ve ağzı gergindi.

"Aman Tanrım! Özür dilerim." Spatulayı bırakıp ellerimi sildim. Sıcak tavayı tutarken elini yakmış olmalıydı. "İyi olup olmadığını bile sormadım. Dur bir bakayım."

"Sorun değil. Bir şey yok," diye itiraz etti, ben kolunu dikkatlice kendime doğru çekerken.

Metalin kenarının etine değdiği yerde kırmızı bir şişlik vardı ve kabarmaya başlamıştı. Çok acıyor olmalıydı. Dişlerimin arasından derin bir nefes aldım. "Bir şey yok mu? Orta pişmiş bir et gibi yanmışsın."

"Sanırım bazen fiziksel reflekslerim zihinsel reflekslerimden daha hızlı oluyor."

"Şanslısın, bu mutfakta yanıklara hazırlıklıyız." Arka kapının yakınındaki el yıkama lavabosuna döndüm ve lavabonun üstündeki dolabı açtım. İlk yardım çantasının ucunu görebildim, uzun boylu biri düşüncesizce onu en üst rafa koymuştu,

muhtemelen Rowan. Ayak uçlarımda olabildiğince uzanırken, üç santimlik fazladan mesafeyle kutsanmış çantaya erişmeye çalıştım ancak parmaklarım kutunun soğuk metaline ucu ucuna değdi.

Cole arkamdan bana doğru yaklaşınca hava değişti, vücudundan gelen sıcaklığı hissedebiliyordum. Sedir ve karanfil kokusunu alabileceğim kadar yakınımda duruyordu. Sağlam eliyle başımın üzerinden uzanıp çantayı raftan aldı.

"Al," derken, nefesi saçlarımda dolaştı.

İlk yardım çantasını almak için döndüm ve bunun bir hata olduğunu hemen anladım. Bana bakıyordu, o kadar yakındı ki yanaklarını kaplayan ve burun kemerinden geçen takımyıldız gibi çilleri gözlerimin önündeydi. Kafam karıştı, bu hem tanıdık hem de yabancıydı. Birbirimize karşı duyduğumuz şu anki hislerimize rağmen, öne eğilip aramızdaki son mesafeyi de kapatmanın nasıl bir his olduğunu hâlâ tüm detaylarıyla hatırlıyordum.

"Gösterişçi." Sesim çatladığı için ağzımı kapattım.

"Uzun boylu olmak aslında bir beceri değil."

"Hiç kısa olmamış biri gibi konuştun."

"Haklısın, uzatmayacağım." Ağzının köşesi tekrar yukarı kalktı. Sonra çantayı bana uzattı.

Çantayı tezgâhın üzerine bırakıp aramıza biraz mesafe koymak için arkamı döndüm. Çantayı karıştırırken içindekileri görmüyordum bile. İçimde dönen kafa karıştırıcı ve zıt hisler arasında kontrolümü tekrar sağlamaya çalıştım. Tamamen saçma olmayı bırakmam gerekiyordu.

Taze çalkalanmış tereyağına benzeyen soluk sarı merhem kavanozunu alıp Cole'un elini tuttum, gözlerine bakmamaya çalışarak parmağımla merhemden biraz alıp kızgın avucuna hafifçe sürdüm. Yanık kaplandığında hem merhemi kurutmak

hem de şifa niyetini üflemek için hafifçe eğildim. Büyükannemin becerisine yakın bir yeteneğim yoktu ama merhem en azından acıyı dindirip iyileşmeyi hızlandırırdı.

"Bu ne?" diye mırıldanıp daha yakından bakmak için başını eğdi. Aniden kendimi çok savunmasız hissettim. Elini indirdim ve keskin hareketlerle ilk yardım çantasını topladım.

"Gizli aile tarifi." Kelimelerin ağzımdan rahatça çıkmasını istedim ama nefes nefese kaldım. Boğazımı temizleyip, "Ama çoğunlukla biraz elma sirkesi ve balla lavanta yağı," diye devam ettim.

"İnanılmaz ama daha iyi hissettirmeye başladı bile," dedi kendi kendine ve elini uzatıp gizli bir hassasiyet olup olmadığını test etti. Metal çantayı rafa geri koyarken bana baktı. "Bunlar Dahlia'nın cenazesi için mi?" Lavanta kurabiyelerinin soğuması için bıraktığımız masaya doğru başını salladı. "Harika kokuyorlar."

"Hayır, cenaze için olanlar şunlar." Uzaktaki pencerenin yanında duran paslanmaz çelikten hazırlık tezgâhını işaret ettim, üzerinde böğürtlen reçelli kek vardı. "Bunları mutfakta daha fazla zaman geçirmek için yaptım."

"Zaten her zaman duygularını pişirme eğilimindeydin." Geriye yaslandı, ellerini arkasındaki tezgâha öyle bir bastırmıştı ki yumuşak, yıpranmış gri tişörtü göğsünde gerilmişti.

Burada böyle durması, konuşması... bir an eski günlerdeymişiz gibi geldi ve hissettiğim keskin kayıp sancısı âdeta rüzgâr gibi yüzüme çarptı. Bu kadar çok şeyi bir gecede kaybetmeyi nasıl becermiştim?

"Gitmeliyim." Cole tezgâhtan inip kapıya doğru ilerlerken bir an tereddüt etti. "Dahlia hakkında veya onu bulmamızla ilgili konuşmak istersen buralardayım," dedi.

"Elbette." Bu söylediği tam da Spencer tarzı bir şeydi. En az yedi nesildir bu kasabaya bir şekilde hizmet ediyorlardı, kurucu babadan Cole'un babasına, eski bir şerif yardımcısına ve şimdi belediye başkanına kadar. Toplumun bir direği olmak Cole'un doğuştan hakkıydı. Uzattığı zeytin dalını takdir ediyordum ancak duygularımdan bahsetmek için onu aramam, gerçekten isteyeceği son şey olmalıydı.

Kapı arkasından kapandığında, parmaklarım bir kez daha boynumdaki yara izine kaydı.

O gece yatağıma uzanıp tavana baktım, gözlerimi kapatıp uyumaktan korktum. Gözlerimi her yumduğumda Dahlia'nın yüzünü görüyordum. Hayattayken olduğu o gülümseyen, canlı hâlini değil; son hâlini. Boş. Ölüm, huzurlu bir uykuya benzemiyordu; soğuk ve yalnız görünüyordu. Bu sabah Cole'u gördükten sonra, geçen yazı daha da yakın hissettim, yüzeyin hemen altında gizleniyor gibiydi.

Dahlia, benim kaybolmamın tam bir yıl sonrasında öldürülmüştü. Bu bir tesadüf gibiydi ancak cinayetteki tek şüpheli hiç tanışmadığım eski erkek arkadaşıydı. Peki, bağlantı neydi ve ben neden eve dönebilmiştim de o dönememişti? Bana ne olduğunu hatırlamak için daha çok çabalasaydım, onu kurtarabilir miydim? Çünkü artık onlar benim için sadece kayıp anılar değil, ipucu da olabilirlerdi.

Uyku bahanesini bırakıp, arka merdivenlerden mutfağa doğru sessizce yürüdüm, su ısıtıcısı ve çay kavanozunu almak için ocağa doğru gittim. Ocağın üzerindeki küçük ışık yanıyordu ama mutfak o kadar karanlıktı ki bir şeye çarptım.

"Ah!" Çarptığım kişinin Sorrel olduğunu artık görebilmeme rağmen su ısıtıcısını bir kalkan gibi kaldırıp, "Beni korkuttun," diye tısladım.

"Özür dilerim." Omuzlarını silkti, geceleri çiftlikte fare ve diğer yaratıkları yakalamaya çalışan siyah kedilerden birini kucağında tutuyordu. Yanağını kedinin kafasına sürtüp, onu yere koymadan önce çenesinin altını kaşıdı. "Uslu kız, işe koyul." Sorrel arka kapıyı aralayınca, dağ kurbağalarının koro hâlindeki sesleri ve cırcır böceklerinin ninnisi mutfağa doldu. Dışarı çıkan kedi karanlığın içinde kaybolana kadar onu izledim.

Sorrel kısa bir süre buzdolabını karıştırıp, sonunda geçen yazdan kalma fasulye kavanozunu çıkarırken, "Uyuyamadın mı?" diye sordu. Çatal bıçak çekmecesinden bir çatal alıp tezgâha atladı.

Başımı iki yana sallayıp çatalı elinden aldım, kavanozdaki fasulyelerden birini çıkarıp ağzıma attım. Ekşi tuzlu bir tadı olan fasulyeyi ağzımda gezdirdim. Bu tuzlu, sirkeli tat, son zamanlarda her şeye nüfuz eden melankolinin tadıyla örtüşüyordu.

"Ben de sanırdım ki..." dedi, kavanozdan bir fasulye daha çıkarırken gözlerini indirerek. "...bir sınıf arkadaşımın onuruna katıldığım ilk tören bir cenaze değil, düğün olacak."

"Dersleriniz ortak mıydı?" diye sordum ocağı yakıp su ısıtıcısını ateşe koyarken. Sorrel ve Dahlia yakın değillerdi ama birlikte mezun olmuşlardı. Kaldı ki Caball Hollow gibi küçük bir kasabada herkes birbirini az da olsa tanırdı.

Dolaptan bir kupa çıkarıp ona uzattım. Uyku getiren çay teklifime karşı başını iki yana salladı. Sorrel'ın gececi olmayı tercih ettiğinden emindim.

"Bazı derslerimiz ortaktı." Ağzı yeşil fasulyelerle dolu bir şekilde gülümsedi, gözleri anılarla parlıyordu. "Üçüncü sınıfta

birlikte matematik dersi alıyorduk, o kadar sıkıcıydı ki hesap makinelerinden birbirimize aptalca notlar yazardık."

"Nasıl yani?" Çatalını kapıp kendime bir fasulye daha alırken, çayla karıştırılmış bu garip gece yarısı atıştırmalığının en azından bana farklı kâbuslar yaşatmasını umdum.

"Hiç yapmadın mı? Belirli sayılar veya denklemler girip hesap makinesini ters çevirdiğinde ortaya kelimeler çıkıyor." Tezgâhtan uzaklaşıp kavanozun kapağını geri çevirdi. "Genellikle bir sürü *merhaba* ya da *lol* şeklinde kelimeler."

İkimiz de güldük ama sonra etrafımızı tekrar saran sessizlik bize daha ağır geldi. Çayıma bal kattım, bu hafta sürekli aklımda olan Dahlia ile ilgili anıları tekrar tekrar gözümde canlandırdım. Böylece sonuncusunu düşünmemeye çalıştım.

Sorrel fasulyeleri kaldırdıktan sonra buzdolabına yaslanarak, "Cenaze senin için zor olacak, değil mi?" diye sorup sessizliği böldü. "Sadece arkadaşın olduğu için değil. O küçücük odada bir sürü duygu olacak."

Başımı salladım, kafamın içinde dönen düşünceler yerine çay fincanında dönen sıvıya odaklandım. Beni geceleri uyutmayan bir diğer endişem de buydu. Ama Dahlia'nın cenazesine gitmemek düşünülemezdi, bu yüzden sadece omuz silktim. "En kötü ne olabilir ki?"

GEÇEN YAZ

Gün Dönümü, 21.35

Sanırım Cole Spencer'a her zaman biraz âşıktım. Ya da en azından altı yaşımda ateşli bir kovalamaca oyunundan sonra susadığımdan beri. Bahçe hortumundan su içemediğim için ellerini birleştirip içebilmemi sağlamıştı. İstemek zorunda bile kalmamıştım, bunu kendisi düşünmüştü. Ama Caball Hollow'daki herkesin ona aynı sebepten âşık olduğunu

çoktan anlamıştım. O, insanları fark etmek için elinden geleni yapardı.

Yine de bazen, birisine bir şey yapmayı teklif ettiğinde Cole'dan yayılan karahindiba yeşillikleri gibi topraksı, acı ve keskin sıkıntı tadını alırdım. Bir süre sonra, bunun sebebinin başkalarına yardım etmek için her zaman kendi isteklerini feda etmesi olduğunu anladım.

Gözlerimi kapattığımda, festivalin sesleri daha yüksek geldi. Her yaz, gezici bir panayır şirketi, eğlenceleri kamyonlarla dağın tepesine ve lise otoparkına kadar getirirdi, Tilt-A-Whirl'ü, Orbiter'ı ve dar küçük eğlence evi römorkunu paslı sarmaşık yaprakları gibi açarlardı. Yoldaki oyunların müziğini, parkta birbirlerini kovalayan ve çok fazla şeker almış küçük çocukların kahkahalarını duyabiliyordum. Hatta sahnenin en aşağısında Dahlia Calhoun'un yeni Güve Kraliçesi olarak anons edildiğini bile duyabiliyordum. Ama burada, her şey sessizdi ve ortadan kalkmış gibiydi.

"Georgetown nasıldı?" diye sordum.

"Hımm." Tereddüt etti. "Babam futbol takımında olmayacağım için hayal kırıklığına uğradı. Kasaba için iyi bir tanıtım olurdu." Arkamda hareket ettiğini hissediyordum.

"Sevindim," dedim tenimi gıdıklayan bir kıkırdama ile.

"Nedenmiş o?" Parmak uçları enseme değince, soğuk metal tenime değmeden önce omurgamın ürperdiğini hissettim. "Gözlerini aç," diye mırıldanıp dudaklarını aynı noktaya kısa bir süre bastırdıktan sonra bir adım geri çekildi.

"Futboldan nefret edersin de ondan." Bu da kasabanın iyiliği için yaptığı başka bir şeydi. Ve belki de bunu bilen tek kişi oluşum içten içe hoşuma gidiyordu. Aşağı bakınca, gagasında bir zarf tutan minik bir mavi kuş kolyesi gördüm. "Çok güzel," diye soludum, kuşun kanadının narin şeklini takip etmek için yukarı uzanarak.

Yutkunarak, Cole'a açılma cesaretini topladım. "Bana rol yapmak zorunda değilsin," dedim. "Gerçekten ne hissettiğini asla saklamana gerek yok çünkü ben zaten biliyorum."

"Cole!" diye bağırdı biri. Yarı yolda Bryson Ivers'ı gördüm. Yanındaki kişiye dokunup bizi işaret etti. Kendimi açıklamak için sadece birkaç dakikam vardı.

Cole kolyemin kayışını düzeltti. "Bu, yeni yardımcı antrenör." Nefesini tutup yukarı baktı, mutlu ifadesinin yerini temkinli ve ihtiyatlı bir ifade aldı.

"Ne oldu?" diye sordum elimdeki kolyeyi sıkarak.

"Hiçbir şey." Ensesini ovuşturup çenesini sıkarak bakışlarını kaçırdı. "Hiçbir şey." Ancak sözleri üzerinden yayılan şok, hayret ve sert metalik, korkunun boğucu dalgalarıyla uyuşmuyordu.

"Cole." Tekrar denedim... Yüzünü incelemek için döndüm. Bana güvenmesini isteyerek ona daha da yaklaştım. "Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum. Sana söylemeye çalıştığım şey bu." Yutkundum, doğru ânın geldiğini düşünerek tereddüt ettim. Sonra da atıldım: "Benim ailemde herkes özel bir yetenekle doğar. Benimki, başkalarının ne hissettiğini tadabilmem." Koluna dokunmak için uzandım ama geri çekildi. Gözleri benden uzaklaşıp önce omzuma, sonra Bryson ve diğer adamın yaklaştığı yere kaydı. Bir adım geri çekildi.

"Ne yapabiliyorum dedin?" Sesi kısıktı. Yüz hatlarına yerleşmiş dikkatli maske ise dehşeti açıkça gösterecek kadar uzun bir süre kaldı. Yutkununca ağzım sert bir tiksinti tadıyla doldu, acı ve ekşi. "Bunun ne kadar ihlal edici olduğunu biliyor musun?" Çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki kelimeler ağzından zar zor çıkıyordu.

Sözleri yüreğime öyle bir çarptı ki ayakta kalmayı nasıl başardığımı ben de bilemedim. Bu konuyu nasıl bu kadar yanlış değerlendirdim? Ona derin, karanlık sırrımı anlatacak

cesareti toplamak için o kadar çok uğraşmıştım ki onun bakış açısından düşünmemiştim. En gizli benliğimi açığa vurarak, onun da benliğini açığa çıkarmıştım.

"Eve gitmelisin, Linden." Ellerini ceplerine soktu, titrediğini fark ettim. "Eve git ve orada kal. Ormana gitme. Bu gece oraya giden herkes mahremiyeti hak ediyor. Ben de öyle."

Uzaklaşırken arkasına hiç bakmadı.

BÖLÜM 9

DAHLİA'NIN CENAZE GÜNÜ, havanın kendisi bile garip bir tür çalkalanmayla yüklüymüş gibiydi. Gün zambakları ay ışığı altında açıyor, bülbüller öğle vakti şakıyor ve Harvest Moon'daki dondurucuda duran tüm dondurmalar eriyordu.

Juniper saçlarımı gevşek dalgalar şeklinde kıvırırken yatak odamdaki masada oturuyordum. Rowan yatağımın üzerine uzanmış, bulduğu eski bir dergiyi karıştırıyordu. İkisi de bugün yanımda kalmaya kararlı görünüyordu ancak benim midem düğüm düğümdü. Rowan, Juniper'a "Gözaltı morlukları için kapatıcıdan daha güçlü bir şeye ihtiyacın olabilir," deyip, kaşlarını derginin üzerinden bana doğru kaldırdı.

Juniper, bir bukleyi serbest bırakıp diğerini maşanın sıcak çeliğinin etrafına dolarken, "Macun gibi," diye mırıldandı.

Kendimi yakmamaya dikkat ederek omuz silktim. "Sanırım dün gece gözlerimi en fazla bir iki dakika kapattım."

"Bu nasıl?" Sorrel dantel kollu ve kabarık etekli eski siyah bir elbise tutarak odaya girdi. Cenaze töreni için uygun siyah bir elbisem olmadığını ancak bu sabah fark etmiştim. Sorrel evde uygun olabilecek bir şeyler arıyordu.

"Güzel! Dene bakalım, Linden," diye ısrar etti Juniper, beni maşasından kurtarırken.

"Çok güzel." Elbiseyi Sorrel'dan alıp parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirdim. "Nereden buldun?"

"Gizli dolaptan, başka nereden olabilirdi ki?" dedi Sorrel, Juniper'ın yatağının kenarına atlarken.

Tavan arasında, Sissy'nin yatak odasının karşısında, her türden zarif elbisenin, her tarzdan parti elbisesinin, çiçek desenli ipek sabahlıkların, pırıl pırıl mücevherlerle dolu kutuların, şapka kutularıyla dolu rafların ve hatta sadece eldivenler ve işlemeli mendillerle dolu bir çekmecenin olduğu bir gardırop vardı. Küçükken buna *gizli dolap* derdik ve saatlerce içindeki hazineleri çıkarıp giyinme oyunu oynardık. Biraz büyüyene kadar bunların bir zamanlar Zephyrine'e ait olan şeyler olduğunu bilmiyorduk.

"Sence büyükannem kızmaz mı?" diye sordum, şortumu ve atletimi çıkarıp elbiseyi giyerken.

"Çok fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum," dedi Sorrel. "Evin her yerini aradım, ya bu ya da tayt."

"İnsanlar daha çok siyah kıyafetimiz olmadığını bilse gerçekten şaşırırdı," dedi Rowan ciddi bir tavırla.

Juniper elbisenin sırtındaki kumaş kaplı, küçük düğmeleri iliklemeye yardım ederken, ben üzerinde asılı duran boy aynasına bakmak için yatak odası kapısını kapattım. Ellerimi elbisenin yanlarında gezdirdim. Sanki benim için yapılmış gibi üzerime oturuyordu ama yine de bir şekilde garip geliyordu, sanki başka biriymişim gibi.

"Vay canına," dedi Rowan, doğrulup koyu renk saçlarını başının üstüne yığarken. "Bu arada, burası çok sıcak. Artık gidebilir miyiz?"

Merdivenlerden tek sıra hâlinde mutfağa indik. Büyükannem cenaze töreninden sonraki yemek için tavuk kızartıyordu. "Bunun için beş dakikam daha var, sonra gidebiliriz." Büyükannem bize bakmak için dönünce yüzü bembeyaz oldu. "Ah!"

"Ne oldu?" Büyükannem kilise kıyafetlerini koruyan önlüğün alt kısmını katlayıp yüzünü kumaşa bastırırken, annem ocağa doğru koştu. "Kendini mi yaktın?"

"İyiyim iyiyim." Büyükannem elini sallayarak annemi uzaklaştırdı ve gözlerini sildi. "Linden, o eski elbiseyle Zephyrine'e çok benzemişsin."

"Büyükanne, çok üzgünüm! Gidip çıkaracağım." Büyükannemin gözyaşlarını gördüğümde sesim titredi. O ağlayacak biri değildi, özellikle de bu ani patlamanın yoğunluğuyla.

"Hayır, hayır, tatlım." Gözlerini sildi. "Sorun değil, gerçekten. Bunlar tavan arasında hiç kimsenin işine yaramaz. Sadece onu özlüyorum, hepsi bu."

Etek kumaşında elimi gezdirdim, kendimi hafif hissetsem de havada yoğun bir şekilde asılı kalan kayıp hissiyle ağırlaşmış gibiydim. Kayıp kız kardeşler, kayıp kızlar, kayıp oğullar, kayıp anılar... Her şey *kayıp* olamazdı, değil mi?

Heck Cenaze Evi ağzına kadar doluydu. İnsanlar sağlam tuğla binanın dışında dolaşıyorken, Charleston'dan gelen bir haber ekibi sokağın karşısından canlı çekimler yapıyordu. Geçerken başımı eğdim. Bu sırada büyükannem dilini şaklattı, bu da gösterinin tatsız olduğunu açıkça belli ediyordu. "Tamam, haberi yayımlamak önemli bir şey ama zavallı kızın cenazesinin dışında akbaba sürüsü gibi vızıldamak tamamen yersiz," diye homurdandı.

Resepsiyon odasında, büyük yuvarlak masaların üzerine beyaz kâğıt örtüler serilmişti, her biri katlanır sandalyelerle çevriliydi ve yemeğe hazırdı. Pastamı uzun büfe masasına, büyükannemin kızarmış tavuğu ile annemin turşulu karpuz kabuğu salatasının arasına koydum.

"Bir grup akbabanın ziyafetine *cenaze töreni* denmesi nasıl bir ironi," diye fısıldadı Rowan, kulağıma.

Ama tabii ki büyükannem bunu duydu. "Kapa çeneni, Rowan Persephone," dedi masanın diğer tarafından başını sallayarak. "Dürüst olmak gerekirse, ne söyleyeceğini hiç bilmiyorsun, çocuğum. Şu an ne zamanı ne de yeri. Git de kendine oturacak bir yer bul." Bizi koridorun karşısındaki şapele doğru itti.

Juniper, Sorrel ve Sissy'nin yer açtığı arka taraftaki bir sıranın cilalı ahşabına doğru kayarken, dikkatimi dağıtma çabası için Rowan'ın elini minnettarlıkla sıktım. Annemle büyükannem birkaç dakika sonra, Papaz Crawley Boggs kürsüye çıkmadan hemen önce bize katıldı.

Papaz törene bir dua ile başladı, ardından Bayan Boggs'un yönettiği koronun İncil ayetleri ve ilahilerle süslediği, yarıda kesilmiş bir hayat hakkında uzun bir monolog için yerini aldı. Onu tam dinleyemedim çünkü Dahlia'nın son sınıf portresinin büyütülmüş bir kopyasının yanında bir kaide üzerinde duran küçük pirinç vazodan gözlerimi alamadım. Dahlia fotoğrafta kocaman gülümsüyordu, saçları vahşi yeleler gibiydi. Sonsuz bir gelecek, önünde bir vaat gibi uzanıyordu.

Papaz Boggs sonunda bir koltuğa oturdu ve ön sıradaki uzun boylu bir adam kürsüye doğru ilerledi. Cemaate döndüğünde, bunun Belediye Başkanı Spencer -yani Cole'un babası- olduğunu anladım.

"Malcolm'un birkaç kelime söylemesi güzel," diye fısıldadı annem, büyükanneme. Sissy homurdandı ancak bunu anneme katıldığı için mi yaptı, emin olamadım.

"Herkese merhaba," diye başladı Spencer. "Evet, ben Caball Hollow Belediye Başkanı Malcolm Spencer ama her şeyden önce hepinizin komşusuyum. Ailem burayı nesillerdir yuvamız yaptı... Bu genç kadının ölümünü çevreleyen koşullar beni de sizin kadar rahatsız ediyor. Genç Dahlia Calhoun'un ailesine başsağlığı dileklerimi özel olarak ilettim ancak aynı zamanda hepinize hitap etme fırsatı vermelerini de istedim.

Dahlia parlayan bir yıldız, çok erken sönen parlak bir ışıktı. Ve onun ölümünden sorumlu kişinin hızla ve kesin bir şekilde adalete teslim edilmesini sağlamak için bizzat ilgilendiğime dair bu topluluğun tüm üyelerine söz vermek istiyorum. Caball Hollow, yaşamak için her zaman güvenli bir yer olmuştur ve özellikle gençlerimiz için öyle kalmasını sağlayacağım."

Şapelin arka tarafına, babamın ve birkaç belediye üyesinin durduğu yere baktım. Bana güven verici olması gereken bir gülümseme ile baktı ama dudaklarının etrafında beni rahatsız eden bir gerginlik vardı.

Dahlia'nın teyzesi Nettie Hinkle, gözleri kızarmış ve yüzü şişmiş bir şekilde kürsüye doğru yürüdü, bir elinde mendil ve katlanmış bir kâğıt tutuyordu. Bay Spencer ciddiyetle kadının diğer elini tuttu, sonra tekrar yerine oturmadan önce bir şeyler mırıldanmak için eğildi.

Kadın burnunu çekince acı siyah şerbet gibi bir keder tadı boğazımın arkasına çarptı. Temkinli bir şekilde koltuğumda kıpırdandım. Bu kadar çok insanın güçlü duygularını, özellikle de bunlar benimkilerle birleştiğinde, engelleyebileceğimden emin değildim.

"Çoğunuz Dahlia'nın kolay bir hayat geçirmediğini biliyorsunuz. Annesi, kız kardeşim, Tanrı ruhunu şad etsin, kendi

şeytanlarıyla mücadele etti ve öldüğü zaman zavallı Dahlia henüz bebekti," diye başladı Bayan Hinkle. Sesi inceydi. "Babası ondan çok önce ölmüştü. Dahlia, annemle -yani büyükannesiyle- çok yakındı ve geçen kış onu kaybettiğimizde çok zorlanmıştı. Tüm bunlara rağmen Dahlia güzel ve düşünceli bir kızdı. Çabucak gülümserdi ve parlak bir zekâsı vardı. Ama en önemlisi, planları vardı. Üniversiteye gitme ve gazeteci olma hayalini gerçekleştirebilmek için çok çalıştı. O... o..." Bayan Hinkle ağlamaya başladı, gözyaşları yavaşça yanaklarından aşağı süzüldü. Kederin dilimdeki tadı yoğunlaştı: pekmez gibi tatlı, tuzlu ve acı. "Üzgünüm." Dudaklarını büzdü ve kâğıdı dikkatlice tekrar katladı. "Ama hayatı henüz gerçekten başlamamış biri hakkında ne denir? Önünde hâlâ kocaman bir gelecek varken, bir insanı nasıl anarsın?"

Bayan Boggs öne çıkıp Bayan Hinkle'ın omuzlarına kolunu doladı ve onu ön sıradaki koltuğuna geri götürdü. Siyah pekmezin keskin özü, boğazımdan aşağı süzülüp beni öksürttü.

Juniper eğilip avucuma bir mendil bastırdı. "İyi misin?" diye fısıldadı. Başımla onayladım ama yine öksürdüm.

Rahip Boggs, Dahlia'ya yakın olan insanları birkaç kelime söylemeye davet etti ve her biri ayağa kalkarken güçlü, yoğun keder beni âdeta boğdu. Üçüncü kişiden sonra, ağzımı elimle kapatıp ayağa fırladım, çıkışa doğru koştum ve yanından geçtiğim herkesin meraklı bakışlarını üzerimde hissettim.

Şapelden fırladım. Nefes alabilmek için ezici miktardaki kederden uzaklaşmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordum. Koridorda sendeleyip öğürdüm. Kulaklarımda keskin bir çınlama vardı. Uzun koridorda, lobiyi ve tuvaletleri geçerken görüşüm daralmaya başladı, ta ki dokunulduğunda serin gelen "SADECE PERSONEL" yazan bir kapıya ulaşana kadar. Alnımı kapıya bastırdım. Kulaklarım uğulduyor, midem bulanıyordu.

İçimdeki bir şey diğer tarafta ne varsa ona ulaşmak istiyordu. Elim topuzu buldu ama kapı kilitliydi.

Arkamda birinin boğazını temizlediğini duydun. "Hanımefendi, her şey yolunda mı?" Dönüp sırtımı kapıya yasladım. Adam yirmili yaşlarının başındaydı, saçları Heck ailesinin tüm üyeleri gibi buğday rengindeydi. Onu daha önce restoranda birçok kardeşi ve ebeveynleriyle birlikte görmüştüm. İkizlerden biri olabilirdi, Boyd veya Boone.

"İyiyim, sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedim, acının dilimde bıraktığı tadı güçlükle yutarak. Sonunda idrak ettim ki beni yasak bir kapıyı açmaya çalışırken yakalamıştı. "Üzgünüm." Boğazımı temizledim. "Burada hava biraz daha serin sanki." Ne yaptığım konusunda kafam karışık olsa da açıklamaya çalıştım.

Kaşlarını çatmasına neden olan endişeli ifadesi kayboldu ve bunun yerine hafifçe gülümsedi. "Burası bodruma açılan kapı. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama orası cesedin hazırlandığı odalara ve... yeni gelen biri var..." Krem rengi gömleğinin yakasını çekiştirip başını salladı. "Rawbone'dan yeni bir kiracı. İsterseniz ofiste oturabilirsiniz." Koridorun karşısındaki başka bir kapıyı işaret etti.

"Linden?" Başım aniden yukarı kalktı ve Cole'un koyu renk bir takım elbiseyle koridorda bana doğru yürüdüğünü gördüm. Bir elinde su şişesi vardı.

"Ah, Cole." Adam Cole'un omzuna vurdu. "Seni tekrar görmek güzel."

"Merhaba, Boyd," dedi Cole ona bakmadan ve şişeyi açıp bana uzattı.

Boyd bir an bekledi ancak kimsenin başka bir şey söyleyeceği anlaşılınca özür diledi: "Şölen için resepsiyon odasını hazırlamam gerekiyor, o yüzden sizi Cole'un yetenekli ellerine

bırakıyorum." Bana başını salladı ve Cole'un omzuna tekrar vurup cenaze evinin ön tarafına doğru hızla ilerledi.

"İyi misin?" diye sordu Cole alçak sesle. "Ne oldu?"

"Zor olacağını biliyordum." Sudan birkaç yudum içtikten sonra titrek bir nefes aldım. "Ama orada zar zor nefes alabiliyordum." Yeteneğimin böylesine açık bir şekilde kabul edilmesinden sonra geleceğinden emin olduğum iğrenme tadına kendimi hazırladım ama öyle olmadı. Cole'un bakışları sabit kaldı.

"Sen de saklanmak istedin?" Başını bodrum kapısına doğru eğdi.

"Bilmiyorum, Cole. Ben..." Kalabalıktan uzaklaşmam gerektiğini söylemek üzereydim ama bu tam olarak doğru değildi. Şapeli bu nedenle terk etmiştim ancak sonra sanki buraya çekilmişim gibi hissettim, Dahlia'yı bulduğumuz gecenin çok daha hafif bir yankısıydı bu. Ama o zaman hissettiğim çekim, yoğun duygulara doğruydu. Bu sefer, cenaze töreninden ve tüm kederinden tamamen uzaklaşarak ters yöne itilmiştim.

Ona baktım ve bu farkındalık beni şaşırttı. Ancak başka bir şey söyleyemeden koridorun diğer ucundaki şapelin kapıları açıldı ve insanlar dışarı akın etti. Cole, babası onu fark edip doğrudan bize doğru yöneldiğinde, hayal kırıklığıyla alçak bir homurtu çıkardı.

"Merhaba, oğlum." Bay Spencer başını bana doğru sallamak için nazikçe döndü, sonra şaşkınlıkla baktı. "Linden James, aman Tanrım. Seni neredeyse tanıyamayacaktım." Başını hafifçe salladı. "Büyük teyzenin tıpkısısın."

"Zephyrine teyzeyi tanıyor muydunuz?" Bu beni neden bu kadar şaşırtmıştı, bilmiyordum. Çünkü ikisi de burada, Caball Hollow'da büyümüşlerdi ama büyük teyzem şehri çok uzun zaman önce terk ettiği için bana gerçek bir kişiden çok, bir aile efsanesi gibi gelirdi.

"Evet, tanıyorum." Başını sallayıp boğazını temizledi. Nostaljinin biberiye tadı damağıma çarptı, parlak ve çam kokulu. "Hem de çok yakından. Ben Georgetown'dayken o burada kütüphanede çalışırdı, ben de tüm çalışma zamanımı onun vardiyalarına göre planlardım. Cevapları her zaman benimkilerden daha iyiydi." Güldü, sonra yüzünü buruşturdu ve elini karnına bastırdı. "Neyse, umarım aldırmazsın ama oğlumu götürmem gerek. Kendimi biraz kötü hissediyorum ve eve gitmem gerekiyor. Seni tekrar görmek güzeldi, Linden. Keşke bu kadar üzücü koşullar altında olmasaydı."

Bay Spencer odanın diğer tarafındaki çıkışa doğru hareket etti ve Cole onun peşinden gitmeden önce sanki çözemediği bir bulmacaymışım gibi bana son kez, uzun uzun baktı.

"Nasıl hissediyorsun, evlat?" diye sordu yanıma gelen babam. Güven verici bir şekilde omzuma elini koydu.

"Şimdi daha iyiyim," diye cevapladım. Üzerinden yayılan kuru, bayat yorgunluk tadını sevmedim. "Belediye başkanı, Dahlia'nın katilinin yakında yakalanacağından emin görünüyor," dedim.

"Belediye Başkanı Spencer biraz fazla hevesli konuşmuş olabilir." Babam derin bir nefes verdi ve kimsenin duyabilecek kadar yakın olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden arkasına baktı. "Dahlia uzaklaştırma emri çıkartmak için geldiğinde davasına bakan memur oydu ve sanırım onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor. Ama eski erkek arkadaşını bulduk. Son üç haftadır Florida kıyılarındaki bir petrol platformunda çalışıyormuş. Yani bunu yapmış olması imkânsız, bu da başladığımız noktaya geri döndüğümüz anlamına geliyor."

"O zaman katil herhangi biri olabilir." Tanıdığım birinin bunu yapmış olabileceği fikri kafamı karıştırdı. Ama tabii ki canavarlar küçük kasabalarda da yaşardı...

"Bu kasabada herkesin isteyeceği son şey uzun ve yorucu bir soruşturma. Ama öyle olacak gibi görünüyor," dedi babam iç çekerek. "Yakında bir ipucu bulamazsak tabii."

Tüm hafta boyunca korktuğum soruyu sormak için cesaretimi topladım: "Acı çekti mi?"

Babam sonunda cevap verene kadar saniyeleri saydım, nefesimi tuttum. "Sana yalan söylemeyeceğim. Son anlarının nasıl olduğunu kesin olarak bilemiyoruz. Ama bildiğimiz şey, arkadan öldürüldüğü ve büyük ihtimalle bunu hiç tahmin etmediği. Çabuk bitmiş."

Göz pınarlarımda biriken baskıya karşı gözlerimi kapattım ama ağzımdan titrek bir nefesin kaçmasını engelleyemedim.

"Dinle, endişelenmeni istemiyorum. Ben hallediyorum." Babam beni kucaklayınca, büyükannemin bisküvilerine benzeyen tereyağlı ve sıcak bir tat dilime kondu. Sempati... Gözlerimin içine bakabilmek için beni geriye itti, ben de yemekte herkesle yüzleşmeden önce güven verici bir gülümseme takınmaya çalıştım.

Resepsiyon salonunda insanlar etrafta dolaşıyorlardı, Dahlia'nın ailesine başsağlığı diliyor ve tabaklarını doldururken kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Kederin tadı artık o kadar da bunaltıcı değildi ama şerifin Dahlia'nın ölümünden sorumlu kişiyi tutuklamasının neden bu kadar uzun sürdüğüne dair birkaç teori ve soru fısıltısı duydum.

"Güve Kanatlı Adam en son Elam McCoy kaybolduğunda görüldü," dedi bir kadın, uğultuyu bastıracak kadar yüksek bir sesle.

"Ne düşündüğümü biliyorsun," diye başladı, hoşnutsuz hâli yüzüne kazınmış olan diğer kadın. Bana doğru bakıp da kendisini izlediğimi görünce ağzını kapattı ve daha özel bir köşede dedikodu yapmak için arkadaşını uzaklaştırdı.

Gözlerimi kaçırdım ve bana bakan başka birini gördüm. Birkaç kişi oldukça ölçülü bir şekilde bana bakıyordu.

"Bu yeni bir tarif mi?" diye sordu Rowan yanıma gelip. Kocaman bir dilim böğürtlen reçelli kek yiyor ve odadaki diğer herkesi görmezden geliyordu.

Omuz silktim. "Hayır, pek sayılmaz. Biraz karanfil ekledim ve her zamanki krem peynirli krema yerine beze kreması yaptım."

"Farklı bir tadı var." Yavaşça çiğneyerek bir lokma daha alıp kaşlarını çattı. "Daha karmaşık ya da bir şekilde daha derin."

"Merhaba, kızlar. Sizi tekrar görmek ne güzel." Bayan Boggs kolunu omzuma dolayıp hafifçe sıktı.

Rowan hafifçe kırışan burnunu gizlemek için tabağını yüzüne yaklaştırdı. Böylece, Bayan Boggs'un yalan söylediğini anladım.

"Az önce Sorrel'la Kentucky'deki okulunun ilk yılından ne kadar keyif aldığını konuşuyordum. Rowan artık mezun olduğuna göre senin planların ne?" diye sordu.

"Onlara bakıyorsunuz," dedi Rowan ağzına bir lokma daha kek atarken.

Bayan Boggs hafifçe kıkırdadı ama gözleri biraz endişeliydi. Rowan'ın şaka yapıp yapmadığından emin değildi. Dürüst olmak gerekirse, ben de emin değildim. Söz konusu Rowan ise her ikisi de olabilirdi.

"İyi misin, canım?" diye sordu Bayan Boggs aniden, endişe nedeniyle sesi keskindi.

Rowan'ın yanaklarından yaşların süzüldüğünü gördüm. "Her şey çok üzücü." Burnunu çekti. "Çok fazla kayıp var."

Şaşırdım. Rowan duygularını bu kadar alenen gösterecek biri değildi, bir cenaze töreninde bile. Tatlı masasının yakınındaki bir kadın hıçkırıklara boğulurken meraklı bakışları

engellemek için yaklaştım. Derken arkamızda bir adam yüksek sesle burnunu çekti, ona baktığımda sessiz gözyaşları böğürtlen reçelli kek tabağına döküldü.

Ağzım mide bulandırıcı güçlü bir tat karışımıyla dolarken korkunç bir şüphe midemi allak bullak etti: utanç kokusu, öfkenin yakıcılığı, korkunun ısırığı. Siyah pekmezin keder tadı, keskin soğanın kayıp tadı, daha derin ve acı-tatlı bir şeyle karamelize oldu. Pastayı pişirirken hissettiğim her şey, şimdi onu yiyen herkeste kendini gösteriyordu. Bir oda dolusu insanın duygularını etkiliyordum.

Bugün yiyebildiğim azıcık şeyi de kusarken, Bayan Boggs'un topuklarını zar zor ıskaladım.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 10

DAHLİA'NIN CESEDİNİ bulduğum gece yürüdüğüm yolda yürüyordum ama şu anda bunu düşünmemeye çalıştım.

"Bu korkunç bir fikir olabilir," dedi Rowan, elindeki el fenerinin ışığı vadiyi geçtiğimiz yolu gösterirken.

"Evet, muhtemelen haklısın," diye katıldım. Büyükannem ve annem hâlâ mide bulantısıyla uyuduğumu düşünüyordu. Ama Sorrel, Dahlia'nın arkadaşlarının bu gece onun için bir anma töreni yapmayı planladıklarını duyduğunu söylediğinde, orada olmam gerektiğini biliyordum.

Cenazede olanlardan sonra, Dahlia'ya gerektiği gibi veda etmediğimi hissettim. Fakat bundan fazlası vardı. Eski erkek arkadaşı şüpheli olarak elendiğinden, onun ölümüyle benim kaybolmam arasındaki benzerlikleri görmezden gelmek imkânsızdı. İkimiz de Güve Festivali gecesi kaybolmuştuk. Ben beyin sarsıntısıyla eve dönmüştüm; o ise kafa travmasından ölmüştü. Ve bir de onu en son gördüğümde sorduğu o garip soru vardı. Kaybolduğum gece hakkında bir şey mi biliyordu? Belki de unutmaya bu kadar kararlı olmasaydım, onun ölümünü engellemek için bir şeyler yapabilirdim. Ve belki de

herkesi uzaklaştırmasaydım, cevapları aramaya nereden başlayacağım konusunda bir fikrim olurdu.

"Hey, dinle." Rowan bileğimi tutup beni durdurdu. "Her şeyi içinde tutmayı sevdiğini biliyorum ama aslında yardıma ihtiyacın yokmuş gibi davranman bencillik."

"Her şeyi içimde tutmayı *sevdiğimi* mi sanıyorsun?" Ona hayretle baktım. "Birisi yalan söylediğinde, o yalanı hiç geçmeyen bir kaşıntı gibi hissettiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Rowan başını salladı ve devam etmem için beni sabırsızlıkla teşvik etti.

"Bu konuyu konuşmaktan her zaman korktum çünkü herkesin yeteneklerinin iyi ve faydalı, benimkininse istilacı ve sorunlu olduğunu sanıyordum. Bu yüzden yanında olmadığım için üzgünüm." Utanarak bakışlarımı kaçırdım. "Ama bence bu... yapabildiğim bu şey... daha da kötüye gidiyor. Cenaze töreninde pastayla ne olduğunu biliyorsun. Yeteneğimi kilit altında tutmazsam tehlikeli olur."

Rowan uzun bir süre hiçbir şey söylemeyince midem yine bulandı. Ama ona bir bakış atmaya cesaret ettiğimde, düşünceli görünüyordu. "Linden, sanırım hepimiz yeteneklerimizi bir veya iki kez iade edebilmeyi dilemişizdir," dedi sonunda.

"Büyükannemin en önemli kuralı, başkalarının hayatlarına karışmamaktır. Onu hayal kırıklığına uğratmaya dayanamam," dedim, tekrar yürümeye başladığımızda.

Stillhouse Deresi üzerindeki eski köprünün yanındaki tarlaya ulaştığımızda, okuldan tanıdığım onlarca kişinin etrafta dolaştığını gördüm. Buradaki suyun üzerinden geçen yol, kırk yıl önce kapatıldığı için pek kullanılmıyordu. Dahlia'nın cesedini bulduğum yerden veya ormandan kuş bakışıyla çok uzakta değildi, bu da beni şimdiden kaygılandırıyordu.

"Plan ne?" diye sordu Rowan.

"Dahlia'nın son birkaç ayda yaşadıkları hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz," diye cevapladım, Dahlia üniversitedeyken onunla iletişimde kalmış olabilecek insanları bulmak için kalabalığı tararken. Ama burada çok fazla insan vardı. "Böl ve yönet?"

Rowan kollarını kavuşturup bana kuşkulu bir bakış attı. "Tamam ama tam bir saat sonra burada tekrar buluşuyoruz." Başımı salladığımda, kalabalığın içinde kayboldu.

Köprüye adım attım, burada az sayıdaki mum kümeleri yanıyordu. Karşı kıyıda küçük bir ateş yakılmıştı, ben de ateşin etrafındaki yüzleri taradım. Geçen yıl Dahlia ile birlikte yıllığın yardımcı editörü olan Harper Farrow, grubun dışında duruyordu.

"Harper!" Onu durdurmak için hareket ettim.

Dönüp beni fark etti, sonra bakışlarını kaçırdı. "Linden, burada olacağını düşünmemiştim." Rahatsızlığının tadı, hâlâ hassas olan midemin ağrımaya başlamasına neden oldu.

"Ah, nedenmiş o?" diye sordum, sesimin keskin değil de tatlı olmasına çalışarak.

"Olanlardan sonra, bilirsin işte." Havayı temizlemek ister gibi elini salladı ama gözleri omzumun üzerinden kalabalığı tarıyordu.

Derin bir sohbet için yeterince uzun süre kalmayacağını hissederek hemen konuya girdim: "Hey, Dahlia'nın son birkaç ayda Caball Hollow'a geri dönüp dönmediğini biliyor musun? Onu en son büyükannesinin cenazesinde görmüştüm."

Omuzlarını silkti. "Sanmam. Tek konuştuğu şey kasabadan ayrılmak için ne kadar sabırsızlandığıydı. Muhtemelen bunu soracağın kişi ben değilim. Mezuniyetten sonra pek görüşmedik." Uzaktaki birine el sallarken gözleri parladı. "Gitmem gerek. Görüşürüz."

Bir kelime daha edemeden uzaklaşıp ateşin diğer tarafındaki küçük bir gruba katılmasını izledim. Maude Parrish dönüp onu hızlıca kucakladı, sonra gözlerini bir mendille güzelce sildi. Arkasındaki birine gülümsedi ve ateşin ışığına doğru yaklaşan adamın Cole olduğunu fark ettim. Göğsümde sıcak bir kıvılcım çakınca bakışlarımı kaçırdım.

Bryson Ivers'ın hurda kamyonunun yanındaki soğutucuda sanırım ucuz biradan daha fazlası vardı çünkü sadece bir saat sonra insanlar gürültü yapmaya başladı. Konuştuğum herkes Harper'la hemen hemen aynı şeyi söyledi. Dahlia'nın son ayları hakkında kimse bir şey bilmiyor gibi görünüyordu ve ben de herhangi bir cevap bulmaya yaklaşamıyordum bile. Sinirli bir nefes verdim.

"Dahlia'ya!" diye bağırdı biri, köprünün karşısından. Aynı duyguları paylaşan diğerlerinin havaya kaldırdıkları kırmızı plastik bardaklar, karanlıkta yaktıkları ateşin parıltısını yansıtıyordu. Bazı insanlar ağlıyor, bazıları gülüyor; hikâyeler paylaşıyor ve onu anıyorlardı.

Rowan'ı köprüde, birinin uzattığı viski şişesini savururken buldum ama gözlerimin arasına yerleşen baş ağrısını dindirmek için hızlıca bir yudum aldım.

"Dürüst ol. Dahlia'ya gerçekten ne oldu?" diye sordu Bryson sarhoş bir şekilde nefes verirken, bir sır istiyormuş gibi değil de sır veriyormuş gibi yaklaşıyordu.

Geriye doğru sıçradım, ilk kez etrafımızdakilerin ne kadar yakınımda olduğunu ve kaç gözün bir cevap için bana baktığını fark ettim. Kıyıdaki ateş parlıyor, gölgeleri grotesk bir şekilde uzatıyor ve geçen yaz ormanda aynı yüzlerle çevrili olan başka bir şenlik ateşinin anısını canlandırıyordu.

"Gerçeği bilmeyi hak ediyoruz," dedi, Dahlia ile öğrenci konseyinde birlikte olan, son sınıf öğrencisi Lydia Rucker, gözleri kızarmış bir şekilde.

"Ben de senden fazlasını bilmiyorum." Kelimelerin sert çıkmasını istedim ama yumuşak, hatta titrek bir şekilde çıktılar.

"Ama sen bir cadısın," diye ısrar etti Bryson, sanki bu açıklama bana bir şekilde her şeyi bildiğimi hatırlatacakmış gibi. "Öyle değil mi?"

"Birinin cadı olup olmadığını test etmek için onu suya atıp yüzebilir mi diye bakarlardı," dedi Lydia. Sesindeki hesaplı bir şey beni sertçe ona bakmaya zorladı.

"Bakalım işe yarayacak mı!" diye bağırdı Bryson. Ellerini kaldırıp daha da yaklaşırken tüm kelimeleri birbirine karıştı.

Bu bir şaka mıydı yoksa beni gerçekten itmek mi istiyordu, emin olamadım ama daha tepki bile veremeden ağzım nefret, acı ve güçlü bir tatla doldu. Biri kalabalığı itmeye başladı ve Bryson'ın arkasında bir kavga çıktı. Domino taşları gibi devrilen insanlardan biri, ona çarpıp üzerime düşmesine neden oldu. Geriye doğru uçarken uzanıp parmaklarımla havayı kavradım. Rowan bağırarak anlayamadığım bir şeyler söyleyip, beni yakalayabilecekmiş gibi öne doğru atıldı. Elinin benim elimi kavradığını gördüm ama artık çok geçti. Kendimi soğuk suyun içinde bulurken, son net düşüncem bir panik parıltısı oldu: Burası, Dahlia'nın öldüğü dereydi...

GEÇEN YAZ

Gün Dönümü, 23.40

Su o kadar soğuktu ki ciğerlerimdeki son havayı da silip süpürdü. Bir şey beni akan nehrin altında sıkıştırıyordu. Altımdaki kaygan kayalarda tutunacak bir yer bulmak için çırpındım. Sonunda ellerimi altıma almayı başarana kadar, giderek daha da çılgına döndüm. Parmaklarımı nehir kıyısındaki çamura saplayıp olabildiğince sert bir şekilde geri ittim.

Başımı su yüzeyine çıkardım. Tükürerek, su çıkartarak ve olabildiğince büyük nefesler alarak yukarı çıktım. Suyun hem altındaki hem dışındaki karanlık neredeyse bir varlık gibi kafa karıştırıcı ve ağırdı. Birisi veya bir şey, görüş alanımdan biraz uzakta duruyordu. Panik içinde ayağa kalkmaya çalıştım. Sert bir şey başımın arkasına çarptı ve her şey bulanıklaştı.

Suyun altına kayıyordum...

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 11

BAŞIM SUYUN YÜZEYİNE ÇIKINCA, kalbim kaburgalarıma sertçe çarparken havayı içime çektim. Tam da güçlü bir kolun etrafıma dolandığı yerin üstündeydim. Anı parçası hâlâ o kadar canlı ve bunaltıcıydı ki ağaçlarla dolu vahşi doğa yerine insanlarla dolu bir köprünün görüntüsü beni bugüne geri çekmeden önce uzaklaşabilmek için mücadele ettim.

Gözlerimi sildiğimde görüşüm yavaşça netleşti. Yüzler, arkalarındaki şenlik ateşinin gölgesinde, korkuluğun üzerinden bana bakıyordu. Omzumun üzerinden, beni karanlık suyun altından çıkaran kişiye baktım.

Cole'un çenesi dikkatle kontrol edilen bir öfkeyle kasılmıştı, baharatlı tadı sinüslerimi dolduran derenin çamurlu ve metalik tadını kesiyordu. "Tuttum seni." Göğsünü sırtıma bastırmıştı, kaslarım yavaşça gevşerken sesinin gürlemesini hissettim. Tutuşunu ayarladı, beni kendine daha da sıkı çekti ve beni taşırken yüzebilmek için geriye yaslandı.

Suyun kenarına ulaştığımızda, beni kıyıya çıkardı. Ben de dizlerimin üzerine çöküp çamurlu suyu öksürdüm. Rowan

ayağa kalkmama yardım etmek için koşarak yanıma geldi, ayakta kalmamı sağlamak için kolunu omzuma attı.

"İyisin," diye ısrar etti, ıslak saçlarımı yüzümden iterek. Sonra dönüp, "Neyin var senin?" diye bağırdı.

Görüş alanını Bryson Ivers'a kadar takip ettim, burnundan akan kan çenesinden aşağı damlıyordu. "Ah, sakin ol, bunu isteyerek yapmadım." Sesi savunmacıydı, sanki bunu kendi başıma ben yapmışım gibi.

Cole da arkamdan sudan çıktı, Bryson ellerini kaldırıp, "Kazaydı, dostum!" dedi.

Cole'un ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. Kıyafetleri sırılsıklamdı, gömleği vücuduna yapışmıştı. Her yerinden sular damlıyordu. Islak kumaşı üzerinden çıkardı. Alaca karanlığın soluk ışığı, göğsünün ortasından fermuar gibi aşağı doğru inen solgun yara izinde parlıyordu.

"Lütfen artık gidebilir miyiz?" diye sordum Rowan'a, sesim parçalanmış ve boğuk çıktı. Sebep olduğumuzdan daha fazla olay çıkarmak istemiyordum. Bu yüzden, Rowan kalabalığın arasından uzaklaşmama yardım ederken başımı eğdim.

Bacağımda bir şey titreşince irkildim, sonra bunun cep telefonum olduğunu fark edip su dolu şortumun cebinden çıkardım. "Alo?" diye cevapladım hiç düşünmeden. "Alo? Orada kimse var mı?" Aldığım tek cevap, uzaktan gelen bir vızıltı sesi oldu.

Hat kesildi. Numarayı görmek için telefonu kulağımdan çektim. Ekranda *bilinmeyen* yazıyordu ama sadece altı rakam vardı: 531734. Anlam veremeden ekran dalgalandı, sonra neon renkli çizgiler belirdi ve telefon ekranı bembeyaz olup kapandı.

"Kahretsin," diye fısıldadım gözlerimi sıkıca yumarak. Bu gece ihtiyacım olan son şey buydu. Tökezlediğimde Cole'un eli dirseğimi buldu.

"Yaralı mısın?" diye sordu.

"Hayır, sadece utanç içindeyim." Bacaklarım o anda jöle gibi oldu. Rowan bana daha sıkı sarılıp, elini kolumda yukarı aşağı gezdirdi.

"Bu kadar inatçı olmayı bırak da sana yardım edeyim," diye homurdandı Cole beni durdurarak.

Tartışmak istiyordum. Ona bunu kendi başıma yapabileceğimi söylemek istiyordum ama tamamen bitkindim ve Cole'un beni taşımasına izin vermek ne kadar utanç verici olsa da yere yığılıp kalmak çok daha kötü olurdu. Başımı sallayınca, beni tek hamlede kucakladı.

"Buraya park ettim," dedi Cole, Rowan'a yol kenarındaki araba sırasını işaret ederek.

"Neden gidip arkamdan atladın ki?" diye sordum dişlerim takırdamaya başlarken. Fazladan adrenalin yok olurken yerini kötü bir öfke aldı. Cole'u bu gece en son gördüğümde, şenlik ateşinin diğer tarafındaydı ve aramıza bilerek mesafe koyduğu izlenimine kapılmıştım.

"Sence boğulmana izin mi vermeliydim? Bu kasabanın ihtiyacı olan son şey başka bir skandal," diye düz bir sesle cevapladı.

Cole beni yolcu koltuğuna oturtmak için eğildiğinde, sorumu neredeyse tamamen unutmuştum. "Ayrıca, hayatım boyunca senin peşinden atladım, James. Neden şimdi durayım?" Kısık ve baharatlı sesinde, kaynayan öfkenin ipuçları vardı. "Ve sanırım aslında bana teşekkür ettiğini söyleyecektin."

Yüzünü görmek için geri çekildim ama o arkasını dönmüş, sürücü tarafına doğru ilerliyordu. Aramızdaki kapı kararlı bir gümlemeyle kapandı.

Dere suyundan yıkanarak kurtulduktan sonra pijamalarımı giyerken, arka merdivenin altından yumuşak bir ses duyuldu.

"Linden?"

Islak saçlarımı hızlıca toplayıp mutfağa doğru yürüdüm. Sissy arka kapının yanındaki pencereden dışarı baktı, sonra perdeyi indirip kilidi çevirdi. Beni duyunca dönüp çantasını masaya fırlattı.

"Seni yukarıda kıpırdanırken duyduğumu sandım. Oldukça zor bir gün geçirdin. En skandala meyilli James kadını olarak tacımı istediğini düşünmeye başlıyorum." Bir kedi gibi sandalyeye kıvrılıp bacaklarını altına aldı. "Gerçekten Bayan Boggs'un üstüne mi kustun?"

"Hayır, kusmadım." Buzdolabını açıp su sürahisini almadan önce bir an serin havanın tadını çıkardım. "Iskaladım," diye itiraf ettim, bardağı doldururken.

"Yazık olmuş," dedi Sissy. "Bir keresinde beni tüm havarilerin neden erkek olduğunu sorguladığım için pazar okulundan kovmuştu."

Karşısındaki sandalyeye oturdum. Su bardağını eline aldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim, bu mutfakta yalnız oturduğumuz son geceyi düşünerek. Birkaç uzun yudum alırken, devam etmemi işaret etti.

"Geçen gece çay yapraklarımı okuduğunda ve ormandan uzak durmamı söylediğinde, orada ne bulacağımı biliyor muydun?" diye sordum.

"Hayır, elbette hayır." Bardağı masanın üzerinden geri koydu. "Bilirsin, hiçbir şey net ve açık görünmez. Hepsi semboller ve önerilerdir."

"Peki ya Cole Spencer?" diye bastırdım öne doğru eğilerek. "Yapraklarda yüzünü mü gördün yoksa?"

Sırıtıp kollarını kavuşturdu. "Hayır, bayan ukala, bu deneyimden doğan bir bilgelik. Spencerlar güzel bir kalp ağrısından başka bir şey değildirler."

Devam etmesini bekledim ama o tipik *Sissy* tarzında devam etmedi. "Bu kadar mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Ah, demek uzun versiyonunu istiyorsun," dedi. Nefes verip sandalyesine yerleşti. "Bu hikâyeyi anlatmak için en baştan başlamam gerek, ben senin yaşındayken... Caball Hollow'daki en güzel kız Vivian'dı. Benden birkaç yaş büyüktü ve diğerlerinden çok farklı görünüyordu, daha önce hiç görmediğim bir şekilde sofistike ve zarifti. Haftada üç kez bale akademisi için Charleston'a giderdi. Bazen kaldırımda yürüdüğüm ya da sinemaya gitmek için sırada beklediğim esnada, dans etmeye başlardı. Ona fena hâlde âşıktım. Ama o başkasına âşıktı."

"Malcolm Spencer'a." Bariz sonuca vardım.

"Evet, bir zamanlar bir James kadınıyla talihsiz bir aşk yaşayan Malcolm Spencer'a."

"Bekle, büyük teyzem Zephyrine'e değil mi?" Cenaze töreninde Belediye Başkanı Spencer'ın yorumlarını hatırlayarak araya girdim. "Birbirlerini tanıdıklarını söylemişti."

"Ah, ben öyle derdim." Başını salladı. "Zephyrine ona âşıktı ve bu kasabayı terk etme sebebinin büyükannenle tartışması değil, Malcolm'la ayrılmaları olduğunu düşünüyorum."

Başımı iki yana salladım. "Bazen bu kasaba bana çok küçük geliyor."

"İyi haber şu ki burada kalmak zorunda değilsin," dedi Sissy. "Dışarıda kocaman bir dünya var, bebeğim."

"Dahlia da festivalde benzer bir şey söyledi," dedim ve sessizliğe gömüldüm, son birkaç gündeki garip olaylarla boğuşmaya başladım. Ama sürekli çay yaprağı okumasına geri dönüyordum, Sissy'nin o fincanda gördüklerine verdiği güçlü

tepkiyi aklımdan çıkaramıyordum. Sır saklamak bir Akrep'in doğal eğilimi olabilirdi ama bu, boş verilmeyecek kadar önemliydi.

"Sissy, bana yaprakların kartlar gibi olduğunu öğrettin, bazı sembollerin evrensel anlamları olduğunu ama bazılarının kişisel bir bağlantıya sahip olduklarını." Göz göze geldik. "Eğer o yapraklarda kötü bir şey gördüysen bunun ne olduğunu bilmem gerek."

Sissy yutkundu ve masaya baktı, parmağını yüzeyde gezdirdi. "Gelecekten görebildiğimiz şey, birinin yaptığı her seçimle değişen olasılıkların anlık görüntüleridir. Bazen sadece kendi potansiyel geleceğini bilmek, onu var eden şeydir."

"Sissy lütfen," dedim yumuşak bir sesle.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Tek bildiğim, bu kasabada olanların henüz bitmediği ve bundan sonra ne olursa olsun, tam ortasına bir keman telinden daha sıkı bağlanacağın." Sözlerini yumuşatmak için bana hafifçe gülümsedi ama boğazımda kalan şey, sözlerinin ardındaki korkunun keskinliği oldu.

Sissy masanın üzerinden uzanıp elimi sıktıktan sonra sandalyesinden kalkıp yatağa doğru gitti. Kollarımı masanın üzerinde kavuşturup başımı kollarımın üzerine koydum, o kadar yorgundum ki kemiklerim bile ağır geliyordu.

Pencereden donuk bir tık sesi geldi. Bu gece tonik ya da tentür arayan biri olamazdı, değil mi? İncelemek için hareket ettim. Tül perdeyi ittiğimde bana bakan bir çift gözle karşılaştım. Geriye doğru sendeledim, neredeyse düşüyordum. Sonra gördüğüm şeyin bir çift göz değil, bir Io güvesinin arka kanatlarındaki göz lekeleri olduğunu fark ettim. Cama çarparak açık aralığa yaklaştı.

İleri atılıp pencereyi çarparak kapattım ama bunu yaparken dışarıda bir şey hareket etti. Ahırın hemen ötesinde bir gölge...

Gözlerimi kısıp baktım, mülk sınırının kenarında uzun bir figür belirince daha da yaklaştım. Nefesimle buğulanan camı silip tekrar baktığımda orada kimsenin olmadığını gördüm. Acaba Hadrian mıydı yoksa bitkin zihnimin bir ürünü müydü?

Perdeyi indirip derin bir nefes verdim. Bugün olan her şeyden sonra, hayal gücümün beni ele geçirmesine izin verdim. Yatmaya hazırlanmak için yukarı kata çıktım ama banyoya ulaştığımda kapı kilitliydi.

"Dolu," diye seslendi Juniper, ahşap kapıyı hafifçe tıklattığımda. İçeriden gelen su sesi, sözlerini doğruluyordu.

"Juniper James, *banyo mu* yapıyorsun? Gecenin yarısı oldu."

"Banyonun banyo yapmaya değecek kadar boş kaldığı tek zaman dilimi bu," diye cevapladı. Buna katılmamak mümkün değildi. Dört genç kızın paylaştığı bir banyo, kumaşlara dadanan güvelerden bile daha kalabalık oluyordu.

"O zaman gizli tutmak istediğin yerlerini ört çünkü içeri geliyorum." Topuzu sertçe sağa doğru çevirip yukarı çektim. Kilidin açıldığını duyunca kapıyı ittim.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu Juniper. Büyükannemden bile daha yaşlı olan pençe ayaklı küvette sırtüstü yatıyordu, küvetin altındaki emaye neredeyse tamamen aşınmıştı. Kabarcıklar, Juniper'in boynuna kadar geliyordu. Koyu saçları başının üstünde toplanmıştı ve kaşlarının arasında koyu mor bir kristal vardı.

Ametist birçok şey için yararlı olabilirdi -konsantrasyon, hafıza, dinginlik- ama Juniper söz konusu olduğunda, büyük ihtimalle ruhsal korumaydı.

"Ya sen?" Aynadaki yansımasına kaşlarımı kaldırarak bakarken, lavabonun üstündeki duvara monte edilmiş bardaktan diş fırçamı çektim.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Yardım etmek istiyorum." Taşı başından çekti ve doğrulup oturdu.

"Biliyorum," dedim. Gerçekten de biliyordum. Ama o benim küçük kız kardeşimdi. Bütün bunlar için ondan nasıl yardım isteyebileceğimi ve onu nasıl güvende tutabileceğimi bilmiyordum.

İç çekti ve suyun içine, daha derine kaydı. Ağzına kadar dolu küvetin kenarından biraz su taştı. "Bu ev sırlarla dolu." Juniper'ın sesi tuhaf çıkmıştı. Ona bakmak için döndüğümde, elindeki ametistten bir ışık parlıyordu.

Bir anda başka bir geceden bir anı, bu taş gibi zihnimde parladı: Ben pembe renkli suyla dolu küvetteyim ve Sorrel da kaşlarını endişeyle çatmış, kenarda oturuyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı tuzlu izler bırakırken, omuzlarımı yulaf ezmesi ve bal sabunuyla ovuyor. Çamurlu ve kanlı bir giysi yığını küvetin yanındaki zeminde duruyor.

Ellerimi porselen küvetin kenarına dayadım, kalp atışlarım kanat çırpışı gibi boğazımda güm güm atarken başımı aşağı sarkıttım.

GEÇEN YAZ

Ertesi Gün, 23.55

Son yirmi dört saat gerçek gibi değildi. Zaten büyük zaman dilimleri kayıp hâldeydi ama sanki bir rüyanın parçalarıymış gibi geri kalan şeyleri hatırlamak da giderek zorlaşıyordu.

Hastanedeki danışmana sordum. Bunun bir travma tepkisi olduğunu, zihnimin olanlardan uzaklaştığını söyledi bana. Ancak bedenim, yaşadıklarıma dair resimli bir rehber gibiydi; her morluk bir dönüm noktası, her kesik yanlış bir

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

dönüş. Sonunda eve vardığımızda, Sorrel beni merdivenlerden yukarı, küvete taşıdı.

"Bunu nereye koyayım?" Giydiğim kıyafetler ve dün yanımda olan her şeyle dolu olan, hastaneden aldığım çantayı kaldırdı. Açıp içine baktı. "Bunların çoğu muhtemelen mahvolmuştur. Bu parlak şey nedir, festivalde kazandığın bir şey mi?"

Aklıma hemen Cole'un o kolyeyi boynuma taktığı an geldi. "Hepsini at gitsin," dedim boğuk bir sesle.

Tereddüt etti. "Fikrini değiştirme ihtimaline karşı şimdilik dolabına koyacağım."

Banyonun önünde duran annemle babamın keskin fısıltıları, yılan tıslamaları gibi koridorda yankılanıyordu. Dinlemekten kendimi alamadım.

"Ne yaptın?" diye sordu babam.

"Yapmam gerekeni," diye homurdanarak karşılık verdi annem.

"Bu senin kararın değildi." Babamın sesi titriyordu.

Yaz mevsimiydi ama ben titrememi durduramıyordum. Sıcak gözyaşlarım, donmuş yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Şşş, güvendesin," diye fısıldadı Sorrel. Küvetin yanına diz çökmüş, üzerimdeki kanı temizliyordu.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 12

KÂBUS HER ZAMANKİ GİBİ BAŞLADI. Dallar ve dikenler saçlarımı çekiyor, cildimi yırtıyordu ancak damarlarımda dolaşan dehşetin uğultusundan dolayı acıya karşı uyuşuktum. Kayarak durdum. Parmak arası terliklerim ayaklarımda zar zor duruyordu. Saklanacak bir yer bulmak için telaş içindeydim. Arkamda ayak sesleri yankılandı. Adımlar, kalbimin hızlı ritmiyle aynı anda yere çarpıyordu.

Yaklaşıyor. Yaklaşıyor. Yaklaşıyor...

Cesaret edebildiğim kadar hızlı hareket ettim. Bulutlar, ay ışığının orman örtüsünü delmesine izin verecek kadar hareket etmediği sürece etraf zifirî karanlıktı. Onu bu anlardan birinde gördüm. Uzakta, ay ışığında dalgalanan ve titreyen bir şekil... Tam olarak duyamadığım sırların fısıltısı cildimde gezindi.

Bu yeni bir şeydi.

Yaklaştığımda, tek bir katı form gibi görünen şeyin aslında binlerce güve olduğunu fark ettim. Altın, lacivert ve lavanta renkleriyle polyphemus güvesinin göz şeklindeki lekeleri; geniş, yanardöner siyah ve turuncu kanatlarıyla robin güveleri ve

hatta parlak yeşil gövdeleri ay ışığında parlıyormuş gibi görünen ay güveleri...

Elim yavaşça yükseldi ama elimi hareket ettirdiğimi hatırlamıyordum ve bir şekilde adım atmadan daha da yaklaşıyordum. Uzattığım parmaklarım neredeyse en yakın pudramsı kanat setine değecek kadar yaklaştığında, güveler her yöne dağılmadan önce tek bir vücut hâlinde uçtular. Ve sonunda ne sakladıklarını gördüm: Dahlia Calhoun.

Gözlerim açıldı ve bir kez daha su altından yüzeye çıkıyormuşum gibi nefes almak için çırpınarak doğruldum. Kalbimin hızlı atışlarının yavaşlamasını sağlamak için elimi göğsüme bastırıp, terden kayganlaşan vücuduma yapışan çarşafları tekmeledim.

Sabahın bu erken saatlerinde bile hava sıcak ve nemliydi. Tül perdeleri havalandırarak içeri giren ılık esinti bahçedeki lavantanın kokusuyla doluydu. Ama derenin ve cildimdeki korkunun metalik kokusunu da hâlâ alabiliyordum.

Ben pencereden içeri süzülmekte olan yükselen güneşin parlaklığına karşı gözlerimi kırpıştırırken, yanımdaki yatağında uyuyan Juniper uyku sesleri çıkarıyordu. Şifonyerin üzerindeki kâseye, telefonumun kuru pirinçlerin altında durduğu yere dönüp, parmaklarımı çaprazlamak için bir an durdum.

Telefon kapanmadan hemen önceki o garip aramayı düşünürken, serin bir parmak odanın bayat havasını kesip boynumdan aşağı indi. Odanın diğer ucuna geçip masanın en üst çekmecesini açtım ve aradığımı bulana kadar karıştırdım: okulda kullandıklarımıza benzer eski bir hesap makinesi.

Telefonumu çıkarıp güç düğmesine basılı tuttum, ekran açıldığında bir teşekkür fısıldadım. Son aramalar listesini açtım, bir aksaklık olarak görmezden geldiğim garip numaraya bakıp hesap makinesine yazdım: 531734. Sorrel'ın Dahlia ile

yaptıklarını söylediği gibi, hesap makinesini ters çevirip sayılara baktım.

Odak noktam, minik ekranın boyutlarına doğru daraldıkça, görüşümün kenarları bulanıklaştı. Sayılar altı küçük harfe dönüşmüştü: helies.*

Telefon parmaklarımın arasından kayıp bir takırtıyla yere düştü.

Juniper yatağında dönüp, gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Neler olduğunu söyleyecek misin?"

Yatağa gömülürken hesap makinesini alıp ona uzattım. Ekrana baktıktan sonra dirseğinin üzerinde doğrulup bana göz kırptı. "Anlamıyorum. Ne bu?"

"Sanırım Dahlia'dan bir mesaj."

"Dahlia sana hesap makinenden bir mesaj mı gönderdi?" diye yavaşça sordu endişeli bir ifadeyle.

Gözlerimi devirip dün geceki garip telefon görüşmesini ve Dahlia ile Sorrel'ın matematik dersinde oynadıkları oyunu anlattım. "Mesaj bu: *O yalan söylüyor.*"

"Ama eğer bu gerçekten Dahlia'dan bir mesajsa, *o* kim?" diye sordu Sorrel, kapıya yaslandığı yerden. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordum ama belli ki yeterince uzun zamandır oradaydı.

"Bilmiyorum. Eski erkek arkadaşının bir mazereti var... ve anma törenindeki hiç kimse bana bir şey söylemedi. Herhangi biri olabilir."

Aklıma gelen mükemmel bir altın yüz ve Sissy'nin uzak durmam yönündeki uyarısının yankısıyla birlikte, cildim karıncalandı.

---

* *İng.* He lies: O yalan söylüyor.

"Neler oluyor?" diye sordu Rowan esneyerek odaya girerken, gözünden uyku akıyordu. "Hepinizi koridorun öbür ucundan duyabiliyorum."

"Ama neden şimdi, ölümünden bir hafta sonra?" Sorrel, Rowan'ı görmezden gelip yatakta yanıma oturdu. "Başka bir şey mi oldu?"

Kelimeyi uzatarak, "Belki..." dedim. "Bu geceki kâbusum farklıydı. Dahlia'yı gördüm, güvelerle kaplıydı. Ve yatağa girmeden hemen önce dışarıda, ahırın arkasında birini gördüğümü sandım ama muhtemelen sadece Hadrian'dı ya da gözlerim bana bir oyun oynadı."

"İşte, yalan söyleyen o." Rowan hesap makinesini alıp pencereye doğru işaret etti. "O buraya geldiğinden beri bunu söylüyorum."

"Evet, biliyoruz." Sorrel gözlerini devirdi. "Ama tam olarak ne hakkında yalan söylediğine dair net bir fikrin yok."

"Başlangıç olarak buraya gelmesinin sebebi..." diye karşılık verdi Rowan. "Burada, Caball Hollow'da, herhangi bir haritada görünmeyecek kadar küçük olan bu kasabada rastgele iş arıyor. Lütfen ama..." diye alaycı bir şekilde güldü.

"Ama teorinde bir kusur var," dedi Sorrel. "Dahlia ve Hadrian hiç karşılaşmadı. Hadrian kasabada olduğu süre boyunca Dahlia okuldaydı. Bu yüzden onun yalancı olup olmadığını nasıl bilebilirdi?"

"Rowan ondan hoşlanmıyor çünkü Hadrian ona kendisini hatırlatıyor." Juniper, Rowan'a bir yastık fırlattı.

Çok fazla benzerlikten bahsetmişken... Ateşli mizaçları ve güçlü iradeleriyle Rowan ve Juniper her zaman ya en iyi arkadaş ya da en kötü düşmanlardı.

"Bu çok kırıcı." Rowan, Juniper'a dilini çıkarıp yastığına oturdu.

"Ayrıca," diye devam etti Juniper, "diğer taraftan gelen herhangi bir mesajın bu kadar basit olabileceğini varsayabilir miyiz, bilmiyorum."

"Elbette... ama onu geri arayamayız. Arayabileceğimiz bir numara bile değil, şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Herkes susup düşündü.

"Deneyebileceğimiz bir şey var," dedi Juniper tereddütle. "Büyükanne Sudie'nin eski büyülerinden birkaçı üzerinde çalışıyorum ama daha önce hiç yapmadım, bu yüzden işe yaramayabilir."

"Ne yapmamız gerekiyor?" dedim.

"Tuza ve dolunay ışığıyla doldurulmuş bir muma ihtiyacımız olacak." Juniper bir an rahatsız olmuş gibi durdu. "Artı, ölen kişiye ait kişisel bir şeye. Ve bence bunu onun cesedini bulduğun derenin yakınında yapmalıyız, Linden."

"Yapamayız, Junie." Sorrel kollarını kavuşturarak ayağa kalktı. "Orası suç mahalli. Ayrıca, daha fazla dedikodu çıkarmamıza gerek yok. Babam hepimizin bundan uzak durmamızı isterdi."

"Gerçekten de tek şansımız bu. Dahlia'nın oradaki varlığı o kadar güçlüydü ki... o öldürüldükten sonra bile Linden onun duygularını hissedebiliyordu. Ve o telefon, Linden dün gece dereye düştükten hemen sonra geldi. Ama lisenin otoparkı yeterince yakın olmalı, birçok çocuk geceleri her türlü sebepten oraya zaten gidiyor," dedi Juniper.

"Junie! Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Peki, bunların dedikoduya yol açmayacağı ne malum?" diye sordu Rowan aynı anda.

Juniper dudaklarını düz bir çizgi hâline getirdi. "Senden sadece bir yaş küçüğüm Linden, saf bir bebek değilim. Ayrıca, önemli olmasaydı Dahlia mezardan sana ulaşmazdı."

Rowan ve Sorrel önce birbirlerine sonra da bana baktılar. Kararı bana bıraktılar. Ama Juniper haklıydı. Ve dün gece Sissy teyzemin bana söylediklerinden sonra onu dinlememeyi göze alabileceğimden emin değildim. Sadece bir kez başımı salladım. "Eğer bir şekilde Dahlia'nın bir şeyini elde etmeyi başarırsak, o zaman bence denemeliyiz."

"Hızlı hareket etmemiz gerekiyor," dedi Juniper. "Bu ritüel sadece karanlık ayın altında işe yarıyor. Yeni ay doğduğunda, o artık bizim ulaşamayacağımız bir yere gitmiş olacak."

"Juniper, bu iki gün sonra," diye itiraz etti Sorrel, telefonundaki ay evresi uygulamasını kontrol ederek.

"O zaman derhâl bir fırsat çıkmasını umalım."

Juniper ve Rowan kahvaltıya indikten sonra, Sorrel'ı tutmak için kolunu yakaladım. "Dün gece garip bir şey oldu." Duraksadım. "Yani, yine garip bir şey. Geçen yaz bana kanı temizlememde yardım ettiğin bir anı geldi aklıma. Bu gerçekten yaşandı mı?"

"Evet," diye cevapladı yumuşak bir sesle. "Hastaneden eve geldiğimizde ellerin hâlâ o kadar titriyordu ki sabunu tutamıyordun. Hatırlamaya mı başladın?"

"Genellikle anlık parlamalar ve hisler şeklinde geliyor, önemli bir şey yok. Her şey parçalanmış, sanki parçalar eksikmiş veya yanlış sıradaymış gibi. Ve hepsini düzeltemiyorum."

"Düştün ve kafanı çarptın, o gece kaybolmuş ve korkmuş olmanı saymıyorum bile. Travma, hafızaya garip şeyler yaptırabilir."

"Annem ve babam tartışıyordu," diye bastırdım.

"Evet," diye kabul etti. Hafif bir üzüntü tadı, ekşi ve ayran kadar güçlü bir şekilde dilime değdi ama Sorrel çenesini kastığında bu tat hemen geri gitti.

"O gece olanlar yüzünden mi ayrıldılar?" diye hızlıca sordum, cevabı gerçekten bilmek istemiyordum.

"Belki," dedi iç çekip omuz silkerek. "Ama muhtemelen düşündüğün gibi değildir. Bazen travmatik olayların hayat değiştiren kararlara yol açabildiğini okumuştum. Sanki insanların yeniden değerlendirme yapmasına neden oluyormuş gibi. Ama onlar kendi seçimlerini yaptılar ve sen bunun için kendini suçlayamazsın." Kapıdan çıkmadan önce uzanıp elimi sıktı.

Sorrel'a gerçeği söylemek istedim. O gece anneme ve babama söylediğim korkunç şeyleri anlatmak istedim. Bunun gerçekten benim hatam olabileceğini. Ama bunun yerine, gitmesine izin verdim.

GEÇEN YAZ

Gün Dönümü, 22.30

Festivalden eve döndüğümüzde kendimi banyoya kilitleyip duşu açtım, böylece huzur içinde ağlayabilirdim, bir türlü çıkaramadığım mavi kuş kolyemi sıkıca kavradım. Daha önce hiç sahip olmadığım bir parçamı paylaşmıştım ve reddedilmeyi göğsümde kocaman bir delik gibi hissediyordum.

Ama pijamalarımı giyip yatağa gitme düşüncesiyle kederim öfkeye dönüştü. Neden tüm bu eğlenceyi kaçırmak zorundayım? Cole Spencer bana söylediği için evde kalmak zorunda değildim. Tam da bu nedenle kalmamalıydım.

Temiz bir şort ve atlet giydim, saçlarıma ekstra özen gösterdim ve maskara sürerken elim titrese de makyaj yaptım. Spor ayakkabılarımı elimde tutarak arka merdivenlerden mutfağa indim.

Elim kapı kolunda, annemin boğazını temizlediğini duydum. "Gecenin bir vakti nereye gittiğini sanıyorsun?"

Döndüğümde onu mutfakla hol arasındaki kapının girişinde dururken buldum, arkasındaki çalışma odasından televizyonun mavimsi ışığı parlıyordu.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Lyon, buraya gelir misin lütfen?" diye seslendi omzunun üzerinden.

Başımı arka kapıya yasladım, içimdeki kalp kırıklığı, incinme, öfke, kendinden nefret etme ve bir milyon başka duygu cildime baskı yapıyordu. Kaldırabileceğimden çok daha fazla duygu...

Babam, annemin arkasından gelip elini onun omzuna koydu, annemse kollarını kavuşturdu. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Arkadaşlarımla buluşacağım," dedim onlara. Sesim kendi kulaklarıma bile savunmacı geliyordu.

"Ah hayır, gitmiyorsun," dedi annem. "Bu gece o çocukların ne yaptığını biliyorum ve benim hiçbir kızım gün dönümünde gecenin bir vakti ormana gitmez. Eşik zamanlarının tehlikelerini biliyorsun."

Sinir bozukluğu normal bir günde önemsiz bir şey olurdu ama şu anda -her şeyin üstüne- benim için çok fazlaydı. Boşalmaya ihtiyacım vardı ama gözyaşlarım bitmişti, bu yüzden bağırarak patladım:

"Neden bir kez olsun herkes gibi olamıyorum?" Etrafımda döndüm. Öfke, üzüntüden daha güçlü fışkırdı. Nefretin acı yanığı dilime dokundu. Beni bir yabancı hâline getiren, sevilmeyen biri yapan bu garip yanıma olan nefretim... Bu tat ondan geliyordu. "Senden nefret ediyorum! Neden normal olmama izin vermiyorsun?" İçimdeki duyguyla birlikte sesim de gitgide yükseliyordu.

"Linden Tallulah James, annenle böyle konuşma," dedi babam sertçe. "Ne oldu sana? Bu hiç senlik bir şey değil."

Dönüp odama koştum ve kapıyı arkamdan çarptım. Kendimi yatağa attım, yastığımı alıp boğazım yırtılana ve içimin boşaldığını hissedene kadar bağırdım.

Ve sonra sessizleştiğimde, annemle babamın döşeme tahtalarının arasından gelen öfkeli ve tartışan seslerini duydum.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 13

O ÖĞLEDEN SONRA, büyükanneme Dahlia'nın teyzesi ve eniştesine bir yemek daha götürebilir miyim diye sordum. Dahlia, Caball Hollow'dayken, hayatta kalan son akrabaları oldukları için Hinklelarda kalıyordu.

Kasabadaki Heck Cenaze Evi'ne birkaç blok uzaklıkta küçük, beyaz, ahşap bir evde yaşıyorlardı. Büyük güveç kabını taşıyarak oraya vardığımda sineklik kapıyı açtım ve onun arkasındaki metal kapıyı çaldım. İçeriden bir yerden bir köpek havlamaya başladı.

Beklerken, benden bir alt sınıftan iki kız sokağın sonundaki Piggly Wiggly'den çıktı. Biri beni görünce durdu, sonra diğerinin kolunu yakaladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Aceleyle sokağın karşısına geçerken, sanki kötülüğü savuşturuyormuş gibi işaret parmaklarını X şeklinde çaprazladılar. Köşeye vardıklarında koşarak uzaklaştılar.

Verdikleri bu tepkiye şaşırarak orada öylece durdum. Pek çok kişinin bize karşı sinsi bir şekilde temkinli olmasına alışkındım ama bu farklıydı. Tiksinti ve korkuları o kadar güçlüydü ki çürüyen balığın mide bulandırıcı tadı bu mesafeden

bile dilime ulaşmıştı. Festival gecesindeki o kadınların da Amos McCoy'a aynısını yaptığını hatırlamaktan kendimi alamadım.

"Ah, Linden," dedi Bayan Hinkle kapıyı açarken. "Merhaba, canım."

Ağzımdaki kötü tadı yutup ona hafifçe gülümsedim. "Büyükannem kızarmış tavuk ve köftelerinden biraz yolladı."

"Çok naziksiniz," dedi Bayan Hinkle kapıyı daha fazla açmak için geri çekilerek. "Girsene."

İçeri girip onu ön odadan arkadaki küçük mutfağa kadar takip ettim. Tabağı elimden alıp buzdolabına koydu, sonra bir sürahi çıkardı. "Sana çay ikram edebilir miyim?"

"Elbette, isterim," dedim.

Bayan Hinkle çay doldurduğu iki bardağı odanın ortasındaki yuvarlak ahşap masaya getirdi. "Gel biraz otur." Bardaklardan birini bana uzatıp, otururken çiçekli sabahlığını düzeltti.

"Nasılsınız?" diye sordum nazikçe, onun karşısındaki sandalyeye doğru hareket ederken.

"Sanırım, beklenebileceği kadar iyi," dedi, sonra çayından bir yudum aldı. "Dürüst olmak gerekirse, nasıl iyileşeceğimizi bilmiyorum. O en iyimizdi, önünde daha çok yol vardı." Gözlerinde yaşlar birikince konuşmayı bıraktı ve yaşları silmek için bir mendil çıkardı.

Elini sıkmak için uzandım.

"Bilmemek zor," diye devam etti. "Ve şerif departmanından eşyalarını almaya gittiğimde dört yapraklı yoncası kayıptı."

"Her zaman boynunda taşıdığı mı?" diye sordum. Dahlia'yı en son gördüğümde kolyesiyle oynadığı görüntü zihnimde net bir şekilde canlandı. "Festivalde de boynundaydı."

"Onu kolyesiz hiç görmedim. Kız kardeşim, yani Dahlia'nın annesi, doğum sancıları çektiği gün o yoncayı bulmuş ve camın arasına sıkıştırmış. Dahlia annesi öldükten sonra onu bir kurdeleye takmış. Düğme kadardı. Değerli bir şey değil ama çok şey ifade ediyor." Ellerini endişeyle ovuşturdu.

"Çok üzgünüm, Bayan Hinkle. Belki soruşturma sırasında ortaya çıkar," dedim ama buna ben de inanmıyordum. Yonca muhtemelen çoktan akıntıyla sürüklenip gitmişti.

"Umarım," diye cevapladı. "Babanın ve yardımcılarının yaptığı her şeyi takdir ediyoruz ancak bazen hatalar yapıldığını biliyorum. Başka birinin kolyesi onun eşyalarıyla birlikte paketlenmişti. Belki de yonca yanlış kutuya konmuştur, hepsi bu."

"Diğer kolyenin ona ait olmadığından emin misiniz?" diye sordum şaşırmış bir şekilde. Bu davaya gösterilen ilgiyle bu kadar özensiz bir hata yapılması pek de mümkün görünmüyordu.

"Ah, eminim," diye ısrar etti Bayan Hinkle. "Dahlia'nın altına alerjisi vardı. Onu taksa ânında kurdeşen dökerdi." Başını sallayıp uzun bir iç çekti. "Çok fazla soru var. Cevapları alana kadar rahat uyuyabileceğimizi sanmıyorum."

"Dahlia'yı en son gördüğümde biraz gergindi." Sandalyemin kenarına kaydım, soruyu nasıl soracağımı bile bilmiyordum. "O an pek düşünmemiştim ama şimdi... kızmış olabileceği biri olup olmadığını biliyor musunuz? Belki de dürüst olmadığını düşündüğü biri?" Beceriksizce dedektiflik yapma girişimim yüzünden kendimi aptal gibi hissederek irkildim.

Burnunu çekip önündeki masa örtüsünün üzerinde elini gezdirdi, sonunda *boş verin* diyeceğim kadar uzun süre bekledikten sonra, nihayet cevap verdi: "Şey, dürüst olmak gerekirse son zamanlarda babasıyla iletişim hâlinde olduğundan şüpheleniyordum." Sözlerinde ağır, acı bir endişe tadı vardı.

Aslında hiçbir cevap beklemiyordum ama kesinlikle bu cevabı da beklemiyordum. "Babasını tanıdığını bilmiyordum."

Dahlia kesinlikle bana ondan hiç bahsetmemişti. "Bana bebekken onu terk ettiğini söylemişti."

"Büyürken arada sırada gelirdi. Annem, kız kardeşimin canına mal olan uyuşturucuları o tanıttığı için Dahlia ile olan temasını olabildiğince sınırlamaya çalıştı. Dahlia o gün annesiyleydi, biliyorsun. Daha üç yaşında bile değildi." Bayan Hinkle başını sallayıp burnunu çekti. "Ama yıllardır babasından hiç haber almadık. Ben de Dahlia böyle istiyor sandım."

"Peki, sormamda bir sakınca yoksa... onunla temas hâlinde olduğunu düşünmenize sebep olan şey nedir?"

"Son zamanlarda tedirgin davranıyordu," diye açıkladı Bayan Hinkle. "Telefon veya mesaj geldiğinde başka bir odaya giderdi. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Hırçın bir kızdı ama gizli saklı bir şey yapmazdı."

"Babasından özellikle bahsetti mi hiç?" diye sordum.

Çayından bir yudum alırken başını iki yana salladı. "İlk başta okul kredilerinin bitmesiyle ilgili bir şey olabileceğini düşündüm ama bana her şeyi düzelttiğini söyledi." Omuzlarını silkti. "Benden saklamak isteyeceği başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

Sözlerini düşündüm. Dahlia'nın hiç tanışmadığım bir adam hakkında bana neden gizemli bir mesaj gönderdiğini bilmiyordum ama bu soru üzerinde daha sonra kafa yorabilirdim. Şu anda, dikkatimi çeken başka bir şey vardı.

"Dahlia okul masrafları için mi endişe ediyordu?" diye sordum. Dahlia'yı tanıyan herkes, onun için üniversiteye gitmekten daha önemli hiçbir şey olmadığını bilirdi.

"Eh, ilk yılında, mali yardım kapsamında olmayan her şey, Güve Kraliçesi bursu ve annemin karşılayabildiği az miktar, okul masraflarını karşılamıştı. Bu yıl, tüm farkı kendi başına karşılamak zorunda kalacaktı." Bayan Hinkle bir an sustu,

aklına gelen bir anıyla gözleri uzaklara daldı. "O kadar çaresizdi ki Bay Hinkle geçinmek için zar zor çabaladığımızı bilmesine rağmen, yardım edip edemeyeceğimizi bile sordu çünkü hasta olmuştu. Aslında, bu konuda biraz tartıştılar. Bay Hinkle ona elde ettiği şey için minnettar olması gerektiğini çünkü eğer o projeyi düzeltmeseydi, Dahlia'nın Güve Kraliçesi ödülünü hiç kazanamayacağını söyledi."

"Bay Hinkle, Dahlia'nın burs kazanmasına yardım mı etti?" diye sordum. "Nasıl?"

Salonun en ucundaki kapıya doğru bir bakış attı, ritmik bir şekilde gelen horultu sesinin olduğu yere. "Güve Kraliçesi tacını kazandıran podcast için yaptığı tüm araştırmalar," dedi Bayan Hinkle neredeyse fısıldayarak, "aslında Elam McCoy'un kaybolmasıyla ilgiliydi."

Sesimi onunkine uydurmak için alçalttım. "Ah, ama... podcastinin Güve Kanatlı Adam folkloruyla ilgili olduğunu sanıyordum?"

"Bay Hinkle, projesi kasabayı olumlu gösterirse burs komitesinin onu seçme olasılığının daha yüksek olduğuna Dahlia'yı ikna etti ancak podcast orijinalinde Elam McCoy kaybolmadan önceki gözlemlerle ilgiliydi." Bayan Hinkle sandalyesinden kalkıp mutfakta telaşla dolaştı, çay bardaklarını temizledi ve vinil masa örtüsünü sildi. Aklına başka bir düşünce gelince durdu. "Biliyor musun, son zamanlarda insanların Güve Kanatlı Adam'ı gördüklerine dair söyledikleri şeyler çok garip. Her şey birbirine çok uyuyor."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Dahlia konuya tekrar başlamıştı, olan biteni araştırmaya yani," dedi Bayan Hinkle. "Sanırım bunun gazetecilik dersleri için iyi bir araştırma projesi olabileceğini düşündü."

"Ne yaptığını başka bilen var mıydı?" diye sordum, boynumdaki buz gibi bir karıncalanma hissi beni daha dik

oturmaya zorladı. Eğitimli araştırmacıların bile çözemediği o davayla ilgili bir şeyi Dahlia çözmüş olabilir miydi? Ve çözmüş olsa bile, bunu gizli tutmak için birileri onu öldürür müydü?

"Sanırım başka kimseye söylemedi ama onun nasıl biri olduğunu bilirsin. O kız soru sormaktan hiç korkmazdı." Horlama ıslak bir öksürüğe dönüştüğünde dikkati tekrar yatak odasına yöneldi. "Ah, Bay Hinkle uyandı. Ona kalkması için yardım etmem gerekecek. Yemek için büyükannene teşekkürlerimi ilet."

"İletirim." Tereddüt ettim. Dahlia'ya ait bir şeyi doğrudan istemeyi planlıyordum ama dışarıdaki kızları gördükten sonra kelimeler boğazımda düğümlendi. Ölmüş yeğeniyle iletişim kurma fikrini duyarsa, nazik Bayan Hinkle'ın de bana iğrenerek bakacağını düşündüm. "Gitmeden önce tuvaletinizi kullanmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette, tatlım," dedi yatak odası kapısına doğru yürürken. "İşin bitince kendin çıkarsın."

Kapının onun arkasından kapanmasını bekleyip küçük evdeki tek yatak odasına, Dahlia'nın kaldığı yere döndüm. Parmaklarım kapı tokmağını kavradığı anda içeriden öfkeli bir havlama sesi geldi. Birkaç adım geri sendeledim.

"Fidget?" diye seslendi Bayan Hinkle, ardından ayak seslerinin yönü değişti.

Hızla koridorun diğer tarafındaki banyoya döndüm. Kapıyı arkamdan kilitlerken Bayan Hinkle'ın ayak sesleri dışarıdaki zeminde yankılandı.

"Fidget sus," dedi köpeğe. "Uslu kız."

Sırtımı kapıya yaslayıp yüzümü ellerimin arasına aldım. Şu anda o odaya girebilmem imkânsızdı ve ritüel için Dahlia'ya ait kişisel bir şeyi başka nerede bulabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sinirli bir nefesle lavaboya yaslandım. Ve tam orada,

tezgâhın üzerinde, sanki benim için konulmuş gibi duran ve sadece bir kişiye ait olabilecek parlak bordo tutamlarla işlenmiş bir saç fırçası gördüm.

Saçları fırçadan ayırıp cebime tıktım ve kulağımı kapıya yasladım. Bayan Hinkle banyodan geçip yatak odasına doğru ilerlerken iç çekti. Arkasından kapının kapanma sesini duyduğumda, mutfağa geri koştum. Ancak ayrılmak üzere döndüğümde, tezgâhın üzerinde duran büyük bir zarfın üzerine basılmış şerif departmanı logosuna gözüm takıldı.

Duraksayıp herhangi bir ses olup olmadığını dikkatle dinledim, sonra zarfı alıp kırmızı ipi çözdüm. İçerisinde birkaç rastgele eşya vardı: Dahlia'nın ehliyeti, biraz nakit, bir toka ve en altta, köşesinde toplanmış karışık bir kolye bulunan küçük bir plastik delil torbası. Torbayı çıkarıp hafifçe sallayarak kolyeyi düzelttim, sonra avucumun üzerine düz bir şekilde koydum. Torbanın üzerindeki yazıda Dahlia'nın bulunduğunda bu kolyeyi taktığı yazıyordu ancak elimdeki şeye bakarken kelimeler bulanıklaştı. Altın zincirin ucunda gagasında bir zarf tutan minik mavi bir kuş vardı.

Vücudumdaki bütün kan ayaklarıma aktı ve parmaklarım boynumdaki küçük yara izine değdi. Bayan Hinkle kolyeyi tanımayabilirdi ama ben tanıyordum. Bu benim kolyemdi.

Hinkleların evinden sendeleyerek çıktım. Bu kolyeyi ilk ve son gördüğüm gün, her şey ters gitmeden hemen önce Cole'un bana verdiği gündü. Şimdi, bir yıl sonra, olabilecek en beklenmedik ve rahatsız edici şekilde yeniden belirmişti: öldürülen arkadaşımın cesedinde.

Eve doğru koşup tepenin yamacında siyah ahudutları yetişen mülkümüzün arkasındaki meyve bahçesini geçtim. Belki de kolyeyi uzun bir aradan sonra tekrar gördüğüm içindi ama aklım hemen Cole ile burada olduğum geçen bahara kaydı.

Aramızdaki şeylerin ilk kez değişmeye başladığı, şu ankinden çok farklı hissettirdiği zamana.

"Yarışalım," demiştim ona, sandaletlerimi çıkarıp en sevdiğim ağaca, gölge renginde meyve veren ve en lezzetli turtaları yaptığımız aile yadigârı siyah elmaya doğru koşarken.

En alttaki dalı yakalamak için zıplamış ama ıskalamıştım. Cole gülmüştü zira zıplamasına bile gerek kalmayacak kadar uzundu. Kendini yukarı çekip elini uzatmış ve beni de yanına çekmişti. Kollarımız omuzdan bileğe kadar birbirine yaslanmıştı.

Babası evlerinde Caball Hollow Tarih Topluluğu için bir bağış toplama etkinliği düzenliyordu ve elinden geldiğince çabuk sıvışmıştı, kravatı ve ceketi başka bir ağacın dalında asılıydı. "Sence çıktığını anlamışlar mıdır?" diye sormuştum.

"Dürüst olmak gerekirse umurumda değil." Üstümüzdeki daldan bir yaprak koparmış, sonra onu yavaşça parçalara ayırmıştı. "Babamın bu konuda bana laf söyleyeceğinden eminim," demişti derin bir nefes alarak. "Ama bazen sanki tüm hayatım daha doğmadan önce planlanmış gibi geliyor ve tüm bunların ağırlığı boğucu olabiliyor."

"Peki, senden beklentileri olmasaydı ne yapardın?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğini düşündüm ve yanaklarım ısınmaya başladı.

"Daha önce hiç kimse bana bunu sormamıştı," demişti sonunda. "Ne yapardım, bilmiyorum." Sessizleşmişti ve ben de onu beklerken dalların arasında vızıldayan bir arıyı izlemiştim. "Ellerimle çalışmayı seviyorum... Bir şeyler inşa etmeyi, bir şeyler onarmayı." Boğazını temizlemiş ve omuz silkmişti. "Ama çoğunlukla, o dağların diğer tarafında ne olduğunu görmek istiyorum."

"Sadece Virginia olduğundan oldukça eminim."

"Ukala." Bana omuz atmıştı ama sonra yüzündeki tebessüm silinmişti. "Neyse, önemli değil."

"Elbette önemli," diye itiraz etmiştim ama oturduğumuz yerden birkaç santim ötede mavi bir kuş bir dala konmuştu ve ben de sakinleştirmek için Cole'un elini tutmuştum. "Bak," diye fısıldamıştım. İkimiz de kıpırdamamıştık, sanırım nefes bile almamıştım. Kuş birkaç nota şakımış ve sonra uçup gitmişti. "Büyükannem mavi kuşların uğur getirdiğini söyler. Bu da başına iyi bir şeyin geleceği anlamını taşıyor."

Cole parmaklarımı sıkınca aşağı bakmış, hâlâ elimi tuttuğunu görünce şaşırmıştım. Bakışlarıyla buluştuğumda bana gülümsemişti. "Evet, sanırım çoktan gelmiş olabilir."

Belki de ayaklarımı çiftlik evine değil de eski kulübeye doğru çeviren bu anıydı. Cole'u motosikletinin üzerine eğilmiş, aletleri yere yayılmış ve ellerini yağ içinde bulduğum yer. Hiçbir şey söylemeden aklımdaki düşüncelerin durulmasını bekledim.

"Motor sorunu mu?" diye sordum sonunda.

Ayağa fırlayınca başını gidona çarptı. "Kahretsin, James."

"Özür dilerim." Sempatiyle yüzümü buruşturdum, sırıtışımı gizlemek için yanağımı ısırdım.

"Hazırlıklı olmak için söylüyorum... Bu artık düzenli mi olacak? Sürekli uğrayacak mısın?" Her zaman yediği sert şekerlerden birini çiğnerken etrafa karanfil kokusu yayılıyordu. Her birinin ortasından kırmızı bir şerit geçen, pembe eşkenar dörtgenlerin olduğu torbayı yakındaki eski bir katlanır masanın üzerinde gördüm.

"Kendini bir şey sanma," dedim.

Bana bakmak için dönüp bir şey söylemeye hazırlandı, sonra fikrini değiştirdi. "Yanlış anlama ama bok gibi görünüyorsun." Yüzünü gömleğinin omzuna sildi.

"Herkesin seni bu kadar çekici bulmasına şaşmamalı."

"Son zamanlarda uyumakta zorluk mu çekiyorsun?"

"Son zamanlarda derken son on iki ayı kastediyorsan, evet."

Kulübenin kenarına yaslandım. "Hey, Dahlia üniversitedeyken onunla görüşüyor muydun?"

"Bazen." Omuzlarını silkti, sonra motosiklete yaptığı şeye tekrar döndü.

"Sana hiç babasından bahsetti mi? Ya da belki de yalan söylediği için kızdığı birinden?"

"Bu neyle ilgili?" diye sordu, cevaplamak yerine.

Dudağımı ısırdım, ona ne kadarını söylemek istediğimden emin değildim. Ona tuhaflığımı ne kadar hatırlatmak istediğimden... Ya da neden hâlâ benim hakkımda ne düşündüğünü fazla yakından incelemek isteyip istemediğimden.

"Dahlia festivalde bana geçen yaz olanlar hakkında garip bir şey söyledi." Başımı iki yana salladım, geri kalanını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. "Bak, sana bir şey söylemem gerek, kolyeyle ilgili."

Yüzünde bir dizi duygu titreşti ama fark edilmeyecek kadar hızlı bir şekilde gelip geçti. Sonra yüz hatları, kopuk bir maskeye dönüştü. "O geceden hiçbir şey hatırlamadığını sanıyordum." Gözleri boynuma kaydı.

Sözleriyle birlikte omurgamdan yukarı beklenmedik bir alev yükseldi. O zamandan beri benimle neredeyse hiç konuşmamış, yara izlerimle ilgilenmemişti. "Evet, peki, sadece son kısmını değil, tüm geceyi unuttuğumu düşünmeni sağlamak daha kolaydı." Elimi alnıma bastırıp nefes verdim. "Özür dilerim, bu nefret doluydu. Bunu kastetmedim."

"Evet, kastettin." Ağzının kenarı kıvrıldı ama ifadesinde neşe belirtisi yoktu.

"Hastanede uyandığımda, kolyeden geriye kalan tek şey buydu." Konuşmayı tekrar konuya getirmeye çalışırken parmaklarımı yara izinin üzerinde gezdirdim. "Ormanda bir dala veya bir şeye takılmış olmalı. Ama Cole, kolyeyi Dahlia'nın cesedinde buldular. Öldürüldüğünde takıyormuş."

Cole'un yüzü yaz güneşi altında biraz soluklaştı. Kehribar gözlerine baktığımda, hiç beklemediğim bir şey gördüm: suçluluk. O kadar sıkı ve derin bir şekilde kıvrılmıştı ki sadece balıksı, yağlı tadını alabildim, tıpkı sardalya yedikten saatler sonra ağızda kalan o tat gibi.

Konuşmadan önce boğazını temizledi. "Orman, Rhode Island büyüklüğünde. Kolyeyi nasıl bulmuş olabilir?"

"Bilmiyorum ama altına alerjisi varmış. Bulmuş olsa bile asla takmazdı." Omuz silkip başımı şaşkınlıkla iki yana salladım. "Bunların hiçbiri mantıklı değil ama bir şekilde bana olanların ona olanlarla bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Ve bunun nasıl olduğunu bulmam gerek."

Hiç kıpırdamadan bana bakarken baştan ayağa gergin görünüyordu. "Öyle mi?" diye mırıldandı. Motosiklete geri dönerek, bir cıvatayı gerekenden biraz daha sert sıktı ama ben tamirci değildim tabii, nereden bilecektim.

"Hatırlatsana, dereden çıkardığım sen değil miydin? Son sınıftakilerin yarısının seni bir cadı sanıp boğmaya çalıştığını hatırlıyorum. Ve şimdi katil hâlâ bir yerlerdeyken bir cinayet soruşturmasını araştırmaya devam etmek istiyorsun." Ayağa kalkıp soket anahtarını masaya koydu, sonra ellerini silmek için bir bez aldı.

"Hayır Cole, istemiyorum, bunu *yapmam gerek*," diye ısrar ettim.

"Ne düşünüyorsun?" Bezi masaya geri fırlattı. "Neden tehlikeye doğru hızla koşmaya bu kadar kararlı ve bağlısın? Tıpkı geçen yılki gibi... aklını dinlemiyorsun."

"Geçen yıl mı? Geçen yıl benim hakkımda ne düşündüğünü gayet açık bir şekilde belli etmiştin."

"Bu ne demek oluyor şimdi?"

Kuru bir kahkaha attım. "Gerçekten bu konuşmayı yapmak mı istiyorsun? Tamam, yapalım o hâlde. Hayatımın en kötü gününden sonra, sahip olduğum her bir arkadaşım hayatlarını mutlu bir şekilde benden uzak yaşamaya devam etti, en çok da sen."

"Her şeyi bana yükleme," diye karşılık verdi. "O geceden sonra geri kalanımızla hiçbir şey yapmak istemedin. Beni hayatından çıkarmanı anlıyorum ama diğer herkesi de çıkarmak zorunda değildin."

"Bak, geçen yaz sana yaptığım şey için üzgünüm. Bu benim hatamdı, keşke engelleyebilseydim. Neden benden nefret ettiğini anlıyorum, çoğu zaman ben de o yanımdan nefret ediyorum. Ama biz bir zamanlar arkadaştık Cole, başka bir şey olmadan önce ve sen..." Beni boğmakla tehdit eden gözyaşlarımı tuttum ama kelimeler hissettirdikleri kadar yalnız gelmişti: "Sen beni terk ettin."

Çenesi gevşedi, sonra o kadar sıkı kenetlendi ki kelimeler ağzından çıkmakta zorlandı. "Tanrım... Linden, böyle mi düşünüyorsun?"

"O geceden sonra bir daha benimle konuşmadın. Ve anlıyorum. Şimdi bu korkunç yeteneğimin büyük bir ihlal olduğunu anlıyorum ama... sana ihtiyacım vardı." Sesim neredeyse kaybolmuştu.

Cole başını eğip eliyle saçlarını ovuşturdu, sanki tüm mücadele gücü bir anda çekilmiş gibi. "O... öyle olmadı. Senden nefret etmiyorum. Senden hiç nefret etmedim."

Başını eğerek kolunun altından bana baktı, gözleri neredeyse acı içindeydi. "Seninle konuşmamı istememelisin. Sana

söylediğim şeyler... Korkmuştum ve sen de bu yüzden incinmiştin. Bana en çok ihtiyaç duyduğun bir zamanda seni korumadım."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama afallamıştım. Bunu söylemesini hiç beklemezdim. "Senden beni korumanı hiç istemedim ki, Cole," dedim. "Benim hatalarım için kendini suçlayamazsın."

Kollarını indirip bana doğru döndü. "Belki de öyledir ama ben de yaptıklarım için kendimi affedemiyorum." Bakışlarını tepedeki evine doğru çevirdi. Sanki yüzüme bir kapı çarpmış gibi hissettim. Sanki tuğla tuğla yıkmaya başladığımız duvarı dikkatlice ve metodik bir şekilde yeniden inşa ediyormuşuz gibi. "Seni eve bırakabilir miyim?" diye sordu her zamanki centilmenliğiyle.

Başımı yavaşça, şaşkın bir şekilde iki yana salladım. "Seni hiç korkak biri olarak bilmezdim, Cole Spencer." Boğazım o kadar gergindi ki sesim âdeta fısıltı gibi çıkıyordu. Arkamı dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde patikaya yürürken, peşimden gelmemesini umdum.

Gözlerim biraz acıyorsa bile bunun sebebi muhtemelen havadaki polenlerdi. Ve belki de yeterince hızlı koşarsam, geçen yazdan kalan ve bir kez daha beni ele geçirmeye çalışan tüm duyguları bastırabilirdim.

BÖLÜM 14

GİZLİCE DIŞARI ÇIKMAK, beklediğimden daha kolay oldu. Annem ve büyükannemin uyuduğundan emin olduktan sonra, Rowan ve Sorrel'ın yatak odası penceresinden dışarıya, birer birer verandaya çıktık, sonra uzanıp büyük köknar dalını tuttuk. Çatıdan aşağı adım attığımda midem bulandı. Ağaca ve kendi gücüme güvenerek dalların beni taşıyacağına inandım. Dengemi bulunca aşağı indim ve homurdanarak yere atladım.

Sorrel, Bronco'nun ön koltuğuna bindi ve anahtarlar kucağına düşsün diye vizörü aşağı indirdi. Aracı vitese takıp direksiyonu çevirdi, Rowan, Juniper ve ben de arabayı garaj yolundan ittik. Yola ulaşana kadar çalıştırmaya cesaret edemedik, yoksa annem ve büyükannem bizi duyardı. Okula sadece birkaç kilometre vardı ancak Juniper'ın diğer tarafla iletişim kurmaya çalışması büyük ihtimalle onu bitik düşürecek ve kendisini eve götürmek için kamyonete ihtiyacımız olacaktı.

"Böyle bir şey yapmak zorunda kalana kadar yokuş aşağı gideceğimi hiç düşünmemiştim," diye homurdandı Rowan, Bronco'yu nihayet yola ittiğimiz ve Sorrel da motoru çalıştırdığında.

Çiftlik evine doğru endişeli bir bakış atarak, yakalandığımızı gösteren bir ışık yanmasını bekledim. "Böyle bir şeyi ne sıklıkla yapıyorsun?" diye sorunca o da alnındaki terleri kolunun arkasıyla silip göz kırptı.

Sorrel arabayı rölantide çalıştırdı ve biz de arabaya atlamak için koştuk. Futbol sahasının üstündeki otoparka girmemize çok az vardı. Park yerinin ötesine, Cole ve benim o kader gecesi tökezleyerek çıktığımız spor salonunun yakınındaki ormana doğru bir bakış atınca nabzım biraz yükseldi. Park yerinin kenarlarına yakın birkaç sokak lambası, etrafın tamamen karanlık olmasını engelliyordu. Lambaların birinden gelen ışık, bir ağacın dallarına takılmış suç mahalli şeridinin sarkan ucunu açığa çıkarıyordu ancak burada -merkezde- karanlık, elle tutulabilecek kadar yoğun, sanki beşinci bir varlık gibiydi.

"Gecenin bir yarısı neden buraya gelmek zorunda olduğumuzu bana tekrar hatırlatın," diye fısıldadı Rowan kamyonetten inerken. "Bu yer beni tedirgin ediyor."

"Karanlığa ihtiyacımız var, unuttun mu?" dedi Juniper çantasından tuzu çıkarırken. "Bir de yakalanmamamız lazım." Büyük bir daire içinde üç kez yürürken tuzla asfalta dikkatlice bir çizgi çizdi. Tam bu dağların altından çıkarılmış olan bu yerel tuz, yeryüzü ile öncekiler arasında bir bağlantıydı.

"Hadi bitirelim şu işi." Sorrel derin bir nefes verdi ve gökyüzünde şimşek çakarken tuz çemberine adım attı.

Rowan kaşlarını kaldırdı. "Bu hiç de uğursuz değildi," diye mırıldandı Sorrel'ı çembere doğru takip ederken.

Yan yana oturduk. Juniper mumu, Dahlia'nın saç tutamını ve çantasından küçük bir şişe yağı aldı. Yağı açtı ve tek parmağıyla mumu, sonra da kendi alnını mesh etti. Koku ılık havada bana doğru geldi. Pelin otu ve mür gibi kokuyordu, odunsu ve topraksı. Sonra Dahlia'nın saçını sol avucuna koyup parmaklarını sıkıca kapattı.

"Olay şöyle işliyor, tek bir soru soruyoruz. Ve cevap bir veya iki kelimeden fazla olamaz, bu yüzden ne sormak istediğinizi iyi düşünün," diye açıkladı Juniper.

"Onu kimin öldürdüğünü bilmemiz gerekiyor," dedi Rowan.

"Ama babam büyük ihtimalle katilini hiç görmediğini söyledi," diye itiraz ettim. "Eğer sorarsak ve o da bilmiyorsa, sorumuzu boşa harcamış oluruz."

"Doğru, ölüm insanların her şeyi bilmesini sağlamaz," diye onayladı Juniper.

"O zaman ona kimin yalan söylediğini sormalıyız," diye önerdi Rowan. "O gece sana gönderdiği mesaj buydu."

"Evet," diye katıldı Sorrel, endişeli gözleri üzerimde ağırlaşmış bir şekilde. "Sana ulaşmasının bir nedeni olmalı."

Düşüncelerimi toparlarken başımı salladım. Dahlia neden bana geldi? Bir zamanlar arkadaştık, evet ama geçen yazdan beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Başıma gelenlerle onun başına gelenler arasında bir bağlantı olduğunu biliyor muydu? Sissy teyzenin çay yaprakları gibi... o da beni tehlike konusunda uyarmaya mı çalışıyordu yoksa daha fazlası mı vardı? Ve yalan söyleyen biriyle ilgili beni uyardığında, kimin gerçeği söylediğine nasıl güvenebilirdim?

Juniper gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Dahlia Calhoun. Bu gece bizimle buradaysan, sana bir sorumuz var." Duraksadı, gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi göz kapaklarının altında hareket ediyordu. Nefesi ağırlaştı, ta ki ifadesi değişene ve biraz rahatlayana kadar. Devam etmek için ağzını açtı.

"Bekle." Koluna dokunmak için uzandım. Dahlia, Elam McCoy davasını araştırıyor, gizlice biriyle konuşuyordu ve bir şekilde kolyemi almıştı. Belki aramızda bir şey, bir bağlantı

keşfetmişti. Onu öldürmüş olabilecek bir şey. Belki de konuştuğu kişi bunun ne olduğunu biliyordu. "Ona gerçeği kimin bildiğini sor."

Juniper onaylayarak başını salladı. "Dahlia Calhoun, gerçeği kim biliyor?" Gözlerini birkaç uzun dakika kapalı tuttu. Gözlerini açtığında, mum alevinin parıltısı sol irisinden geçen koyu mavi çizginin parlaklığına karşı daha da çarpıcı bir tezat oluşturmuştu. Öne eğilip mumu yavaşça söndürdü. Alev bir an için çıtırdadıktan sonra söndü.

Otopark ışıklarının yumuşak parıltısında, zar zor nefes alarak, fitilden akan duman izini izledik. Derenin yakınlarında bir yerde, bir boğa kurbağası hüzünle vıraklıyor, cırcır böcekleri şarkı söylüyordu. Dağda bir çakal bağırdı, ardından çok uzaktan ona cevap veren bir havlama sesi geldi. Vadi boyunca serin bir esinti fısıldadı ve arkasından doğal olmayan bir sessizlik geldi.

Yavaşça, çok yavaşça, duman kendi içine döndü, esneyip kıvrıldı, ta ki harflere dönüşene kadar: L, I, N, D, E ve en sonunda N, her biri havada dans eden el yazısı gibi bir sonrakine dönüştü, sonra dönüp yok oldu. Juniper bitkin bir şekilde öne doğru yığıldı. Rowan onu dik tutmak için kolundan tuttu.

"Linden?" diye sordu Sorrel şaşkınlıkla. "Dahlia'ya olanlarla ilgili gerçeği nasıl bilebilirsin?"

"Sanırım çeviride bir şeyleri kaybetmiş olmalıyız," dedi Rowan.

"Üzgünüm, belki de yanlış yaptım." Juniper'ın sesi titriyordu.

"Hayır, benim hatam. Aptalca bir soruydu." Nefesimi verdim. Ama Dahlia'nın cevabının ne anlama gelebileceğini düşünmeden önce, arkamdaki ormanda bir dal, şimşek çakması gibi kırıldı. Sese doğru hızla döndüm.

Gözlerim mum alevinin parlaklığından sonra karanlığa henüz alışmamış olsa da futbol sahasının ötesinde, ağaçların hemen kenarında, gölgelerde bir şekil seçebildim: bir adam, belki de dün gece pencereden gördüğüm adam.

Kesin bir nefes alıp Sorrel'ın kolunu tutarak onu kendime doğru çektim. "Orada biri var," diye fısıldadım. Sesim gergindi. Sonra daha iyi görebilmek için ayağa kalktım.

Figür, ağaçların arasında yavaşça hareket ediyordu ancak bu yöne doğru mu, yoksa dereye doğru mu, anlamak için hava çok karanlıktı.

Düşünmeden, daha iyi görebilmek için öne doğru bir adım attım ve mum yeniden canlandı.

"Çemberin içinde kal," diye tısladı Sorrel. O, kolumu tutup beni koruyucu tuz halkasına geri çekerken Rowan da Juniper'ın doğrulmasına yardım etti.

Bir motor aniden ve sert bir şekilde yola çıktı. Neredeyse yerimden sıçrıyordum. Omzumun üstündeki karanlıkta, bir kamyonetin şeklini seçebiliyordum. Önümden geçerken farlar yanıp söndü, gözlerimi sıkıca kapattım. Gözlerimi kırpıştırarak lekeleri uzaklaştırınca ormandaki figürü gördüğüm yere döndüm ve bir an için bana bakan iki parlak kırmızı göz fark ettim. Gözlerimi tekrar kırpıştırdığımda gözler kayboldu.

"Acele edin, gidelim!" Sorrel, Juniper'ın çantasını kapıp mumu söndürdü ve ayağıyla tuz çemberini kırdı.

Kamyoneti çalıştırmak için koşarken Rowan'la ikimiz Juniper'ın arka koltuğa çıkmasına yardım ettik. Sorrel, daha ben emniyet kemerimi bile takamadan otoparktan hızla çıktı.

"Bu neydi yahu?" diye sordu Rowan.

"Gördünüz mü? Bir adam mıydı yoksa... başka bir şey miydi?" Başını kucağıma koymuş, koltukta yatan Juniper'ın üzerine doğru eğildim.

"Bir gölgeydi," diye cevapladı Rowan. "Kesin olarak söyleyebildiğim tek şey bu."

"Muhtemelen bir katildi," diye ekledi Sorrel, çenesi kasılmış bir hâlde. "Bunun korkunç bir fikir olduğunu biliyordum. Zaten doğrudan ormana ve suç mahalline gitmiştin. Muhtemelen onun orada olduğunu nasıl bildiğini çok merak ediyorlardır. Ve başka neler biliyor olabileceğini de."

"Üzgünüm." Junie'nin yüzündeki saçları çektim. Şimdiden derin bir uykudaydı, diğer tarafa bağlanma çabasından bitkin düşmüştü. "Hepinizi boşuna tehlikeye attım."

"Ya boşuna değilse," diye önerdi Rowan dikiz aynasından bana bakarak. "Belki de bunun anlamı, gerçeği zaten biliyor ama *hatırlamıyor* olmandır."

"Yani sence kilit nokta, *geçen yaz* olan bir şey mi?" diye sordum hızla yanından geçtiğimiz ağaçların bulanıklaşmasını izlerken. "Tıpkı Dahlia'nın festivalde bana anlatmaya çalıştığı şey gibi."

Ama eğer cevap zihnimin bir yerinde kilitliyse, ona nasıl erişeceğimi bilmiyordum. Ve eğer Dahlia'nın öldürülmesine sebep olan şey buysa, kız kardeşlerimi bu karmaşanın tam ortasına ve bu gece bizi izleyen kişinin -veya her neyse onun- görüş alanına koymuştum.

Birkaç dakika sonra, çiftliğin araba yolundan yavaşça aşağı indik ve Bronco'yu park yerine kaydırdık. Junie'nin yatağına yatmasına yardım ettim, sonra büyükannemin merdivenin altındaki minik ofisine gizlice inip eski bilgisayarını açtım. Dahlia, Elam McCoy'un kaybolmasıyla ilgili soruşturmasını yeniden açmışsa, kaybolduğum gece olan bir şey ona yeni bir bakış açısı kazandırmış olabilir miydi? Caball Hollow'da Güve Kanatlı Adam'ın görüldüğüne dair hikâyeler efsanevi hâle gelmiş olsa da davanın gerçek ayrıntıları hakkında çok az şey biliyordum.

Neredeyse yirmi yıl sonra, Elam McCoy'un başına ne geldiğine dair internette pek fazla bilgi yoktu. Minik yerel gazetemizin dijital bir arşivi yoktu ancak internette birkaç sayfa derine indiğimde bir web sitesinde, kapanmış davalarla ilgili kısa bir yazı buldum.

4 yaşındaki Elam McCoy, Batı Virginia'daki Caball Hollow yakınlarında bulunan Ulusal Orman'da bir aile balıkçılığı gezisi sırasında kayboldu. Kaybolduğu bildirilir bildirilmez yerel kolluk kuvvetleri yaklaşık 125 gönüllü itfaiyeci, orman bekçisi, deneyimli yürüyüşçü ve komşulardan oluşan bir arama ekibini bir araya getirerek yaya, at sırtında ve ATV ile arama yaptı. Kurtarma ekipleri, en başından itibaren bölgenin enginliğinden dolayı zorluklar yaşadı. Yaklaşık 1 milyon dönümlük alanıyla orman, en yüksek zirvesi deniz seviyesinden 4.863 fit yükseklikte, yaklaşık bir mil aşağıdaki derin vahşi doğaya kadar tüm Amerika Birleşik Devletleri'ndeki biyolojik anlamda çeşidi en bol kamu arazilerinden biri. Kızılötesi görüntüleme için çok geniş, sık ve aşırı büyük ağaçlarla kaplı. Ve boyu ancak 120cm, ağırlığı 22 kilodan az olan Elam McCoy, devasa bir samanlıkta küçük bir iğne gibiydi. Yardım için on üç arama köpeği getirildi, daha sonra üç ceset arama köpeği daha getirilmesine rağmen herhangi bir iz bulunamadı.

Araştırmaya devam ettim ancak Elam'dan bahseden diğer birkaç sitenin hepsi aynı sınırlı bilgiyi tekrarlıyor gibi görünüyordu. Gerçekten bilinen tek şey bu olabilir miydi? Birinin çocuğunun tüm hayatının son kaydı, kısa bir paragrafa ve kapanmış bir dava dosyasına indirgenmiş olabilir miydi? İç çekerek bilgisayarı kapattım. Bu ben de olabilirdim. Ama Dahlia olmasına izin vermeyecektim.

BÖLÜM 15

UYANDIĞIMDA ÖN BAHÇENİN ORTASINDA DURUYORDUM. Çiğle kaplı çimenler ayak parmaklarımın arasından fışkırıyordu. Sanki su altındaymışım gibi nefes almaya çalışırken, buraya nasıl geldiğime dair çaresizce bir işaret aradım. Başım bir dağdan aşağı yuvarlanmış ve yol boyunca her kayaya çarpmış gibiydi. Avuçlarım ve dizlerim kirli, üzerimdeki gömleğin eteği nemliydi. Uyurgezer miydim yoksa?

"Bu sabah güneşle birlikte uyanmışsın." Annemin sesini duyunca arkamı döndüm. Bahçeden bir sepet dolusu ürünü çiftlik kamyonunun arkasına yüklüyordu.

Harvest Moon'da servis ettiğimiz şeylerin çoğunu biz yetiştirdik. Belki de Bittersweet Çiftliği'ndeki toprak, orijinal anaerkil James ailesinin anısını hâlâ taşıyordu. Toprak o kadar verimliydi ki bir keresinde verandadan kazara dökülen karpuz tohumları, bir gecede en tatlı karpuzları vermişti.

Karmaşık asmalar, korkuluklar ve direkler boyunca kıvrılarak, ikinci kattaki odalara meyve bırakıyordu.

Bana bakan annemin ifadesi endişeye dönüştü. "Kendini kötü mü hissediyorsun?"

Başımı iki yana salladım, onaylamadığımı belirtmek için değil, düşüncelerimi bulandıran karışıklığı gidermek için.

Annem bagaj kapağını dikkatlice kapattı. Yıllar önce, kapağın orijinali tamamen paslanmıştı ve annem de onu ikiye dörtlük tahtalardan yaptığı ve üzerine Bittersweet Çiftliği manzarasını çizdiği bir kapakla değiştirmişti. Annem her zaman böyle şeyler yapardı: düzeltmek, onarmak, kırılanı daha önce hiç olmadığı kadar güzelleştirmek.

Aramızdaki mesafeyi aşarak, sıcak elini alnıma koydu. Bahçe gibi kokuyordu: taze toprak ve güneşte ısınmış domates fideleri. "Hımm. Biraz ıslaksın," diye mırıldandı. "İçeri gel de sana kahvaltı hazırlayalım."

Annemin peşinden evin taş cephesinde dolaşıp verandaya çıkan merdivenlerden çıktım ve mutfağa açılan sineklikli kapıyı açtım. Ben zemini kaplayan bez halıya ayaklarımdaki çiyi silerken, o da bahçe çizmelerini çıkardı. Çok iştahlı değildim ama gözleri üzerimde olduğu için dün geceki akşam yemeğinden kalan bir parça mısır ekmeği ile sakinleşmek için Sorrel'ın hazırladığı tatlı süt ve ekşi odun balıyla dolu kavanozdan biraz bal aldım.

"Günaydın, şekerim," dedi büyükannem mutfakta vızıldayarak dolaşırken.

"Tepedeki o siyah ahudutları çiy dağıldığında toplanmaya hazır olacak," dedi lavaboda ellerindeki kiri temizleyen annem.

"Belki yarın özel meyveli cobbler tatlımızı yaparız?" diye önerdi büyükannem döküm demir tavayı silip tekrar kancasına asarken. "Sen ne dersin, Linden?"

Bir lokma mısır ekmeği yuttum, tadı ıslak bir çimento parçası gibiydi. Normal bir günde, aklım olası lezzet bileşimleri ve her yaz sadece bir ay veya daha uzun süre alabildiğimiz yabani meyvelerle denenecek yeni tariflerle dolu olurdu. Ama bugün her şey normalmiş gibi davranmayı bile beceremiyordum.

"Cobbler iyi olur. Belki biraz da kek. Ya da... çörek?" demeyi başardım.

"Bugün kaç tane ahududu toplayabileceğimize bakacağız." Annem ellerini kuruladıktan sonra kalçasını tezgâha yasladı. "Bu sıcakta ufalanabilirler, birkaç tane çıkarsa şanslıyız."

Büyükkanem bana baktı, yüzünde şüphe vardı. "Sallanan sandalyelerle dolu bir odada uzun kuyruklu bir kediden daha tedirgin görünmene sebep olan şey nedir?"

Mısır ekmeğini kaşığımla ezmeyi bırakıp kavanozu masaya koydum. Dün geceden beri Elam McCoy'un kaybolması ve Dahlia'nın ölümü ile benim kaybolduğum gecenin ortak noktalarını bir araya getirmeye çalışıyordum. Ama çok az şey bildiğim için elimde sadece işe yaramaz bilgiler varmış gibi hissediyordum.

"Kaybolan o küçük çocuk hakkında ne hatırlıyorsunuz, Elam McCoy?" diye sordum.

Büyükannem ve annem birbirlerine baktılar. "Nereden çıktı şimdi bu?" diye sordu annem.

"Tam olarak emin değilim ama son zamanlarda herkesin Güve Kanatlı Adam'ın görüldüğüne dair konuşmaları, Dahlia'ya olanlarla bir bağlantısı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor." Masanın üzerindeki hayalî bir lekeye tırnağımı sürttüm, tüm gerçeği söylemediğim için onları kandırıyormuşum gibi hissettim.

"Bu ortalığı karıştırmaktan başka bir şey değil bence." Büyükannem kahve kupasını alıp ocağa yöneldi, en sevdiği tencerede lezzetli bir şey kaynıyordu. Raftaki bir kavanozdan kurutulmuş ot aldı ve tencerenin içine atıp karıştırmadan önce birazını avucuna döktü. Büyükannem ölçü veya zamanlayıcı kullanmazdı. Görerek, hissederek, tadarak ve koklayarak yemek pişirirdi. Hareketlerinin tanıdıklığı şu an bile beni rahatlatıyordu.

"Sadece anlamak istiyorum," diye mırıldandım.

Annem karşımdaki sandalyeye oturana kadar beni duyup duymadıklarından bile emin değildim. Bir an yüzümü inceledi, sanki nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi. "Rowan'ı beklediğim yıldı. Hatırlıyorum çünkü sürekli hastaydım."

Bu hikâyeyi kendi ailemle ilişkilendirerek duymak garipti. Hep çok uzun süre önce yaşanmış bir kamp ateşi hikâyesi gibi gelirdi bana, benim yaşam sürem içinde olan bir şeye pek benzemezdi.

"Rowan... her zaman inatçıydı," diye araya girdi büyükannem omzunun üzerinden.

"Küçük oğlan, Elam, ailesiyle balık tutmaya çıkmıştı ve sonra öylece kayboldu," diye devam etti annem çaresizce ellerini kaldırarak. "Arama ekipleri gönderildi ve özel araştırmacılar çağrıldı ama çocuktan hiç iz bulamadılar. İnsanlar üzülüp de gerçek cevaplar bulamadığında söylentiler başlar tabii."

"Ne tür söylentiler?" diye sordum öne doğru eğilerek.

"Ah, her türlü şey. Çocuğun başına gelebileceğini düşündükleri her şey. Mesele şu ki Linden, en kötüsü yaşandıktan sonra insanlar aynı kötü şeyin kendilerine asla olmayacağına dair sebepler arama eğilimindedir. Mağduru suçlarlar, aileyi suçlarlar ama gerçek şu ki korkunç şeyler herkesin başına gelebilir." Gözleri benimkilere kaydığında, geçen yazı düşündüğünü anladım. Ailemizin başına gelen korkunç şeyleri düşündüğünü...

Midemdeki bulantı hissinin dikkatimi dağıtmasına izin vermeden birkaç kez göz kırptım. Ben sadece bir geceliğine kaybolmuştum ama Elam McCoy on sekiz yıldır kayıptı. Ve Dahlia bir daha asla eve dönmeyecekti.

"Yani ne olduğuna dair hiçbir ipucu yok muydu?" diye bastırdım.

"Çok uzun zaman önceydi, Linden," diye devam etti annem. "Kaç yaşındaydı, dört mü?" Doğrulamak için büyükanneme baktı.

"O yaşlarda," diye onayladı büyükannem. Tencerenin ağır kapağını kapatıp ellerini önlüğüne sildi. "Ve yaşına göre minikti. Sanki çocuk birdenbire ortadan kayboldu. İnsanların konuşmasına neden olan şey olayın tuhaflığıydı. Herkesin kendine özgü bir teorisi vardı, her biri bir öncekinden daha tuhaftı. Posta kutusuna doğru yürürken bile yeni bir teori duyardın. Ayı kaptı, biri kaçırdı, kendi ailesi yaptı.... Zavallı adam, en kötüsünü babası yaşadı. Öyle kötü oldu ki karısı onu terk edip nehrin yukarısındaki halkının yanına döndü. Elbette o kahrolası Güve Kanatlı Adam söylentilerinin kimseye faydası olmadı. Bir ailenin en kötü trajedisini aldı, eski bir halk masalıyla karıştırdı ve Caball Hollow'un şöhret iddiasına dönüştürdü."

"İnsanlar trajedinin geldiğini bildikleri ve artık bir işe yaramayacaklarını anladıkları zaman kendilerini övmeye bayılırlar." Sorrel mutfağa girip ocağın üzerindeki tencerenin kapağını kaldırdı ve üzerine eğilip derin bir nefes aldı.

Büyükannem bulaşık havlusuyla ona vurup, "O kapağı kapalı tut, yoksa rosto pişmez," diye uyardı. "Sürekli olarak kaynayan su en sert eti bile parçalar."

Harvest Moon'da sabah sakin geçti, müşteriler az ve seyrekti. Yemek odasındaki her sandalyeyi, tabureyi ve masayı çoktan temizlemiştim. Pencereleri sildim, bir parti limonlu ve kekikli çörek pişirdim ve Hillard Been'in kahve fincanını kalp doktorunu çileden çıkaracak kadar çok kez doldurdum. Kapının üstündeki zil sonunda tekrar çaldığında, o kadar uzun zaman

geçmişti ki irkilip kafeinsiz kahve telvelerini tezgâhın her yerine döktüm.

Başımı kaldırınca Bryson Ivers'ın bana doğru geldiğini görüp, "Hadi, istediğin yere otur," dedim.

Kıpkırmızı ve biraz terliydi, sanki sabah futbol antrenmanından yeni çıkmış gibi. Burnu şişmiş, bir gözünün altı kızarıp morarmıştı. Ama beni duraklatan şey, içinde çalkalanan şeylerin gücüydü: tiksintinin keskin tadı, korkunun metalik keskinliği ve diğer şeyler, hepsi o kadar karışık ve dalgalıydı ki ayrıştırmak imkânsızdı.

Rowan tezgâhın diğer ucundan, envanter yaptığı yerden hafif bir ıslık çalarken, irkilerek durdu. "Gözün ne kadar mor. Belki de işini başka bir yere götürmelisin. Müşterileri korkutmanı istemem."

Bryson çenesini kaldırdı. "Kalmayı planlamıyorum. Sadece geçen gece derede olanlar için özür dilemek istedim."

"Tabii ya." Rowan sanki sözü ona bırakıyormuş gibi kolunu bana doğru salladı. "Ama gözünle uyumlu bir şeyler istemiyorsan, elini çabuk tut."

Bryson şaşkınlıkla geri çekildi. "Ben..." diye kekeledi, sonra bana dönerken içindeki öfke yanmış pastırma gibi alevlendi. "Bak, özür dilerim. Şaka yapıyordum, seni itiyormuş gibi yapacaktım. Diğer adamın bana çarpacağını bilmiyordum," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak.

Bu kesinlikle doğru değildi. Şaka yapıyor olabilirdi ama yaptığı şeyde bir miktar kötülük, bir miktar heves ve zalimlik vardı.

"Neyse, özür dilerim," diye ısrar etti. "Lütfen artık laneti kaldırır mısın?"

Tenimin altında sıcak bir elektrik ürpertisi ile söylediklerini henüz sindirmeden önce hissettim. Mırıltılar, müşterilerin

olduğu birkaç masa arasında kıvılcım gibi yayıldı. Dahlia'nın cenazesinde ne kadar tuhaf davrandığım ve hafıza kaybının muhtemelen sadece babam şerif olduğu için sıyrılabildiğim uygun bir bahane olduğu hakkındaki suçlamalarını duydum. Yüzüm kızardı.

Rowan'a baktığımda başını hafifçe salladı. Bryson konuşmadı. Sarf ettiği sözlere gerçekten inanmıştı.

"Bryson, seni lanetlemedim," dedim hayretle. Kelimelerin kendisi bile saçma gelmişti. "Biz öyle şeyler yapmayız."

"Tamam, adına ne dersen de. Tek bildiğim bu sabah bir... şey ile uyandığım." Yüzü pembeleşti ve sesini alçalttı, rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bir döküntü. Ve her elektronik şeye dokunduğumda kısa devre yapıyor. Bu sabah ışığı açarken yatak odamdaki ampulü patlattım."

"Kulağa kötü şans gibi geliyor," dedim.

"Ve belki de bazı sorumsuz seçimler," diye mırıldandı Rowan. "Tanrı seni korusun."

"Ama Bryson, yemin ederim benim bununla bir ilgim yok."

Bryson başını salladı ve kızgınlığı kaynayan bir öfkeye dönüştü. "Tamam, anladım. Almam gereken bir panzehir falan vardır, değil mi?"

"Söyleyeceklerini söyledin," diye sözünü kesti Rowan. "Sanırım gitme vaktin geldi."

Bryson ellerini tezgâha vurdu ve daha da yaklaştı. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Konuşurken kelimeleri neredeyse tükürdü: "İnsanları artık iyiliksever olduğunuza ikna etmiş olabilirsiniz ya da her neyse... ama büyükannem eski hikâyeleri bilir. Sizinkiler kesinlikle büyü yapıyormuş. Dahlia da bunu biliyordu." Çenesini kaldırıp arkasını dönerken gözleri parladı ve tek bir kelime etmeden ayrıldı. Zil sustuğunda, yemek odasına rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"İyi misin?" diye sordu Rowan yumuşak bir sesle.

"Evet, iyiyim. Bryson Ivers'ın ne düşündüğünden bana ne?" Gerçekten de umursamıyordum ama kendimi onun tek kişi olduğuna inandıracak da değildim. "Ne dedi ki?"

Rowan omuz silkip başını salladı. "Sanırım o çocuk sümüklü bir baloncuk gibi," dedi, ketçap şişelerini karıştırmak için tezgâhın arkasına geri eğilirken. "Onun yüzünden kaldığım yeri kaybettim." Kahve makinesinin bulunduğu tezgâhı silmek için bir bez aldım, aslında bunu yemek salonundaki müşterilerden bir dakikalığına da olsa saklanmak için yaptım. Bryson'ın büyükannesi ona ailemin insanları lanetlediğini söylemişti demek. Herkesin hakkımızda inandığı söylentiler böyle miydi?

Telefonumu önlüğümün cebinden çıkarıp, neredeyse bir yıldır ilk kez Cole'un numarasını buldum. Binlerce kez silmeyi düşündüm ama bir türlü kendimi buna zorlayamadım. Şimdi fazla düşünmeden bir mesaj yazıp gönderdim:

Konuşabilir miyiz?

Sadece birkaç müşteri ve Cole'dan hiç yanıt gelmeden geçen iki saatin ardından, karakolda olan babama yemek götürmem için izin versin diye annemi ikna ettim. Anneme, babamın yemek yediğinden emin olmak istediğimi söylesem de tek sebep bu değildi. Elam McCoy davasının gerçeklerini öğrenmek için davayı araştıran kişilerin ofisinden daha iyi bir yer olabilir miydi?

Bisikletimi kasabanın merkezindeki bodur, sfenks benzeri tuğla binanın yanına yasladım. Binanın bir kolu Eldritch County Şerif Departmanı'nın karargâhı, diğeri ise yerel kütüphane olarak hizmet veriyordu. Ortada ise yaşadığım tüm bu yıllar boyunca mucizevi bir şekilde asla doğru zamanı tuttturmayı başaramamış olan bir saat kulesi vardı.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz, soğuk hava üzerime bir duvar gibi çarptı. Klima, vadide kalıcı yer edinmiş olan yoğun nem baskısını dengelemek için sonuna kadar açılmıştı.

"Merhaba, tatlı bezelyem." Çavuş Glenna Markin, lobiyi diğer taraftaki açık çalışma alanından ayıran duvardaki pencerenin arkasından beni selamladı. Altmışlı yaşlarının sonlarında ve yaklaşık 1.80 boyunda, sıcak kahverengi teni ve çelik grisi kısa kesilmiş saçlarıyla âdeta doğanın bir gücü gibiydi. Uzun süredir çavuş olarak şerif departmanını yönetiyordu ama çekmecesinde her zaman tereyağlı şekerler olurdu.

"Merhaba, Çavuş Markin." Kollarımı pencere pervazına koyup daha da yaklaştım. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, tatlım." Bilgisayarından uzaklaşıp okuma gözlüğünü çıkardı ve tüm dikkatini bana verdi. "Aklında ne var?"

"Elam McCoy'un kaybolmasıyla ilgili bana bir şeyler anlatabileceğinizi umuyorum."

"Ah, tabii. Gelecek yılki Güve Festivali bursu için bir proje üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sordu sesini alçaltarak. "Baban bana üniversiteye gitmek konusunda emin olmadığını söyledi."

"Seçeneklerimi araştırıyorum," diye kaçamak bir cevap verdim. "Ama o gece neler olduğuna dair gerçek bir bilgi bulmakta zorluk çekiyorum."

"Eğer o gün daha erken saatlerde görülen Güve Kanatlı Adam'ı soruyorsan, sana yardım edemem. Ve eğer Elam McCoy'a gerçekten ne olduğunu soruyorsan, bunu da bilmiyorum. Kapanan dosyaların doğası bu." Duraksadı, düşünürken parmaklarını masaya vuruyordu. "Ama bildiğimiz şey, babanın gördüğüm en iyi iz sürücü olması. O zamanlar sadece bir polis memuruydu ve polis teşkilatında birkaç yıl geçirmişti ama ipuçlarını bir harita gibi takip edebiliyordu. İlk gece yağmur yağmıştı. Yağmur, ayak izlerini siler, eğilmiş dallar ve dönmüş yapraklar gibi ipuçlarını örter. Özellikle de vücut ısısını yetişkinler

kadar iyi koruyamayan küçük çocuklar için hipotermi riskini artırır. Ormanda o kadar küçük bir çocuğun saklanabileceği birçok yer vardır. Ve kayıp çocukların, arayanlardan bile saklanması yaygındır çünkü korktuğunda her şey bir tehdit gibi görünür." Başını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. "Çocukları içeren davalar en kötüleridir. Baban bunu gerçekten çok zor karşıladı. Bence bazen zor olanlar hakkında konuşmak iyidir." Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Sözlerinde kayıp gibi donuk ama uzun süreli bir tat hissettim. Masasının üzerindeki telefon çalınca, açmak için oraya döndü. "Babana burada olduğunu haber vereyim," dedi kapıyı benim için açarken.

Sözlerini düşünerek ona teşekkür ettikten sonra kapı arkamdan kapandı.

"Hey, evlat," dedi babam ofisinin kapısını açıp başımın tepesine bir öpücük kondurarak. Bayat kahvenin kokusunu aldım, buruşuk gömleğini ve gözlerini gölgeleyen koyu halkaları fark ettim.

Beni içeri aldıktan sonra yüzünü eliyle ovuşturdu. "Umarım o çantada ne varsa benim içindir çünkü açlıktan ölüyorum."

Masasındaki bir hamsi konservesinin ve bir paket tuzlu krakerin yanına, getirdiğim yiyecekleri koydum. "Sadece bunları mı yedin?" diye azarladım.

Omuz silkip, oturmam için işaret etti. Oturmadan önce kendi sandalyesinden kaldırmak zorunda olduğu bir kâğıt destesi de dâhil olmak üzere birkaç kâğıt yığınını kaydırdı. "Son günlerde yemek yemek için mola veremiyorum."

Kaşlarımı hafifçe çattım. Bunu cinayet davası yüzünden mi söylemişti yoksa artık yalnız yaşadığı için mi, emin değildim. Midemde bir suçluluk duygusu kabardı.

Geçen ay Babalar Günü'nde, karakolun aşağısındaki sokakta kiraladığı küçük evde babamla kalmıştık. Bizi çiftliğe

geri bıraktığında, kitabımı unuttuğumu fark etmiştim ve onu almak için kamyonetine geri koşmuştum. Ama kapıyı açtığımda yanaklarından akan gözyaşlarını siliyordu.

"Ne oldu?" diye sormuştum irkilerek. Babam her zaman nazik bir devdi ama onu ağlarken çok az görmüştüm. Turşu pancarı ısırıyormuş gibi topraksı, acı bir tatla dolmuştu ağzım.

"Hatırlayamıyorum, hepimizin birlikte ve mutlu olduğumuz zamanları hatırlamıyorum." Tekrar gözlerini silip burnunu çekmişti, kontrolü yeniden kazanmaya çalışıyordu. "Siz kızların büyümesiyle ilgili tüm gerçekleri, rakamları ve annenizle olan ilişkimi biliyorum ama şimdi hepsi soyut geliyor, neredeyse bir rüya gibi, bir kürenin içinde saklı yıllar gibi. Dokunamadığım koca bir hayat gibi."

Ne diyeceğimi o zaman bilmiyordum ve şimdi de bilmiyordum, bu yüzden ona en iyi bildiğim şekilde, yiyecekle bakıyordum. "Sana kızarmış tavuk ve bisküvili sıcak ballı sandviç, biraz yeşil domatesli chowchow sosu ve biraz fasulye salatası yaptım. Ah, tatlı olarak da kirazlı çörek."

"Sana en sevdiğim çocuğum olduğunu söylemiş miydim?" Ona uzattığım peçeteyi üniformasının yakasına sıkıştırdı.

"Biliyor musun, çok komiksin. Çünkü daha geçen gün Juniper'a da aynı şeyi söylediğini hatırlıyorum."

"Hepiniz en sevdiğimsiniz, o yüzden hep doğruyu söylüyorum." Çantayı açıp bana gülümsedi. "Ama bunun için teşekkür ederim, gerçekten. En son ne zaman bir benzin istasyonu tezgâhından veya bir araba servis penceresinden gelmeyen bir yemek yediğimi hatırlamıyorum. Zaten çok gerginiz, bir de üstüne bu sıcak hava dalgası insanları nefret dolu ve kötü yapıyor. Ve artık insanlar Güve Kanatlı Adam'ı gördüklerini düşündüklerinden, her yerden çağrılar alıyoruz. Ne diyeceğim sana..." Fasulye saplanmış olan çatalını bana doğrulttu. "Eğer

birinin bir tür sosyal medya şakası yaptığını öğrenirsem, onu mahvederim."

"Sence ilgisi yok mudur? Dahlia'nın ölümü ve Güve Kanatlı Adam'ın görülmesinin?" diye sordum.

Cevap vermeden önce lokmasını çiğnedi. "Muhtemelen vardır ama insanların düşündüğü şekilde değil. Bunun gibi ya da Wampus Kedisi gibi bir efsane varsa -hatta muhtemelen kuzeyde Koca Ayak bile vardır- bu bir tür kendi kendini gerçekleştiren kehanet hâline gelir. Artık korkunç bir şey olduğuna göre, insanlar kendilerini bu görülenlerin gerçek olduğuna inandırır ve sonra her büyük kanatlı kuş ya da gece duyulan her garip ses Güve Kanatlı Adam oluverir."

"Yani kendi aile ağacımızdaki tüm garipliklere rağmen efsanelere hiç mi inanmıyorsun? Büyükannem tüm folklorun bir gerçek tohumuyla başladığını söyler." Dahlia'nın tenindeki o garip kırmızı güve şeklindeki morluğu gördüğüm gibi, dalgınlıkla kendi kolumdaki aynı noktayı ovuşturduğumu fark ettim ve kendimi durmaya zorladım.

"Bu dünyada doğaüstü canavarlar uydurmamıza gerek olmadığına, zira yeterince gerçek canavar olduğuna inanıyorum." Sandviçinden bir ısırık aldığında, yanağımın içini ısırdım. Buraya sormak için geldiğim konuyu en iyi şekilde nasıl açacağımı bulmaya çalıştım.

Gözlerim, masanın bir kısmına yayılmış Caball Hollow haritasına takıldı. Haritada iyi bildiğim bir noktaya parmağımı vurdum. Elam McCoy'un en son görüldüğü ve on yedi yıl sonra benim de kaybolduğum yere...

"Sence bu yerler lanetli olabilir mi?" diye sordum. "Tekrar tekrar talihsizlik sahnesi olmaya mı mahkûmlar?"

Öğle yemeğini bir kenara bırakıp derin bir iç çekti. "Neden bana bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu söylemiyorsun?"

"Elam McCoy'a ne olduğunu araştırıyorum." Gerçeğin küçük bir parçasını itiraf ettim, bunun Dahlia'nın cinayetiyle bağlantısı olabileceğinden bahsetmekten kaçındım.

"Linden Tallulah James, yoksa uykusuz ve unutkan bir hâldeyken seni şerif yardımcısı olarak işe falan mı aldım?" Babamın sesi sertleşmişti.

"Birisi nasıl iz bırakmadan ortadan kaybolabilir?" Şortumdaki hayalî bir noktayı çekiştirdim, gözlerine bakmak istemedim. Bir an beni izlediğini hissettim, muhtemelen ifadesiz polis suratıyla. Ama sempatinin sıcak bisküvi tadı dilimin arkasına çarptı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

"Linden, bu neredeyse yirmi yıl önceydi."

"Unutulacak bir şey değil."

"Hayır, sanırım değil." Saatine baktı, sonra başını salladı. "Sana iz sürme hakkında ne öğrettiğimi hatırlıyor musun?"

Küçükken babam bizi ormanda uzun yürüyüşlere çıkarır, büyükannesinin ona çocukken öğrettiği bilgileri bize aktarırdı. Bir keresinde, meyve bahçesinden geçip dağa geri tırmanan bir geyiği izliyorduk. Sert zeminde ayak izleri bile yokken geyiğin hangi yöne gittiğini nasıl bildiğini anlayamamıştım. Ta ki bir çalıya uzanıp kibrit çöpü büyüklüğünde kırık bir dal parçası kopardığını görene kadar. Kabuk, mantar grisi rengindeydi, sadece kırık ucundaki beyaz nokta hariç. O nokta cümlenin sonundaki nokta gibiydi. Babam dağın tepesine kadar o minik noktaları takip etmişti.

"Dereden ayrılıp ormana doğru gittiğini görebiliyordum." Haritada Elam'ın gittiği yönü gösterdi. "Gündüz gibi belirgin işaretler bırakmıştı. Tam buraya kadar." Haritada nehir ile orman arasındaki noktaya parmağını vurdu. "Bir süre orada durdu. Çıplak ayakla yürümüştü ve küçük ayak parmaklarının uçlarını toprağa kıvırdığı yeri görebiliyordum." Yavaşça konuşuyor, kelimelerini geçmişin derinliklerinde gömülü kaldıkları

yerden çekip çıkarıyordu. Kelimeleri topraksıydı ve kök mahzeni şalgamları gibi çiğdi.

"Sence ona ne oldu?" diye fısıldadım. Bir şekilde daha yüksek sesle konuşmak yanlış gibi görünüyordu.

"Bir ayı, büyük bir kedi, hatta buradaki nadir bir kurt bile olsa hepsi işaret bırakırdı. İzlerini örten tek bir yırtıcı vardır." Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra yutkundu, boğazı kasıldı. "Ormandaki terk edilmiş kömür kasabasını biliyor musun?"

Başımı salladım. Herkes biliyordu.

"Bir nesil önce orada insanlar yaşıyordu ve şimdi tamamen yabani otlarla kaplı. Bu, insanlara da olur. Toprak, hiç gömülmemiş olsalar da onları sahiplenir. Her geçen yıl, daha fazla toprak, geriye kalanları örter. Hiçbir şeyi kanıtlayamam ama içgüdülerim bana Elam McCoy'un -hâlâ Caball Hollow'daysa- toprağın altında ya da o derenin dibinde olduğunu söylüyor."

Telefonu çalınca büyü bozuldu. Telefonu açtı, hattın diğer ucundaki kişiyle hızlı hızlı bir şeyler konuştuktan sonra kapattı. "Belediye Başkanı Spencer gelmiş." Artık Cole'un babasına her zamanki ünvanıyla sesleniyordu. Sanırım buradaki herkesin artık başka bir başkan ya da memur olmadığını hatırlaması için. Muhtemelen en çok da kendisinin hatırlaması için. "Hadi, Miranda seni dışarı çıkarsın."

Babamla olan vaktim dolmadan aceleyle, "Dava neden kapandı?" diye sordum.

"Hiçbir ipucu yoktu. Şüpheli de yoktu." Başını salladı, tüm bu yıllardan sonra bile hissettiği hayal kırıklığı çok belirgindi. "Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu."

Ofis kapısını açtı ve Belediye Başkanı Spencer yaklaşırken sinirli Beulah Fordham Hayes ile duyarsız Rahip Boggs'un arasında duran Ethan'a doğru elini salladı.

"Sizi her zaman dualarımızda anıyoruz, Sayın Belediye Başkanı Spencer," dedi Rahip Boggs. Babamın ofisine giderken yanından geçen diğer adamın omzunu sıvazladı. "Bu kasaba için bir onursunuz."

Bay Spencer gülümsedi ve odadaki diğer kişilere başını salladı. Ancak gözleri babamınkilerle buluştuğunda yüzü ciddileşti.

"Ah Linden, senin için de hâlâ dua ediyoruz, genç bayan," dedi Rahip Boggs, beni fark ettiğinde. "Tanrı'nın izniyle bir gün tamamen iyileşeceksin ve hafızan geri gelecek."

"Şey, teşekkür ederim, Rahip Boggs." Belediye Başkanı Spencer ve babam el sıkışırken cevap vermekte zorlandım. "Birkaç küçük şeyi hatırlamaya başlıyorum."

"Cennet gizemli yollarla çalışır," dedi.

Babam, Belediye Başkanı Spencer ile birlikte ofise girmeden ve kapıyı arkalarından kapatmadan önce omzumu sıktı.

"Onun ölümsüz ruhu için dua etmelisin," diye mırıldandı Bayan Fordham Hayes, rahibin arkasından. "Ya da daha iyisi, bu kasabayı kötülükten kurtarmak için."

"Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Bayan Fordham Hayes," dedim. Ethan bir dakikaya geleceğini işaret etti, sonra doldurduğu bazı belgelere geri döndü. "Bugün sizi buraya getiren ne?"

"Ah, şey." Rahip Boggs biraz telaşlandı ve boynu pembeleşti. "Sadece küçük bir kaza. Çamurluklarımız birbirine çarptı."

"Küçük mü? Tamponumu tamamen kopardın," diye itiraz etti Bayan Fordham Hayes, dikkatlice taranmış saçları öfkeyle titriyordu.

"Hanımefendi," diye onun sözünü kesti Ethan. Tüm bunları daha önce duyduğu belliydi. "Bunu imzalamanızı isteyeceğim."

Masaya doğru ilerlerken Rahip Boggs bana utangaç bir gülümsemeyle yaklaştı. "Biliyorsunuz." Parmağını çenesine vurdu. "Spencer ailesi, duanın iyileştirici gücünün harika bir örneği. Bir sırra ihanet edemem ama imkânsız zorluklarla karşılaştıklarını ve hâlâ hayatta olduklarını söylemem yeterli olur. Sen de kendi mucizene kavuşacaksın."

Sanırım Belediye Başkanı Spencer'ın motosiklet kazasına atıfta bulunuyordu. Ya da Cole'un kalbinin doğduğunda düzgün gelişmediğine. Doktorlar, onun ailesine birkaç günden fazla yaşayamayacağını söylemişler. Yine de bir şekilde kalbindeki delik kendi kendine kapanmış ve onarılabilecek hâle gelmiş. Bunların hiçbiri kesinlikle bir sır değildi ama ben sadece gülümsemekle yetindim. Hafızamı geri kazanmak Dahlia'nın katilini bulmama yardımcı olabilirdi ancak şu âna kadar hatırlayabildiğim kadarıyla, bunun lütuf olarak kabul edebileceğim bir şey olduğundan emin değildim.

"Bay Boggs," diye seslendi Ethan odanın diğer ucundan. "Bu formun altına da imzanızı atmanız gerekiyor, efendim."

Ethan ikisini de sonunda kontrol altına aldığında, gideyim diye çıkış kapısını açmak için kimliğini taradı. "Başını belaya sokma, evlat," dedi. Diğerlerine katılmak için arkasını dönerken omuzları hafifçe çöktü.

Lobide Çavuş Markin'e gönülsüzce el salladım, sonra dış kapıdan çıktım. Klimalı binanın buz gibi soğuğundan sonra dışarı çıkmak cehennemin kapılarında durmak gibiydi. Kendimi kaynayan bir ıspanak gibi solurken buldum ancak soğuk soğuk terlememin havadan çok babamın bana söyledikleriyle ilgisi vardı. Bazen, ne kadar kaçınmaya çalışırsan çalış, bela seni buluyordu.

O gece odamda uyandım, ay açık pencereden içeri vuruyordu. Ağzımda kan tadı vardı. Yorgun bir iç çekişle çarşafları tekmeleyip, komodinin üzerinden telefonumu aldım. Cole'dan hâlâ cevap yoktu.

Bir elimi üst kattaki holün çiçek desenli solmuş duvar kâğıdında gezdirdim, her tanıdık çentik ve yırtık bir teselli gibiydi. Aşağıdaki mutfaktan arka merdivenlere doğru akan sıcak bir ışığa doğru ilerledim. Hâlâ ayakta olan biri daha olmalıydı.

Ayağım ilk basamağa değdiğinde, aşağıdan bir ses yankılandı: "Odette, yeteneklerime inanmıyorsun ve hiçbir zaman inanmadın. Ben de sen ya da başkaları kadar yetenekliyim. Ne hakkında konuştuğumu bildiğimi sana söylediğimde, bana güven."

Ayaklarımı yere sağlam şekilde basarak, gıcırdayan yedinci basamağı atlayıp yaklaştım. Dar merdivenlerin mutfağa doğru dönmeden önceki kıvrımda, Sorrel'ı otururken buldum.

"Salome, söyleyeceklerimi çoktan söyledim ve aynı şeyi tekrarlamayacağım. Bunun senin yeteneklerinle hiçbir ilgisi yok, belirli şeyler ve belirli insanlar söz konusu olduğunda mantığı görememenle ilgili," diye cevapladı annem alçak sesle.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım Sorrel'a.

"Emin değilim." Sorrel dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini ellerinin arasına almıştı. "Görünüşe göre, Sissy sadece büyükannemin yemeklerine duyduğu özlem nedeniyle Holoow'a geri dönmemiş. Annemin *en iyisinin oluruna bırakmak olduğunu* düşündüğü bir durum var ama tam olarak ne olduğunu veya nedenini söylemediler. Bu evde duvarların kulakları olduğunu biliyorlar sanki." Bana yer açmak için yana kaydı.

"Peki, Sissy neden geri dönmüş?" Yanına oturdum.

"Hiçbir fikrim yok ama bildiğim bir şey var ki Sissy nereye giderse, bela da peşinden gelir." Bana daha yakından bakmak

için başını çevirdi. "Rowan bana Bryson'la olanları anlattı. Sen nasılsın?"

Omuz silkip arkamdaki basamağa yaslandım. "Son zamanlarda olan en garip şey değil ama söylediği şeyleri ve buna kimlerin inandığını düşünmeden duramıyorum." Gözlerim telefonuma kayınca Sorrel bunu fark etti ve ekranımda açık olan mesajları yakaladı, gizlemeyi akıl edememiştim.

Dudağında kurnaz bir gülümseme belirdi. "Sen ve Cole Spencer yine mi konuşuyorsunuz?"

"Bunun için birden fazla aktif katılımcı gerekir." Boş mesaj dizisini gösterdim.

"Zaman ver, küçük kız kardeşim," dedi Sorrel. "Sonuçta, o senin için o pis dere suyuna daldı. Aslında, senin zırhlı şövalyen olma yolunda olduğunu söyleyebilirim. Benim saydığım kadarıyla, en azından iki kez seni kurtardı."

Yanaklarım utançla ısındı. Sonra sözlerini düşündüm... "Bekle, *iki kere* ne demek?"

"Derede ve geçen yaz senin kaybolduğun gece buraya geldiğinde. Gece yarısı gelip kapımızı çalmasaydı saatlerce haberimiz olmayabilirdi." Başını salladı. "Babam ve yardımcıları oraya vardığında, çocukların çoğu senin gittiğini bile bilmiyordu."

"Haklısın." dedim, kelimeyi uzatarak. O geceden aklımda kalan birkaç anıyı düşündüm. Cole nasıl benim gittiğimi ilk öğrenen kişi olabilirdi? Orada bile değildi. Yüzümü sinirle ovuşturdum. "Olanları tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmadan hatırlayabilmeyi çok isterdim."

"Onun hakkında..." Sorrel tereddüt etti. "Bir şey üzerinde çalışıyordum." Uzanıp küçük bir kavanoz kehribar rengi sıvı aldı. "Geçen yaz aklıma geldi ve belki bir gün denemeye hazır olabilirsin diye düşündüm. Birkaç ay daha yapmayı

planlamıyordum, bu yüzden fazla bir şey yok ama mum mesajından sonra bekleyebileceğinden emin değilim."

"Bu ne?"

Bana uzattığı kavanozu mutfaktan gelen dağınık ışığa kaldırdım, yavaşça çevirerek içindeki balın erimiş altın gibi ışıldadığını gördüm. Sorrel deney yapmayı severdi ve yeteneği sayesinde belirli kovanları farklı bitkileri tozlaştırmak ve farklı ballar yapmak üzere eğitebilirdi.

"Bu biberiye," dedi. "Kayıp anıları geri getirmek için."

Gözlerim kavanozdan ayrılıp onun gözleriyle buluştu.

"Bana bir iyilik yap ve dikkatli olacağına söz ver. Derede olanlardan sonra, o kayıp anıların güçlü olduğunu ve gerçek yan etkileri olabileceğini biliyoruz." Ayağa kalkarken elini saçlarımın arasından geçirdi. "Sabah görüşürüz," dedi, yukarı çıkmak için dönerken.

Biraz daha dinledim, annem ve Sissy'nin herhangi bir sır vermesini bekledim ama şimdi sessizlik hâkimdi. Merdivenlerden aşağı parmak uçlarımda indim. Mutfakta kimse yoktu. Su ısıtıcısı hâlâ sıcaktı, bu yüzden bir fincan çay yapıp içine biraz biberiye balı kattım.

Yudumlarken, Sorrel'ın sözlerini düşündüm. Cole, şehrin diğer tarafındaki evinden ormanda kaybolduğumu nasıl bilebilmişti? Partideki biri kaybolduğumu fark edip polis yerine onu mu aramıştı? Arayan kişi Dahlia olabilir miydi?

Odama geri döndüğümde karanlıkta tökezledim. Juniper'ın gömleği, restoranda geçirdiği günün ardından, dolabın yanındaki yerde buruşuk bir şekilde duruyordu, kızarmış yiyecek ve ter kokuyordu. İç çekerek gömleği alıp çamaşır sepetine atmak için dolap kapısını açtım.

Cenaze töreninde giydiğim siyah elbise hâlâ içeride asılı duruyordu, kabarık etek ise daha mütevazı gardırobumun içinde

âdeta isyan ediyordu. Onu ait olduğu yere, tavan arasındaki dolaba geri koymam gerekiyordu ama ne kadar saçma olsa da, orada kilitli kalmasına üzüldüm. Uzanıp, elimi şık kumaşın kenarından aşağı doğru indirdim, tamamını görebilmek için eteği çekip çıkardım. Sonra bir şeyin hışırtısını duydum.

Etrafı yokladım, ta ki bir cep keşfedene kadar. O kadar iyi gizlenmişti ki orada olduğunu bile fark etmemiştim. İçinde zamanla yumuşamış, küçük bir katlanmış kâğıt parçası vardı. Dikkatlice açıp, sayfanın üzerine karalanmış notu okudum:

Nora,

Bir şeyler öğrendikçe, doğru sorunun "ben kimim" değil de "biz neyiz" olup olmadığını merak ediyorum. 216.3

Üzgünüm,

Z

Belki de Bryson'ın bugün erken saatlerde yaptığı nefret dolu yorumlardan etkilenmiştim ama not düpedüz uğursuz hissettirdi. Zephyrine, bu kadar endişelenmesine neden olan neyi araştırıyordu? Bu felsefi bir soru muydu yoksa ailemize yönelik bir soru muydu? Aklımın bir köşesinde başka bir şey daha vardı. *Nora.* Nora McCoy olabilir miydi? Zephyrine onu nereden tanıyordu ve neden özür diliyordu?

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 16

ERTESİ SABAH MUTFAĞA GİRDİĞİMDE büyükannemi tek başına masada oturmuş, ayaklarının arasındaki bir kovayla buldum. Önünde iki kâse vardı, biri taze toplanmış şeker bezelyelerle, diğeri kabuklu bezelyelerle doluydu. Başparmağını kabuğun üzerinde kaydırarak bir bezelyeyi açtı, sonra tek bir yumuşak hareketle iç kısmı boyunca aşağı doğru indirdi ve mükemmel bezelye taneleri kâseye düştü. Ardından da boş kabuğu yerdeki kovaya attı.

Yanındaki sandalyeye oturdum ve ayaklarının dibindeki kovadan kabuklu bir bezelye aldım, çiğnenebilir kabuğu çıtırdıyordu. Kabukların tatlılığını bezelye tanelerinin lapa dokusuna her zaman tercih etmişimdir, ilkbaharda büyükannem onları kocaman tenceresinde taze patatesler ve taze krema ile karıştırdığı zamanlar hariç.

"Yardım etmek bedava," diye azarladı büyükannem nazikçe.

Bir kâseden bezelye kabuğunu çıkarıp diğerine attım, hareketlerim onunki kadar akıcı ve deneyimli değildi. "Büyükanne, sana Zephyrine teyzeyi sorabilir miyim?"

"Elbisesini dolaba kaldırdığını gördüm. Teşekkür ederim." Elleriyle yaptığı işe pek dikkat etmese de ben bir tane ayıklayana kadar o iki tane ayıklıyordu.

"Onu giydiğimde seni üzdüğüm için özür dilerim." Cebimde bulduğum nottan bahsetmeyi düşündüm ama aslında hiçbir şeyi değiştirmeyeceği için onu tekrar üzmek istemedim. Bu, Zephyrine teyzeyi geri getirmeyecekti.

Büyükannem yerdeki kovaya bir boş kabuk daha atarken iç çekti. "Senin bir suçun yok, tatlım. O elbise içinde çok güzel görünüyordun. O eşyaları tavan arasında saklayıp kimseye faydası olmayan bir şey yapmam tam bir aptallık."

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Suçluluk duygusu yüzünden sanırım," diye itiraf etti. Gözleri uzağa daldı, kız kardeşini düşündüğünü anlayabiliyordum. "Zephyrine her zaman her şeyi kendi istediği gibi yapardı. O ve Sissy bu konuda bir kabuğun içindeki iki bezelye gibiydiler." Elindeki kabuklu bezelyeyi işaret etti. "Ve çok meraklıydı, her zaman yeni bir şeyler öğrenirdi. Bu yüzden gidip kütüphanede çalışmıştı."

Büyükannem sandalyesinde kıpırdandı, parmakları biraz yavaşladı. "Benden birkaç yaş küçüktü, bu yüzden sen ve kız kardeşlerin kadar yakın değildik. Sanırım her zaman ona patronluk taslamaya çalıştığımı düşünüyordu ki muhtemelen öyleydim de. Ve ben onun her zaman çok fazla hayalperest olduğunu, bazen mantık yürütmeyi reddettiğini düşünürdüm. Bu yüzden Malcolm Spencer'a âşık olduğunu sandığında onaylamadım."

Başımı sallayıp kabuklu bir bezelye daha aldım. "Sissy aralarında bir ilişki olduğunu söyledi."

Büyükannem genzinden uğultulu bir ses çıkardı. "Ah, Zephyrine onunla çok mutluydu. Ama o zamanlar kasabanın yarısı Malcolm Spencer'a âşıktı ve diğer yarısı da onun

yerinde olmayı dilerdi. Ve Zephyrine..." Tereddüt etti. "Biraz kaybolmuştu, o yaştaki birçok genç gibi. Sanırım bu yüzden *diablerie*'ye fazla kapılmış olabilir ama ben o zaman fark etmemiştim. Bir şey arıyordu. Kim olduğunu anlamaya çalışıyordu ama bu cevabı başkasında bulamazsın. Her şey belli bir noktaya geldiğinde, bu konuda çok büyük bir anlaşmazlığa düştük. Bana aşkta çok şanssız olduğum için acı çektiğimi söyledi. Sanırım Malcolm ona değer veriyordu ama Zephyrine'in ona verdiği kadar değil." Büyükannem devam etmeden önce gücünü toplamak ister gibi uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Malcolm kaza geçirdiğinde, şükürler olsun ki yanında değildi. Ama işte, böyle bir şey insanların olaylara bakış açısını değiştirebilir. Bu olay onunla evlenmek istediğini fark etmesini sağladı. Ama Malcolm için tam tersiydi. Sanırım bunu bir ültimatom olarak kastetmedi ama belki de öyle algılandı." Omuzlarını silkip başını iki yana salladı.

Parmağımı masanın üzerinde gezdirdim. Sözleri, Sorrel'ın travmatik olayların hayat değiştiren kararlara nasıl yol açtığına dair sözlerini hatırlatıyordu.

"Bu konunun dışında kalmalıydım, bunu şimdi anlıyorum. İnsanların kendi seçimlerini yapmalarına izin vermelisin, yanlış olduklarını düşünsen bile. Eğer öyle yapsaydım, belki de birine ihtiyacı olduğunda bana dönebilirdi. Sanırım bana bakacak yüzü kalmadı. Ayrılmalarından kısa bir süre sonra çekip gitti. Bir gün eve geldiğimde masanın üzerinde, hayatının ona ait olduğunu, istediği gibi yaşayabileceğini ve bir daha asla onunla iletişime geçmemem gerektiğini söyleyen bir not buldum." Büyükannem başını iki yana sallayınca gri saçları omuzlarına doğru gür bir şekilde kıvrıldı. "Ondan son kez haber aldığım an bu oldu."

"Sence eve dönecek mi?" diye sordum sessizce.

"Onu görmeyeli onlarca yıl oldu, Linden. Ama yine de her gece yatağa sabah eve gelmesini umarak giriyorum." Büyükannem elimi okşadı. Gülümsemesi solup nefesi kesilirken o hüzünlü hissi tattım.

Elimi çevirip elini tuttum. Büyükannemin, kız kardeşi hakkında benimle en çok konuştuğu an buydu. Onun acısını alamazdım ama acı çekerken yanında oturabilir ve acısının bir kısmını onun için taşıyabilirdim.

Yine de nasıl soracağımı tam olarak bilmediğim bir sorum vardı. "Büyükanne, geçen ay ölen kadın, Nora McCoy, Elam McCoy'un annesiydi, değil mi? Zephyrine teyze onu tanıyor muydu?"

"Ah, yine mi bu, Linden." Büyükannem sandalyesine yaslanıp bezgin bir şekilde iç çekti. "Tüm o kalp yaralarını ortaya çıkararak ne bulmayı beklediğini bilmiyorum, çocuğum." Ama o uzak ifadeye büründü ki bunun onu anılarına geri döndürdüğünü biliyordum. "Yaşları birbirine yakındı, bu yüzden muhtemelen en azından birbirlerini tanıyorlardı. Nora'dan ismiyle bahsettiğini hatırladığımı söyleyemem ama gitmeden önceki aylarda bana pek güvenmiyordu."

Arka kapıya hızla vuruldu, ardından kapı açıldı ve Hadrian içeri girdi.

"Günaydın." Şapkasını çıkardı. Koluyla sildiği alnına toprak izi bulaştı.

"Günaydın. Bugün de hava sıcak olacağa benziyor. Sana kahvaltı hazırlayabilir miyim?" diye sordu büyükannem. "İçeri gel de biraz otur."

"Hayır, hanımefendi. Kirliyim." Kollarındaki terin üzerine yapışmış bir kat bahçe toprağı vardı ve botları çamurla kaplıydı.

"Sulama sistemini çalıştırdın mı?" diye sordu büyükannem ona bir bardak soğuk su uzatırken.

"Evet, hanımefendi." Suyu iki büyük yudumda içti. "Bazı boruları değiştirmek zorunda kaldım ve beklediğimden uzun sürdü. Son zamanlarda hava o kadar sıcak ki arka tarladaki marullar bile çiçek açmaya başladı. Bugün onları hasat etmem gerek, yoksa her şey acılaşır."

"Bu sıcakta kendini fazla yorma." Büyükannem bardağını alıp yeniden doldurdu, Hadrian'ın omzuna vurunca havaya bir toz bulutu kalktı. "Sana çok iş verdiğimizi biliyorum ama sıcak çarpması geçirirsen kimseye yardım edemezsin."

"Evet, hanımefendi," diye katıldı Hadrian. "Dışarıda aradığın şeyi buldun mu?"

Uzun bir sessizlikten sonra başımı kaldırıp gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. "Şey... Özür dilerim?"

Şu an Hadrian da benim kadar şaşkın görünüyordu. "Dün sabahın erken saatlerinde arka tarlada? Bir şey aradığını söylemiştin."

Ellerime baktım, ön bahçede uyandığımda ellerime bulaşmış olan toprağı hatırladım, oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten çiftliğin ucuna kadar uyurgezer gibi mi yürümüştüm ve hatta Hadrian'la konuşmuş muydum? Vücudum güvenemeyeceğim bir yabancı gibi hissettiriyordu.

"Ah, şey." Büyükannemle Hadrian'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ağzımdaki merak ve biraz da endişe tadı ağır bastı. "Henüz değil." Ayağa kalkıp bezelye kabuklarıyla dolu kovayı aldım. "Büyükanne, bunları tavuklara götürüp arkadaki siyah ahudutlarına bakacağım."

Kimse cevap vermeden Hadrian'ın yanından geçip kapıdan çıktım çünkü ne aradığımı bilmiyordum. Son zamanlarda

kaybettiğim tek şey hafızamdı ve onu bahçede bulabileceğimden şüpheliydim.

Ama daha meyve bahçesine ulaştığım anda cebimdeki telefonum titreşti. Cole'un adını gördüğümde neredeyse telefonu düşürecek gibi oldum. Altında, konuşup konuşamayacağımıza dair sorduğum soruya verdiği tek kelimelik bir cevap vardı:

Cole: Kulübe

Noktalama işareti yok. Başka ayrıntı yok. Ve midem, bu sabah olan her şeye rağmen daha önce hiç olmadığı kadar bulandı.

Harvest Moon'daki vardiyam ve çiftlik işlerim bittikten sonra eski kulübeye vardığımda yorgun ve huysuzdum, bu yüzden Triumph'u kalın örtüsünün altında görüp de Cole'dan hiçbir iz bulamadığımda delirmeye hazır hâle geldim.

"Buluşmak isteyen insanlar bu yüzden belirli zamanlar ayarlar. Bir saat belirlese ölür müydü?" diye homurdandım, telefonumu çıkarıp ona mesaj atarken.

Kulübenin karşı köşesinden alçak bir düdük sesi duyulduğunda, dönüp gölgelere doğru gözlerimi kıstım. İçeriye, güneşten uzağa doğru bir adım attım ve onu eski, yıpranmış bir dolaba yaslanmış hâlde gördüm. Ellerini bir beze silerek beni izledi, ağzının köşesi bastırdığı bir tebessümün ipucunu verir gibi yukarı kıvrılmıştı.

Ona parmağımı doğrulttum. "Sakın bana güleyim deme, Cole Spencer."

Bezi arkasındaki dolaba fırlattı ve başparmağını ağzının üzerinde gezdirdi. "Asla yapmam." Bana doğru geldi, yumuşak beyaz gömleği karanlıkta bir işaret fişeği gibiydi. Sedir, karanfil ve taze talaş gibi kokuyordu. "Hayatıma değer veriyorum."

"Orada ne yapıyorsun?" Kulübenin en uzak köşesinde yığılmış eski kırık mobilyalara, kasalara ve diğer dağınıklığa doğru başımı salladım.

Omuzlarını silkerek soruyu geçiştirdi. "Bana mesaj attığında konuşmak istediğin şey bu muydu?"

Gözlerimi kıstım. "Konuşabileceğimiz bir şey var: Bryson Ivers dün Harvest Moon'a derede olanlar için yarım yamalak bir özürle geldi, sonra da beni kendisini lanetlemekle suçladı. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Bryson Ivers bir halttan anlamaz. Neden onun hakkında konuşarak zamanını boşa harcıyorsun?" Sağ elini yakalayıp kaldırdım ve eklemlerindeki morlukları gösterdim. "Bilmiyorum Cole, sen söyle. Ne yaptın, özrü doğrudan kafasına yumruk atarak mı sokmaya çalıştın?"

Omuz silkti. "Hayatını kurtarmaya çalışırken önüme çıktı."

"Evet, sanırım burnunu kırmışsın."

"Sadece bununla kaldığım için şanslı," diye homurdanıp alt dudağını ısırdı, sanki bir şey söylemek istiyormuş da söylemiyormuş gibi. "Bak James, seninle kavga etmek istemiyorum," dedi sonunda yorgun ve tarafsız bir sesle.

Ben anlamayayım diye duygularını bastırmaya çalıştığını fark edince, yüzüme bir kova buzlu su çarpmış gibi hissettim. Elini bırakıp gözlerimi kaçırdım. Bu kötü bir fikirdi. Geçen yazla ilgili sakladığı sırları ifşa etmesi bir yana, Cole Spencer bir daha asla bana açılmayacaktı. Bir zamanlar yaşadığımız her neyse çoktan bitmişti ve bu farkındalık içimde bir tuğla varmış gibi hissettiriyordu.

Ona baktım. Gözlerinin arasında bir kırışıklık belirdi. "Üzgünüm." Sesim gergindi. "Gelmemeliydim." Dönüp, eve giden yola doğru yöneldim. Kasaba dedikodularını neden

umursayacaktım ki? Zaten asla durmayacaklardı. James kadınları Caball Hollow için asla bir kötülükten daha fazlası olmayacaklardı.

Daha beş adım atmıştım ki bana seslendi. "Bana sorunu sor."

Durup geri döndüm, parlak güneşe karşı gözlerimi kıstım, sonra elimi kaldırıp güneşi engelledim. "Ne?"

"Bana sorunu sor, Linden." Dışarı çıkıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve geniş omuzlarıyla güneşi engelledi. "Buraya neyle ilgili konuşmaya geldin?"

Yutkundum, aniden gerginleştim çünkü şu anda sormak istediğim sorunun kasabada ailem hakkında dolaşan söylentilerle hiçbir ilgisi olmadığını fark ettim. Ve o da bunu biliyordu, orada öylece duruyordu, çok hareketsiz ve gergindi, sanki bir darbe almaya hazırlanıyormuş gibi. "Nereden bildin?" diye fısıldadım. "Geçen yaz ormanda tehlikede olduğumu nasıl bildin, orada bile değildin?"

Boğazındaki nabız çırpınıyordu. Alçak sesle kendi sorusunu sordu: "Sen Dahlia'nın cesedini nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Sana zaten söyledim. Bilmiyorum." Şaşkınlık içinde başımı iki yana salladım. "Bunun sorduğum soruyla ne alakası var?"

"Çünkü bunun aynı sebepten olduğundan eminim, Linden." Altın bakışları yoğun bir şekilde yaklaştı. "Birinin ölmek üzere olduğunu hep anladım... büyükbabam ve büyükannem, büyük amcam..." Duraksadı, sanki bunları yüksek sesle söylediğine inanamıyormuş gibi arkasını döndü.

Geri döndüğünde, bir tepki arayarak beni yakından izledi. Kalbim hızla çarpmaya başlasa bile dikkatli bir şekilde kıpırdamadan durdum.

"Gördün, değil mi? Derilerinde beliren kırmızı leke. Başka hiç kimse görememişti."

Nefes aldım ama göğsüm sıkıştı. "Festival gecesi Dahlia'nın kolunda kırmızı bir güve vardı."

Başını salladı, yüzü ifadesizdi. "Karnındaki o çekilme... Seni Dahlia'nın cesedine götüren, kulağındaki o mırıltı... Seni cenaze evinin bodrumuna götüren o şey... Aynılarını ben de hissediyorum. Her zaman hissettim."

"Ama nasıl?" diye sordum.

"Bunun cevabını, sana da olduğunu düşünmeye başlayana kadar, hiç bilmiyordum."

Göğsünü işaret etti, üzerinde gömlek olduğu için yara izi görünmüyordu. "Kalbimdeki delikten sağ çıkamayacaktım. Ve geçen yaz festivalde, senin omzunda kırmızı bir güve gördüm. Sanırım bu yüzden oldu. Çünkü ikimiz de neredeyse ölüyorduk."

"Nasıl yani, ne?" Boğazım kurudu ve dizlerim sanki altımdan kayıp gideceklermiş gibi gevşedi. "O gece ölmem mi gerekiyordu?" Sözcükler ağzımdan zar zor çıktı. Ama taşıdıkları gerçeği duyuyordum. Vücudumun hatırladığı yerlere bir anahtar gibi uyuyordu.

"O gece seni evde kalmaya ikna etmek için bazı korkunç şeyler söyledim." Ellerini saçlarına geçirdi. Hissettiği tiksinti o kadar güçlüydü ki keskin ve yakıcı tat, yaşadığım şok sisini bile deliyordu. "Seni koruyabilecek biri varsa, o da ailen olur diye düşündüm. Ama sana tehlikeyi açıkça söylemeliydim. Belki o zaman güvende olurdun."

"Benden nefret ettiğini sanıyordum, yapabildiklerim yüzünden, olduğum tuhaf kişi yüzünden." Gözümden süzülen yaşları durdurmaya çalışmadım. Tüm bu zaman boyunca,

bana karşı hissettiği tiksinti aslında kendisineymiş... Hiçbir zaman benimle ilgili olmamış...

Cole bir saniyeliğine donup kaldı, sonra uzanıp beni kendine çekti. "Üzgünüm. Çok üzgünüm," dedi saçlarıma doğru. Geri çekilmeden önce bir an için daha sıkı sarıldı. "Sana gerçeği söylemekten çok korktum ve bu korku seni neredeyse öldürüyordu. Kendimi bunun için asla affedemem, Linden. Bensiz daha iyisin."

Başımı salladım ama ne diyeceğimi bilemedim. Bir anda çok fazla, kelimelerle ifade edemediğim kafa karıştırıcı bir tat dalgası hissettim. Her duygunun bir adı yoktur... Bakışlarımı kaçırdım. Dirseğinin sağında, orta mesafede bir yerde, her zaman yanında olan pembe şekerlerinin olduğu bir torbanın masanın üzerinde durduğu yeri fark ettim. Torbanın içinden o kadar güçlü bir karanfil kokusu geliyordu ki bu mesafeden koklayabiliyordum.

Boğazını temizledi. "Annem beni küçükken bu şekerlere alıştırdı. Çantasında her zaman bir torba taşırdı ve uslu durmam için rüşvet olarak kullanırdı." Biraz kıpırdandı, belli ki rahat değildi ama söylemek istediği daha çok şey vardı. "Yaşım ilerledikçe, bu şekerleri nefesindeki alkol kokusunu örtmek için kullandığını fark ettim. Son zamanlarda daha da kötüleşti. Artık evden neredeyse hiç çıkmıyor. Benim yüzümden." Çenesi kasıldı. "En eski anılarımdan biri, neler yapabileceğimi keşfettiğinde yüzündeki dehşet ifadesidir. Bana bunu herhangi birine söylememi yasakladı. Ve şimdiye kadar da söylemedim."

O küçük çocuk için yüreğim sıkıştı ve ona üzgün olduğumu söylemek istedim ama sanırım şu an duymak istediği şey bu değildi. "Hepimiz birbirimizi korumaya çalıştığımızı düşünüyoruz ama aslında sadece sır saklıyoruz." Başımı iki yana salladım. "Ve Dahlia'nın sakladığı sırlar onun öldürülmesine neden oldu."

Başını sallayıp elini yüzünden aşağı doğru indirdi, konuşmadan önce uzun bir nefes verdi. "Biliyorum ve bunu bir daha yapmak istemiyorum. Dahlia'nın cinayetini araştırmak tehlikeli."

"Bir de sen başlama, bunu babamdan duydum zaten."

"Sana yardım edeyim," diye ısrar etti. "Bayan Rowsey emekli olduğu için kütüphanenin müdürü Maude'un annesi oldu. Kazanan burs başvuru materyallerinin hepsinin orada arşivlendiğini söyledi. Dahlia, Elam McCoy'un kaybolmasını tekrar araştırmaya başladıysa, belki eski araştırmalarında nedenini bulabiliriz."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz ettim.

"Linden, yanında olacağım." Sesi boğuk çıkıyordu, kelimelerinde hayal kırıklığı vardı. "Hatta sana buluşma saatimizi bile göndereceğim."

Son cümlesi beni güldürmeye yetti. "Tamam, istediğin gibi olsun."

Yüzünde bir gülümseme belirdi, neredeyse yakalayamayacağım kadar hızlı. "O hâlde, yarın."

Eve sekiz yüz metreden daha yakındım ama akşam yaklaşırken gökyüzünün kenarları şimdiden turuncuya dönmüştü bile. Tedirginlik, mezarın üzerinden geçen ayak sesleri gibi tenimde sürünüyordu. Belki de bu patikada tekrar yürümek, Dahlia'nın cesedini bulduğum geceye çok benziyordu. Hızımı yavaşlatıp omzumun üzerinden baktım. Arkamdaki kulübeyi artık göremeyince, engebeli toprak yolda belirgin bir şekilde yalnız hissettim. Işık azalmaya başlarken, ağaçlardaki bir şeyin parıltısı boynumu karıncalandırdı. Kıpırtıyı arayarak arkamı döndüm. "Cole?" diye fısıldadım, birinin beni izlediği hissi o

kadar güçlüydü ki... Ama kimse yoktu. Telefonumu çıkarıp el fenerini açtım.

Arkamda bir yerde bir dal kırılınca, dinleme isteğiyle savaştım. Büyük ihtimalle bir hayvandı. Değilse de durmamın bana bir faydası olmayacaktı. Işığımı yanımdaki tepe boyunca uzanan ağaçlara ve çalılıklara doğru tuttum, elimdeki telefon çoktan ısınmış durumdaydı. Ayak sesleri duyduğumda, kendi sesimin yankısı olduğunu düşündüm. Ama ritim, yürüyüşümle uyuşmuyordu.

Etrafımda dönmemle elimdeki ışığın ormanın kenarında iki kırmızı gözün parıltısına benzeyen şeyi yakalaması bir oldu. Alaca karanlığın kafa karıştırıcı gölgeleri ormanın içine hücum ediyor, manzarayı uğursuz bir şeye dönüştürüp genişletiyordu.

Gözlerim korkudan sulanmaya başladı. Çılgınca, ışığın geri gelmesi için telefonuma dokundum ama bunun yerine telefonum titredi. Ekran tamamen kararmadan önce yeşil ve mor çizgiler belirdi. Yakınlarda bir şey hışırdadığında, ensem korkuyla karıncalandı ve kaçmaya başladım.

Ama yeterince hızlı değildim. Geçmişten kaçamıyordum. Toplanan karanlığın içinde koşarken, Teays'in soğuk dağ suyu gibi bir anı üzerime aktı.

GEÇEN YAZ

Gün Dönümü, 23.59

Gömleğim ıslak ve yapış yapış, düşüncelerim durgundu. Nefes almam gerekiyordu, bu yüzden küçük bir ağaç korusunun arkasına çömeldim. Karanlık gökyüzünde bulutlar ayın yüzünde dönüyordu. Alışılmadık bir sessizlik, kaynamaya yakın bir tencere gibi tam bir sessizlik vardı.

Önümdeki ormanı taradım, bir baykuşun ani ötüşü beni öyle korkuttu ki kalbim göğsümde tekledi. Efsaneye göre

baykuşlar cadıların habercileriydi. Ama bu baykuşun uyarısını anlayabilsem bile… çok geçti.

Görüş alanımın kenarında bir hareket yakaladım. Bakmak için döndüm ama karanlık herhangi bir şeyi seçemeyeceğim kadar yoğundu. Bir şimşek çaktığını duyunca ürperdim, sonra bir ışık dalgası geldi. Aniden gelen ışık parlaması, ağaçların arasında parlayan bir çift kırmızı gözü aydınlattı. Beynim statik hâle geçerek donup kalırken kaslarım korkudan neredeyse acı verici bir şekilde gerildi.

Ama bir şimşek daha çaktığında, orada ağaç kabuğundan başka bir şey olmadığını gördüm. Ağrıyan kemiklerim rahatlamaya başladığında, ağaçlar yırtılan bir kâğıt sesiyle dağıldı. Yavaşça ayağa kalktım, kendimi sabitlemek için arkamdaki meşenin gövdesini kullandım. Uzun bir ağacın kabuğu olduğunu düşündüğüm şey, bir güve gibi ustaca kamufle edilmiş bir dizi kanatla açıldı; doğal olmayan bir şekilde hareket eden, kayan karanlığın içinde gizlenmiş bir adamın gölgeli formunu ortaya çıkardı.

Kırmızı gözlerini kırpıştırarak açtı. Ve gözlerini bana doğru kıstığında, bir yırtıcıyla yüz yüze geldiğinizde asla yapmamanız gereken tek şeyi yaptım. Kaçmaya başladım.

BÖLÜM 17

GÖRÜŞ ALANIMA GİREN çiftliğe doğru koştum, acı-tatlı çalıların yanından ve eski çiftlik kamyonunun evle ahır arasında durduğu yerden geçtim. Çimlerin üzerine yığılıp derin nefesler aldım. Yüzüm nemliydi. Bunun sebebi terlemiş olmam mıydı yoksa gözyaşlarım mıydı, bilmiyordum.

"Nerelerdeydin?"

Yukarı bakınca Sorrel'ın kollarını kavuşturmuş bir şekilde tepemde durduğunu gördüm.

"Cole'u görmeye gittim," dedim soluk soluğa nefesimi toparlamaya çalışarak.

"Eve kadar koştun mu?" Sorrel bana şaşkın bir bakış attı.

"Yolun bir kısmında kovalandım." Sırtüstü döndüm. Gökyüzünde, karanlık çökmeden hemen önce yerleşen o yaz bulanıklığı vardı.

"Neden? Wavelene Edgar'ın köpekleri yine mi kaçmış?" Sorrel ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Gerçek şu ki artık evde olduğum için, ormanda olanların aşırı aktif hayal gücümün ve uyku eksikliğimin bir eseri olup olmadığından emin değildim. Peki ya o garip anı? Hatırladığım

diğer anı parçaları kadar gerçekti. Dahlia'nın kolundaki o iz kesinlikle kırmızı bir güveye benziyordu ve Cole da onları görmüştü, peki en eski halk masallarımızdan birinin gerçek olması mümkün müydü? Yoksa ben de kasabanın çoğunu ele geçirmiş gibi görünen paranoyaya yenik mi düşüyordum?

Bir nefes verip içeri daldım. "Güve Kanatlı Adam gerçek olamaz, değil mi?" Sorrel'ı arka kapıdan mutfağa kadar takip ettim. Öyle ani durdu ki neredeyse ona çarpacaktım. Başımı hızla kaldırdığımda bana endişeyle baktığını gördüm. "Bunun saçma olduğunu biliyorum ama..."

"Saçma olan ne?"

İkimiz de dönüp Juniper'ın bir bardak su tuttuğunu ve lavabonun yanında bizim flamingo pozu dediğimiz şekilde durduğunu (sağ bacağını büküp ayağını sol dizinin iç kısmına bastırdığını) gördük.

"Eve giderken ormanda bir şey gördüm, bu başka bir anıyı tetikledi ama bu sefer..." Bu kelimeleri yüksek sesle söylemenin kulağa ne kadar saçma geldiğini düşünerek gözlerimi sıkıca yumup sustum. "Sanırım Güve Kanatlı Adam'ı görmüş olabilirim."

Kimse bir şey söylemedi. Gözlerimi açtığımda Sorrel ve Juniper birbirlerine bakıyorlardı. "Ne var?"

"Seni bulduklarından hemen sonra da benzer bir şey söylemiştin," dedi Juniper. "Ama biraz sersemlemiş gibiydin ve pek mantıklı konuşmuyordun."

"Hastanedeki danışman bunun travma kaynaklı bir halüsinasyon olabileceğini söyledi," diye açıkladı Sorrel. "Çocukken Güve Kanatlı Adam'dan o kadar korkuyormuşsun ki ormanda tek başına ve korkmuş hâlde, başında bir yarayla onu gerçekten gördüğünü hayal etmişsin. Belki de bugün hatırladığın şey o halüsinasyondu."

Masadaki uyumsuz ahşap sandalyelerden birine yavaşça oturdum, bir zamanlar beyaz boyalıydılar ama şimdi solmuş ve her şey gibi kullanılmaktan yıpranmışlardı. Dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerimin arasına alarak derin bir nefes verdim. Halüsinasyonlar, kâbuslar ve uyurgezerlik. Artık kendime güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. "Dün sabah ön bahçede uyandım ve oraya nasıl geldiğime dair hiçbir şey hatırlamıyorum," diye itiraf ettim. "Hadrian beni arka tarlada gördüğünü söyledi."

Sorrel yanımdaki sandalyeye otururken elimi yüzümden çekti. "Linden, bu gerçekten tehlikeli."

Yutkunup başımı salladım. "Ona bir şey aradığımı söylediğimden bahsetti."

"Uyurken, uyanık olduğumuzdan daha açık bir hâlde oluruz," diye araya girdi Juniper bardağını yeniden doldurup önümdeki masaya koyarken. "Rüyalar, sezgiler ve ruh dünyasından gelen mesajları almak daha kolay olabilir. Belki Dahlia hâlâ seninle iletişim kurmaya çalışıyordur." Juniper omzuma vuruyordu. "İyi geceler."

"Bunu neden sanki güven verici olması gerekiyormuş gibi söyledi?" diye sordu Sorrel ve odasına gitmeden önce bana kaşlarını kaldırdı.

Evde dolaşırken suyu yudumladım, ağaçların yanındaki pencereleri kontrol ettim ve tüm kapıların kilitli olduğundan emin oldum; eskiden endişelenmediğimiz bir şeydi bu.

Kalp atışlarım sonunda uyumaya yetecek kadar normale döndüğünde yukarı kata çıktım.

"Linden, sen misin?" Ayaklarım ikinci kat sahanlığına değdiğinde yukarıdan Sissy'nin sesi geldi.

Geri kalan basamakları çıkıp, çatı katının çatlak, beyaz boyalı zemini boyunca Sissy'nin odasına doğru yürüdüm.

Yatağının tam ortasında oturuyordu, tarot kartları etrafına yayılmıştı. "Bütün bunlar da ne?" diye sordum.

"Ah, beni bilirsin. Her zaman biraz yön arayışındayımdır." Sissy tüm kalın kartları bir yığın hâlinde kaydırdı, sonra boşalttığı alana hafifçe vurdu.

Lise üçüncü sınıftayken, sanat bütçesini kesen yönetime karşı bir protesto olduğunu iddia ettiği bir eylemde, Sissy altı hafta okula gitmemiş ve yatak odasının tavanına Caball Hollow'daki gecelerde gökyüzünün bire bir aynısını çizmişti. Yıldızlar o kadar gerçekçiydi ki, geceleri böyle bakınca sanki tavan yokmuş gibi oluyordu.

"Seni ne bu kadar düşünceli yapıyor?" diye sordu Sissy.

"Ne yapmıyor ki?" Bir elimi kaldırıp saymaya başladım. "Geçen yaz olanların sadece parçalarını hatırlıyorum ancak bunun gerçekten korkunç bir şey olduğu giderek daha da netleşiyor. Arkadaşım öldürüldü ve eminim tüm kasaba bununla bir ilgim olduğunu düşünüyor. Ve evet, bu geceden itibaren sahip olduğum birkaç anıya bile güvenebileceğimden emin değilim."

Hiçbir şey söylemedi. Başımı çevirip ona baktım, son zamanlarda annemden alıştığım aynı acıyan ifadeyi göreceğimden emindim.

Ama o tereddütlü görünüyordu, sanki bana söylemek istediği bir şey varmış gibi dudağını ısırıyordu.

"Ne oldu?" Dirseklerimin üzerine doğruldum. "Salome James, ne biliyorsun?"

"Aşağıda kız kardeşlerinle konuştuğunu duydum da... Görmen gereken bir şey olduğunu düşünüyorum." Aramızdaki boşlukta elini elimin üzerine koydu. "Ama Linden, sana göstereceğim şey çok tehlikeli olabilir. Uygun gözetim olmadan kullanmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Babamın bana on yaşındayken silah güvenliğini öğrettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, ukala." Sissy yataktan atlayıp koridora doğru yürüdü, kapıda uzun bir süre bekleyip kendisini takip etmem için eliyle işaret etti.

Beni depo odasına götürdü ve Zephyrine'in kıyafetlerinin bulunduğu dolabı açtı. "Haklısın," dedim şüpheci bir şekilde. "Bu çok tehlikeli görünüyor." Yan yana asılı duran renk, şekil ve doku cümbüşünün üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

"Şşş, bekle." Atkı ve eldivenlerin bulunduğu küçük çekmeceyi açtı, tamamen çıkarıp bir kenara koydu, sonra çekmeceyi çıkardığı boşluğa elini uzatıp boş alanın arkasındaki bir şeye bastı.

Dekoratif kalıpların bir bölümü açıldı ve minik, gizli bir çekmece ortaya çıktı. İçindeki solgun kırmızı kadifenin üstünde, üstüne acı-tatlı bir dal işlenmiş süslü bir *J* harfi bulunan antika bir anahtar vardı.

Sissy anahtarı aldı ve beni merdivenlerden aşağı götürdü, ayakkabılarımı giymem için işaret ederken parmağını dudaklarına bastırdı.

"Bekle." Kapıyı açmadan önce onu durdurmak için kolunu tuttum, perdeyi geri çektim ve karanlığın içinden etrafı görebilmek için gözlerimi zorladım. Uzakta bir şey hareket ediyordu. Onun bir ağaç dalı olduğunu fark edene kadar kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kapıyı yavaşça açıp Sissy'yi verandaya kadar takip ettim. Yaz mutfağına doğru yöneldiğinde, anahtarın neyi açması gerektiğini anladım. Midem gerginlik ve beklentinin güçlü bir karışımıyla bulandı.

Sissy lambayı yaktı... sadece çalışma masasını aydınlatacak kadar parlaktı, odanın köşelerine keskin gölgeler düşürdü. Sonra dolabın kilitli orta çekmecesine uzandı.

"Belki de yapmamalıyız..." Anahtar kilide girerken itiraz etmeye başladım ama çekmece hafif bir tıkırtıyla açıldı.

Sissy ipekle sarılmış bir bohçayı çıkarıp yıpranmış ahşap çalışma masasına koydu. Çiçekli kumaşı yavaşça açarak, deri kapaklı eski bir günlük gibi görünen şeyi ortaya çıkardı. *Diablerie*. Yaklaşmam için elini salladığında, ışığa doğru adım attım.

İlk sayfanın kenarını altın mürekkeple yazılmış küçük kelimeler çevreliyordu:

Bu kitabı tesadüfen bulanlara...
İçine bir baksanız bile
Her bir karalama ve çizik,
Sizin için değersiz saçmalıklardan başka bir şey olmayacak.
Ve eğer bu kitap çalınırsa
Nefret dolu bir laneti uyandıracaksınız.
Bu büyünün çaresi olmayacak
Çünkü güçlü büyü baştan çıkarıcı bir tuzaktır
Ama buraya yazılan her büyü
Sadece Jamesler ile kan bağı olanlar için işe yarayacak.

"Bu bir büyü," diye nefes aldım. Gözlerim Sissy'nin gözlerine kaydı. "Büyüleri James olmayan herkesten saklamak için."

"Bu kitap sahip olduğumuz en eski kitap," dedi Sissy. "Büyükannen bu tür işleri yapmamız gerektiğine inanmıyor ama James kadınları uzun süre bunu yaptı. Karanlık sırlar topladılar

ve bunları korumaları gerekiyordu. Tehlikeli olabileceğini söylediğimde ciddiydim." Lambanın ışığında bana bakarken, anladığımdan emin olmak için gözlerini kocaman açtı.

"O zaman neden biri bunu uygulamak istesin ki?"

"Tehlikeli olması kötü olduğu anlamına gelmez. Bu kitapla çok sayıda iyi şey yapıldı ve ilki Caorunn James olmak üzere birçok James kadını buna katkıda bulundu. Ve Zephyrine teyze, hepimizin onu inceleyebilmemiz ve kullanabilmemiz gerektiğine inanıyordu."

Kitaba yeni bir ilgiyle baktım. Burası, Zephyrine'in bizim ne olduğumuzu sorgulamasına neden olan her neyse, onu öğrendiği yer olabilirdi. "Büyükannemin bunu asla kullanmayacağını biliyordu, o hâlde neden giderken onu da yanında götürmedi?"

Sissy omuz silkti. "Muhtemelen gelecek nesiller için buraya ait olduğunu düşünüyordu. Ama eşleşen anahtarı yanında götürdü." Bana göstermek için elindeki anahtarı kaldırdı. "Belki de bu gerçekten bir gün geri dönmeyi planladığı anlamına geliyordur."

Sissy kitabı alıp birkaç sayfa çevirdi. "Sana göstermek istediğim şey buydu." Kitabı bana doğru çevirdi.

Aşağı baktığımda, parmaklarımla ayak parmaklarım karıncalanana kadar kollarımın ve bacaklarımın sinir uçlarına hızla elektrik yayıldı. Tam orada, sayfada Güve Kanatlı Adam'ın bir çizimi vardı. Eski halk masalları kitaplarındaki karikatürize tasvirler veya gazetedeki birinci şahıs anlatımlarına eşlik eden çizimler değil, göğsünün ortasında parlayan kırmızı gözlerle, hafızamdaki hâliyle. O gece ormandaki hâli bir insan vücudu ve arkasında açılmış iki kocaman incecik kanatla, sanki korkunç bir antik savaşçının pelerini gibiydi.

Ama nefesimi kesen şey çizim bile değildi, hemen yanında kalın harflerle yazılandı: *Çağırma Büyüsü*. "Güve Kanatlı

Adam gerçekten çağrılabiliyor mu? Bu okulda çocukların uydurduğu bir şehir efsanesi değil mi?" diye sordum. "Bekle, onu buraya ben mi getirdim? Bütün bunlar benim hatam mı?"

"Güve Kanatlı Adam kesinlikle gerçek ama onu sen çağırmadın," dedi Sissy. "Gecenin bir vakti adını üç kez söylemek kadar basit bir şey olacağını mı sandın gerçekten?" Gözlerini devirdi.

Önümde duran her imkânsız bilgiyi özümsemeye fazlasıyla odaklandığım için onu zar zor duyabildim.

"Bu sayfaları yazan kadınlar onun bir tür ölüm veya küçük bir tanrı kişileştirmesi olduğuna inanıyorlardı. Efsanenin varyasyonları Breton, Kelt ve hatta Galler folklorunda görülür." Sissy notların farklı bölümlerini işaret ederek devam etti: "Bunlara *mezarlık bekçileri* denir ve her biri ölüm ile ahiret arasındaki kutsal geçit töreninde trajik bir sonla karşılaşanların ruhlarını korumaktan sorumludur."

"*Tepeler arasında yürüyen iyi insanlardan biri olan mezarlık bekçisi, ölüm ve trajedinin bir alameti olarak kabul edilir çünkü birini görmek, yakında yapması gereken bir iş olduğu, çok erken gidenlerin ruhlarını topladığı anlamına gelir*," diye okudum, sanki daha iyi kavramama yardımcı olacakmış gibi parmağım kelimelerin üzerinde gezindi. "*Çünkü her biri bir zamanlar hayatı haksız yere kısa kesilen, görev sürelerini dolduran ve bilgisini bir sonrakine aktaran yerel topluluğun bir üyesiydi.*"

Kitabın üzerine çullandığımız yerden doğrulup Sissy'ye daha yakından baktım. "Bunlardan herhangi birinin doğru olduğunu varsayarsak, eğer Güve Kanatlı Adam birinin özellikle trajik bir şekilde ölmek üzere olduğunun bir işaretiyse, neden biri onu çağırmak istesin ki?" Korkutucu resme parmağımla vurdum.

"Çünkü o öyle değil, ya da en azından tam olarak öyle değil. Hiç *şeytanla anlaşma yapmak* ifadesini duydun mu?" diye sordu.

"Elbette."

Sissy kitabı kaldırdı, böylece Güve Kanatlı Adam'ın resmiyle yüz yüze geldim. "Şeytanla tanış." Hayretle ona baktım.

"En azından bir tanesiyle," diye düzeltti, sayfayı çevirirken. "Efsaneyi düşün. Gençler nesillerdir Güve Kanatlı Adam'ı arıyorlar çünkü onun, en derin arzularını gerçekleştirebileceğini düşünüyorlar."

"Ve büyükannemin her zaman dediği gibi, her hikâye bir parça gerçekle başlar," dedim, ne demek istediğini anlayarak.

"Kesinlikle. Eğer bir şeyi çok derinden istersen ve herhangi bir bedel ödeyeceksen, Güve Kanatlı Adam'la bir anlaşma yapabilirsin ve o da arzunu gerçekleştirir. Ama eğer o sadece bir ruhu gütmek için ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkıyorsa, o zaman bu çok da uygun bir mesai saati olmaz. Tabii ki bir James değilsen ve bu büyüye sahip değilsen." Kitabı işaret etti.

"Güve Kanatlı Adam, topluluğumuzun ilk mezarlık bekçisinin gömüldüğü yerde kanımızı kurban ederek çağrılabilir."

"Ve bunun nerede olduğunu tam olarak nasıl bilebiliriz?"

"Ah, çünkü güçlü bir enerjinin olduğu bir yerdir." Bana başka bir çizim göstermek için birkaç sayfa daha çevirdi. Bu seferki, kısa gövdesi beş büyük dala ayrılan ve yerden gökyüzünü pençeleyen bir iskelet eli gibi yükselen beyaz bir ağaçtı.

Bunu da tanıyordum. "Kemik Ağacı," diye fısıldadım.

Sissy başıyla onayladı. "Gördüğün gibi, Güve Kanatlı Adam çağrılabilir ama o aptal şehir efsanesindeki gibi değil."

"O zaman, görüntüler Güve Kanatlı Adam'ın Dahlia'yı bu hayattan diğerine yönlendirmek için burada olmasından mı kaynaklanıyordu?"

"Olabilir." Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve kitabı dikkatlice ipek örtüsüne geri katladı, sonra yavaşça çekmeceye yerleştirdi. "Elbette bunların gerçek görüntüler olduğunu ve çok fazla bira ve çok az beyin hücresinin yan etkisi olmadığını varsayarsak."

Diablerie'yi kilitledikten ve anahtarı cebine koyduktan sonra eve doğru yol aldık, zihnim allak bullaktı. Sissy fark etmiş olmalıydı ki mutfağa girdiğimizde bana sarılmak için uzandı.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Her şey her zaman olduğu gibi. Ama şimdi nedenini biliyorsun." Geri çekildi ama kollarımı tutmaya devam etti. "İlkokulda bulutların su buharından oluştuğunu öğrendiğin zamanki gibi. Aslında kendi anlayışın dışında hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Evet ama bunu bilmek bulutları daha az büyülü gösteriyor ve bu kesinlikle... çok fazla." Gözlerimi ovuşturdum, bitkinlik beni ele geçirmişti.

"Uzun bir gün geçirdin. Biraz uyu, sonra tekrar konuşuruz. Linden, bu aramızda kalsın. Büyükannen *diablerie*'yi sonsuza dek kilitli tutmayı tercih eder, annene de tartışmak için daha fazla sebep vermeme gerek yok." Bir kez daha sarılmak için beni kendine çekti ve lavabonun üzerindeki ışığın yumuşak parıltısında, daha önce hiç görmediğim, ön kolunun iç kısmında iki buçuk santim uzunluğunda, jilet inceliğindeki yaranın gümüşi parıltısını yakaladım. Ama ben daha bir kelime bile edemeden merdivenlerden çıkıp gitti.

Odama gidip yatağa girdim ama geçen yazdan kalma o anıyı tekrar tekrar yaşamayı bırakamıyordum. Eğer kitapta yazan hikâyedeki her şey doğruysa ve Güve Kanatlı Adam ölüler için bir tür rehberse, yani her zaman inandığım canavar ya da halüsinasyon değilse, neden beni ormanda kovalıyordu? Ve bu gece eve dönerken ormandan beni kim izliyordu?

BÖLÜM 18

ARKA MERDİVENLERDEKİ YEDİNCİ basamağın gürültülü gıcırtısı beni uyandırdı. Esneyerek yan döndüm ve telefonumdan saati kontrol ettim, dokuz olduğunu gördüğümde aynı anda iki şeyi fark ettim: Biri alarmımı kapatmıştı ve vardiyama geç kalmıştım. Annem geçen yıl uykusuzluğum gerçekten kötüleştiğinde bazen bunu yapardı. Uykusuzluğumu gizlemek konusunda daha iyi olduğumu sanıyordum ama bu son birkaç haftada ikinci kez oluyordu.

Hızlı bir duş almak için koridordan banyoya girdim, sonra giyinmek için geri döndüm. Şifonyer çekmecelerimden ikisi açıktı, birinden bir gömlek sarkıyordu. Juniper'ın bana sormadan yine kıyafetlerimi ödünç almasına sessizce öfkelendim ama bunun için sinirlenmeye enerjim yoktu. Bunun yerine gömleği alıp giydim.

Mutfağa doğru giderken, yukarıdan bir yerden bir kapı menteşesi gıcırdadı. "Merhaba?" diye seslendim ama kimse cevap vermedi. "Sissy?"

Buzdolabında annemden bir not vardı. Bir fincan çaya bir kaşık biberiye balı karıştırırken notu okudum.

Sissy bu sabah senin vardiyanı devralıyor.
Biraz uyumaya çalış, işlerimi hallettikten sonra
öğle yemeği servisi için gelip seni alırım.

Üst kattaki koridordan hafif bir ayak sesi geldi. Tabağı ıskalamamla kaşığım masaya çarptı. Herkes Harvest Moon'daysa, evdeki kimdi?

"Juniper?" dedim yarım yamalak, beni uyandıran basamağın gıcırtısını hatırladığımda yavaşça ayağa kalktım. Burada yaşayan hiç kimsenin, uyuduğumu bile bile çıkarmayacağı bir sesti.

Yine cevap yoktu ama ben çoktan arka kapıdan çıkmış, ayakkabılarımı giymek için bile yavaşlamamıştım. Üstünde Hadrian'ın minik dairesi bulunan garaja doğru koştum. Ama yaz mutfağındaki hareket dikkatimi çekti, kayarak durduğumda bir toz bulutu havalandı.

Hadrian dışarı çıktı, cebine parlak bir şey koydu. "Ne oldu?" diye sordu. Yüzüme bakar bakmaz telaşlandı.

"Evdeki sen miydin?" dedim nefes nefese. Mantıksal olarak, yukarıda olsaydı burada karşılaşmazdık ama korktuğum gibi olmaması için çaresizce cevap bekledim.

"Linden, evde biri mi var?" Sesi dikkatli bir şekilde nötrdü.

"Ben... Ben bir şey duydum. Basamak gıcırdadı. Ve sanırım ayak sesleri vardı." Şimdi yüksek sesle söylerken kulağa aptalca geliyordu. Son zamanlarda yaşadığım gerginlik ve uykusuzluk yüzünden her şey benim hayal ürünüm olabilirdi.

Hadrian arkasına uzanıp yaz mutfağının yanındaki odun yığınından yaklaşık beş santim kalınlığında uzun bir huş ağacı parçası aldı. Eve doğru yürürken bana, "Burada kal," dedi.

Yine de onu takip ettim. Sopayı geriye doğru sallaması ihtimaline karşı, bana çarpmayacağı kadar geriden yürüdüm. Bir

tehdit ile yüzleşmeyi, sopayı suratıma yemekten daha çok tercih ederdim.

Mutfağa girdiğimizde bana baktı, ben de ona tavanı işaret ettim. Hafif adımlarla arka merdivenlerden yukarı çıktık, ikimiz de yedinci basamağı atladık. Her odayı metodik bir şekilde kontrol ederken hızlanan kalbimin yavaşlamasını sağlamaya çalıştım.

"Burada kimse yok," dedi Hadrian sonunda sopayı omzuna koyarken. "Eksik veya dağınık bir şey var mı?"

Etrafıma baktım. "Burada yedi kişi yaşıyor, her şey eksik veya dağınık."

Bu onu şaşırtıp gülümsetti. "Haklısın. Ön kapı kilitli değil ama burada birisi varsa da artık gitmiş."

"Neyse, kontrol ettiğin için teşekkürler." Şakağımın arkasına yerleşmiş bir ağrıya masaj yaptım, kendimi biraz aptal gibi hissettim. Yine de dün gece kapıları kilitlediğimi ve herkesin bu sabah mutfaktan çıkmış olacağını biliyordum.

Hadrian işe geri dönüp de ben evde yalnız kaldığımda içimdeki huzursuzluk hissinden kurtulamadım. Her yeri aramış olsak da sanki her köşede bir davetsiz misafir dolaşıyormuş gibi hissediyordum ve eski evin çıkardığı her gıcırtıda veya inlemede nefesimi tuttum. Banyodaki aynada kendi yansımamı görünce neredeyse çığlık atıyordum. Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Cole'a bu öğleden önce kütüphanede buluşmak için mesaj attım.

Bisikletimi eski belediye binasının kütüphane kanadına yaslayıp alnımda biriken teri sildim. Cole çoktan arka köşedeki referans odasında, Dahlia'nın burs kazanan projesi için yaptığı araştırmanın bulunduğu kutu önündeki masada duruyordu.

Daha önce podcastini dinlemeye çalışmıştım, hâlâ SoundCloud'da yayımlanıyordu ama sonra kapatıp bunun yerine transkriptleri okumak zorunda kaldım. Her zamanki gibi rahatlatıcı olan zengin ses tonu şimdi çok sarsıcıydı. Ölümünden sonra yani...

Ve en zoru keder bile değildi. Suçluluk duygusuydu. Üniversiteye giden o olabilirdi ama arkadaşlığımızın dağılmasına izin vermekten fazlasıyla mutluydum, garip yeteneğimden o kadar utanıyordum ki bunu başka kimsenin görmesini istemiyordum. Kendi güvensizliklerim yüzünden onunla geçirdiğim son ayları kaybetmek ne kadar korkakça, ne kadar utanç vericiydi... Ona olan özlemimin tadı dilimdeki tuzla kabaran ekmeğin -keskin, güçlü ve tanıdık- tadıydı.

"Hey." Küçük alana adım attığımda Cole ayağa kalktı. Futbol antrenmanından yeni gelmişti ve saçları hâlâ soyunma odasında aldığı duş yüzünden nemliydi. Bana dere kenarındaki o geceyi ve beni arabaya taşırken parmak uçlarımın altında hissettiğim tenini hatırlattı. Ağzının köşesi yarım gülümsemeyle yukarı doğru çekilirken boynumun ısındığını hissettim.

"Başlayalım mı?" Gözlerine bakmak zorunda kalmamak için kutuyu boşaltmakla meşgul oldum. "Çok fazla vaktimiz yok. Araştırma materyallerini kontrol etmemize sadece bir saatliğine izin veriliyor."

Ancak sayfalarca notu, gazete makalelerinin kopyalarını ve röportajların dökümlerini okuduktan sonra, ihtiyacımız olan cevapların bu kutuda olmadığı oldukça açık hâle geldi. Elam McCoy'un kaybolmasından çok az bahsediliyordu, o da önceki Güve Kanatlı Adam gözlemleriyle bağlantılıydı. Dahlia'nın davaya odaklanmasının nedeni, belli ki halk hikâyeleriydi, gerçekler değildi.

"Burada hiçbir şey yok." Hayal kırıklığıyla arkama yaslandım. "Eğer gerçekten olanları araştırıyorsa, hiçbiri buraya girmemiş."

"Zamanımız neredeyse doldu." Cole gerindi, kollarını başının üzerine kaldırdı. Tişörtü yukarı kalktığında ortaya çıkan altın rengi tenini görmezden gelmeye çalıştım.

Bunun yerine, masanın üzerine serdiğimiz kâğıtları toplamaya odaklandım, ta ki gözüme garip bir şey çarpana kadar. "Bekle, şuna bak."

Cole yaklaşınca karanfil ve sedir kokusu üzerime sindi. İçerik listesini ona doğru kaydırdım ve tutarsızlığı işaret ettim. "Wyatt McCoy adında biriyle yapılan bir röportajın transkripti olması gerektiğini söylüyor ama burada yok."

"Tekrar kontrol edelim. Belki yanlış etiketlenmiştir," diye önerdi.

Ama her şeyi ikinci kez taradıktan sonra bile hâlâ bir iz bulamamıştık. "Elam'ın babası Amos McCoy, peki Wyatt kim ve nasıl bir bağlantısı var?" diye sordum.

Cole omuz silkip sandalyesine geri çöktü. "Belki bir yazım yanlışıdır. Röportaj konuları listesindeki tek McCoy, Amos."

"Belki," diye kabul ettim. "Ama içerik listesinde Amos McCoy transkripti için ayrı bir madde var." O röportaj şaşırtıcı derecede kısaydı. Yine de o bile Güve Kanatlı Adam'a ve Amos'un ona inanmamasına odaklanmayı başarmıştı. Kalemimi masanın üzerindeki not defterine vurdum. "Yazım yanlışı değilse, eksik transkripte ne oldu?" O röportajda birinin gizli tutmak istediği bir şey olabilir miydi?

"Kutuya hiç girmemiş olması da mümkün," dedi Cole, kollarını aramızdaki masaya dayayarak. Bu küçük odadaki küçük masa birdenbire onunla doluymuş gibi geldi. "Dahlia'nın projesinin odağını değiştirdiğini söyledin. Belki de yeni yönelime

uymadığı için onu dışarıda bırakmış ve sonra dizininden silmeyi unutmuştur."

"Ama eğer burada olsa ve biri onu alsaydı, o biri de herkes gibi önce referans kütüphanecisinden kutuyu istemek zorunda kalırdı, değil mi?" Sandalyemi ittiğimde, beni ürpertecek kadar yüksek sesle gıcırdadı. "Geçtiğimiz birkaç ay içinde kutuya erişen kişilerin listesini görebilir miyiz diye soracağım."

"Linden, bekle ben de geliyorum." Cole sandalyesinden kalktı ama ben kapıdan çıkmıştım bile.

Referans masası görüş alanıma girene kadar hızla hareket ettim ve bugün orada kimin çalıştığını gördüm: Opal Parrish, Maude'un annesi.

"Merhaba, Linden," diye selamladı beni. Beyaz saçları mükemmel bir şekilde yumuşak görünüyordu ve çene hizasında kesilmişti. "Seni tekrar görmek ne güzel. Cole birlikte bir şey üzerinde çalıştığınızı söyledi."

"Evet, teşekkür ederim, hanımefendi." Tereddüt ettim. "Çalışırken kutunun içerik listesindeki öğelerden birinin eksik olduğunu fark ettik. Arşiv kutuları her talep edildiğinde kontrol ediliyor mu?"

"Aman Tanrım." Bir not defterinden yapışkan bir not çıkarıp üzerine bir şeyler karaladı. "Keşke her erişildiğinde kontrol edebilseydik ama bunun için yeterli personelimiz yok. Yılın bu zamanlarında, yeni Güve Kraliçesi taç giydikten hemen sonra, bir sonraki kız grubu kendi burs projelerine başlamaya hazırlandığından hep yoğun bir ilgi olur. Son zamanlarda bunları inceleyen çok sayıda insan oldu, bir şey yanlışlıkla kaybolmuş olabilir."

"Bu belirli projeyi talep eden kişilerin isimlerini görmek mümkün mü?"

"Hayır, üzgünüm." Özür dilercesine gülümseyip kedigözü şeklindeki gözlüğünü düzeltti, gözlüğüne bağlı altın zincir şıngırdadı. "Gizlilik konusunda gerçekten katı kurallarımız var. Bu bilgiyi kolluk kuvvetlerine bile arama emri getirmedikleri sürece veremeyiz."

Dahlia'nın cinayetiyle ilgili cevaplara yol açabilecek bir şeyin peşinde olmamın verdiği heyecan buharlaştı. Bayan Parrish bunu yüzümden görmüş olmalı ki aceleyle beni rahatlatmaya çalıştı.

"Ama kayıp eşyayı bulup bulamayacağıma bakacağım. Telefon numaranı bırakırsan, ortaya çıkarsa sana haber verebilirim." Bana uzlaşmacı bir şekilde hafifçe gülümsedi ama sedir ve karanfil kokusu etrafımı sararken omzumun üzerinden bir şeye baktığında gözleri parladı. "Ya da Cole'a haber verebilirim. O buraya çok sık gelir." Maude ile birlikte geldiğini söylemedi ama yine de anladım. Cole ve Maude'u festivalde ve sonra Dahlia'nın cenaze töreninde yine birlikte gördükten sonra, son zamanlarda ne kadar yakınlaştıklarını merak etmiştim.

Cole arşiv kutusunu tezgâha kaydırmak için öne eğildi, vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaştı. Kadın ona teşekkür edip sisteme geri kaydetti, sonra da referans raflarına koymak için ayrıldı.

"Hiçbir şey çıkmadığı için üzgünüm," dedi Cole yüzümü görebilmek için yanımdaki tezgâha kolunu yaslayarak. "En azından seni eve bırakayım?"

"Eve gitmiyorum." Çantamı omzuma takıp Cole Spencer'ın dikkat dağıtan sıcaklık ve koku pusundan uzaklaştım. "Yine de bugünkü yardımın için teşekkürler." Bir adım daha atmadan kolumu yakalayıp beni kurgu dışı kitaplar bölümüne çekti.

"İyi miyiz?" diye sordu, bana dikkatle bakarak. Kelimelerinde şüphenin ince tadı vardı. "Çünkü tuhaf davranıyorsun."

Her şeyin yolunda olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama birden, "Sen ve Maude bir şey misiniz?" deyiverdim. Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı.

Cole tavana bakıp başını salladı, şüphe tadı dumanlı ve karmaşık bir şeye dönüştü. "Hayır, Linden," dedi. "Değiliz." Sonra başımın yanındaki kitaplığa bir elini koydu ve eriyip yoğunlaşmış altın rengi gözleriyle üzerime doğru eğildi. "Bunu sana söylememe gerçekten ihtiyacın mı var?"

Cebimdeki cep telefonum gelen bir mesajla titreyince yerimde sıçradım ve büyü bozuldu. "Annemdir. Eğer burada işimiz bittiyse, restorana dönerken beni alacak."

Cole geri çekilip yavaşça nefes verdi. "Sanırım bitti. Başka bir şey düşünürsen bana mesaj at." Sözleri ince tatların, hayal kırıklığının, kafa karışıklığının ve başka bir şeyin, derin, yoğun ve tanımlanması daha zor bir şeyin karışımıydı.

Uzaklaşmaya başladığında, uzanıp gömleğinin ucunu yakaladım. "Hey, Cole." Gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekledim. "İyiyiz." Ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi, güzel ve tehlikeli.

Gittiğinde, başımı kitaplığa yaslayıp tavana baktım, derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Sonra gözlerimi koridorun karşısındaki kurgu dışı kitapların olduğu duvara odakladım.

Aklımın bir köşesinde bir şeyler karıncalandı. Bir adım daha yaklaştım, parmağımı önümdeki rafın kenarı boyunca gezdirdim. Küçük beyaz çıkartmalar tüm kitap sırtlarının alt kısımlarını kaplıyordu, her birinin üzerinde farklı bir numara basılıydı.

Zephyrine teyze gitmeden önce kütüphanede çalışıyordu. Dewey ondalık sistemine çok aşina olmalıydı.

Çantamı açıp Zephyrine'in elbise cebinde bulduğum notu güvenle sakladığım cüzdanımdan çıkardım. Açtığımda, altına karalanmış numaraları tekrar okudum: *216.3*

"Bayan Parrish?" Referans masasına gittim. "Bir kitap bulmama yardım edebilir misiniz?" Numarasını söyledim, o da bilgisayarına girdi.

"Ah evet, elimizde var. Oldukça eski ve pek de bilinmeyen bir kitap, bu yüzden bodrum raflarında." Sayfayı aşağı kaydırıp ekrandaki bir şeyi inceledi. "Ah."

"Ne oldu?"

"Ah, hiçbir şey, sadece uzun zamandır alınmamış." Gözlüğünü düzeltmek için uzandı ve ben de bilgisayar ekranına gizlice bir göz atabilmek için hafifçe öne eğildim.

Ödeme geçmişini açmıştı ve üzerinde yalnızca bir isim vardı: Zephyrine James. Kalp atışlarım bir tık hızlandı. Bir şey bulmuştum.

"Teyzem Zephyrine burada çalışırken siz de burada mı çalışıyordunuz?" diye sordum.

"Aslında hayır. Onun pozisyonu boşaldığında işe alındım ben," diye dikkatlice cevapladı.

Ona teşekkür edip bodruma açılan merdivenlerden indim. Burada ışıklar hareketle aktif hâle geliyor ve farklı bölümlerden geçerken açılıp kapanıyordu. Buradaki tüm kitaplar yerden tasarruf etmek için zemindeki raylarda hareket eden özel raf ünitelerine yerleştirilmişti. Birine erişebilmek için diğerlerinden uzaklaştırmak zorunda kaldığım yan taraftaki tekerleği çevirmem gerekiyordu. Her ünitenin yanlarına asılmış numaraları tarayarak benimkinin olduğu aralığı bulup bölümü açtım.

Hareket eden rafların arasına adım attığımda, başımın üstündeki ışık titreşip söndü. Yukarı baktığımda ışık tekrar hızlı bir şekilde titreşti, sonra söndü, sonra yandı... O kadar hızlıydı

ki ne gördüğümü anlamam biraz zaman aldı. Orada, lambanın camının içinde hapsolmuş iki güve, ağır çekimdeymiş gibi çırpınıyordu. Kanım köpürmeye başladı ve cildim karıncalandı ama kendimi sakinleştirmeye çalıştım, birkaç derin nefes alıp yavaşça verdim. Bazen bir güve sadece bir güvedir...

Işık sonunda sabitlendiğinde, rafları hızla taradım, aradığım kitabı bulana kadar sayıları saydım: *İyilik ve Kötülüğün Felsefesi.* Kitabı raftan çekip açtım ama toz yığınının altında karşıma çıkan, görmeyi beklediğim o teorik metin değildi. Elimdeki notla eşleşen şey, el yazılarıyla dolu bir günlüktü. Zephyrine bunu neden buraya saklasındı ki? Hızla etrafa bakınıp günlüğü çantama koydum ve hemen dışarı çıkıp annemle buluşmaya gittim.

Restoran mutfağı servis sırasında gürültülü bir yerdir: tabaklara konulan yemeklerin takırtısı, ticari bulaşık makinesinin vızıltısı, havalandırma davlumbazının uğultusu, ızgaranın cızırtısı ve spatulaların şangırtısı, servis personelinin siparişleri bağırarak söylemesi ve genellikle annemin ya da büyükannemin garsonu geri çağırması, hatta ocakta kaynayan çorba ve sosların sesi bile çok yoğundur. Oysa annem ve ben öğle yemeği servisi için Harvest Moon'a vardığımızda neredeyse hiç ses yoktu.

"Merhaba?" diye seslendi annem, paslanmaz çelik hazırlık tezgâhına çamaşır servisinden aldığı temiz önlüklerle dolu bir kutuyu koyarken.

Birbirimize bakıp mutfaktan yemek salonuna doğru gittik. Büyükannem ve Salome büyük ön pencerenin yanındaki köşe masada iskambil oynuyorlardı, yanlarında demlenmesi neredeyse bitmiş gibi görünen bir sürahi güneş çayı vardı. Şüphesiz büyükannemin tuhaf zamanlaması yüzünden... Tek müşteri,

önünde bir fincan kahve, bir tabak bisküvi ve sosla oturan Hillard Been'di. Eski stajyeri Buck Garland ortalıkta görünmüyordu.

"İşler nasıl?" diye sordu annem kollarını göğsünde kavuşturarak. En sevdiği gömleğinin uçları bileklerinden sarkıyordu. Göz altları sanki hiç uyumamış gibi mor görünüyordu. Belki de bir süredir böyleydi.

"İş yok," diye cevapladı Sissy kartlarından başını kaldırmadan.

"Ne demek istiyorsun?" Annem cevap için büyükanneme döndü, sesinde endişe vardı.

"Salome her zamanki gibi abartıyor." Büyükannem önündeki masaya birkaç kart koydu. "Cin."

"Sadece biraz," diye açıkladı Sissy. "Sabah boyunca ancak bir avuç müşterimiz oldu. Bunlardan biri de rahatsız edici bir haber vermek için gelen Wavelene Edgar'dı."

"Dramatik etki yaratmak için mi duraklıyorsun?" diye sordu büyükannem alaycı bir şekilde.

"Tanrım, insan nefes alamaz mı, anne?" diye karşılık verdi Sissy.

"Ee, bizi merakta bırakma, verdiği haber neydi?" diye sordu annem.

"Görünüşe göre, köpekleri geçen gece evinin arkasında bir şey görmüş ve peşine düşmüşler. Eve hiç dönmemişler. O da bir ilan astı, sonra da karahindiba kızartması sipariş etti."

"Bunca zaman sonra neden kaçmışlar?" dedi annem iç çekerek.

Odanın diğer ucundan Sorrel'ın gözleriyle karşılaştığımda, bana kaşlarını kaldırdı.

"Ah, Wavelene bize bütün o iğrenç hikâyeyi anlattı," dedi büyükannem sandalyesine yaslanırken. "Köpekler çılgına

dönmüş ve o dışarı çıkamadan çiti atlayıp karanlık bir figürün peşinden kaçmışlar. Wavelene birinin onları aldığına ikna olmuş."

Karanlık bir figürden bahsedildiğinde kulaklarımı diktim. Belki de dün gece beni eve kadar takip eden Güve Kanatlı Adam değildi, bizi okul otoparkında izleyen aynı kişiydi. Ve belki de bu sabah eve girecek kadar küstahlaşmıştı. İçimden bir ürperti geçti ve geride gergin bir kararlılık bıraktı. Biri beni korkutmaya çalışıyorsa, tam tersi bir etki yaratmış oluyordu.

"Caball Hollow'da Wavelene Edgar'ın köpeklerini alacak kadar aptal hiç kimse yoktur. Ve bunu yapan da Güve Kanatlı Adam değil," diye lafa girdi Hillard arkasını dönmeden. "O köpekler her zaman yaptıkları gibi yeterince acıktıklarında ortaya çıkacaklardır." Cüzdanını çıkarıp tabağının yanındaki fişin üzerine biraz para bıraktı. "Yarın görüşürüz."

Hillard ayrılırken aklıma bir fikir geldi ve tezgâhın üzerindeki kavanozdan çikolataya batırılmış bademli hilal kurabiyelerden birkaçını -yani meşhur tatlı düşkününün bilinen favorisi olanını- çıkarıp bir fırın poşetine attım.

Kaldırıma koştum, köşedeki eczanenin önünde yarım blok ötede Hillard'ı görene kadar her iki yöne de baktım. "Bay Been!" El sallayarak seslendim. Yanına vardığımda kurabiyeleri verdim. "En iyi müşterimiz olduğunuz için bu bizden."

"Ah şey," diye neşeyle uzandı. "Çok naziksin."

Dahlia'nın röportaj notları kaybolmuş olabilirdi ancak onun adımlarını takip etmemem için hiçbir neden yoktu. Ve Elam McCoy ortadan kaybolduğunda yanında olan tek kişiden başka kiminle konuşabilirdim ki.

"Bay Been," diye sordum Hillard'a. "Amos McCoy'un nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

Göğsü kendini beğenmişlikle kabardı. "Yaklaşık otuz yıl boyunca postasını ben teslim ettim, değil mi?"

O gece akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkama sırası bendeydi. Rowan yanımda suratını asmış, kurulama yapıyordu. Restoranda bulaşık yıkamak zorunda kalmanın onu evde bundan muaf tutması gerektiğini savunmuştu ama annem sadece gözlerini devirip odadan çıkmıştı. Ellerim meşgulken, dalgın dalgın pencereden dışarı bakıp her şeyi anlamaya çalıştım.

Bugün işten sonra Zephyrine'in günlüğünden biraz okumuş ama neden saklama ihtiyacı hissettiğini hâlâ anlamamıştım. Notları çoğunlukla aile tarihiyle ilgiliydi, ilk James kadınının efsanesi ve ağaçların içinde yaşayan ruhları korumak için tahtaya vurmanın nasıl başladığı gibi folklorla ilgili notlar. Bir bölüm Caball Hollow'un kuruluşunu ve yüz yıldan fazla bir süre önce orijinal kasaba tüzüğü için dilekçe veren yaklaşık yarım düzine kurucu aileden bazılarının Spencerlar gibi önemli olmaya devam ettiğini ama çoğunun uzun zaman önce unutulduğunu veya yok olduğunu bile yazıyordu.

Dikkatimi dışarıdaki manzaradan ayırmadan Rowan'a ıslak bir bardak uzattım. Kurularken dirseğiyle beni dürterek bardağı dolaba koydu. "Bu gece neyin var?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak odağımı pencereden ayırdım. "Kütüphanede Zephyrine teyzenin eski bir günlüğünü buldum. Felsefe kitabının içine saklamış."

"Neden?" diye sordu Rowan, bulaşık bezini omzuna atıp kalçasını tezgâha yaslayarak.

"Anlayamadığım şey de bu. O zamanlar büyükannemle çok tartışırlarmış. Belki de onun bulmasını istememiştir." Omuz silktim. "Ama bundan daha fazlası olması gerektiğini

düşünmeden edemiyorum. Ve bu, bugün olan en garip şey bile değil."

Masada bulmaca çözen Juniper, "Başka ne oldu?" diye sorarak araya girdi.

"Belki bir şey değildir ama garip olan kısmı da bu." Hâlâ gerçek olduğundan emin olmadığım olası davetsiz misafir hakkında onları bilgilendirdim.

"Buraya girmek zaman kaybı olur. Bu çiftlikteki tek aile yadigârı domatesler," dedi Rowan.

"Ruhlar özellikle son zamanlarda aktif," dedi Juniper düşünceli bir şekilde. "Ve gıcırdayan kapılar, ayak sesleri, gıcırdayan bir merdiven, bunların hepsi hayaletlerle ilişkilendirilen sesler."

"Bu, durumu daha az korkutucu yapmıyor, Juniper," dedi Rowan dolap kapağını kapatırken. "Ama Hadrian yaz mutfağında ne yapıyordu?"

Şaşkın bir şekilde ona baktım. "Hikâyenin konusu bu değil."

"Ama orada olmasının hiçbir nedeni yok," diye savundu. "Çiftlik için ihtiyaç duyacağı hiçbir şey yok orada."

"Belki de büyükannem ondan bir şeyi onarmasını istemiştir," diye fikrini sundu Juniper.

Kendisine katıldığımı ifade etmek için ona başımı salladım. "Ayrıca, aynı anda hem yukarıda hem de yaz mutfağında olması mümkün değil."

"Belki de öyle ama bu bir şeyler yapmadığı anlamına gelmiyor," diye savundu Rowan.

Yatağa girdikten uzun süre sonra, şafak vaktinin ilk ışıkları dağların üzerinden yolunu bulmaya çalışırken, zihnim hâlâ rahatlamış değildi. Rowan'ın söylediklerini düşünmeye devam ettim ve Hadrian'a olan güvensizliğini paylaşmasam da yaz mutfağında kilitli tuttuğumuz tek bir şey olduğunu biliyordum: *diablerie.*

BÖLÜM 19

ERTESİ SABAH, ROWAN'I bahçede buldum ama otları yolmak yerine ellerini kalçalarına dayamış, ahıra doğru bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum baktığı yeri takip etmek için dönerek. "Ah." Hadrian traktörün motoruyla uğraşırken gömleğini çıkarmıştı ve kasları sıcak güneşte parlıyordu. "Belki de seni bu kadar büyüleyen şey yalanları değildir, kardeşim."

Alaycı bir şekilde sırıtıp sahneye sırtını döndü. "Sözlerimi iyi oku: Ne sakladığını bulacağım."

"Şu anda pek bir şey saklamıyor." Göğsündeki dövmeleri işaret ettim.

Dudaklarını büzdü. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Aslında evet, yardımına ve Amos McCoy'un evine gitmeye ihtiyacım var." Ona Elam'ın kaybolduğu günü sorma planımı anlattığımda, ifadesi giderek daha da karanlıklaştı.

"Linden, kasabanın yarısı onun bir katil olduğunu düşünüyor," diye itiraz etti. "Kahretsin, belki de öyledir. Elam'ı ve sonra da çok fazla soru sormaya gelen Dahlia'yı öldürmüş bile olabilir."

"Kasaba dedikodularının doğruluğuna pek fazla inanmam," diye itiraz ettim. "Özellikle de son zamanlarda çoğunun konusu ben olduğum için. Ayrıca, sen yalan söyleyip söylemediğini anlarsın."

Hadrian yaklaşıp ot bahçesinin yanındaki musluğa doğru ilerlerken sessizliğe gömüldük. Suyu açarken başını salladı, ellerini yıkayıp soğuk suyu kafasına çarptı.

Rowan bahçe eldivenlerini çıkarıp uzaklaştı. "Tamam, gidelim. Ama sonra otları ayıklama işini sen bitireceksin."

Hillard Been'in bana verdiği adresin önüne geldiğimizde, ev son birkaç yıldır terk edilmiş gibi görünüyordu. Ön kapıya kadar toprak bir yol vardı ve bakımsız iki araba ön bahçedeki blokların üzerinde duruyordu.

Bir zamanlar iyi bir yapı olan bu küçük ahşap çiftlik evi şu an bir iskelete dönmüştü, her yerinden iskeletin üzerinden sarkan deriler gibi sarmaşıklar sarkıyordu. Ön camlardan bazıları kırılmıştı ve kalan tırtıklı camlar yarısı eksik bir cesedin ağzı gibi açık duruyordu.

Arkadaki eski garaj metalden çok pastan yapılmış gibi görünüyordu ve önündeki uzun çimlerin üzerinde birkaç yarı bozuk makine vardı: bir çim biçme makinesi, paslı bir zincirli testere motoru, hatta iki lastiği de olmayan bir arazi bisikleti.

"Hâlâ burada yaşadığından emin misin?" diye sordu Rowan, daha iyi görebilmek için güneş gözlüğünü burnundan aşağı kaydırarak.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye cevapladım kapı koluna uzanırken hissettiğimden daha fazla güvenle.

Bunaltıcı sıcağa rağmen, kamyonetten inerken içimden bir ürperti geçti. Rowan bana temkinli bir şekilde baktı. O da aynı

şeyi hissediyordu. Juniper gibi ruhları göremiyor olabilirdim ama yine de bu yerin perili olduğunu hissedebiliyordum. Bunun sebebi küçük Elam McCoy'un gerçek hayaleti miydi yoksa bu ailenin yaşadığı dehşetin kalıcı izleri miydi, henüz belli değildi.

Yarı çürümüş verandaya, basamak görevi gören çimento bloklardan yukarı doğru çıktım. Tahta levhalardan dökülen boya, şans için birinin kapının üstüne oyduğu küçük bir yoncanın etrafında dönüyordu. Bu bana zalim bir şekilde ironik geldi. Neden bazı aileler her şeye sahipken diğerleri sadece talihsizlik yaşardı? Vazgeçmeden evvel kapıyı hızla çaldım. Birkaç dakika bekledik ama içeride hiçbir hareket belirtisi yoktu. Rowan'a baktığımda omuz silkti.

Ama bu kadar uzağa, elim boş dönmek için gelmemiştim. Yumruğumu kaldırıp yıpranmış kapıya olabildiğince sert vurdum, yumruğumun kurumuş çürük kapıyı deleceğinden ya da titreşimlerin evi bir arada tutan tek şey gibi görünen örümcek ağlarını dağıtacağından korktum.

Yere çarpan bir çift botun gürültüsü sessizliğin içinde yankılandı ve ardından hızlı, ağır ayak sesleri doğrudan kapıya yöneldi. Rowan da duymuş olmalı ki beni kemer halkamdan yakalayıp, kapı neredeyse menteşelerinden fırlayacak gibi açılıp evin yan tarafına çarpmadan önce geri çekti.

"Ne istiyorsun?" diye tersledi eşikte duran zayıf ve soluk adam. Birkaç dişi eksikti. Yanakları öfkeli ve kırmızıydı. İncecik telli gri saçları yakasının içine kadar dümdüz tutamlar hâlinde sarkıyordu ve üzerinde beyaz bir atletle güne başlamış gibi görünen ama sonradan pis, ter lekeli ikinci bir deriye dönüşmüş bir şey vardı.

"Çok kabasın," diye seslendi Rowan arkamdan. Sıkılmış ses tonu, yumruk hâline getirdiği elleri ve üzerinden akan korku ile kararlılığın tadıyla çelişiyordu.

Adam bize bir an sert bir bakış attıktan sonra bir karara varmış gibi durdu. "Özür dilerim, kızlar. Kimseyi gücendirmek istemedim."

"Gücenmedik," dedim, Rowan'a söz hakkı tanımadan. "Bay McCoy'u arıyoruz. Burada mı yaşıyor?"

"Karşında duruyor."

Şaşkın gözlerle Rowan'a döndüm. Amos McCoy'u daha önce sadece çiftliğe geldiğinde ve sonra mezarlıkta ve bir kez de sokakta görmüştüm. Ama birkaç hafta içinde yıllarca yaşlanmış gibi görünüyordu. Ölmeyi bekleyen bir adam gibi duruyordu.

"Bay Amos McCoy?" dedim.

"Artık sadece McCoy," diye cevapladı, yine sinirlenerek. "Siz kızlar kurabiye mi satıyorsunuz?"

"Size birkaç soru sormayı umuyorduk," diye, kapıyı yüzümüze çarpmaya karar vermeden önce telaşla konuşmaya başladım. "Elam hakkında," diye ekledim yumuşak bir sesle.

Mizacı ânında değişti, yüzü neredeyse çökecek gibi oldu. "Vay canına." Şaşkın bir nefes verdi. "Bu ismi uzun süredir duymamıştım." Sözcükleri, kendi içine dönmüş bir hüzün tadında, tuzlu su gibiydi. Bir an sonra eve geri adım attı.

"İçeri gelin." Elini sallayarak içeriyi işaret etti. "Sizi ısırmam." Kendi şakasına güldü ama bu alışkanlıkla olan bir şeydi, içinde gerçek bir mizah yoktu.

Onu takip etmek için bir adım öne çıktığımda Rowan hâlâ tuttuğu kemer halkamdan beni geri çekti, içeri önce girmek için beni itti. Omzunun üzerinden bana garip bir bakış attı. Arkasındaki küçük, kapalı alana adım atana kadar anlamadım ve bir vücut kokusu dalgası, bayat sigaralar ve çürümeye benzeyen mide bulandırıcı tatlı bir şey yüzüme çarptı. Midem bulandı ve kusmamaya çalıştım.

Amos McCoy mutfak masasındaki birkaç sandalyeyi temizledi. Ön tarafına son bildirim damgalanmış parlak renkli zarflardaki eski posta yığınlarını ve Pub & Grub'dan aldığı yağlı eski paket servis torbalarını karıştırdı. Tüm karmaşayı buruşturup, tıka basa dolu bir kül tablasıyla birlikte mutfağın köşesine tıkıştırdı. Sonunda oturdu ve bizim de oturmamızı işaret etti.

"Böylesine acı verici bir konuyu gündeme getirdiğim için üzgünüm ama Elam hakkında bize biraz bilgi verebileceğinizi umuyorduk. Nasıl biriydi?" Oğlunun kaybolduğu güne dikkatlice yaklaşmaya çalıştım, önce çocuğun kendisi hakkında sorular sordum, böylece babayı daha rahat ettirebileceğimi umuyordum.

"Çok sevimli bir şeydi." Amos'un neden soru sorduğumuzu bilmek bile istememesi, bununla alakalı olarak konuşmak istediği bir şey olduğunu düşünmeme neden oldu. Belki de bazen en acı verici şeyler hakkında bile konuşmak iyidir.

"Annesinin kopyasıydı, aynı parlak gözlere ve o büyük gülümsemeye sahipti. Bana çekmiş olan kardeşinin aksine."

"Elam'ın bir kardeşi mi var?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet, Wyatt, büyük oğlum. Annesiyle birlikte gitti... Neyse, neyse." Amos McCoy, avuçları yukarı bakacak şekilde masanın üzerinde duran ellerine baktı.

Bu bir soruyu yanıtlıyordu. Dahlia'nın araştırmasında eksik olan röportaj, kayıp çocuğun kardeşiyle yapılmıştı. Şimdiye kadar bahsedildiğini hiç duymadığım bir röportajdı.

Amos McCoy derin bir iç çekti. "Şey, bence yapacaksak doğru yapmalıyız. En baştan başlayalım."

Etrafına bakınıp bir şeyler aradı. Masanın yanındaki pencere kenarında duran bir bira kutusunu alıp salladıktan sonra bir kenara attı.

"İşte." Rowan yerden bir karton kutuyu kaldırıp içindeki son teneke kutuyu çıkardı. Kapağını açarken göz göze geldik, bakışlarıyla bir soru sordu. Başımı salladım ve o gizlice başparmağını kutunun açık ağzının keskin kenarında gezdirdi. Amos'a kutuyu vermeden önce başparmağını yeterince sert sıkarak, gerçek serum kanından bir damlayı ılık biraya döktü.

"Çok teşekkür ederim." Amos kutuyu ilaç gibi hızla içti. "O zamanlar bu ev böyle görünmüyordu," dedi bira kutusunu boşaltırken. "Ben tamirci olarak çalışıyordum ve eşim Nora lisede öğretmendi. Mutluyduk. En azından ben öyle sanıyordum." Bacağını öyle sert sallamaya başladı ki masa da sallandı. Bir zamanlar neşeli çiçekler gibi bir desenle boyanmış eski emaye yüzeye uzandım ve elini kendi elimin içine aldım. Bana baktı, gözlerindeki yalnızlık ve kalp ağrısı o kadar belirgindi ki limon ve tuz tadı ağzımı doldururken adamın duygularını kendi göğsümde hissettim.

"Bana olayın olduğu günü anlatabilir misiniz?" diye nazikçe sordum.

Boğazını temizledi. "Cumartesiydi, izinli olduğum birkaç günden biriydi, bu yüzden Stillhouse Deresi'nde balık tuttuğum noktaya, derenin hemen kenarındaki yere gidecektim. Orada epeyce sarı turna balığı yakalamıştım. Wyatt da gelmek istedi ve tabii ki küçük Elam da geldi. Çocuklar çok çabuk sıkıldılar ve kıyıda biraz oynamaya gittiler. Onlara sudan uzak durmalarını ve fazla uzaklaşmamalarını söyledim. Ama eve gitmeye hazır olduğumda, sadece Wyatt oradaydı. Nehir boyunca koştum, Elam'ı çağırdım ama suda değildi, görebildiğim hiçbir yerde yoktu. Hiçbir iz yoktu." Nefesini dışarı üfledi. "Sesim kısılana kadar bağırdım. Hava kararmaya başlamıştı ve küçük Elam karanlığı sevmezdi. Ormana gireceğini düşünmesem de yine de kontrol ettim."

Rowan'a baktım. Gözleri kocaman açılmıştı, bana doğru başını hafifçe iki yana salladı. Adamın şimdiye kadar söylediği her yürek parçalayıcı şey gerçekti ama bunların hiçbirinin Elam McCoy'a gerçekten ne olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı olacağından veya bizi Dahlia'nın katiline nasıl götüreceğinden emin değildim.

"Onu bulamayınca ne yaptın?" diye sordum duyguları kabaran adamın elini sıkarak.

"O zamanlar cep telefonu yoktu, bu yüzden yardım çağırmak için kavşağın hemen önündeki o küçük benzin istasyonuna koştum. Sana bir şey söyleyeyim mi, Elam olmadan o dereyi terk etmek şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi." Başını sallayıp derin bir nefes verdi. "Ondan sonraki her şey bulanık, daha sonra dereye nasıl geri döndüğümü bile tam olarak anlatamam."

Bir saniye sessiz kaldı, düşünürken dudağını kemiriyordu. "Yağmur yağmaya başladığında şerif beni ormandan çıkarmak zorunda kaldı, aramaya devam edersem aptal boynumu kıracağımı söyledi. Ama bir şekilde o gece onu bulamazsak hiç bulamayacağımızı biliyordum. Onun gibi küçücük bir çocuk orada tek başına nasıl hayatta kalabilirdi? Eşim Nora kendinden geçmiş, birinin oğlumuzu çaldığına ikna olmuştu. Ama böyle şeyler burada olmaz. En azından olmamıştı."

"Bu, sen ve ailen için çok zor olmuş olmalı," dedim. "Özellikle diğer oğlun için." Ağzımı dolduran ekşi, ağır korku tadı omurgamdan yukarı bir farkındalık sızısı gönderdi. Bize söylemek istemediği bir şey olmalıydı. Bir sonraki soruma geçtim: "Hepiniz çok şey yaşadınız. Wyatt bununla nasıl başa çıktı?"

"Sabah mısır gevreği ya da başka bir şey yüzünden tartışıyorlardı, hatırlayamıyorum. Çok kavga ederlerdi ama ben erkeklerin böyle olduğunu sanıyordum. Yavru köpekler gibi sürekli didişirlerdi." Sandalyesinde kıpırdandı. "O gece eve geldiğimde Wyatt çoktan uyumuştu. Kendisi de küçücük bir çocuktu, kardeşinden

sadece birkaç yaş büyüktü. O gün hava sıcak olmasa da son zamanlarda hep olduğu gibi saçları terden keçeleşmişti. Sıçrayarak uyandı ve ağlamaya başladı. Elam'ı göndermek istemediğini söyledi. Kâbus görüyor olmalıydı çünkü yatağını ıslatmıştı. Oysa yıllardır böyle bir şey yapmamıştı."

Ağzımı yağlı balık tadı kapladı, neredeyse kusacaktım. Suçluluk. Boğazımı temizleyip tadı yok etmeye çalıştım. "Ya sonra, aramalar durduktan sonra ne oldu?" diye devam ettim.

"Çok geçmeden insanlar konuşmaya başladı. Bilirsin, onu öldürdüğümü söylediler. Kuzenim Rawbone'da yaşıyordu ve birinin onu öldürdüğümü ve kendi evladımı domuzlara yedirdiğimi söylediğini duyduğunu anlattı. Oysa biz hiç domuz beslemedik." Boğumlu eliyle ağzını ovuşturdu. "Nora bu evde yaşamaya ve her gün olan biteni hatırlamaya dayanamadı. Ve artık söylentileri de kaldıramıyordu."

"Karın ne zaman taşındı?" diye sordu Rowan.

Adam iç çekince boğazımdan aşağı güçlü bir suçluluk dalgası indi. "Aramalar durduktan sonra Wyatt'ı da alıp Charleston yakınlarındaki teyzesinin evine gitti. Bana kesin bir dille nereye gittiğimi umursamadığını, hatta doğrudan cehenneme gitmemi söyledi. Elam'a göz kulak olmam gerekiyordu, anlıyor musun? Onu domuzlara falan yedirmedim ama yine de benim hatamdı. Çok geçmeden daha fazla söylenti duymak istemedim. Artık evden pek çıkmıyorum. Bunun bir anlamı yok."

Elimi ağzıma bastırıp güçlükle yutkundum. Rowan omzuma dokunduğunda, gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak elini sıktım. Bay McCoy'un gözleri hâlâ odaklanamıyordu, bunun yerine farklı bir yer ve zaman görüyordu sanki. Bu konuşmanın ona iyi gelmiş olmasını umdum, tüm unutmaya çalıştığı acıları hatırlatmaktan ziyade rahatlatıcı olmasını.

"Birkaç hafta önce öldü. Kanserden. Son anları için eve döndü. Onu yıllardır görmemiştim ama ailesinin burada

gömülmesini istediği bir yeri vardı. Fakat cenaze töreni istemedi. Buradaki insanlarla aramızda hâlâ çok fazla husumet var sanırım. Ama onun evde ölmesi önemliydi. Elam'ın geri dönüş yolunu bulacağına dair umudunu hiç kaybetmedi. Ama artık Nora gitti..." Kaderinin bu evde kalmak olduğunu kabullenmiş gibi omuzlarını silkti, ona baskı yapan acısı ve yalnızlığı, adamı kuruyup yok olana kadar âdeta toza çeviriyordu.

Durumun özünü anlamıştım. Bu şekilde yaşamak, oğlunu kurtaramadığı için ödediği kefaret... onu yavaşça, gözlerimin önünde öldürüyordu. Dahlia'nın cenazesindeki pasta olayını ve duygularımın bazen bulaşıcı olduğunu düşünerek tereddüt ettim. Büyükannem müdahale etme yeteneğimi kullanmamı onaylamazdı ama eğer ona yardımı dokunacaksa, hiçbir şey yapmadan bir köşede nasıl durabilirdim ki?

Kendime yeterince güçlü bir şekilde bir şeyler hissettirebilirsem, belki ona da biraz huzur getirebilirdim. Tüm acısının ortasında kısa bir mola... Rahatlama hissini çağırmaya, sakinleştirici şeyler düşünmeye çalıştım: serin bir dağ esintisi, yeni sürülmüş toprağın kokusu, güneşte bir şekerleme.

İşe yaramıyor gibi görünüyordu ama sonra hatamı fark ettim. Rahatlama benim için sadece bir his değildi. Bir tattı. Fırından yeni çıkmış sıcak, tereyağlı bisküvileri, sıcak bir kucaklamanın tadını midem guruldayana kadar hayal ettim. Ve uzunca bir sürenin ardından adamın omuzları biraz dikleşti, kaşlarının arasındaki kırışıklık hafiflemeye başladı. Nefes alabileceği bir an gibi, üzerinden biraz ağırlık kalktı.

Küçük bir nefes aldım. Gerçekten işe yaramış mıydı?

"Yola koyulsak iyi olur," diye hatırlattı ayağa kalkan Rowan, ben küçük deneyimin sonuçlarını tam olarak düşünemeden.

Anlıyordum ama son bir soru sormak için acele ettim: "Bay McCoy, eşiniz, Nora Zephyrine James'i tanıyor muydu?"

"Ah, tabii, tabii," dedi Amos. "Zephyrine, Nora'nın Güve Kraliçesi bursunu başlatmasına yardımcı oldu."

"Ne yaptı?" diye patladım. Rowan'a baktım ama o da benim kadar şaşırmış görünüyordu. Belki de bu, Zephyrine'in kütüphanede çalıştığı dönemde yardım ettiği bir proje olan günlüğündeki araştırma notlarının açıklamasıydı.

"Nora okulda çalışırken, futbol programı sayesinde oğlanların burs aldığını gördü ama spor konusunda kızlar için aynı olanaklar yoktu. Kasabanın tarihiyle her zaman ilgilenmişti, Zephyrine gibi." Mutfakta birkaç eski aile fotoğrafının asılı olduğu duvarı işaret etti. "Nora'nın ailesi Caball Hollow'daki ilk ailelerden biriydi," dedi gururla. "Ama burs için fon bulduktan sonra Zephyrine gitti."

"Zephyrine, Nora'ya neden gittiğini söyledi mi?" diye sordum.

"Hayır, sanmıyorum. Ama birlikte çalışırken bir şeyler olduğundan oldukça eminim. Nora epey üzgündü ve bu konuda konuşmak istemiyordu." Aklına yeni bir şey gelince parmağını salladı. "Şimdi hatırlıyorum da o sıralar tüm soyağacı araştırmalarını bıraktığı zamandı." Omuzlarını silkti. "Sanırım eski konuları eşelersen, keşke yapmasaydım dediğin bir iki şey bulursun."

"Peki, ya oğlunuz Wyatt?" diye sordu Rowan. "O nereye gitti?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse tam olarak emin değilim. O da benimle pek ilgilenmek istemedi. Bir süre önce kibritlerle oynadığı için başının derde girdiğini biliyorum, sonunda bir süre ıslahevinde kaldı. Ama onu uzun zamandır görmedim. Annesi öldüğünde bile."

"Bize Elam'dan bahsettiğiniz için teşekkür ederim," dedim, kelimelerin yetersiz olduğunun farkında olarak.

Başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, seninle konuşmak iyi geldi. Çoğu insan benden kaçmak için elinden geleni yapıyor ama senin çok rahatlatıcı bir varlığın var."

"Son bir şey," dedim, kapının yanında durarak. "Arkadaşım Dahlia Calhoun geçen yıl Elam'ın kaybolması hakkında sizinle konuşmuştu, hatırlıyor musunuz?"

"Kesinlikle." Başını iki yana salladı. "Pub and Grub'da beni köşeye sıkıştırdı ve Güve Kanatlı Adam'ı hiç görüp görmediğimi sordu ama ben hiç görmemiştim. Ama şimdi yüzünü gösterirse, ona söyleyeceğim birkaç seçkin kelimem olabilir." Kelimelerinde sıcak bir öfke vardı. "Çok sinirlendim ve barmen beni dışarı çıkardı."

Belki de bu, Dahlia'nın röportajının neden bu kadar kısa olduğunu açıklıyordu. Bize ayırdığı zaman için teşekkür ettik. Temiz havaya çıktığımızda hâlâ gündüz olması garip geldi. Hâlâ aynı gün olması. Ağzımın içini kaplayan üzüntü, suçluluk ve umutsuzluk tadını temizlemeye çalışarak güçlükle yutkundum.

"Yalan söylüyor," dedi Rowan sürücü koltuğuna otururken.

"Ne demek istiyorsun?" Başım aniden kalktı ve sanki içerideki kalbi kırık yaşlı adamı görebiliyormuşum gibi harap eve baktım. "Sen kanını verdikten sonra yalan söyleyemez diye düşünmüştüm?"

"Kendine yalan söylüyor," diye açıkladı. "Bunu büyük oğlunun yapmış olabileceğini, aptalca bir tartışma yüzünden kardeşini öldürmüş olabileceğini düşünüyor. Belki de Elam'ı bir kaza veya bir hayvanın aldığını düşünmek, kendi oğlundan şüphelenmekle yüzleşmeye çalışmaktan daha iyidir."

"Eh, bu karanlık bir düşünce," dedim. Bugün yine kaldırımda yumurta pişirecek kadar sıcaktı ama parmak uçlarım donmuş gibiydi. Göğsümde bir buz parçası sıkışmış gibi, tüm yol boyunca üşüdüm. "Ancak sanırım on sekiz yıl boyunca

hiçbir cevap alamazsan, herhangi birinden şüphelenmeye başlayabilirsin."

Ama Wyatt'ın, Elam'ın kaybolmasıyla gerçekten bir ilgisi varsa Dahlia'nın cinayetinden de sorumlu olabilir miydi? Dahlia onun dâhil olduğuna dair kanıt mı bulmuştu? Belki de cevap o kayıp röportajdaydı.

"Kendi babası bile nerede olduğunu bilmiyorsa, Dahlia, Wyatt McCoy'la nasıl röportaj yapmış olabilir?" diye sordum.

Rowan yola girerken omuzlarını silkti. "Burası küçük bir kasaba. Belki Dahlia'nın büyükannesi, taşındıktan sonra Nora McCoy ile iletişimini sürdürmüştür."

Parmaklarımı kamyonetin kapısına vurarak düşündüm. Dahlia araştırmasını yaptıktan sonra hem Parlee Wilkins hem de Nora McCoy vefat etmişti, bu yüzden onun adımlarını takip edemezdim. Ama belki başka bir şekilde ne yaptığını anlayabilirdim. Amos McCoy, ormanın kenarındaki benzin istasyonundan yardım çağırdığını söylemişti. Orası iyi bildiğim bir yerdi. Ben de kaybolduğum gece oradaydım.

GEÇEN YAZ

Gün Dönümü, 23.10

Tartışma hararetlendiğinde arka kapının kapandığını ve arabaya doğru yürüyen babamın verandada ağırlaşan ayak seslerini duydum. Çakıllı araba yolunun çıtırtısı kaybolunca, annem bir fincan uyku getiren çay hazırladı ve kendini yatak odasına kilitledi. Yatağımda uzanmış, tavana bakarken telefonum Dahlia'dan gelen bir mesajla çınladı.

Dahlia: Geliyor musun??

Hepimiz Ick'te buluşuyoruz.

Şimdi gizlice dışarı çıksam, kimsenin beni durduramayacağını düşündüm. Bu fikri kafamda tarttım, annemle babama daha önce hiç yapmadığım bir şekilde itaatsizlik ettiğim için başıma açacağım belayı ve bunu umursamadığımı fark ettim. Daha sonra bedelini ödeyeceğimi biliyordum ama bu gecelik kafaya takmadım. Bu sefer, ön merdivenlerden aşağı doğru sessizce indim. Kapıyı yavaşça açıp, koşarak uzaklaştım.

Yolun kenarında dikkatlice yönümü seçtim. Hava bazı yaz gecelerinde olduğu gibi aynı anda hem sıcak hem de serindi. Soğuk, boynumun etrafında duman gibi kıvrılıyor, ayak bileklerimi ısırıyordu. Yakalanmayı, telefonumun çalmasını veya çiftlik kamyonetinin yanıma yanaşmasını bekledim. Ama evden uzaklaştıkça kendimi yenilmez hissediyordum.

Caball Hollow'un tek benzin istasyonunun otoparkına ulaştığımda, insanlar etrafta dolaşıyor, tanıdık yüzlerine çarpan floresan ışıkları sert gölgeler oluşturuyordu. Geri çekilip kollarımı göğsümde kavuşturdum, ilk şüphe fısıltıları içimde dönüyordu. Belki de bu kötü bir fikirdi.

"Linden, geliyor musun?" diye seslendi derin bir ses. Bir an için hain kalbim hopladı.

Ama tabii ki seslenen o değildi. Diğerleri gibi yeni mezun olan ve son şansını Güve Kanatlı Adam'a meydan okumak için kullanan İngilizce sınıfımdaki öğretim görevlisiydi. Futbol takımından birkaç üye ve hatta öğrenci konseyinden birkaç kişi gördüm.

"Hadi gidelim," diye bağırdı Bryson Ivers. Her zaman gürültülü olmuştur ama heyecanı sesini daha da yükseltiyordu. Gözleri bir anda eğlenceli olmaktan çıkıp tehlikeli bir hâle bürünene dek parladı. İçgüdülerim üçüncü kez uyarıda bulunuyordu ve ben üçüncü kez içgüdülerimi görmezden geliyordum.

"Maude'u Güve Kanatlı Adam'ı aramaya ikna etmek için kaç bira gerektiğini görmek istiyorum," diye espri yaptı Bryson, yanındaki tanımadığım, kahverengi kısa saçlı ve gözlerinin derinliği yüzünden rengini seçemediğim çocuğu şakayla iterek.

"Mümkün değil. Bütün ilçede beni ikna etmeye yetecek kadar bira bulamazsın," diye cevapladı Maude, bana doğru yaklaşarak. "Hey, Linden. Cole'un de geleceğini sanıyordum. Onu gördün mü?"

Vücudum bir ısınıyor bir soğuyordu. "Şey, evet, sanırım fikrini değiştirdi," dedim sonunda. Kelimeler dudaklarımın arasından geçerken ağzım uyuşmuştu.

"Aramızda kim canavarı çağıracak kadar cesur?" diye bağırdı Bryson kollarını iki yana açarak.

"Ben," dedim, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkerek. Kendime bu gece arkadaşlarımla eğlenmek istediğimi söyledim ama hissettiğim eğlenceli değildi. Beni uyaran acı ve asidik bir tat vardı.

Bryson bağırarak ağır kolunu omuzlarıma doladı ve beni biraz agresif bir şekilde dürtmeye başladı.

"Bizimle gelebilirsin," diye teklif etti Dahlia, beni Bryson'ın elinden kurtarıp öğrenci konseyi arkadaşlarından oluşan bir gruba doğru çekerken.

"Siz çocuklar, ne oynuyorsunuz? Bir grup holigan gibi aylak aylak dolaşıp duruyorsunuz," diye yakındı Hillard Been, Ick'teki eski beyaz kamyonetinin kapısına doğru kalabalığın arasından geçerken. "Başınızı belaya sokmadan buradan çıkın. Hadi, dağılın."

Bu, herkesin hareket etmesi için ihtiyaç duyduğu itici güçtü. Bir avuç araca sıkışırken, beklentiyle güldük. Motorlar homurdanarak çalıştı ve otoparktan çıkarken lastikler gıcırdayıp nehre ve tehlikenin tuhaf cazibesine doğru döndü.

BÖLÜM 20

YILDIRIM ÇARPMADAN ÖNCE kesin işaretler vardır: kulağınızda vızıltı veya çıtırtı gibi bir ses, boynunuzun arkasından aşağı doğru kayan bir karıncalanma hissi, kollarınızdaki tüm tüylerin diken diken olması; dilinizde metalik bir tat, ozonun keskin, canlı kokusu. Etrafınızda elektrik biriktikçe işaretler verir. Ancak farkına vardığınızda, artık çok geç olabilir. Yüz milyon volt doğrudan size doğru geliyor olabilir.

Bugün gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ancak tüm sabah boyunca kendimi sanki yıldırım düşmek üzereymiş gibi hissettim.

Yemek salonu, bundan en ufak bir şekilde rahatsız görünmeyen yaşlı Hillard Been dışında boştu. Buck'ın artık ona katılmayacağı anlaşıldığı için yine tezgâhta oturuyordu. Kahve makinesine uzanıp fincanını doldurdum. "Size biraz tatlı getirebilir miyim? Bugün güzel bir çay turtası yaptım. İlk dilimi siz yiyebilirsiniz."

Hillard bunu düşündü. "Almasam daha iyi, son zamanlarda çok fazla aşırıya kaçtım. Geçen haftaki limonlu çikolata

bende garip bir hazımsızlık yaptı. Sanırım sadece hesabı isteyeceğim," dedi.

Rahatsızlığına limonlu çikolatanın değil de benim sebep olmuş olabileceğimi bilmek beni ürpertti. Ama adil olmak gerekirse ilk değil, dördüncü ya da beşinci limonlu çikolata da sebep olmuş olabilirdi. Önlüğümün cebinden hesabı çıkarıp yanına koydum, sonra kahve makinesinin etrafındaki alanı silmek için geri döndüm.

Rowan tezgâhın arkasına koyulan yeni temizlenmiş paspası taşıyarak içeri girdi. Çok sinirliydi çünkü son bir saati büyükannemin her zaman yavaş günler için sakladığı işlerden biriyle, buzdolaplarını temizlemekle geçirmişti. Juniper ile eğlenerek bakıştık, Juniper tezgâhın diğer ucunda peçetelere gümüş takımları sarıyordu.

Rowan tam mutfağa adım atarken, restoranın büyük ön penceresi milyonlarca küçük parçaya ayrıldı ve camlar odanın dört bir yanına saçıldı. Juniper'ın üzerine atılıp onu yere çektiğimde Rowan irkildi. Orada toplanıp, sonra ne olacağından emin olamadan oturduk. Sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen bir saniyeden fazla olmayan bir sürenin ardından, son cam parçası da yere düştü ve restoran sessizliğe büründü.

İlk hareket eden Rowan oldu. Kapıdan dışarı fırladı. Saçlarında cam parçaları parlıyordu.

"Aman Tanrım," diye iç çektim. "Bu neydi şimdi?" Ayağa kalktım, sonra Juniper'ın kalkmasına yardım etmek için aşağı uzandım. "İyi misin?" diye sordum. Sesim korkudan gergindi.

"Ben... Sanırım iyiyim." Titreyen ellerini kaldırıp incelerken, elindeki küçük bir kesikten aşağı kan damlıyordu.

"Bay Been?" Hemen cevap vermeyince tezgâhta oturduğu yere bakmak için döndüm.

"Tüm ölümlü hayatım gözlerimin önünden geçti." Hillard bir yudum almak ister gibi kahve fincanını kaldırdı, sonra vazgeçip yerine koydu. "Biliyor musun, sanırım galiba biraz turta yiyeceğim."

Annem, büyükannem ve Sorrel mutfaktaki sallanan kapıdan içeri koştular. "Ne oldu? Juniper!" Annem kanı görünce harekete geçti, bekleme istasyonundan temiz bir havlu alıp Juniper'ın yaralı elini sardı. Gözleri, parçalanmış olan ön cama takıldı. Çerçevenin yerinde tuttuğu cam paramparça olmuştu. Dantel gibi çatlaklar kocaman delikten her yöne doğru yayılıyordu. Küçük parçalardan keskin parçalara kadar her boyuttaki camlar, yemek odasını imkânsız gibi görünen bir mesafe boyunca kaplıyordu.

Hepimiz bir an için yıkıma bakakaldık, olanların ani şiddeti karşısında şoke olmuş bir şekilde sessizdik. Rowan ön kapıdan içeri girince zilin şıngırtısı büyüyü bozarak hepimizi harekete geçmeye zorladı.

"Bunu yapan her kimse ben dışarı çıkana kadar çoktan gitmiş," diye öfkeyle bağıran Rowan, büyük bir cam parçasını tekmeleyip odanın diğer tarafına doğru fırlattı. İçinden taşan duygu, büyükannemin özel içki sosuna benziyordu, öfkenin sıcaklığı ve ihanetin acısı vardı. Sol kaşının üstünde kanla dolu bir kesik gördüm.

Rowan'a bir peçete uzattım ve yemek salonun ortasında duran büyük taşa yaklaştım. Çömelirken, bir çatlakta sıkışmış küçük bir kâğıt parçası gördüm. Kâğıdı çekip açtım. Öfkeli gibi görünen bir şekilde "*Kendi mezarını kazıyorsun*" yazılmıştı. Kelimeleri görünce, sanki içlerindeki nefreti tadabiliyormuşum gibi midem bulandı.

"Sorrel, tatlım, şerifi ara," dedi annem. Sesi kısık çıkıyordu. Elini kalbinin üzerine koymuştu. Gözlerinin altında kalıcı bir

yer edinen koyu halkalarla bir şekilde küçülmüş gibi, sanki eski hâlinin gölgesiymiş gibi görünüyordu.

Kâğıdı cebime koydum.

Günün geri kalanında Harvest Moon'u kapattık. Bunu herkesin fark etmeyeceğini varsaydım. Hillard'ı, zahmetine karşılık tatlı çay turtasının tamamıyla evine gönderdik. Sonra normalde öğle yemeği telaşının olacağı zamanı, bölmelerin minderleri arasından camları süpürüp kırıkları toplamakla geçirdik. Babam geldiğinde, her birimizi teker teker kucakladıktan sonra yaralı olup olmadığımızı kontrol etti.

"Sadece Vandalizm, Lyon," diye mırıldandı annem, Juniper'ın eline yerleştirdiği kelebek bandajların üzerine merhem sürdükten sonra. "Her işini bırakıp aceleyle gelmeni beklemiyordum. Bunu Ethan da halledebilirdi."

"Elbette geleceğim," diye cevapladı babam sertçe.

Şerif Yardımcısı Ethan Miranda her birimizin ayrı ayrı ifadelerini aldı. Ben ifademi bitirdiğimde mutfağa girdim. Annem ve büyükannem bulaşık makinesinin arka köşesindeki vantilatörün yanında duruyorlardı. Sesleri muhtemelen fark ettiklerinden daha fazla çıkıyordu.

"Geçtiğimiz hafta boyunca normalde tek bir günde yaptığımızdan daha az satış yaptık," dedi annem yorgun bir sesle. "Olan her şeyden sonra şimdi de bu. Artık güvende olduğumuzdan emin değilim. Ve bunu dile getirmeseler de kızların da endişeli olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum. Linden'ın yaptığı o limonlu kekleri atmak zorunda kaldım çünkü onları tadan herkesi kaygılandırdılar," dedi büyükannem sesinde endişeli bir izle.

"Sence ne yaptığının farkında mı?" diye sordu annem. "İnsanların nasıl hissettiğini etkileyebildiğinin farkında mı?"

"Bunu yapmak onun için ağır bir yük olacak," diye cevapladı büyükannem.

"Farklı olduğunu biliyorum çünkü *diablerie* kullanmıyor," dedi annem. "Ama sen ve Zephyrine arasında yaşananlara benzer bir şey yaşamasını istemiyorum. Onun doğru şeyi yaptığını düşünmesini ve sonra korkunç bir bedel ödemek zorunda kalmasını istemiyorum."

Kelimeler beni bir dalga gibi yere serdi, tam olarak anlamlandırılamadım, nefesim kesildi. Büyükannem, Zephyrine'i etkilemek için bir şekilde *diablerie*'yi kullanmış, bize asla yapmamamız gerektiğini söyleyip durduğu tek şeyi yapmıştı.

"Hadi, hadi," diye azarladı büyükannem onu. "Yaptığım şey düpedüz kibirdi, hayatlarını nasıl yaşayacaklarını herkesten daha iyi bildiğimi sanıyordum. Linden öyle değil."

"Korkuyorum," diye fısıldadı annem. "Onu tekrar kaybedersek ne yapacağımı bilmiyorum."

"O kız sandığından daha güçlü, sen de öylesin." Büyükannem uzanıp annemin kolunu nazikçe sıktı.

"Keşke güçlü olmak zorunda kalmasaydı," diye savundu annem. "Keşke sadece bir çocuk olabilseydi."

Rowan yemek odasından bana seslendi ve kulak misafiri olduğum anlaşılmadan önce oradan uzaklaştım. Korku, keder ve suçluluk duygularının yoğun aromaları midemi bulandırmaya yetti.

Annem bizi Bronco ile eve gönderirken büyükannemle birlikte sigorta şirketiyle ilgilenmek ve camı tahtalarla kapatmak için kaldılar.

Rowan bana dönmeden önce daha park yerinden yeni çıkıyorduk. "Ne yazıyor?"

"Nerede ne yazıyor?" diye sordum şaşkınlık içinde.

Gözlerini devirdi. "Taştan çıkarıp cebine koyduğun o küçük kâğıt parçasında."

Çıkarıp ona uzattım. "Sence dün Amos McCoy ile konuştuğumuz için mi oldu?"

Rowan alçak bir ıslık çalıp, "*Kendi mezarını kazıyorsun*," diye okudu.

"Pencereden atılan şey bu muydu?" diye sordu Sorrel, eve doğru giderken aynada gözlerimle buluşarak. "Eğer bunun sebebi Dahlia hakkında sorular sormansa, o zaman çok tehlikeli olmaya başlıyor. Babamıza neler olduğunu bildirmemiz gerekiyor."

"Peki, ona tam olarak ne söyleyeceğiz?" diye sordu Rowan. "Belirsiz bir tehditten başka bir şeyimiz yok ve tüm kırık camlar da aynı şeyi vurguluyor."

"Peki, bu bir şey bulduğumuz anlamına mı geliyor? Dahlia'nın cinayeti gerçekten Elam McCoy'a olanlarla bir şekilde bağlantılı mı?" diye sordu Juniper.

"Henüz yeterince şey bilmiyoruz," dedim onlara, koltuğumda öne doğru eğilerek. "Bu yüzden vazgeçemeyiz. Araştırmayı bırakmamız tehdidin ortadan kalkacağı anlamına gelmiyor. Sadece tehlikenin hangi yönden geldiğini çok geç olana kadar bilemeyeceğimiz anlamına gelir."

Bugün restoranda olanlar, vazgeçip geri dönemeyecek kadar ileri gittiğimizi kanıtlıyordu. Sorrel'ın yüzünde, buna karşı çıkmak istediğini görebiliyordum ama bir noktada haklı olduğumu biliyordu. "O zaman güçlü bir koruma büyüsüne ihtiyacımız olacak," diye kabul etti. "Isırgan otu ipinden yapılan bilezik yeterli olmaz."

"Bir şey biliyor olabilirim," dedim. Tehdidin kendisi bana Sissy'nin *diablerie*'nin sayfalarını karıştırırken gördüğüm

büyüyü hatırlattı. Ama bugün duyduklarımı duymasaydım bunu deneyecek kadar cesur olamayabilirdim. Büyükannem kitabı kullanmamızı yasaklamış olabilirdi ama kendisi de her zaman böyle hissetmiyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, kız kardeşlerimi korumak için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Sissy kimseye söylemememi istemişti ama artık sırrı saklamak zorunda olmamak rahatlatıcıydı. Çiftliğin giriş yoluna vardığımızda, *diablerie* hakkında öğrendiklerimi onlara anlatmıştım. Ama yaz mutfağındaki küçük çekmecenin önünde durduğumda, anahtar elimde ağırlaştı.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi Sorrel ciddiyetle.

"Aklına başka bir şey geliyor mu?" diye itiraz etti Rowan. "Bazen doğru yol diye bir şey yoktur. Sadece farklı yollar vardır ve bir seçim yapmak zorundasındır."

Anahtarı kilide soktum.

Sessizce, ikişer ikişer, mezarlık kapısına doğru yürüyorduk. Güneşin ısısı kaldırımdan yansıyordu ve sanki diri diri pişiriliyormuşum gibi hissediyordum.

Mezarlık, çelişkilerin olduğu bir yerdir. Hem huzurlu bir dinlenme hem de güçlü bir duygu mekânı olan mezarlık, yaşayanların dünyası ile ötesindeki dünya arasında bir köprüdür. Ve *diablerie*'deki koruma büyüsüne göre, ölülerin ruhları yaşayanlar adına büyü yapabilirdi. İstemeye cesaretiniz varsa tabii.

"Anlamadığımız bir şeyle uğraşıyoruz," diye mırıldandı Sorrel.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi Rowan kapıdan içeri adım atarken, sonra onu takip etmediğimi fark edince arkasına baktı. "Ne oldu?"

Tereddüt ettim, ölüme doğru çekilme eğilimimin en son burada Nora McCoy'un mezarında olduğum gibi, yine beni ele geçirmesinden endişelendim. Ama uzun, gergin anların ardından, garip bir uğultu duymadım. Çekildiğimi hissetmedim.

Ama bir şeyler yine de garip geliyordu. Bakışlarım Nora'nın gömüldüğü mezarlık bölümüne kaydı. Tatlı sakız ağacının altında daha önce hiç görmediğim, kan kırmızısı canlı bir tonda çiçekleri olan büyük bir orman gülü çalısı vardı. Midemde rahatsız edici bir hisle büyükannemin birçok bitki dersinden birini hatırladım. Çiçeklerin dilinde, orman gülü *dikkatli olmak* anlamına geliyordu.

"Sanırım bu daha önce burada değildi." Çalıyı işaret ettim.

"Burası Batı Virginia. İnsandan çok orman gülü var," diye cevapladı Rowan umursamazca. "Mezarı bulalım da bir an evvel buradan çıkalım."

Başka bir seçeneğim olmadığı için sıralar arasında aşağı yukarı yürüdüm. Homer ve Hazel Shepherd, Innocent Quick, Myrtle ve Clinton Garland, Wes ve Kenna Gabbert, Lenora Pruitt vardı ama tüm tarihler daha eskiydi, mezar taşları çoktan aşınmıştı.

"Belki de yanlış bölgedeyiz," diye fikir sundu Juniper ufku tarayarak.

Sonunda, üçüncü geçişte, yerde, kısmen yengeç otlarıyla kaplanmış küçük metal bir etiket gördüm. Üzerinde sadece *ng mccoy* yazıyordu ama ölüm tarihi doğruydu. Diz çöküp, küçük işaretin üzerinde büyüyen otları temizledim, böylece isim daha görünür oldu. Rowan yanıma, yere çöktü. Çantasını açıp içindekileri tek tek çıkardı: bir mala, bir bıçak, küçük bir muslin kese, büyükannemin karahindiba şarabından bir şişe. Ve *diablerie*.

Kitabı açıp sayfalarını karıştırdım ancak Güve Kanatlı Adam bölümünü geçerken, sayfalar koparılmış gibi küçük,

tırtıklı bir kenar fark ettim. Başparmağımı kalan püskülde gezdirdim, Sissy bana gösterdiğinde bu kısım böyle miydi diye hatırlamaya çalıştım ancak hatırlayamadım.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sorrel.

"Hayır, her şey yolunda." Ruh koruma büyüsü için sayfaya döndüm. Bir annenin mezarından toprak isteniyordu ve *diablerie*'deki her şey gibi bu büyü de biraz kanla başlıyordu. "İşte, başlıyoruz." Bıçağı parmağıma götürürken yavaşça nefes verdim.

"Bunu dene." Rowan yarı dolu şarap şişesinin mantarını dişleriyle çıkardı, bir yudum alıp bana uzattı. Uzun bir yudum içtim. Sıcak, topraksı tat dilime yayıldı, sonra bıçağın ucunu işaret parmağıma bastırıp yere birkaç damla kan damlattım.

"Neden tahmin ettiğinden çok daha fazla acır?" Yıllar içinde mutfakta parmaklarımı defalarca kesmiştim ama hiçbiri bu kadar acıtmamıştı.

"Belki de olduğu şey yüzündendir," diye belirtti Sorrel. "Niyetini evrene zorla kabul ettirmek acısız olmamalı."

Juniper çantanın içini karıştırıp bir mendil çıkardı. "Al," deyip bana uzattı.

Parmağımı sardım, sonra şişeden hızlıca bir yudum daha alıp kitabın açık sayfalarını okudum. "Sırada ruhu çağırmak var." Hepimiz Juniper'a baktık.

"Bu daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemeyen güçlü bir sihir." Dudağını ısırdı, emin değildi. "Sanırım bir daire yapacağız."

Mezarın etrafında oturmak için hareket ettik, el ele tutuştuk. Juniper gözlerini kapatıp nefesini yavaşlattı, ta ki sonunda başlamaya hazır olana kadar. "Nora McCoy. Yardımını istemek için buraya geldik. Oğlun Elam'a ne olduğunu öğrenmek istiyoruz. Eğer bizimle buradaysan bir işaret verebilir misin?"

Tepemizdeki sakız ağacından bir kabuk düştü, hem de tam çemberimizin ortasına. Yerimde zıplayınca, Rowan elimi sıktı. Ona baktığımda, aşırı tepkime gülmemeye çalıştığını gördüm. Ciddi olmasını söylemek için elini daha çok sıktım.

Juniper gözlerini açıp bana başını salladı.

"Ah, şey," diye kekeledim. Ölülerle konuşmak kesinlikle benim konfor alanımın dışındaydı. "İyi niyet göstergesi olarak biraz ev yapımı karahindiba şarabı getirdik." *Diablerie*'ye göre, bir ruhtan bir şey istediğinizde hediye vermek en iyisiydi.

Rowan mezar taşının yanına bir reçel kavanozu koydu, ben de kavanozu dikkatlice doldurdum. "Dışarıda birileri arkadaşımın ve oğlunuzun başına gelenler hakkında gerçeği öğrenmemizi istemiyor ve bizi durdurmak için giderek daha çok çabalıyor. Cevapları ararken sizden bizi korumanızı rica ediyoruz."

Duraksayıp Juniper'a baktım ama omuz silkti. Görünüşe göre Nora McCoy konuşkan bir tip değildi. Yine de eğer gerçekten şu anda burada bizi dinliyorsa, ona Zephyrine hakkında soru sormam için tek şansım bu olabilirdi. Sonuçta, o notta Nora'nın adı vardı. "Siz ve Zephyrine teyze araştırmanız sırasında gömülü kalması gereken hangi sırları ortaya çıkardınız?" diye mırıldanıp, bekledim. Ne olursa olsun cevabı duymaya açık olmaya çalıştım ama cevap gelmedi.

Sorrel yerde açık duran *diablerie*'den, sonraki adımı okumak için eğildi: "*Büyüye, en az bir tam ay döngüsünden geçmiş ama bir tam yıldan fazla olmayan mezar toprağı ekle.*"

Kanımı damlattığım topraktan küçük bir miktar kazmak için malayı kullandım. Rowan, toprağı içine dökebilmem için muslin keseyi açık tuttu. Sonra Sorrel, büyünün gücünü artırmak ve birbirine bağlamak için bir damla defne yaprağı balı ekledi. Rowan keseyi Juniper'a verdi, Juniper da biraz tuz ekleyip kapattı. Her birimizin yanımızda tutabileceği kadar, ayrıca çiftliğe gömebileceğimiz kadar yaptık.

Süreci izlerken, güneşin sıcaklığı üzerime vuruyordu ve gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı. Her şey daha yavaş hareket ediyor gibi görünüyordu. Bir arı, yakınlarda büyüyen ince beyaz kemiksi çiçek kümelerinin etrafında dönüyordu ancak uçuşu doğal olmayan bir şekilde yavaş ve hantaldı, sanki yarı hızda hareket ediyormuş gibi. Gözlerimi açık tutamadım, her göz kırpışım daha da uzun sürüyordu. Ve gitgide daha da... daha da uzuyordu.

Önümde bir rüya açıldı. Kütüphanenin alt katındaki karanlık bir ofiste bir kadın oturuyordu. Eteği siyah olan bir elbise giymişti ve saçları sırtından aşağı gevşek dalgalar hâlinde dökülüyordu. Masanın üzerinde, tek bir mumun titrek ışığında metal bir dolma kalem ve keskin görünümlü bir makas parlıyordu. Kadın, alevlerin üzerinde tanıdık bir kitap tutmuş, okumak için öne eğilmişti.

"Zephyrine?" diye seslendi bir kadın.

Zephyrine, başka bir kadın kapıdan içeri adım attığında şaşkınlıkla döndü. Uzun boylu, zarif bir taç şeklinde örülmüş koyu saçları ve mum ışığında parlayan yeşil gözleri vardı. Daha önce gördüğümü hissettiğim gözler...

"Nora," dedi Zephyrine, günlüğünü kapatıp mumu üfleyerek. "Üzgünüm, şimdi bitiriyorum. Burs bağışçıları geldi mi?"

"Evet ve o yakışıklı Malcolm Spencer seni soruyor."

Zephyrine kapıya doğru hareket etti ancak Nora onu durdurmak için uzandı. "Notunu aldım," dedi Nora, elindeki kâğıt parçasını göstererek. "Ama bu ne anlama geliyor?"

"Burada olmaz." Zephyrine kâğıdı alıp cebine tıktı, gözleri dışarıdaki koridoru taradı.

Bir el omzuma dokundu. Gözlerimi açtığımda Rowan'ın yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi. Beni sarstığında, ellerini itmeye çalıştım.

"Ne oldu?"

"Ne oldu?" diye tekrarlayıp arkasına yaslandı. "Orada oturuyordun ve sonra bir anda... bomboş kalakaldım."

"Üzgünüm, uyuyakalmış olmalıyım." Gözlerimi kırpıştırıp kafamdaki uyuşuk, ağır hissi temizlemeye çalıştım.

"Şey, sanırım uyumuyordun," dedi Juniper tuhaf bir sesle. "Linden, aşağı bak."

Yere baktım. Toprağa keskin çizgili, dar harflerle kazınmış şekilde *Kemikleri oy. Ekmeği pişir* sözcükleri vardı. Bunları yazmak için kullanmış olmam gereken çubuk hâlâ elimdeydi. Sanki elim yanıyormuş gibi çubuğu bıraktım.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum." Sorrel ayağa fırlayıp volta atmaya başladı. "Anlamadığımız bir büyüyle uğraşmak tam ve mutlak bir aptallık."

"Ne anlama geliyor?" diye sordu Rowan.

"Hiçbir fikrim yok." Başımı iki yana salladım. "Uyuduğumu sanıyordum. Zephyrine teyzeyi, Nora'yı ve bursu rüyamda gördüm."

"Nora sana bir şey anlatmaya çalışıyor olmalı," dedi Juniper.

"Keşke ne olduğunu bilseydim," diye mırıldandım, alnımda donuk bir ağrının başladığı yeri elimle ovuştururken.

"Bunu daha sonra çözmemiz gerekecek." Sorrel önümde durdu. "Anneme ve büyükanneme nereye gittiğimizi açıklamak istemiyorsak hemen eve dönmeliyiz."

Rowan ayağa kalkıp gerindi, sonra kendini serinletmek için gömleğini çekiştirdi. "Aman Tanrım, eğer bu sıcak geçmezse çırılçıplak soyunacağım."

"Bence bu, Harvest Moon için bir sağlık kodu ihlali olabilir." Yakındaki bir mozolenin diğer tarafından derin, dumanlı bir ses geldi, ardından sesin sahibi olan adam elinde keman

kutusuyla yanımıza geldi. "Çiftlikteki rahatsız edici güneş yanığı riskinden bahsetmiyorum bile."

Hadrian yaklaşırken ayağa kalkmaya çalıştım, ayakkabımın ucuyla toprakta yazan mesajı gizlice sildim.

"Fikrini istediğimde sorarım," diye karşılık verdi Rowan. "Neden devam edip benim için nefesini tutmuyorsun, tatlım."

"*Tatlım* demişken, dün gece yatağımın neden Lucky Charms ile dolu olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu Hadrian.

"Başına ne geldiğini gerçekten umursamıyorum," diye cevapladı Rowan.

"Yalan," dedi Hadrian alçak sesle. Sesi şiddetli bir fırtınadan hemen önceki hafif esinti gibi fısıltıyla çıktı.

"Ne dedin sen?" Rowan ona doğru döndü.

Hadrian hiç kıpırdamadan ona baktı. "Yüzüne ne oldu?" diye sordu kollarını kavuşturarak. Böylece bir elindeki parmaklarına yazdırdığı "HELL"* dövmesi ve diğer elindeki "BENT"** dövmesi belirgin bir şekilde görülebiliyordu.

Ve belki de ilk kez, önce Rowan gözlerini kırpıştırdı. "Bu sabah Harvest Moon'un penceresinden bir pislik mesaj gönderdi. Kim olduğunu bulup karşılığını vermek için sabırsızlanıyorum." Uçan camın kestiği yeri işaret etti.

Hadrian uzun bir süre onu inceledi. Sorrel'la göz göze geldik, kaşlarını kaldırdı. Ona katıldım, bu konuşmayı izlemek bana neredeyse uygunsuz geldi. Ve Rowan'ın ateşine hiçbir şey etki etmiyormuş gibi görünüyordu. Bize döndüğünde, kızarmış olduğunu gördüm.

"Hem siz burada ne yapıyorsunuz?" Hadrian yere saçılmış şeylere baktı, gözleri şarap şişesine takıldı. "Mezarlıkta gündüz içkisi mi?"

---

* *İng.* Hell: Cehennem.

** *İng.* Bent: Sapmış, eğilmiş, bozulmuş.

"Biz mi?" Rowan omzunun üzerinden ona baktı. "Peki, ya sen? Bu saatte çalışman gerekmiyor mu?" Şarap şişesini çantaya tıkıştırdı. Hadrian'ın gözleri onun hareketlerini takip etti. Rowan ayağa kalktığında, Hadrian başını hafifçe eğerek daha önce çimenlerde açtığım boşluğa baktı.

"NG McCoy," diye okudu yumuşak bir sesle kendi kendine.

Avuç içlerim terledi ve kendime onun ne yaptığımızı bilmesinin mümkün olmadığını hatırlattım. Sadece Nora McCoy'un mezarının çevresinde dolandığımızı anneme veya büyükanneme söylemeyi düşünmemesini umdum.

"Hadi," dedi Sorrel. "Çakılları eşelesek iyi olur."

Rowan, Hadrian'a bir kez daha sert bir bakış attı, yanından geçerken omzuna çarptı. "Çekil önümden, tembel."

Başını sallayıp onu izleyen Hadrian'la göz göze geldiğimizde göz kırptı. Çok az insan göz kırpabilirdi ama Hadrian bu konuda tam bir ustaydı. Hiç de flörtöz değildi, çoğu insanın yanıldığı nokta da buydu. Bunun yerine, sanki şaka yapan sadece ikimizmiş gibi bir ifadesi vardı. "Bugün özellikle hırçın görünüyor."

"Kapını kilitlesen iyi olur," dedim ona.

"Bunun onu durduracağını gerçekten düşünüyor musun?"

Diğerleri uzaklaşana kadar bekledim. Rowan, Hadrian'ın Dahlia'nın mesajındaki yalancı olduğundan şüpheleniyordu, belki de şimdi onun gerçekte ne sakladığını öğrenme şansım vardı. "Yalan söylediğine ikna olduğunu biliyorsun. Ona gerçeği söylemen daha kolay olmaz mı?"

Her zamanki alaycı sırıtışını takınmadan önce yüzü bir anlığına gerginleşti. "Ve onun kazanmasına izin mi vereyim? Asla."

"Büyükannem sana güvenmese, seni işe almazdı. Bundan eminim." Başımı iki yana salladım. "Ama artık bu bir oyun değil."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "O zaman bu, büyükannene sorman gereken bir soru."

Bana başka bir şey söylemeyeceği açıktı, bu yüzden diğerlerini takip etmek için döndüm. "Okuduğun alışılmadık bir kitap. İlginç bir şey öğrenebildin mi bari?" diye seslendi arkamdan.

Adımlarım sendeledi ve gözlerim ona kaydı. "Burada, mezarlıkta ne yapıyorsun? Hiç söylemedin."

Omuz silkip keman kutusunu kaldırdı. "Burada, huzurlu bir yerde pratik yapmayı seviyorum." Gözleri çimenlerdeki küçük metal mezar taşına geri kaydı. "Kendimi evimde hissettiriyor." Ama kelimelerinin tadı, lezzetten çok açlık, aç bir midenin sancıları gibi özlem ve hasretle doluydu.

Hadrian'ın doğruyu söyleyip söylemediğini veya bizi mezarlığa kadar takip edip etmediğini bilmiyordum. Ama bir şeyler sakladığından emindim. Rowan bir yıl boyunca bunu yeterince söylemişti. Ancak bu zamana kadar beni ilgilendirmediğini düşünmüştüm. Yine de restorandaki uyarıdan ve Nora'nın gizemli mesajından sonra, mezar başındaki karşılaşmayla ilgili bir şey beni yeterince huzursuz etti ve o akşam çiftliğe döndüğümüzde *diablerie*'yi yaz mutfağındaki çekmecesine geri koymadım. Bunun yerine, onu yatak odamın gevşek döşeme tahtasının altına, dergiyle birlikte sakladım.

O gece büyükannemin kapısını çalacak cesareti topladım. Kapıyı iterek açtığımda, okuma gözlüğünü takmış, elinde ciltsiz bir aşk romanıyla yatakta oturuyordu.

"Büyükanne, seninle bir şey konuşabilir miyim?" diye sordum daha önce hiç olmadığım kadar tereddütlü bir şekilde.

Kaşları endişeyle çatıldı ve yanındaki yorgana hafifçe vurdu. "Elbette, tatlı kızım."

"Bugün seni ve annemi restoranda konuşurken duydum," diye itiraf ettim. "Zephyrine ve Malcolm Spencer'ı ayırmak için gerçekten *diablerie*'yi mi kullandın?"

Gözlüğünü çıkarıp gözlerini yumdu, burun kemerini sıktı. "Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Bunu asla bir sır olarak saklamak istemedim ama bu kadar utanç verici bir şeyi kabul etmek zor." Başını iki yana sallayıp omuz silkti. "Yaptığım şeyin hiçbir mazereti olmadığını biliyorum ama Malcolm Spencer hayatına devam ederse Zephyrine'in de devam edebileceğini düşündüm. Ve bir bakıma, sanırım öyle de oldu. Caball Hollow'dan ayrılıp hayatına devam etti."

"Bu yüzden başkalarının hayatlarını değiştirebilecek hiçbir şey yapmamamız gerektiğine inanıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Siz kızların bu dersi benim gibi zor yoldan öğrenmesini hiç istemedim." Yanağından aşağı akan gözyaşını sildi. "Onun bana yazdığı notu, onu sonsuza dek kilitlemeden önce bir hatırlatma olarak *diablerie*'nin arkasına sakladım. Bu tür bir büyünün bedeli çok yüksektir. Yıllar sonra bile hâlâ bedelini ödüyorum. Ve düzeltmek için ne kadar zamanım kaldığını da söyleyemem. Kaybolduğunda, Zephyrine'in eve dönmesini beklemenin artık yeterli olmadığını fark ettim."

Parçalar bir araya geldi ve aniden bir farkındalıkla sarsıldım. Büyükanneme Hadrian'ı neden işe aldığını soracaktım ama belki de Hadrian bana bu sırrı anlatmanın onun vazifesi olmadığını söylemeye çalışıyordu. "Hadrian, Zephyrine teyzeyi aramana yardım ediyor, değil mi?"

Başını salladı. "Bir gün kardeşini aradığı konusunda konuşmaya başladık. Yöntemler ve kaynaklar hakkında çok şey biliyor olmasından etkilendim, bu yüzden Zephyrine'i bulmama yardım etmesini istedim."

"Nereye gitmiş olabileceğine dair herhangi bir ipucu buldun mu?"

Büyükannem dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. "Henüz değil ama bunun kolay olmayacağını biliyordum. Zephyrine hiçbir zaman yarım yamalak iş yapmazdı. Ve elediğimiz her yanlış ipucu bizi gerçeğe bir adım daha yaklaştırıyor."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 21

BENZİN İSTASYONUNA İKİ kilometreden biraz daha fazla mesafe vardı. Nem o kadar yoğundu ki yolun üzerinde bir pus gibi duruyordu. Sanki sıcak bir küvette bisiklet sürüyormuşum gibi hissediyordum. Tam olarak ne bulmayı umduğumdan bile emin değildim ama birinin restoranın penceresinden içeri gönderdiği taşın üzerindeki not, bir şeylerin peşinde olduğumuzun açık bir işaretiydi. Sonunda otoparka girdiğimde, nemli gömleğim tenime yapışımış, saçlarım normal boyutunun iki katına çıkmış durumdaydı. Bisikletimi eski beton binanın yan tarafına dayadım.

Resmî olarak *QuickStop* diye bilinen bu tabelanın önündeki harflerin üçü hariç hepsi yanmış ve hiç değiştirilmemişti, bu yüzden Caball Hollow'daki herkes ona *Ick* diyordu. Kapıyı iterek açtığımda elektronik bir zil sesi duyuldu ve Dreama Kinnaird'e yarım yamalak el salladım. Hatırlayabildiğim kadarıyla kendisi burada tezgâhtarlık yapıyordu. Kasaba Piggly Wiggly'nin tam karşısında yer aldığı için, bu benzin istasyonunun marketindeki seçenekler diğerlerine göre daha çeşitliydi.

"Bir parti taze kavrulmuş fıstığım var," diye teklif etti Dreama, kasadaki taburesine yaklaştığımda. Dilime bir parça rezene tadı değdi. Gergin hissetmesine neden olmuştum.

Başımı salladım, gelmemin nedenini açıklamak üzereyken arkasında duran ilan panosundaki bir şey gözüme takıldı. Eskiyip sararmış, kenarları kıvrılmış bir kâğıt parçası... Muhtemelen yüzlerce kez görmüşümdür ama hiç fark etmemiştim. Fakat orada, üstte, büyük ve kalın harflerle "KAYIP" yazıyordu ve altında koyu saçlı küçük bir çocuğun gülümseyen fotoğrafı vardı. Yaklaşıp postere gözlerimi kısarak baktım, kötü kopyalanmış siyah beyaz fotoğrafta tanınabilir herhangi bir özellik seçmeye çalıştım.

"Bu Elam McCoy, değil mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Eve dönene kadar indirmeyeceğim. O gün buradaydım, bilirsin. Amos McCoy yardım çağırmak için geldiğinde."

"Elam'ın kaybolduğu gün Amos McCoy'la mı konuştun?" Kalp atışlarım hızlandı.

"Elleri o kadar çok titriyordu ki onun için 911'i ben aramak zorunda kaldım." Kolyesindeki haçla oynayıp, kolyeyi parlak mavi önlüğünün üzerindeki zincir boyunca ileri geri gezdirdi. "Çamur içindeydi, Elam'ı aramaktan her tarafı çizilmişti. Buraya gelmeleri sonsuza kadar sürmüş gibi geldi bana. Ama çok uzun süre geçmiş olamazdı. İlk gelen baban oldu. Elbette o zamanlar sadece bir polis memuruydu."

"Olay yerine ilk gelen, babam mıydı?" diye tekrar ettim şaşırmış bir şekilde. Kayıp olayını sorduğumda neden bundan bahsetmemişti?

"Ah evet, çok çalışkandı." Başını salladı, beyaz saçları bulut gibi başının etrafında uçuştu. "Nöbetimden sonra arama ekibine katılmak için aşağı indim. Baban tüm arama boyunca

oradaydı. Ama sonra yağmur başladı, bardaktan boşanır gibiydi. Geceyi orada geçirmek zorunda kaldık."

"Arama ekipleri nasıldı?" diye sordum.

"Hatırlıyorum, gece boyunca hava çok soğuktu, gece boyunca buz gibi yağmur yağdı. Hava durumu raporu sonbahar ekinoksu olduğunu söylüyordu, bu yüzden günler hızla kısaldı ama arama ekipleri gün doğumundan gün batımına kadar bir haftadan fazla bir süre o çocuğu aradılar. Köşedeki Metodist kilisesini arama merkezine çevirdiler ve Apollonia herkesi mısır ekmekleri, soslar ve demlikler dolusu sıcak kahveyle besledi." Dreama öyle derin bir iç çekti ki sanki önümde küçüldü. "Ama sonunda hiçbirinin önemi kalmadı. O zavallı küçük bebek, o kocaman vahşi doğada tek başınaydı." Ne yaptığımı fark etmeden Dreama'nın elini sıkmak için uzandım. Gözleri tekrar bana odaklandı ve hüzünle gülümsedi. "Umudumu yitirmedim. Bir şey bana onun hâlâ orada bir yerlerde olduğunu söylüyor."

"Umarım haklısındır," dedim. Ama şimdi bildiklerimle, umudum ailesi için bir kapanış bulmaktı. "Dahlia Calhoun buraya gelip sana kayıp vakasıyla ilgili bir şey sordu mu?"

"Hayır, en azından vardiyalarımın hiçbirinde. O zavallı kıza olanlar çok korkunç." Başını salladı, ağzı tiksintiyle aşağı doğru kıvrıldı. "Daha iyisini hak ediyordu, özellikle de son zamanlarda yaşadığı onca şeyden sonra."

"Son zamanlarda mı?" Dahlia'nın aile geçmişinde annesinin aşırı doz alması gibi bazı karanlık noktalar olduğunu biliyordum ama daha yakın zamandaki sorunları ilk defa duyuyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ah, belki de bundan bahsetmemeliyim," diye itiraz etti, sonra taburesinde öne doğru eğilip sesini alçaltarak devam etti: "Bir süre önce, şu telefonlardan birini satın almak için gelmişti." Tezgâhın yakınındaki ön ödemeli telefon rafına işaret

etti. "Ama gözyaşları sel olmuştu. Yemin ederim, eğer uzansa boğulurdu. Büyükannesinin ölümünden kısa bir süre sonraydı, bu yüzden onu teselli etmeye çalıştım ama sonra bütün o iğrenç hikâye ortaya döküldü. Görünüşe göre Parlee adına bir aile telefon hatları varmış ve Dahlia değiştirmeye gittiğinde onu reddetmişler. Hizmetini tamamen kesmişler. Meğerse o işe yaramaz babası yıllardır onun adına sahte hesaplar açıp kredi notunu tamamen mahvetmiş."

"Korkunç bir durum," diye katıldım. Dahlia'nın son zamanlarda babasıyla iletişime geçmesinin nedeni bu olabilir miydi? Ama neden? Adam istese bile kredi notuna verdiği zararı telafi edemezdi. Sonuçta kendi kızının cenazesine gelme zahmetine bile girmemişti. Ama eğer kızı onunla bu konuda yüzleşmişse, cinayet sebebi bu olabilir miydi?

Dreama elinin üstünde duran elimi okşadı. "Biliyor musun, Elam'ın kaybolduğu gün gönüllü olan ilk kişi teyzendi. Babandan kısa bir süre sonra buraya gelip yardım teklif etti. O ve Vivian Spencer, o zamanlar ikisi çok yakın arkadaştı. Ailen o korkunç zamanlarda yardım etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptı. Buna rağmen, şu anda herkesin senin hakkında söylediği şeylere inanamıyorum."

Yirmili yaşlardaki üç erkeğin dükkâna girmesi sayesinde, tutarlı bir yanıt bulmaya çalışmaktan kurtuldum. Dreama'nın da fark ettiği huzursuz, istekli bir enerjileri vardı. Duruşu sertleşirken gözleri keskinleşmişti.

Birisi atıştırmalık reyonuna yönelip birkaç paket cips ve kuru dana eti aldı. Diğer ikisi buzdolabından içecekler aldı.

"Siz çocuklar, bir yolculuğa mı çıktınız yoksa?" diye sordu Dreama.

"Daha çok av gezisi gibi," dedi kahverengi saçları tişörtünün yakasına kıvrılmış olan adam. Bir bira markasına ait kamuflaj desenli bir tişörttü. "Grup olarak Ulusal Orman'a

gidiyoruz, Güve Kanatlı Adam'dan sonsuza dek kurtulabilir miyiz diye bakacağız."

"Peki, bunun ne işe yarayacağını sanıyorsunuz?" diye sordu Dreama. "Uyarı sirenini yok ederek bir kasırgayı durduramazsınız."

"Hey, sen o kızsın." İkinci genç, atıştırmalıklarını kasaya yakın tezgâha boşaltırken, ona daha yakından baktım. Dahlia'yı bulduğumuz gece Cole'un seslendiği Hammond isimli, yardımcı futbol koçu. "Ormanda cesedi bulan sensin."

Onda o gece görmediğim ama artık tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kısa kesilmiş kahverengi saçları, derin gözleri ve yeni çıkan sakalıyla takımdaki diğer çocuklardan en fazla birkaç yaş büyük duruyordu. Belki de kanımdaki korkunun nedeni, Ick'e geri döndüğüm için yaşadığım huzursuzluktu ancak geçen yaz hep birlikte ormana gitmeden önce onun Bryson'la birlikte burada olduğundan neredeyse emindim.

"Ben de seni tanıyorum," diye patladım şaşırmış bir şekilde. "Geçen yıl festivalden sonraki o gece oradaydın."

"Kafan karışık olmalı," dedi, çenesinde bir kas seğirirken.

"Bekle, seni duymuştum," diye araya girdi üçüncü genç, beni işaret ederek. "Sen cadısın."

Küçük dükkânda rahatsız edici bir sessizlik oldu ve tüm dikkatler bana yoğunlaştı. Dreama taburesinde kıpırdanıp boğazını temizledi. "Bunların bir alana bir bedava olduğunu gördünüz mü?" Enerji içeceklerini işaret etti ve adamların bakışları buzdolabı dolabına kaydı.

Dikkatları dağılınca kapıdan dışarı çıktım, neredeyse ön tarafta park edilmiş kirli beyaz bir kamyonete çarpacaktım. Bir an için ayaklarım durdu, mezarlığın dışında beyaz bir kamyonetin beni neredeyse ezeceği o günün görüntüleri zihnimde

canlandı. Acaba aynı kamyonet miydi? Omzumun üzerinden baktım.

Burada, otoparkta Koç Hammond'ı gördüğümü hatırladığım tek yer burası değildi. Dahlia kasabaya geldiği gün o da restorandaydı. Caball Hollow Lisesi polo tişörtünü giymişti ve kapıyı onun için açık tutuyordu. Birbirlerini tanıyorlar mıydı?

Bisikletimi bırakıp kamyonlarının takip edemeyeceği tepeye doğru patikaya baktım. Boynumdan aşağı bir korku ürpertisi indi ve kendimi güvende hissetmek için cebimdeki mezar toprağı tılsımını sıktım. Kasabaya varmak üzereyken çıtırdayan çakıl taşları ve gıcırdayan bir fren sesi ile arkama döndüm.

"Hey!" Rowan, çiftlik kamyonetinin penceresinden dışarı eğilmiş, bir kolu sürücü tarafındaki kapının üstünde, toprak yolda rölantide ilerliyordu. "Seninle burada karşılaşmak ne güzel."

Doğrudan ona bakıyor olmama rağmen kornaya bastı.

Yerimde sıçradım. Hep sıçrayıp duruyordum zaten. "Rowan!"

"Hadi, seni bırakayım." Güneş gözlüğünü başına geçirip bana sırıttı.

"Neden bu kadar neşelisin?" diye homurdandım, kamyonete doğru yürürken.

"Mükemmel bir şaka planım var," dedi. "Hadrian bundan nefret edecek."

Gözlerimi devirdim. Parmaklarım yolcu tarafındaki kapı koluna dokunduğunda Rowan tekrar kornaya bastı, tam kendimden geçecekken güldü.

"Neyin var senin?" Arabaya binip emniyet kemerimi taktım. "Sanki insanlara garip olduğumuzu düşünmeleri için daha fazla sebep vermemiz gerekiyormuş gibi."

"Ah, lütfen." Güneş gözlüğünü saçından çıkarıp gözlerine taktı. "Kilometrelerce öteye kadar tek bir canlı bile yok."

"Ben bundan çok emin olmazdım. Her yerde gözler olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ve Hadrian'ın sakladığı sırlar konusunda haklı olabilirsin," dedim. "Ya da belki de bizim ne tür sırlar saklayabileceğimizle fazla ilgileniyor olabilir."

Gözlerini yoldan ayırmadan yavaşça başını salladı. "Dediğim gibi, o bir bela."

"Bela mı? Sen ne zaman beladan uzak durdun ki?"

"Her şeyin bir ilki vardır, değil mi?" Sinyal lambasını yakıp kasabaya doğru yola girerken bana dilini çıkardı. "Sabahın bu erken vaktinde nereye gidiyorsun?"

"Babamı görmeye."

Rowan direksiyonun altından bir parmağını geçirmiş, sol ayağını koltuğun üstüne koymuş, dizini kapıya yaslamış bir şekilde arabayı sürerken, ben ona Dreama Kinnaird'den öğrendiklerimi anlattım.

"Elam sonbahar ekinoksunda kayboldu. O da gün dönümü gibi eşik günlerden biri," dedim.

"Sence bunun anlamı ne?"

"Keşke bilseydim." Derin bir nefes verdim. "Ama her şeyin birbiriyle bağlantılı olamayacağı kadar fazla tesadüf var."

Rowan beni arabada bırakıp hırdavatçıya gitti. Ön kapının koluna uzandığımda yoğun havayı, parlak mavi bir ışık ve hızlı bir çığlıkla bir siren sesi yardı. Eldritch County Şerif Departmanı'nın resmî selamlaması... Dönünce babamın Suburban'ının yanaştığını gördüm. Arabanın altındaki asfalt sıcaktan dalgalanırken, adımlarımı geri çeke çeke yanına gittim.

"Kızım, bugün burası cehennemden bile sıcak," diye seslendi açık pencereden. "Erimeden önce atla."

Yolcu kapısını açıp binmeden önce onu incelemek için bir an durdum. Yorgun görünüyordu, bir kahve fincanının yanındaki bardak tutucuda bir rulo antiasit vardı. Gözlerinin altındaki halkalar o kadar koyuydu ki neredeyse mordu. Ama bana verdiği geniş gülümseme her zamanki gibiydi.

"Büyükannenin mükemmel zamanlamasını miras almış olmalısın. Az önce döndüm," dedi aynalarını kontrol edip kaldırımdan uzaklaşırken. "Bugün bisiklet yok mu?"

"Az evvel Ick'te bıraktım. Sen neredeydin?" Cevap vermeyeceğini bilmeme rağmen onu dürttüm. "Dahlia'nın davasında yeni bir ipucu mu var?"

"Sana araştırmacı rolü oynaman konusunda ne söylemiştim?" diye azarladı beni ama sesi nazikti. "Çavuş Markin, Güve Kraliçesi bursu için bir proje üzerinde çalışıyor olabileceğin izlenimine kapılmış."

"Neden bana Elam McCoy'un kaybolduğu gün olay yerine ilk gelenin sen olduğunu söylemedin?" diye sordum, ona bakabilmek için koltuğumda dönerek.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, bunun yerine ön camdan dışarı dikkatle baktı. "Çünkü hata yaptım." Yutkunurken boğazı düğümlendi. Donup kaldım, bu cümle karşısında irkildim. İrkildiğimi fark ederse konuşmayı bırakır diye korktum.

Uzun bir nefes verdi. "O gün görevde olan sadece Spencer ve bendik. O ve Vivian oğullarıyla ilgili yıkıcı bir haber almışlardı. Ona eve gitmesini, karısının yanında olmasını söyledim. Ama bu benim karar vermem gereken bir şey değildi. Ben kıdemli memurdum, yani birkaç haftalık kıdeme sahiptim. Ve çağrı geldiğinde..." Duraksayıp yutkundu, hâlâ dümdüz ileri bakıyordu. "Eğer onun yerine de bakıyor olmasaydım daha erken orada olurdum." Başını iki yana salladı. "Belki yağmur yağmadan önce onu bulabilirdim." Derin pişmanlığın topraksı tadı kelimelerini kaplıyordu.

"Bunu bilemezdin," dedim sessizce.

"Bunu düşünmediğim tek bir gün yok." Derin bir iç çekip rozetinin hemen üstündeki göğsüne elini sürdü. "Ailesi mahvoldu."

İnsanların Amos McCoy'a hayatının en kötü gününden sonra yaptıkları, kanımı kaynatıyordu. "Hiçbir kanıt olmadan bu iğrenç dedikoduları yayan insanların hiç mi vicdanları sızlamaz?" Sözlerim istediğimden daha şiddetli çıkmıştı. Babam konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez bana baktı. Onun gözlerinde sempati, benim dilimde kalp ağrısının tadı vardı.

"Trajedi insanlardaki gerçeği ortaya çıkarır, Linden. Bu dünyada acı çeken insanları yücelten ve destekleyen insanlar olduğu kadar, onları neşeyle yerle bir edenler de vardır. Bu işin en zor kısmı insanların en kötü yanlarını görmektir."

Bakışlarımı kaçırma sırası bendeydi, acı ve hüzün girdabında başımı cama yasladım. İçimdeki öfke giderek daha da alevlendi çünkü bu söylentiler sadece bana zarar vermekle kalmıyor, aileme de zarar veriyordu.

"Başka sorun çıkaran var mı?" diye sordu babam yüzümü inceleyerek.

"Pencereden atılan taş kadarı yok." Omuz silktim. "Ama... Ick'teydim ve Dahlia'yı bulduğumuz geceki yardımcı futbol koçuyla karşılaştım." Yutkundum ve aklıma gelen düşünceleri geri ittim.

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim, konuşmayı zihnimde tekrar tekrar oynatırken. "Ama onu daha önce gördüğümü hatırlıyorum. Sanırım Dahlia onu tanıyor olabilir. Belki de onunla spor salonunda buluşmuştur. Yani, o gece neden o kadar geç saatte oradaydı ki?"

"Linden, bir soruşturmayı nasıl yürüteceğimi biliyorum. Bunu benim halledebileceğime güven. Dikkatli olmanı

istiyorum." Onu dinlediğimden emin olmak için gözlerinin içine bakmamı bekledi. "İnsanlar korkar ve korkmuş insanlar tehlikeli insanlardır. Bu işe daha fazla karışmana gerek yok."

Başımı salladım. Dikkatli olacaktım ama artık bunun kötü şeyler olmayacağı anlamına geldiğini düşünecek kadar saf değildim.

"Detaya inemem ama Parker Hammond o gece spor salonundaydı çünkü şu anda takımın çamaşırlarını yıkamaktan sorumlu." Babam aracı vitese aldı. "Hadi, gidip bisikletini alalım."

Ick'e giderken restoranın önünden geçtik, Dahlia'nın kasabaya geri döndüğü günün hatırası aklımda hâlâ çok tazeydi. Kasabaya geldiğinde Harvest Moon'a uğramak için özel bir sebebi vardı, yemek yemek için değil, sadece büyükannesinin evinde geçirdiğimiz zamanı anmak için gelmişti. Bu, çok uzun süren bir ayrılıktan sonra yeniden bağ kurmanın bir yolu muydu? Kaybettiği büyükannesini mi özlüyordu? Yoksa bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordu?

Koltuğumda daha dik oturdum. Mumun dumanına adımı yazmasının nedeni bu olabilir miydi? Geçtiğimiz yaz gördüğümü düşündüğü bir şey yüzünden değil, bana tam olarak nereye bakmam gerektiğini söylediği için. Ya cevabı büyükannesinin evine sakladıysa?

BÖLÜM 22

BABAM BENİ ÇİFTLİĞE BIRAKTIKTAN sonra Cole'a teorimle ilgili mesaj attım. Bu seferki cevabı neredeyse ânında geldi ama tahmin edilebilir bir cevaptı:

Cole: Kulübe.

Oraya vardığımda, Triumph'un kapağını açtı. "Bekle, ona binmiyoruz, değil mi?" diye sordum ve ellerime tutuşturduğu kaskı kavradım.

"İşte, sana hızlı bir sürüş dersi: Bana tutun ve bırakma." Bana haylaz bir şekilde sırıttığında motosiklete binmeyi kabullenmiştim.

Motosiklete binip kendi kaskını taktı, sonra da marşa bastı. Gözlerim kocaman açılmış bir şekilde onu izledim. Ben hareket etmeyince, geriye uzanıp arkasında kalan minik boşluğu gösterdi. Gerçekten iki kişilik yer yoktu. Tüm vücudumu ona bastırmak zorunda kalacaktım. Yutkundum, boğazım aniden kurudu. Sonra kaskımı takıp ben de bindim.

Motosiklet kükreyince irkilip Cole'un gömleğini kavradım. Cole aşağı uzanıp ellerimi tuttu, kollarımı beline dolayana kadar çekti. Başımı sırtına yasladım ve bir anda uçmaya başladık.

Mümkün olduğunca yollardan kaçınıp toprak patikalarda ve av yollarında ilerleyerek Parlee Wilkerson'ın yaşadığı sokağın aşağısındaki ormanda durduk. Nesiller boyunca ailesine ait olan ama o öldüğünden beri boş duran küçük bir evdi burası.

Bayan Wilkerson ön taraftaki çiçek tarhlarıyla gurur duyardı, onları yüksük otu, defne ve gelinciklerle doldururdu ama şimdi hepsi büyümüş, jimson otlarıyla parmak otları tarafından boğulmuş durumdaydı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Cole, ihmal edilmiş ön verandaya adım attığımda.

Kapı kolu kolayca döndü ama kapı rutubetten dolayı şişmiş ve gergindi. "Zorlamayı deneyebilir misin?" diye sordum, ona alan açmak için geri çekilerek. Ama gözüm tanıdık bir şeye takıldı. Kapı çerçevesinin üstünde, ortasına McCoy evindeki gibi oyulmuş bir yonca bulunan aslan şeklinde yuvarlak bir madalyon vardı.

"Bekle." Kolunu tuttum. "Beni kaldırır mısın?"

Duvara yaslanıp, sırtına çıkmama yardım etti. Gerindim ve parmaklarımı yoncaya sürttüm. Her şey yana doğru kayarken tenim sıcak ve soğuk bir hisle karıncalandı. Cole'un kolları beni sıkıca sardı. Bağırarak bir şeyler söyledi ama her şey daha yavaş ve boğuk bir hâl aldı, sanki suyun içinde hareket ediyormuşuz gibi. Oyulmuş ahşap sanki sıcak bir sobaymış gibi, elimi hızla çektim. Bu hissi biliyordum, sanki gerçeklik değişiyor ve zaman farklı şekilde akıyordu. Bu, Kemik Ağacı'ydı.

"Kemikleri oy," diye fısıldadım, Nora McCoy'un mezarının yanındaki toprağa kazınmış kelimeleri düşünerek.

"Bu neydi yahu?" Cole beni dikkatlice yere indirdi.

"Sizin kapının üstünde de bunlardan bir tane var," dedim. "Ne anlama geliyor?"

Cole omuz silkti, bayılırsam beni yakalamaya hazırmış gibi bakıyordu. "Ev inşa edildiğinden beri orada. Tüm orijinal evlerde var. Caball Hollow Tarih Derneği bu yüzden logo olarak yoncayı kullanır. Eski bir koruma sembolü ya da buna benzer bir şey olduğunu düşünüyorum."

Oymaya tekrar baktım. Kasaba kurucularının memleketlerinden getirdikleri eski bir batıl inanç mıydı? Yoksa onları çok daha yerel bir şeyden korumak için miydi? Kemik Ağacı ile bağlantılı bir şey miydi?

"Hâlâ içeri girmek istiyor musun?" diye sordu Cole.

Başımı salladım. Omzunu dayayıp kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde, tek ışık, kalın perdelerin kenarlarından parlayan ve havada dönen toz bulutlarını aydınlatan öğleden sonra güneşiydi.

Duvardaki düğmeyi yukarı aşağı çevirdim ama hiçbir şey olmadı.

Cole telefonunu çıkarıp el fenerini açtığında umudum söndü. Dahlia'nın teyzesi Nettie Hinkle evi çoktan boşaltmış olmalıydı. Geriye sadece kolçaklarında yıpranmış yerleri örtmek için tığ işi danteller olan çiçekli bir kanepe, bir bacağı kırık bir masa ve abajuru olmayan bir lamba kalmıştı.

Ev tek katlıydı, küçük bir yemek odasına ve mutfağa açılan bir ön oda vardı, onun arkasında da çamaşır odası ve banyo vardı. Sağa doğru dönen kısa bir koridor iki küçük odaya çıkıyordu. Aramamıza Dahlia'nın eski odasında başladık. Parmaklarımı sert ahşap zeminin izleri boyunca gezdirerek gevşek tahtalar olup olmadığını kontrol ettim, Cole ise havalandırma deliklerinin içine ve pervazların arkasına baktı. Ama tüm çabalarımıza rağmen hiçbir şey bulamadık.

Mutfağa ulaştığımızda, hayal kırıklığı midemde sıcak bir çukur gibiydi. Buzdolabı bile gitmişti. Ev havasız ve kapalıydı. Bense ter ve toz içindeydim. Ellerimin kirle kaplandığını hissettiğim için alnımdaki teri kolumun iç kısmıyla sildim.

"Burada gerçekten bir şey olacağını düşünmüştüm." Cole'a baktım. Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi ve başını eğdi. "Yine bana mı gülüyorsun, Cole Spencer?"

"Az önce yüzüne toprak bulaştırdın," dedi, gömleğinin ucunu kaldırıp yanağımı silerken. Cole doğası gereği insanlarla ilgilenirdi ama gömleğini yukarı kaldırdığı sırada aramızda santimler olması nefesimin kesilmesi için yeterli bir sebepti.

Bu mutfağa en son ne zaman geldiğimi, Dahlia ve Bayan Wilkerson ile ocağın başında onların eski hikâyelerine güldüğüm zamanları düşünerek kendimi oyalamaya çalıştım. Sonra Dahlia'nın festivalde söylediklerini, tarçınlı elmalı içki kekini nasıl andığımızı hatırladım.

"İçki," diye fısıldadım, Cole'dan uzaklaşıp lavabonun altındaki dolabın önünde dizlerimin üzerine çökerken. En arkada, uzun zamandır unutulmuş bir bulaşık fırçasının hâlâ asılı olduğu bir kanca vardı. Sola doğru çektiğimde sahte bir panel kayarak açıldı. İçimde bir heyecan dalgası yükseldi.

Cole bana telefonunu uzattığında, ışığı içeriye tuttum. Orada, altta bir şey vardı. Uzanabildiğim kadar girip o şeyi çıkardım.

Eski, yeşil, metal bir yemek kutusuydu bu. Cole'a telefonu geri uzatıp kutunun mandalını çevirdim. İçeride Ick'ten kalma ucuz, tek kullanımlık, ön ödemeli telefonlardan biri vardı. Dahlia bunu neden saklamış olabilirdi ki? Güç düğmesine bastım ve telefon mucizevi bir şekilde açıldı. Kayıtlarda veya kayıtlı kişilerde hiçbir arama yoktu ancak aynı numaradan gelen birkaç kısa mesaj vardı:

Sana yardım edebilirim

Seni koruyabilirim

Bunu yapabilecek tek kişi benim

Kalp atışlarım hızlandı. Eğer Elam McCoy'un kaybolmasına dair araştırmalarıyla ilgiliyse, bunları kim göndermiş olabilirdi? Yoksa Dahlia başka bir şeye mi karışmıştı? Mesajlar yardım ve güvenlik vadediyordu ancak giderek daha uğursuz hissettiriyordu. Bunlar katilinden olabilir miydi?

"İçinde daha fazlası var." Cole ışığı kutuya doğrulttu. "Belki de kayıp röportaj tutanağıdır?"

Dahlia'nın telefonunu yere koyup kutunun altına tıkıştırılmış kâğıtları çıkardım. Ama açtığımda kanım önce alev alev yandı, sonra da buza dönüştü. Bunlar *diablerie*'dendi. Yırtık sayfalar. Dahlia bunları neden almış olabilirdi ki?

İlki Kemik Ağacı'nın gücüyle ilgiliydi ve kenar boşluklarına Zephyrine'in günlüğündekilerle uyuşan el yazısı karalanmıştı. Bazı notların üzeri çizilmiş, yeni bir fikri işaret eden oklar yapılmıştı. Yeni tarifler denediğim, malzemeleri değiştirdiğim ve ölçüleri ayarladığımda tuttuğum defterlere benziyordu.

"Bu ne?" diye fısıldadım, notları çözmeye çalışırken.

Duvarın diğer tarafından ön kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Bir ses, "Eldritch County Şerif Departmanı," diye bağırdı.

Başımı hızla kaldırdım ama Cole benden daha hızlıydı. Kolunu belime doladı, beni çamaşır odasına ve ardından içerideki minik dolaba çekti, ben de aceleyle kâğıtları cebime tıktım.

"Bu Ethan," diye fısıldadım. Kalp atışlarımın sesinden neredeyse kendi sesimi duyamadım. Bizi burada bulamazdı.

Karanlık, boğucu dolapta birbirimize sıkışmışken kendimi fırında gibi hissettim ama adrenalin beni titretiyordu. Cole iki kolunu da bana doladı, kıpırdamamam için beni kendine doğru çekti.

Ethan'ın evde hareket ettiğini, oda oda gezdiğini duyabiliyordum. Telsizi cızırtıyla çalışmaya başladı ve diğer uçtaki bir ses anlayamadığım bir şeyler söyledi.

"Şüpheli bir aktivite çağrısına yanıt veriyorum," diye cevapladı Ethan. "Nehrin karşısındaki komşu, ormanın içinden bu tarafa doğru koşan birkaç çocuk görmüş."

Ayak sesleri yaklaştı -şimdi yemek odasında olmalıydı- ve nefes almayı bıraktım. Cole'un arkamdaki bedeni kaskatı kesildi.

"Muhtemelen bir şey değildir ancak adresi duyduğumda kontrol etsem iyi olur diye düşündüm. Bu davada çok dikkatli olmak gerekiyor." Ethan duraklayıp diğer uçtaki kişiyi dinledi. "Evet, cesedin yakınında kurbana ait olmayan eşyaların bulunduğu diğer şüpheli ölümleri kontrol ediyoruz. Belki de kolye bir tür kartvizittir."

Adımları diğer yöne, arka koridordan yatak odalarına ve saklandığımız yerden uzağa doğru hareket etti. En azından şimdilik. Ethan yeni olabilirdi ama çalışkan biriydi. Evin her köşesini aramadan durmayacağı belliydi.

"Dahlia'nın odasına vardığında kapıya doğru koşacağız," diye fısıldadı Cole kulağıma. "Bunu tak." Elime bir şey sıkıştırdı. Örme bir şapka. Bu sıcakta işkence gibi gelse de tanınmaktan iyiydi.

Cole yavaşça ve ses çıkarmamaya dikkat ederek dolaptaki askıdan güve yemiş eski bir ceket alıp giydi, başlığını aşağı doğru çekti, ben de saçlarımı şapkanın içine soktum. Sardalya kutusunun içinde Twister oynamak gibi bir şeydi bu.

Ethan'ın adımları evin en uzak ucuna ulaştığında, olabildiğince hızlı ve sessiz hareket etmeye çalışarak kaçtık. Cole, oturma odasına doğru köşeyi dönerken beni önüne itti ve iri bedenini kullanarak Ethan'ın beni görmesini engelledi.

Ön kapı ardına kadar açıktı, oraya koşmaya başladım. "Hey!" diye bağırdı Ethan. "Dur!"

Ön kapıdan dışarı kaçarken onun da arkamızdaki koridorda gürlediğini duydum.

Merdivenleri kullanmak için durmadım ve ön verandadan atlayarak sert bir şekilde yere indim. Cole saniyeler sonra yanıma düştü ve elimi tutarak beni ormana doğru çekti.

"Hadi," diye bağırdım Cole'a, ağaçların arasına girdiğimizde. Ne demek istediğimi anladı. Bir kez başını salladı, sonra koştu, uzun bacakları mesafeyi âdeta yutuyordu.

Ethan'ın arkamdaki ağaçların arasında koştuğunu duyabiliyordum. Bir sürpriz yaşıyorduk. Dokuz kilo kadar olan ekipmanı onu yavaşlatıyordu. Ama pes etmedi.

Bir motorun homurtusunu duydum ve Cole'un motosikleti önümdeki ağaçların arasından geçerken kendimi daha da hızlı koşmaya zorladım. Yaklaştığında, Cole ayağını yere indirip motosikleti döndürdü. Arkasına atladım ve hızla kaçtık.

Geyik yoluna girdiğimizde, rahatlamak için Cole'a yaslandım. Ethan'ın eve geri dönüp devriye arabasını alması ve bizi yakalaması için epey şansa ihtiyacı vardı.

Ama tam rahat bir nefes almaya başladığımda, Dahlia'nın telefonunu mutfak zemininin ortasında bıraktığımı fark ettim.

Dağların etrafında duman gibi kıvrılarak, tepelerden inip virajlı yollarda zikzaklar çizerek yol aldık. Bir süre sonra yanımızdaki ağaçlar, çimenler ve dağlar sulu boya gibi bir araya geldi. Ve uzaktan gelen siren seslerini dinlemediğimde, bunun gerçekten nefes kesici olduğunu itiraf edebilirdim. Yüzümüze çarpan rüzgârla, yazın bunaltıcı sıcağı bile bizi yakalayamıyordu.

Cole tepedeki iki şeritli toprak bir yola girdi. Motosikleti geniş bir çayırda durdurana kadar yolda bir süre daha ilerledik.

"Çok yoğundu." Kaskımı çıkarıp çimenlere yığıldım, kıl payı kurtulduğumuz için kalbim hâlâ hızla atıyordu.

Cole motosikletteki bir şeyle uğraşırken terden ıslanmış gömleğinin altındaki sırt kaslarının dalgalanmasını izledim.

"Başka bir şey daha hatırladım," dedim, dikkati başka yerdeyken kelimelerimi daha kolay bularak. "Geçen yazdan." O hiç kıpırdamadan beklerken yutkundum. Ama bana dönmedi. "Ormana gitmek için buluştuğumuzda sanırım yardımcı antrenör Hammond'ı, Bryson'la birlikte gördüm. Ama neden oradaydı ki?"

Dahlia ile en son konuştuğumda, kaybolduğum gece orada başka birinin daha olma ihtimaline değinmişti. Belki de kastettiği buydu.

"Geçen sezon Parker Hammond'ın bazı oyuncularla yakınlaştığı için uyarıldığına dair bir söylenti vardı," dedi omzunun üzerinden. "Kendisi Bryson'ın kuzeni ve iki ya da üç yıl önce Mud River'da oynarken oradan tanıdığı da birkaç kişi vardı. Görünüşe bakılırsa bir spor koçunun koruması gereken sosyal mesafeyi korumuyormuş."

"Demek takımın çamaşırlarını yıkamasının sebebi bu. Bir tür ceza. Ama oyuncularla takılıyorsa, Dahlia'yı tanıyor olması da mümkün," diye fikir belirttim.

Cole doğruldu ve ne ima ettiğimi anlayınca bana doğru döndü. "Elbette ama Dahlia'yı tanıyan çok kişi vardı. Bu onun öldürdüğü anlamına gelmez."

"Kasaba, okul bölgesinden bir çalışanın o gece orada olduğunu öğrenirse büyük bir skandal olurdu. Belki de sessizliğinin bedelini ödüyordu."

"Onu orada gören tek kişi Dahlia değildi," diye itiraz etti Cole. "Ve dürüst olmak gerekirse, hiç kimsenin Caball Hollow'da berbat bir yardımcı antrenörlük işini bu kadar çok isteyeceğini sanmam."

Mantığına katılıyordum ancak Hammond'da beni hâlâ huzursuz eden bir şey vardı.

Kalp atışlarım artık normalleşirken, hiçliğin ortasında gibi görünen bulunduğumuz yere baktım. "Burası her zaman o şeyle kaçtığın yer mi?" diye sordum motosikleti işaret ederek. "Neden burası?"

Cole yanıma uzandı. "Bir saniye bekle." Ufka baktı, güneş dağların arkasında batmaktaydı.

Tarlanın altları gölgelerle dolduğunda ilkini gördüm. Karanlığa karşı kısa bir ışık hüzmesi. Birkaç adım ötede bir tane daha parladı. Sonra etrafımız yüzlercesi varmış gibi görünen yanıp sönen ışıklarla çevrildi, senkronize bir dans gibi hep birlikte yanıp söndüler.

Cole'a döndüğümde gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. "Ateş böcekleri," dedim büyülerine kapılarak. Karanlık gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlarken ateş böcekleri etrafımızda titriyordu.

"Cole," diye fısıldadım, parmakları parmaklarımı bulurken, kuşların ve ağustos böceklerinin yerini, cırcır böcekleri ve kurbağaların korosu alıyordu. "Teşekkür ederim."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gözleri altın rengi havuzlara dönüştü. Tenimde karıncalanmalar uçuştu. O kadar güzeldi ki göğsüm ağrıdı. Eğildiğini hatırlamıyordum ama o kadar yakındık ki yumuşak nefesinin dudaklarıma değdiğini hissettim.

"Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin," diye fısıldadı.

Aramızda kalan azıcık mesafeyi de kapattım. "Ah, ama tahmin ediyorum," diye mırıldandım dudaklarına doğru. Bu zar zor bir öpücüktü ama ait olma hissi veriyordu, huzur gibi, vanilya şekeri kadar tatlı ve nazik. Ona bakmak için geri çekildim. Boğazından bir itiraz sesi çıktı. Parmaklarını saçlarıma gömüp beni tekrar dudaklarına çekti.

İlk öpücük tatlı bir kıvılcımsa, bu bir demir ateşi olmalıydı. Erimiş ve karamelize olmuştu. Sonra tenimin altında parlayanlar hariç, ateş böceklerini ve yıldızları unuttum.

Eve vardığımda, odamın kapısını iterek açtım ve Juniper'ı yerde çömelmiş hâlde buldum, eski kancalı goblen halı katlanmış, altındaki gevşek döşeme tahtası bir kenara konmuştu.

"Juniper!" Koridorun boş olduğundan emin olduktan sonra kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. "Ne *yapıyorsun*?"

"O mezarlık büyüsüne bir kez daha bakmak istedim," diye fısıldadı. "Seninle ruhlar âlemi arasındaki bağlantının, kanı da hesaba katmama rağmen, nasıl bu kadar güçlü olduğunu hâlâ anlayamıyorum." Başını sallayarak *diablerie*'nin sayfalarını karıştırdı.

"Bunu görene kadar bekle." Yanına diz çöküp, Parlee Wilkerson'ın evinde saklı bulduğum sayfaları açtım. "Dahlia bunları saklamış."

"Büyükannemin daha biz doğmadan önce bile kilitli tuttuğu bir kitaptan bu sayfaları nasıl almış?"

"Belki Zephyrine almıştır," diye sesli düşündüm. "Bunlar onun notları. Bir şekilde Güve Kraliçesi burs projesine karışmış olabilirler. Ya da belki de onları saklaması için Nora'ya vermiş, sonra Wyatt McCoy, Güve Kanatlı Adam hakkında sorular sormaya geldiğinde Dahlia'ya vermiş olabilir." Ellerimi

saçlarıma götürdüm. Bu bir teoriydi ama kanıtlamamın bir yolu yoktu.

Juniper, yatak odası kapısı hızla açılırken kâğıtlara uzandı. İkimiz de irkildik. Rowan içeri girdi. Arkasındaki Sorrel'ı da çekiştiriyordu.

"Kapalı bir kapının ardında fısıldamak bu evdeki insanları şüphelendirmenin kesin yoludur," dedi Rowan. "Sana hiçbir şey öğretmedim mi?"

"Neden bu kadar huysuzsun?" Kapıyı kapatmak için ayağa fırladım.

"Bir şey buldum." Gömleğinin altından birkaç kâğıt çıkarıp bana uzattı.

Ne olduklarını anlamam sadece bir an sürdü. "Bu, Dahlia'nın Wyatt McCoy ile yaptığı röportajın eksik dökümüydü. Nereden buldun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hadrian'ın odasında buldum," diye cevapladı kaşlarını kaldırarak.

"Odasını mı karıştırıyordun?" dedi, haksızlığa uğradığını düşündüğü herkesi savunmak için hemen harekete geçen Juniper.

"Bunca zamandır yapılan tüm bu saçma şakaların neyle ilgili olduğunu sanıyorsun?" Rowan kollarını kavuşturdu. "Bir yerde bulunmak için açık bir sebep yaratmak, oraya hiç gitmemiş gibi görünmekten çok daha kolaydır. İçeri giriyorum, etrafa bakıyorum, sonra dikkat dağıtmak için çocukça bir numara yapıyorum."

"Sen kötü bir dâhisin," dedim ona, sayfaları tararken sözlerine yarı dikkat ederek.

"Güçlerimi sadece iyilik için kullanırım."

"Kendi benzersiz *iyi* tanımına dayanarak," diye itiraz etti Juniper.

"Herkes öyle değil midir?" diye karşılık verdi Rowan.

"Her seferinde odasını arıyorsan, bunu bulman neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Sorrel.

"Keman kutusunun astarının altındaydı. Mezarlıkta onu kemanla görünce bir süredir kontrol etmediğimi fark ettim."

"Dahlia'nın ölümüyle Hadrian'ın bir ilgisi olduğuna gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Onu tanımıyordu bile," dedi Juniper.

"Belki de tanıyordu," dedim. "Onunla başka bir yerde, mesela Rawbone'da tanışmış olabilir. Eski erkek arkadaşı orada yaşıyordu, belki de aynı kişileri tanıyorlardı." Noktalar birleşmeye başladıkça teorime daha da ısındım. "Ve Amos McCoy bize oğlu Wyatt'ın küçükken annesi tarafından götürüldüğünü söyledi. Kaç kişi bu röportajın varlığından haberdar olabilir?" Kâğıtları salladım. "Ama röportajı veren kişi kesinlikle haberdardır. Ya Hadrian, Wyatt McCoy ise?"

"Aman Tanrım," diye soludu Rowan, gözlerini kocaman açarak.

"Belki de duyulmasını istemediği bir şey söyledi," diye devam ettim. "Ya da belki Dahlia'nın olan bitenle ilgili gerçeğe yaklaştığını biliyordu."

"Wyatt McCoy'un kendi kardeşinin cinayetine karışmış olabileceğine inanmıyorum. O sadece bir çocuktu," diye itiraz etti Juniper.

"Amos McCoy'un ondan şüphelendiğini biliyoruz. Belki de bir kazaydı ve sonra baba örtbas etti," diye fikir sundum.

Ama transkripti okuduğumda, Wyatt McCoy'un suçluluğunun düşündüğüm kadar kesin bir kanıtı olmadığını gördüm.

Dahlia: Beni o günün başladığı âna götür, sıra dışı bir şey oldu mu?

Wyatt: Sıra dışı, hayır. (Uzun bir nefes.) Aptal bir tahıl kutusu ödülü için kavga etmiştik. En çok hatırladığım

bu. Kardeşimle geçirdiğim son gündü ve ben o aptal küçük oyuncak rozeti benim değil de onun almasına çok öfkelenmiştim. O gün balık tutarken takmış diye çok sinirlenmiştim. Dünmüş gibi hâlâ gözümün önünde. Üzerinde *Yardımcı Crunch* yazıyordu (kısa bir kıkırdama), çok saçma.

Dahlia: Elam'ı gören son kişi sendin. Baban balık tutarken ne oldu?

Wyatt: Her zaman yaptığı gibi beni takip etmesini istemedim.

Dahlia: Ne yaptın?

Wyatt: İsteyerek yapmadım. (Yüksek sesle hıçkırık) Onu yalnız bırakmak istememiştim. Sadece kendi başıma oynamak istiyordum. (Boğazını temizler) Benim hatam. Ona gitmesini söyledim.

Ben onun abisiydim. Ona göz kulak olmam gerekirdi.

Dahlia: Daha bir çocuktun.

Wyatt: Evet, o da öyleydi.

"Kardeşinin cinayetini örtbas eden birine benzemiyor," dedim. "Ve kesinlikle bunu gizli tutmak için tekrar öldürecek biri değil. Elam'a olanlarla ilgili hissettiği suçluluk duygusuna bakılırsa, bu mümkün görünmüyor."

Rowan zar zor duyabileceğim kadar alçak sesle nefes verdi. Tadından dolayı, ne kadar rahatladığını anladım. "Öyleyse, neden biri o röportajı almış olsun ki? Ve neden Hadrian'da?"

"Eğer Hadrian, Wyatt ise belki de gerçek kimliğinin ortaya çıkmasını ve Dahlia öldürüldükten sonra onunla ilişkilendirilmesini istememiştir," dedim onlara, röportajın sayfalarını katlayarak.

"Ama neden bu gizlilik?" diye sordu Rowan. "Neden sahte bir isimle kasabaya gizlice giriyor?"

"Yani, bir düşün," dedi Juniper. "Hayatı boyunca, kaybolan çocuğun kardeşiydi. Memlekete gelip hayatınızın en kötü gününün, çocukların birbirlerini korkutmak için kullandıkları bir şehir efsanesine dönüştüğünü keşfetmenin nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyor musunuz?"

Haklıydı, bu yüzden sözleri canımı acıttı. Elam McCoy'un ailesine acı getiren bir şeyin parçası olduğum için utanıyordum, gerçeği öğrenmek için zaman bile ayırmadığım için...

"Ya da belki de tam olarak bizim yaptığımızı yapıyordur," dedim. "Kardeşinin katilini bulmaya çalışıyordur."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Juniper. "Bu konuda Hadrian'la yüzleşecek miyiz? Ona doğrudan Wyatt olup olmadığını soralım ve yalan söyleyip söylemediğini Rowan'a söyletelim?"

"Şey, birkaç gün yapamayız," dedi Rowan. "Büyükannem onu hayvancılık müzayedesinde koyun satması için Mud River'a yolladı. Bu kâğıdı aramak için yeterince vaktim olmasının sebebi buydu." Elini yazıya doğru salladı.

"Bu arada Dahlia hakkında konuşmamız gerek." Onlara gizli telefon ve üzerindeki garip mesajları anlattım.

"Dahlia'nın babası kredi notunu mahvetmişti, bu yüzden öğrenci kredisi alması neredeyse imkânsızdı, özellikle de kefil olabilecek bir ailesi olmadığı için."

"Evet, annesiyle büyükannesi ölmüştü ve Bay ve Bayan Hinkle tüm o tıbbi faturalar yüzünden zar zor geçiniyorlardı," diye katıldı Sorrel.

"Ama Bayan Hinkle bana Dahlia'nın para sorunlarını çözdüğünü söyledi," dedim onlara. "Ya Dahlia alternatif yollara başvurmuşsa? Elam'ın kaybolmasıyla ilgili bir şey keşfetmiş ve bunu birine şantaj yapmak için kullanmış olabilir."

"Üniversiteye gitmek için hayatını riske atar mıydı?" diye sordu Rowan.

"Bu kasabadan gitmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordu," diye cevapladım. "Yeterince çaresiz olan birinin hangi yollara sapacağını kim bilir."

"Bekle," dedi Sorrel düşünceli bir şekilde. "Elam'ın kaybolduğu gün üzerinde bir Yardımcı Crunch rozeti olduğu yazmıyor muydu?"

Kontrol etmek için transkripti tekrar gözden geçirdim. "Evet, neden?"

"Linden." Kolumu tuttu, bakışları yoğundu. "Kaybolduğun gecenin ertesinde küvetteydin ve ben eşyalarını kaldırıyordum. Hastaneden kalma çantada bir şey gördüm ve sana ne olduğunu sordum. Hatırlıyor musun?"

O geceden neleri kurtardığımı düşündüm. Dikkatim dağınık olduğu için çantamdaki kolyenin parıltısını gördüğünü sanmıştım. Ama boynumdaki yara izi kolyenin ormanda bir yerde koptuğunu, unutulmak üzere bir çantaya tıkıştırılmadığını kanıtlıyordu. "Görmedim ki."

"Bulduğum şey bir Yardımcı Crunch rozetiydi. Bundan eminim."

Midem bulandı. Elam'ın rozeti, Dahlia'nın eline geçen kolyem gibi, bir şekilde benim elime geçmiş olabilir miydi? Dolap kapağını hızla açıp dolabın arkasına ulaşana kadar her yeri karıştırdım, giydiğimi hatırlamadığım bir çift botun kiri elime bulaştı. Ama burada hiçbir şey yoktu.

"Gitmiş," dedim diğerlerine, omzumun üzerinden.

Sorrel yanıma çöktü ve her şeyi tekrar karıştırdık ama hastaneden aldığım plastik poşet hiçbir yerde yoktu.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

JAMES AİLE DAĞ BİLGELİĞİ KİTABI

Ağustos

Kızıl Mersin Balığı Ayı

Nehirdeki mersin balıkları bol olduğunda, kaçınılmaz gerçekler yüzeye çıkardı. Yaz sonunun boğucu ateşi, kırmızı bir pus yaratırdı. Gelecekteki zorluklara, zor derslere ve ektiğimiz tohumlar meyve vermeye başladığında önemli sonlara hazırlanma zamanıydı. Dönüşümün eşiğindeydik, artık geri dönemezdik. İleriye gitmenin tek yolu, içinden geçmekti.

Mevsiminde

Bahçe: elma, yaban mersini, brokoli, kavun, karnabahar, kereviz, bal, sarımsak, yeşillikler, soğan, armut, bezelye, biber, erik, tatlı mısır, şalgam, karpuz.

Yem: yengeç elmaları, fındık, mürver, nane, karahindiba, yaban mersini, kirpi mantarı, muskadin üzümü, papaya.

Hastalık ve Kötü Niyeti Uzaklaştıran Mürver Yatıştırıcıları

Suya attığınız bir tutam limon kabuğu rendesini, bir tutam limon suyunu, bol miktarda mürveri ve bir tutam hatmi kökünü yavaşça kaynatın. Posaları süzün ve atın. Tat vermek için bal ekleyin. Yavaşça kaynatın ve eriyene kadar yakından izleyin, sonra kalıplara dökün. Katılaşana kadar soğutun ve ilk tahriş belirtisinde kullanın.

Dağlarımızın altındaki tuz, içimizdeki tuzla aynıdır. Kanımız, terimiz, gözyaşlarımız, hatta rahimlerimizin suyu, bizi bu topraklara bağlayan, sonsuza dek içimizde olan ve bizim aracılığımızla yeniden doğan bir döngüdür. Ve böylece, nereye gidersek gidelim her zaman evimizde oluruz.

—Eustacia James, 1814

BÖLÜM 23

ŞAFAKTAN ÖNCE YAPILAN bir telefon görüşmesinden hayır gelmezdi. Eski mutfak telefonu daha horozlar bile ötmeden çalmaya başladığında, soğuk terler dökmeye başladım. Zemine saplanmış bir bıçak gibi, belanın yaklaştığını hissettim.

"Aman Tanrım, hayır," diye bağırdı annem bir an sonra.

Polis arabalarının sokağa sıralandığı Harvest Moon'a doğru koştuk. Şerif Yardımcısı Ethan Miranda arka kapının yanında durmuş, telefonu kulağına bastırmıştı. Ben geçerken kolumu kavradı. Bir an için beni Parlee Wilkerson'ın evinden tanıdığını düşündüm. Ancak öfke yerine sempati hissettim. "Kötü," diye uyardı temkinli bir ifadeyle.

Ama içeri girdiğimde, kötüden çok daha kötü olduğunu gördüm. Her şeyi bir anda algılayamadım. Bunun yerine, bir kameranın flaşı gibi patlamalar hâlinde gördüm. Depodan aldığımız un ve şeker dolu ticari boyuttaki torbalarımız bir köşede boş duruyordu, mutfak kar fırtınasının içinden geçmiş gibi beyaz tozla kaplıydı. Düzinelerce ve düzinelerce yumurta her yere, tezgâhlara, raflara dağılmış, duvarlara sıçramıştı. Yumurta sarıları fırınların önlerinden aşağı akıyordu.

Buzdolaplarının ve dondurucuların kapakları açık duruyordu. İçerideki her şeyin atılması gerekecekti. Tabaklar ve bardaklar paramparça olmuştu. Tüm çekmeceler çıkarılmış ve devrilmişti.

"Kim bunu neden yapsın?" diye sordu Juniper şaşkın bir fısıltıyla. Ama hepimiz cevabı biliyorduk.

Büyükannem hazırlık tezgâhının yanında babamla birlikte duruyordu. "İçeri nasıl girmişler?" diye sordu.

Babamın çenesi, cevap vermeden önce kasılıp gevşedi. "Ön camdaki kontroplak sökülmüş. Hırsızlıktan çok vandalizmle ilgileniyorlarmış gibi görünüyor ama bir şey eksikse bana haber verin."

Notlar alan ve fotoğraflar çeken memurların etrafından dolaşarak yemek salonuna doğru ilerledim. Kırık pencere kocaman bir ağız gibi açık duruyordu. Büyük dörtlü kahve makinemiz tezgâhın arkasındaki zeminde paramparça olmuş bir şekilde duruyordu, kahve telveleri etrafa dağılmıştı. Birkaç bölmenin kumaşı mutfaktan gelen bıçaklarla kesilmişti. Bıçaklardan biri yastığa saplı durduğu yerden dümdüz yukarı doğru uzanıyordu. Bunu yapan kişi, maksimum hasarı vermeyi amaçlamıştı.

Bu vandal eylemi yönlendiren nefret, yemek salonunun duvarında, çürümeye bırakılmış bir dana eti parçasından damlayan kanla yazılmış harflerden daha belirgin olamazdı: *CADILAR YANSIN.*

Arkalarında silinmez bir iz bırakmışlardı, burayı çiftliğimiz kadar evimiz de yapan her yerdeki tüm anılarda bir leke... Burada, oklavayı tutamayacak kadar küçük ellerimle turta hamuru yapmayı öğrenmiştim ama şimdi her yer kırık camlarla kaplıydı. Ve kesilip içine harç dökülen o bölme, babamın annemi ilk gördüğünde oturduğu yerdi. Şurada, kiler kapısının çerçevesi boyunca, ayakta durabildiğimiz zamanlardan itibaren

yıllar içinde uzayan boylarımızın kaydı vardı, şimdi hepsi lekeli ve kirliydi.

Annem restoranın içinde dolaştı, arada sırada kırık bir tabak parçası veya koparılmış bir yemek kitabı sayfası almak için durdu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Şerif yardımcıları delil toplamayı bitirince, babam gitmeden önce onlara kırık pencereyi tekrar tahtayla kapatmalarını söyledi. "Geçen seferki pek işe yaramamış," diye mırıldandı büyükannem kendi kendine. Onu izlediğimi fark edince, hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

Annem yine ağlamaya başladı. "Son zamanlarda işler çok yavaşlamıştı, ipotek ödemelerini ve sigorta muafiyetini karşılayamayız, yok ettikleri tüm yiyecek ve ekipmanı yenilemekten bahsetmiyorum bile." Umutsuzluğun yanık tadı damağıma yapışırken, annem inanamıyormuş gibi başını salladı.

Dışarı çıkıp duvara yaslandım. Gözlerimi kapatıp başımı tuğlalara dayadım. Ağzımı dolduran ve midemi bulandıran tüm o güçlü, nahoş duyguları temizlemek için birkaç derin nefes aldım.

"Bunu görünce gerçekten hüsrana uğradım."

Gözlerimi kocaman açınca Hillard'ı gördüm. Açık ön kapıdan Harvest Moon'daki yıkıma baktı.

"Kasabada hüsrana uğrayan tek kişi sizsiniz sanırım. Artık kimse gelmiyor bile, Bay Been," dedim zira açık sözlü olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum.

"Bunun doğru olmadığından eminim," dedi.

"Bunu nasıl söylersiniz? O boş yemek salonunda her gün oturuyorsunuz. Buck Garland bile sizinle gelmeyi bıraktı," diye itiraz ettim, duvardan uzaklaşıp kasabayı işaret ederek.

"Şey, herkes adına konuşamam ama Buck zor bir dönemden geçtiği için gelmeyi bıraktı."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum, öfkem ve üzüntüm biraz azaldı, sesindeki bir şey bana dikkatlice dinlememi söylüyordu.

"Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor, tüm o meraklılar yüzünden. Ama sanırım senin içini rahatlatmamı isterdi." Çenesini indirip gözlüğünün üzerinden bana uzun uzun baktı. "Elbette, bunu kimseye söylemeyeceğine inandığım için." Devam etmeden önce başımı sallamamı bekledi. "Güve Kanatlı Adam, Caball Hollow'da en son Buck'ın kardeşinin kaybolduğu zaman görülmüştü." Tüm bulmaca parçaları kayarak, çok farklı bir resim yaratmak için yeniden düzenlendi. Nefes alıp, "Buck, Wyatt McCoy," dedim.

"Doğum belgesinde Buck yazdığını sanmıyordun, değil mi?" Kıkırdadı. "Sanırım bu lakap, enerjik mizacından kaynaklanıyor."

"Peki ya soyadı?" diye sordum. "Ah." Hillard başını salladı. "*Garland,* annesinin soyadıydı. Kardeşinin kaybolması eyaletin her yerinde haberlere çıkınca değiştirdiler. Çocuklar zalim olabilir, eminim bunu biliyorsundur."

"Caball Hollow'a neden geri döndü?" diye sordum.

"Annesi istedi." Hillard ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerine yaslandı. "Ölüyordu ve Wyatt'ın yalnız kalmasından endişe ediyordu, bu yüzden babasıyla arasını düzeltmeye çalışmasını istiyordu. Yaklaşık altı ay önce onu rahatlatmak için postane işine başvurdu ancak henüz yaşlı Amos'la konuşacak cesareti toplayamadı. Zor bir şey sanırım."

"Linden!" Biri bana seslendi ve Cole'un yan sokakta park ettiği cipinden indiğini gördüm. Birkaç uzun adımda mesafeyi aştı, yüzümü ellerinin arasına aldı. "İyi misin?" Gözleri beni taradı, endişesinin tadı o kadar güçlüydü ki bir an için beni alt etti.

"Birisi dün gece restoranı mahvetmiş." Sesim titredi, kelimelerim tökezledi.

"Yanıp sönen ışıkları görünce kalbim durdu." Belediye Başkanı Spencer, yolcu kapısı açılan arabasından indi, cep telefonunu cebine koyup şakağını ovuşturdu. Cole ellerini yüzümden indirip beni sıkıca kendine çekti. Başkan biraz bitkin görünüyordu, ağzı gergin ve yüzü solgundu.

"Bu tam bir sürpriz oldu," dedi Bay Spencer bize doğru gelirken, gözlerindeki gerginliği tam olarak gideremeyen küçük bir gülümsemeyle. "İkinizin yeniden bir araya geldiğini görmek güzel." Harvest Moon'a adım atmak için yanımızdan geçerken Cole'un sırtını sıvazladı, ardından babamla el sıkıştı ve anneme sarıldı.

"Baban kendini kötü mü hissediyor?" diye sordum Cole'a.

"Dahlia'nın öldürülmesi ve her şey, onu etkiliyor. Son zamanlarda pek uyumuyordu, bu yüzden onu bu sabah doktoruna götürdüm. Her şey bittiğinde iyi olacak."

Son zamanlarda kendi ebeveynlerimin de ne kadar zorlandığını düşünerek başımı salladım.

"Pekâlâ, sizi baş başa bırakayım," diye seslendi Hillard arkamdan. Onun burada olduğunu bile unutmuştum. "Restoranı yeniden açtığınızda bana haber ver."

Kaldırımdan Pub and Grub'a doğru yürüdü ve açığa çıkardığı sır ile birlikte bana cevaplardan çok sorular bıraktı. Eğer Buck, Wyatt ise o zaman Hadrian kimdi ve o transkript neden ondaydı? Görmek istediğim şeyi mi görüyordum, olmayan bağlantılar mı kuruyordum?

"Demek Caball Hollow böyle bir şeye dönüştü," dedi Cole, hasarı idrak ederken tiksintiyle başını iki yana sallayarak. Endişeli bir bakışla bana döndü. "Çiftlikte seni rahatsız eden oldu mu?"

"Bunun gibi bir şey olmadı." Tereddüt ettim, kayıp hastane çantasını düşündüm. "Ama garip bir şey vardı." Ona kayıp transkripti Hadrian'ın odasında bulduğumuzu ve odamdan kaybolan oyuncak rozetini anlattım. Dinlerken kaşları çatıldı, yanakları kızardı.

"Evinize biri mi girdi?" diye sordu Cole, sesi alçak ve dikkatliydi.

Cevap verme fırsatım olmadan, babası Harvest Moon'dan çıkıp kolunu oğlunun omzuna doladı.

"Korkarım işe gitmem gerekiyor," dedi Belediye Başkanı Spencer. "Ama annenle babana, yardım edebileceğim bir şey olursa bana haber vermelerini söyledim ve bu senin için de geçerli, Linden."

"Teşekkür ederim, sayın başkan," dedim ona, cipe doğru yönelirken.

"Dikkatli olacağına söz ver," diye mırıldandı Cole elimi sıkarak. "Tek başına dolaşmak yok, tamam mı?"

Başımı salladım ama gerçekten güvende olmamın tek yolu katili bulmaktı.

O gece annem, büyükannem ve Sissy, büyükannemin şifalı içkisinden bir şişe alıp verandaya çekildiler. Açık mutfak penceresinden, konuştukları birkaç şeyi duydum.

"Yavaş geçen bu haftalar tüm birikimlerimizi yedi," dedi annem. "Bir tür mucize olmadan, bundan kurtulmanın bir yolunu göremiyorum. Ve eğer Harvest Moon'u kaybedersek, çiftliği nasıl ayakta tutacağız?"

Korkusunun sert, metalik tadı kelimelerinin yoğunluğundan daha güçlüydü. Ağzımı kapatıp geri çekildim.

"Sakın kredi belasına bulaşma," dedi büyükannem ona, ben arkamı dönerken. "Daha önce de zor zamanlarımız oldu."

Dışarıdaki cırcır böceklerinin ve kurbağaların sesleri uyumsuz ama sakin ve neşeliydi. Odama giderken önünden geçtiğim Sorrel ve Rowan'ın odasına göz attım, Sorrel'a ait olan tarafın birkaç hafta içinde üniversiteye geri götürmeyi planladığı kutularla dolduğunu gördüm. Gözlerimi sıkıca kapatıp tüm bu olanlara rağmen yine de gidebilmesini umut ettim. Ama annem haklıydı. Harvets Moon'u kaybedersek, her şeyi kaybederdik.

Yatağımın yanındaki döşeme tahtalarının altındaki köşeyi boşalttım, Zephyrine'in defterini, *diablerie*'yi ve bazı cevaplar bulmaya kararlı bir şekilde Parlee Wilkerson'ın mutfağından dökülmüş sayfaları halının üzerine serdim. *Diablerie*'nin en son sayfaları arasında sıkışmış olan, Zephyrine'in gittiği gün büyükanneme yazdığı notu buldum, kâğıdın üst kısmı sanki not defterinden agresif bir şekilde koparılmış gibi yamuktu.

> Hayat, BENİM hayatım. Bunu sana veya başkasına borçlu değilim. Benden uzak dur. Seni bir daha ASLA görmek istemiyorum!
>
> —Z

Ama beni en çok etkileyen, Dahlia'nın telefonunun olduğu lavabonun arkasındaki diablerie sayfalarıydı. Onları aldım, Zephyrine'in Kemik Ağacı hakkında karaladığı notları tekrar okudum. Büyükannem, Zephyrine'in buradan ayrılmadan önceki aylarda diablerie konusunda takıntılı hâle geldiğini söylemişti ve Amos McCoy, Nora ile Güve Kraliçesi bursu üzerinde çalışırken bir şeyler olduğunu tahmin etmişti. Bundan sonra Nora kendi aile soyağacı projesini bırakmıştı. Ve McCoy ailesinin evinin kapısının üzerinde, Caball Hollow'un diğer kurucu

ailelerinin evlerindeki gibi, Kemik Ağacı'ndan oyulmuş bir tahta parçası vardı.

Bryson, Dahlia'nın ailem hakkındaki eski hikâyeleri bildiğini söylemişti. Bu sayfalar bunun nedeni olabilir miydi? Yoksa söylentiler daha önceden, o koruyucu yoncalar Kemik Ağacı'ndan kesildiğinde mi başlamıştı? *Kemikleri oy. Ekmeği pişir.* Nora ile iletişim kurmaya çalışırken, onun mezarındaki toprağa kazıdığım mesaj buydu.

İçimde bir farkındalık kıvılcımı çaktı. Dahlia'nın ailesi, tuzla mayalanan ekmek yapma geleneğini sürdüren son ailelerden biriydi. Acaba kastettiği ekmek bu olabilir miydi?

Ama sayfalar ilk başta Dahlia'nın eline nasıl geçmişti? Bunları bulmuş muydu yoksa ona birileri mi vermişti? Kendi babasının bile bulamadığı Wyatt McCoy'u o bulabilmişti, bu yüzden belki de Zephyrine'i de bulmuştu.

Zephyrine'in eve dönmemesi, asla geri dönmeyeceği anlamına gelmiyordu. Dahlia'nın telefonundaki o mesajlar ondan mıydı? Gizli günlük, çalınan sayfalar, her iki cinayetten önce görülen yaratığı çağırma büyüsünün yazılı olduğu *diablerie*'ye olan saplantısı... Ya saklayacak bir şeyi olan kişi, Zephyrine teyze ise?

Her şey için bin tane renkli açıklama üretebilirdim ama kanıt olmadan bunlar sadece hikâye olarak kalırdı. Elimle yüzümü ovuşturarak sayfaları tekrar yere fırlattım. Ama sonra *diablerie*'deki bir şey gözüme çarptı: Sırları Aydınlatma Büyüsü.

Talimatlar, gizli mesajları ortaya çıkarmak için bir kan damlası ve bir mum alevi istendiğini söylüyordu. Nora McCoy ile iletişim kurmaya çalışırken gördüğüm garip vizyonda, Zephyrine günlüğünü bir mum alevinin üstüne tutmuştu. Tavan lambası olan bir ofiste yapılacak garip bir şeydi bu.

Bir mum, bir paket kibrit ve dikiş setinden bir iğne alıp halıya geri döndüm. Bacaklarımı altıma katladım ve bir kibrit çakıp mumu yaktım. Hızla parmağımı iğneyle deldim ve aleve tek bir damla kan akıttım. Saf beyaz bir şekilde parladı. Geri çekildim. Alev yatıştığında, açık günlüğü mumun üzerine kaldırdım.

"Titreyen ateş, alev çözülüyor. Gölgeleri atıyor, kan gerçeği konuşuyor." Büyüyü sayfaların üzerine fısıldadım. Nefesim sayfaların üzerinden geçerken, kelimeler kenar boşlukları boyunca kahverengi mürekkeple belirmeye başladı.

Tekrar kaybolmadan önce hepsini olabildiğince çabuk okumak için acele ettim. İlk başta, Zephyrine'in neden bu notları sakladığından ve yırtılmış sayfalara yazdığı diğerlerini saklamadığından emin değildim. Bir şeyi çözmeye çalıştığı açıktı çünkü sayfalar dolusu gizli notlar konudan konuya geçiyordu ve sadece yüzeysel olarak ilişkiliydi. Geçmişi, hem Caball Hollow'un hem de ailemizin tarihini araştırıyormuş gibi görünüyordu.

Caorunn James ve diğer yerel ailelerden geçen efsaneler hakkında yazmıştı, sadece Caorunn'un ormandan tek başına çıktığını değil, onda tuhaf bir şeyler olduğunu da yazmıştı. Başkaları onun etrafındayken, üzülmek için nedenleri olsa bile, kendilerini daha sakin veya mutlu hissederlermiş. Bazıları bunu hoş bulup onu ararmış ama diğerleri rahatsız edici ve lanetli bulurmuş.

İyi insanlar hakkında karalanmış bir satır gözüme çarptı ve aynı cümleyi *diablerie*'de okuduğumu hatırladım. Sayfaları çevirdim ve Güve Kanatlı Adam'la ilgili olana geldim. Ondan "iyi insanlardan biri" diye bahsediyordu. Zephyrine notlarında, *lütuf mu yoksa lanet mi?* diye yazmıştı ve hemen ardından yüksek sesle okuduğum başka bir satır geliyordu.

"Tuz tuza, kan kana, kemik kemiğe, bir can bir cana... ya bu bir takassa?" Tekrar okudum ama hâlâ ne anlama geldiğinden emin değildim. Yazı çılgıncaydı, sanki cevabı bulmak için çaresizmiş gibi. Ama neden? Yüzyıllardır süregelen bir gizemde bu kadar acil olan neydi?

Saatlerce dönüp durduktan sonra, yolun ortasında ayakta uyandım. Yavaşça, bir daire çizerek döndüm. Ay, arkamdaki çiftliğe giden araba yolunu görmeme yetecek kadar ışık veriyordu. Nefesim hırıltılı patlamalarla geliyor, kalbim hızla çarpıyordu.

"Yeter!" diye bağırdım geceye doğru. "Benden ne istiyorsun?"

Sağımdan alçak bir ıslık sesi geldi. Döndüğümde Hadrian Fitch'in bir ağaç gövdesine yaslandığını gördüm.

"Hadrian." Yanaklarım utançla ısınırken aynı zamanda içimden bir korku ürpertisi geçti. Onda garip bir şey vardı, kıvrılmış bir yay gibi dikkatli bir hareketsizlik... Bu, en derin içgüdülerimi alarma geçirdi. "Mud River'dan döndüğünü fark etmemiştim," dedim ve geriye doğru yavaşça bir adım attım.

"Rowan'ın transkripti bulduğunu biliyorum, Linden." Sesi garip, alçak ve tehlikeliydi.

"Neden sendeydi?" Çiftlik evine doğru baktım. Ahırın üzerindeki ışık bir işaret fişeği gibi parlıyordu ama kilometrelerce uzakta da olabilirdi. "İlk başta Wyatt McCoy olabileceğini düşündüm ama artık olmadığını biliyorum."

"Hayır." Başını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe salladı. Gölgelerin içinde duruyordu, ifadesini görmek için hava çok karanlıktı.

Sonra, bir aydınlanmayla, onun Wyatt olduğuna işaret ettiğini düşündüğüm tüm ipuçlarının başka birine de işaret edebileceğini fark ettim.

"Elam," diye nefes aldım, damarlarımdaki tüm kan köpürmeye başlarken.

"Belki bir zamanlar," dedi. "Ama uzun zamandır o değilim."

Ağaçtan uzaklaştı, gölgeler ona yapışmış gibi görünüyordu. Karanlık, etrafında olması gerekenden farklı hareket ediyordu, canlı bir şey gibi kayıyor ve sürünüyordu. Yeşil gözleri, gececi bir hayvan gibi kızarıyor, her nefesimi takip ederken ay ışığını geri yansıtıyordu. Bana yaklaştı. Ve sonra arkasında, 1.80'den daha uzun ve aynı genişlikte, bir dizi toz puluyla kaplı iki çift kanat açıldı.

Geriye doğru tökezledim. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki başım dönmeye başladı. Tepkim, avcının gözünün önünde duran bir avınki gibi içgüdüseldi. Ama korkunun beni sonunda cevap almaktan alıkoymasına izin vermeyerek onu bastırdım. Öne doğru eğilerek ellerimi dizlerime koydum ve bayılmamaya çalıştım. Bir şeyin soyut olarak var olduğunu bilmek ve gerçek dünyada onunla yüz yüze gelmek iki farklı şeydi.

"Cehennem aşkına," diye fısıldadım, zihnim kalbim kadar hızlıydı. "Nasıl?"

"Cehennem benim bir nevi uzmanlık alanım." Dişlerini göstererek vahşice sırıttı.

"Sensin, değil mi? Uyurgezer olmamın sebebi sensin." Juniper'ın bilinçaltımızın diğer taraftan gelen mesajlara karşı daha duyarlı olduğuyla ilgili söylediklerini düşündüm. Sanırım bu ölüme yakın olanlar için de geçerliydi. "Bir şey beni sana çekiyor ama sadece uyurken."

"Uyurgezerliğin için beni suçlayabileceğinden emin değilim," dedi. "Ama varış noktası için kesinlikle suçlayabilirsin. Ölüler bana çekilir ve ben de onlara. Ölümün iz bırakması için yeterince yaklaştın ama yaşadın. Şimdi hem ölülere hem de bana çekiliyorsun."

Diablerie, Güve Kanatlı Adam'ın trajik bir sonla karşılaşanların ruhlarını bu hayattan diğerine götürmekten sorumlu olduğunu söylüyordu. Ve onun da bir zamanlar böyle bir ruh olduğunu. Yine de Hadrian kanatları açılmış bir şekilde önümde dururken bile, bu bana hiç mantıklı gelmedi.

"Elam McCoy kaybolduğunda sadece dört yaşındaydı. Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum.

Bir omzunu kaldırınca o taraftaki kanadı çırpındı. İçime başka bir şok dalgası gönderen tembel bir şekilde omuz silkti. "Ailen sana mezarlık bekçiliği hakkında ne kadar şey anlattı?"

Başımı iki yana salladım. "Pek bir şey anlatmadı."

"Eski bekçinin görev süresi dolduğunda, yenisini eğitir. Kaç yaşında olduğum önemli değildi, zamanı gelmişti. Bu âlemin ötesindeki Öteki Dünya'ya götürüldüm ve rolü üstlenebilene kadar eğitildim."

"Ama şimdi neden buradasın?" diye bastırdım. "Neredeyse bir yıldır çiftliğimizde çalışıyorsun ve tek kelime etmedin."

"Ben de senin gibi cevaplar arıyorum," dedi. "Geçen yaz senin için ormana geldiğimde, Caball Hollow'a ilk kez geri dönmüştüm. Kısa hayatımla ilgili çok az anım var ve ölümümle ilgili daha da az. Bu, kim olduğumu ve başıma ne geldiğini anlamam için elimdeki tek şans. Ama zamanım tükeniyor. Yaşayanların arasında sonsuza kadar yürümek benim için uygun değil ve Öteki Dünya'ya geri çekilmem giderek güçleniyor."

Haklıydı. Cevap istemek, benim de ilişki kurabileceğim bir şeydi. "Neden bize gerçekte kim olduğunu söylemedin?" diye

sordum ama sonra bize güvenmek için hiçbir nedeni olmadığını fark ettim. Eğer kendi ölümünü araştırıyorsa, muhtemelen kimseye güvenmiyordu.

"Geçen yaz ne olduğunu gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Sadece biraz. Hepsini bir araya getiremedim henüz."

"Hatırlamak istiyorsan, hatırla."

"Bu kadar basit değil," dedim dişlerimin arasından, bu kelimelerin her olası varyasyonunu duymaktan sıkılmış bir hâlde. Hayatımın en kötü gecesini hatırlamaya kendimi zorlamaya çalışmaktan sıkılmış bir hâlde...

"Değil mi?" diye mırıldandı. "Elimi tut."

Aramızdaki boşluğa uzandığında avucundaki nasırlara baktım. Burada, çiftliğimizde aylarca çalıştığı için oluşan nasırlara. Ama korku karnıma bir taş gibi düşüyordü. Çünkü o geceyi hatırlamaya her çalıştığımda, sıcak bir sobadan geri çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Acıtacağını bilmek için tekrar yanmama gerek yoktu.

Ve yine de kesin olarak bildiğim bir şey vardı ki tehlikeden saklanmak insanı güvende kılmazdı. Bu yüzden uzanıp elimi onun eline bastırdım.

GEÇEN YAZ

Gün Dönümü, 23.30

Nehrin yakınları daha parlaktı, ayın ışığı artık dallarla engellenmiyor, parıltısı suya yansıyordu. Kamp ateşinin etrafında oturanların olduğu yerden bir kahkaha sesi geldi ve nehrin kenarındaki büyük bir kayanın üzerine oturmadan önce, çok uzakta olduklarını bilmeme rağmen omzumun üzerinden arkama baktım.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Güve Kanatlı Adam!" diye bağırdım, duyabilecekleri kadar yüksek olmasını umarak, söylediğim şeyi yaptığımı kanıtlamak için. Buraya diğer herkes gibi, benim de ait olduğumu...

Etrafıma baktığımda, nehir kıyısındaki ağaçlar sanki daha da yaklaşıyormuş gibi göründü, amansız karanlıklarının içinde her türlü şey gizliydi ve ensem karıncalanmaya başladı.

"Güve Kanatlı Adam." Son derece yalnız olduğumu hissetmeye başladığımda, bu kez etraf daha sessizleşti. Ateşin başındaki hiç kimse beni buradan göremezdi. Artık onları duyamıyordum bile.

"Güve Kanatlı Adam." Sonunda sesim neredeyse bir fısıltıya dönüştü. Tekrar omzumun üzerinden baktım, beni izlediğini hissettiğim gözleri aradım.

Ayağa kalktım, ağaçların çok ötesinde diğerlerinin beklediği tepenin zirvesine doğru döndüm. Ama sırtımı dönmem bir hataydı. Karanlıktan güçlü eller çıkıp beni dizlerimin üzerine çökertti ve yüzümü nehirden aşağı akan soğuk dağ suyuna itti.

Selamladığım Güve Kanatlı Adam değildi, bu canavar fazlasıyla insandı.

Su burnuma ve ağzıma hücum etti. Eller beni aşağıda tutarken nefes almak için mücadele ettim, başımı akıntının altına daha da ittim. Ellerimi altıma almaya çalışırken tekrar kaydım ve tekrar nehir kıyısındaki çamura saplandım, ta ki sonunda parmaklarımı çamurun içine batırıp olabildiğince sert bir şekilde geri itene kadar.

Tüküreerek, su öksürerek ve hava yutarak yüzeye çıktım. Yardım için çığlık atmak üzere ağzımı açtım ama biri arkamdan beni itti. Başımın sert bir şeye çarpmasıyla her şey kararardı.

Aklım, ayağa kalkmaya yetecek kadar berraklaşana dek nehirde birkaç metre sürüklendim. Arkamda büyük bir şey sıçradı. Gözlerimdeki suyu silerek döndüm. Ay ışığı, ormanda saklanan ve dehşete kapılmış bir yüzün üzerine vurdu. Tanıdığım bir yüzün.

Dahlia Calhoun'un.

Büyük, karanlık bir form bana doğru koştu. Yüzeyin altındaki kayalara kaydım ve adam beni yakalamaya çalışırken bir kez daha suya düştüm. Adam bir başlık taktı, karanlıkta yüzü bir gölge yığınından ibaretti. Akıntının çekimi ondan daha güçlüydü ve ayaklarını yerden kesiyordu. Dört ayak üstünde nehir kıyısına doğru koşarken çamura değdiğim anda ayaklarımla yeri ittim.

Nehirden çıktığımda, saklanacak bir yer bulmak için çaresizce ormanın kenarındaki ağaçlara doğru koştum. Alnımdan gözlerime doğru sıcak bir şey damladı ve görüşümü kırmızıya boyadı.

Gömleğim ıslak ve yapış yapış, düşüncelerim ağırdı. Ne kadar zamandır koştuğumu hatırlamıyordum. Nefes almak için küçük bir ağaç kümesinin içine çömeldim. Hava zifirî karanlık, gece gökyüzünü dolduran ve ayın yüzünün üzerinde dönen bulutlarla daha da karanlıktı.

Orman nefesini tutmuş bekliyordu. Bir baykuşun ani ötüşü tenimin karıncalanmasına neden oldu.

Yan gözle bakınca bir tür hareket hissettim ve omzumun üzerinden arkaya baktım ancak karanlıkta hiçbir şey seçemedim. Gökyüzünde, beni neredeyse korkutan bir şimşek çaktı ve bir parlaklık dalgası yayıldı.

Işık parlaması ağaçların arasında parlayan bir çift kırmızı gözü aydınlattı ve beynim statik hâle geçerken kalbim korkudan göğsümde sıkıştı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Bir sonraki şimşekte, orada sadece ağaç kabuğu olduğunu gördüm.

Ancak yarışan kalbim sakinleşmeye başladığında, ağaçlar yırtılan bir kâğıt gibi bir sesle parçalandı. Ayağa kalktım, kendimi sabitlemek için arkamdaki ağaç gövdesini kullandım. Kabuk zannettiğim şey, güve gibi bir dizi kamuflajlı kanata dönüştü ve altındaki gölgeli bir adamı ortaya çıkardı. Kırmızı gözlerini kırpıştırarak açıp bana doğru kıstığında, koşmaya başladım.

Ve sonra uçtum.

Ayaklarım yerden kesilince midem bulandı. Ve ben yıldızlı gökyüzüne kaldırılırken, Güve Kanatlı Adam kendini ayarladı, bir kolunu omuzlarıma, diğerini dizlerimin arkasına koydu. Kanatları başımızın üstünde açılmıştı. Hepsi kahverengi, yeşil, altın ve alaca karanlık tonlarında milyonlarca minik pullarla kaplıydı.

"Korkma," derken, sesi kulağıma doğru gürledi. Ama ben korkmuyordum. Hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuştum.

Karanlık orman boyunca uçtuk, imkânsız derecede hızlı bir şekilde zemini kapladık. Ta ki inip beni Kemik Ağacı'nın önünde, ayaklarımın üzerine yavaşça bırakana kadar. Sonra çizmesinden bir bıçak çıkarmak için eğildi. Avucunu kesip ağaca yaklaştı, kanlı elini kabuğa bastırmadan önce anlayamadığım bir şeyler fısıldadı.

Elinin etrafında bir ışık parlamaya başladı, yavaşça büyüdü ve sonunda içinden geçebileceği kadar büyük bir açıklık belirdi. Elimi tutup beni kapıdan içeri doğru çekti.

Ve sonra her şey kardı.

Ertesi sabah uyandığımda, kamp ateşinin kalıntılarının yanında yatıyor, kontrolsüzce titriyordum. Ağrıdan başım

dönüyordu. Uzaklarda bir yerden bir adamın bağırdığını duydum ve dizlerimin üzerine doğrulup yavaşça ayağa kalktım. Bu bana yardım edebilecek biri miydi, yoksa dün gece bana saldıran ve işi bitirmek için hâlâ beni arayan o adam mıydı?

Sendeleyerek ve bitkin bir şekilde çok uzağa gidemeden yere düştüm, midem sarsıldı. Karnımdaki kaslar ağrıyana ve içimde hiçbir şey kalmayana kadar kustum.

Yavaşça, bir orman gülünün aşırı büyümüş dallarının altına süründüm. İçgüdüsel olarak, yaralı bir hayvan gibi saklanmak istiyordum. Tekrar bayılmış olmalıydım çünkü bu kez gözlerimi açtığımda, üniformasının hâkî renginden daha solgun olan Ethan Miranda'nın yüzüyle karşılaştım.

"O burada!" diye seslendi, kolunu başının üstünde sallayarak. "Her şey yoluna girecek, Linden. Artık güvendesin."

BÖLÜM 24

KAYBOLMAK NE ANLAMA GELİRDİ? Kaybolmak, yok olmak. Çocukken bize anlatılan hikâyelerin hiçbiri yararlı bir öğreti değildi. Yolu bulmak için ceplerimiz ekmek kırıntılarıyla dolu olarak yürüyüşe çıkmazdık ve yolu gösterecek bir peri anne belirmezdi. Bazen ne kadar iyi ve dürüst olursak olalım, eve giden yolu asla bulamayabilirdik.

Kaybolmak fiziksel olduğu kadar varoluşsaldır. Mekânsal yöneliminizin kaybı, dünyadaki yerinizden kopmanız... Hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı, yön duygunuzu şaşırtan his...

Çaresizce Hadrian'ın uzattığı eline tutunmaya devam ederek gözlerimi açtığımda, midem aynı türden bir kayma hissiyle sarsıldı, sanki ayaklarımın altındaki toprak her şeyi değiştirecek kadar kaymış gibi. Çakıl yolun kenarındaki çimenli hendeğe zar zor vardım ve midemdeki her şeyi kustum.

"Bu bir kapı." Sesim bir fısıltı gibiydi, gördüğüm şeyin hatırasıyla hayrete düşmüştüm. "Beni nereye götürdün? Diğer tarafta ne var?"

"Korkarım ki onlar saklayabileceğin anılar değil," diye cevapladı. "Hiçbir ölümlü Öteki Dünya'ya dokunup, değişmeden kalamaz."

Ancak *diablerie*'de okuduğum bu değildi. "Ama Kemik Ağacı nasıl bir kapı olabilir? Ben oranın Caball Hollow'daki ilk kişinin gömüldüğü ve Güve Kanatlı Adam'a dönüştüğü yer olduğunu sanıyordum."

"Sana böyle mi söylediler?" Hadrian sırıttı. "Bu bir kapı değil, bir köprü. Ve kimse şiddetli ve trajik bir şekilde ölmeden mezar bekçisi olmaz. Kurucu aileler bu yer ile Öteki Dünya arasında bir bağlantıya ihtiyaç duyuyorlardı, bu yüzden onu büyütmek için bir tohum gibi ektiler."

Atalarımın mezarlık bekçisi efsanesi hakkında *diablerie*'de yazdıkları sözleri hatırlamaya çalıştım, bir zamanlar topluluğun üyesi olan ve daha sonra başkalarını öbür dünyaya yönlendirme rolünü üstlenen Güve Kanatlı Adam gibi olanlar. Bu, eski Kelt folkloruydu, iyi insanların bir parçasıydı, ürkütücü olan için kullanılan genel bir isimdi.

"Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?" Midem yine bulandı. "Onu öldürdüler mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Caball Hollow'da cinayet yeni bir şey değil, Linden. Ve sonra, serbest bıraktıklarından korkacak kadar zihinleri yeterince berraklaştığında, iyi insanların etkisini tuzla kabaran ekmek ve oyulmuş yoncalarla savuşturmaya çalıştılar."

"Serbest bırakmakla neyi kastediyorsun?" Ama sanırım cevabı zaten biliyordum. Kalp atışlarım tekledi ve zihnim Zephyrine'in Nora'ya yazdığı nota geçti: *Biz neyiz*, diye yazmıştı.

"Kemik Ağacı benim kanıma tepki veriyor ama seninkine de tepki veriyor. Bunun sebebi ne sence, hımm?" Biraz daha eğildi. "Bir can karşılığında bir can. İlk yerleşimciler, bölgenin

ilk mezar bekçisini yaratmak için kendilerinden birini feda ettiler. Caorunn James, öğleden sonra davetsizce, ormandan çıkmadı. Onu memnuniyetle karşıladılar ve sonra onun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğuna karar veremediler."

James ailesinde ortaya çıkan garip yeteneklerin sebebinin bu olduğunu fark ettim. Atamız iyi insanlardan biriydi.

"Gerçekten bir can karşılığında bir can mı? Bir pazarlık yapıldığında, birinin ölmesi gerektiği gibi mi?" Eğer biri Güve Kanatlı Adam'ın en derin dileklerini sahiden yerine getirebileceğini bilse, bu bir cinayet sebebi olabilir miydi?

"Bazen ama her zaman değil. Pazarlık terazinin kefelerini dengelemelidir. Ne olursa olsun, her iki taraf da eşit olmalıdır. Bir hayat kadar değerli bir şey için, bedel gerçekten pahalı olmalıdır. Pazarlık eden için bir şey ifade etmelidir."

"O zaman geçen yaz beni neden kurtardın?"

"Yanlış sorular soruyorsun," dedi başını sertçe sallayarak. Kanatları geriye katlanıp kaybolurken gözleri normale döndü. "Benzer hikâyelerimiz var, senin ve benim. Birisi nöbetin bir parçası olduğunda artık eskisi gibi değildir. Eski hayatını, eski adını geride bırakmalısın. Çok küçüktüm. Elam olarak hayatıma dair çok az anım var. Ama senin için geldiğimde, buraya geri döndüğümde o ormanı, o nehri hatırladım. Öldürüldüğüm yer, senin neredeyse olduğun yerle aynıydı."

Sözcükleri o kadar doğrudan söylüyordu ki bir an şoku hissedemedim. O burada, kanlı canlıydı ama aynı zamanda değildi de. Öldürülmüş bir çocuk, yaşadığından daha uzun süredir ölü olan biri...

"Balık tutan bir adam ve daha büyük bir çocuk vardı. O çocuğu takip ettim." Birkaç anıyı kavramaya yoğunlaşırken kaşları çatıldı. "Çok fazla su ve parlak bir şey olduğunu hatırlıyorum... sanırım bir yıldız."

"Şerif Yardımcısı rozeti," dedim.

"Suya girdiğimde, o kadar soğuktu ki nefes almayı unuttum. Sonra da nefes alamadım." Tekrar bana odaklandı, bakışları yoğundu. "Beni öldüren kişiyi bulmaya geldim, Linden," dedi. "Ve bu yaz seni izledikten sonra, benim hedefimle senin hedefinin örtüştüğünü fark ettim."

Derin bir nefes aldım, Parlee Wilkerson'un evindeyken Şerif Yardımcısı Miranda'nın, Dahlia'nın boynunda bulunan kolye hakkındaki hipotezlerden bahsettiği konuşmayı hatırladım. Elam'ın oyuncak rozeti hepimizi bir araya getirebilirdi: Elam'ı, beni ve Dahlia'yı.

Eve doğru yola koyulurken, "Gitmem gerek," dedim Hadrian'a, omzumun üzerinden.

"Linden, bekle. Ölümüme kimin karıştığını kesin olarak öğrenene kadar, gerçek kimliğimi kendine saklamanı rica ediyorum," dedi Hadrian. Sözleri yeterince nazik olsa da sesi uyarı içeriyordu.

Bir kez başımı sallayıp gittim.

Odama vardığımda Juniper yatağında huzur içinde uyuyordu. Benim yatağımı ise sanki bir kasırga vurmuş gibiydi; çarşaflar yamulmuş ve buruşmuştu, yastıklar yerdeydi. Telefonumun fenerini açıp halının yanına diz çöktüm, her şeyi tekrar döşeme tahtasının altından çektim.

Dahlia birinin beni öldürmeye çalıştığını gördüyse, bunu neden hiç söylememişti? Elam McCoy'a ne olduğunu araştırırken ortaya çıkardığı bilgilerle birine şantaj yapıyor olabileceğini düşünmüştüm. Ama belki de konu hiçbir zaman Elam'la ilgili değildi. Beni öldürmeye çalışan kişi muhtemelen sessizliği için Dahlia'ya epey bir bedel ödeyecekti. Ta ki bedel çok

yüksek olana kadar. Koç Hammond yardımcı koçluk işi için öldürmemiş olabilirdi ama Dahlia sessiz kalsın diye öldürmüş olabilirdi. Ama ben onu tanımıyordum bile. Bana zarar vermek için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki?

Anlamaya çalışırken gözlerim ağırlaştı. Cevap tam önümdeymiş gibi hissettim ama tam olarak seçemedim.

Bir kez gözlerimi kırpıştırıp açtığımda Juniper beni uyandırdı, arkasındaki pencereden içeri güneş ışığı giriyordu.

"Bütün gece yerde mi uyudun?" diye sordu.

"Hımm," diyebildim sadece, oturma pozisyonunda doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Dün gece açığa çıkan sırlardan sonra bitkinlik kemiklerime kadar işlemişti. Hadrian'a verdiğim söz yüzünden kimseye anlatamadığım sırlar...

Feneri açık unutup uyuyakalmıştım ve şimdi telefonum tamamen kapanmıştı. Tüm kâğıtları yerleştirdikten sonra telefonu yatağımın yanına, şarja taktım.

Sonra aşağı indim ve annemle büyük annemi mutfakta, vadiye çöken sıcağa rağmen sıcak kahve içerken buldum.

"Günaydın, Linden," dedi annem. "Bugün Harvest Moon'u temizlemeyi bitirdikten sonra, bir süre evden uzaklaşmamamız gerektiğini düşünüyorum. Bahçede çalışabiliriz, belki çiftlikte ertelediğimiz bazı projeleri tamamlayabiliriz."

"Odette," dedi büyükannem nazik ama azarlayan bir tonda. "Herkesi pamuklara saramazsın."

"Biliyorum anne, sadece hepimizin bir süre ortalıkta görünmesini istemiyorum."

"Seni anlıyorum ama kızlar hiçbir yanlış yapmadılar. Biz birkaç dar görüşlü yüzünden başımızı utançtan öne eğecek türden insanlar değiliz. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun."

"Önemli olan bu değil, anne. Başlarını öne eğmelerini istemiyorum ama onları ne kadar yükseğe kaldırabileceğimizi

kanıtlamak için boyunlarını riske atmalarını da istemiyorum." Annem kupasını masaya kahve sıçratacak kadar sert bir şekilde bıraktıktan sonra yukarı koştu. Birkaç saniye sonra yatak odası kapısı alışılmadık bir gürültüyle kapandı.

"Yaşananlar onu biraz telaşlandırıyor. Düzelecektir." Büyükannem kupalarını lavaboya götürürken iç çekti.

Cevap vermedim, sadece sineklikten geçip verandaya çıktım. Evin önüne doğru ilerlerken, korkuluğa yapışmış olan polenlere parmak uçlarımı sürttüm. Biz James kadınları üç nesildir Harvest Moon'da kızarmış tavuk, bisküvi, ırmik ve mısır ekmeği servis ediyorduk. Annem yemek yapmayı kendi annesinden öğrenmiş. Sonra biz de öğrendik. O mutfakta, yeni bir tarif üzerinde çalışırken veya hamurun ne zaman mükemmel olduğunu büyükannemin sadece dirseğiyle dokunarak nasıl anladığını öğrenirken tamamen kendim olabiliyordum.

Sonraki birkaç saati restoranın her köşesini temizleyerek, yıkılan ve taşınması gereken her şeyi üst üste yığarak ve değiştirilmesi gereken her şeyin listesini yaparak geçirdik. Bu çok fazlaydı...

Annem listeye daha fazla madde ekledikçe başını sallamaya devam ediyordu. Hesap makinesini birden fazla kez kullanmıştı.

"Bütün bu nefret dolu, işe yaramaz şeyler arasında..." diye mırıldandı Juniper, sert ahşap zemindeki çatlakların arasına dolan unu temizlemek gibi imkânsız bir görevdeyken.

Ama duvardaki kan, silinmez mürekkep gibi yerleşmişe benziyordu. Ne kadar ovalarsak ovalayalım kelimeler tamamen silinmiyor ve üstünü boyamaya çalıştığımızda harfler beyaz katmanın içinden hayaletler gibi yükseliyordu.

O öğleden sonra eve vardığımızda, hepimiz bitkin ve perişandık. İçeri giremeyecek kadar yorgun hissedip verandadaki salıncağa yığıldığımda ağzımdaki kül tadı ağırlaştı.

Ne kadar zamandır orada oturduğumu hatırlamıyordum, evin içinde öfkeli bir gürültü koptu. Büyükannem sineklik kapıyı itip açtı, tahta bir kaşıkla tavaya vurdu ve kulak zarlarımı ikiye ayıracak kadar gürültülü bir kakofoni yarattı.

"Aman Tanrım, büyükanne!" Doğrulup kulaklarımı kapattım.

"Aile toplantısı vakti," dedi büyükannem hızla. "Herkes beş dakika içinde mutfağa," diye emretti diğerlerini uyandırmak için yola koyulurken.

Büyükannem, annemi arka merdivenlerden aşağı doğru çekerken, mutfak masasında oturan Juniper'ın yanına çöktüm.

"Bu toplantıyı düzenledim çünkü sizi böyle görmeye dayanamıyorum," diye söze başladı büyükannem. "Bizler bu vadide, ürkek küçük fare sürüleri gibi beladan saklanacak tipler değiliz. Bu dedikoducuların ve meraklıların bizi sindirmesine izin vermeyeceğiz."

"Bu sadece dedikodu değil. Biri Harvest Moon'u mahvetti," diye itiraz etti annem titrek bir sesle.

"Birkaç nefret dolu korkağın eylemlerinin bizi değiştirmesine izin veremeyiz. Başkalarını rahat ettirmek için kim olduğumuzu gizlersek, uğruna savaştığımız her şeyi kaybederiz. Bir annenin içgüdüsü yavrularını güvende tutmaktır ancak onlara uçmayı da öğretmesi gerekir."

Annemin gözlerinden sessizce yaşlar süzülmeye başladı ve Sissy elini tutmak için ona uzandı.

"Eğer unuttuysanız, size hatırlatırım ve hatırlayana kadar hatırlatmaya devam ederim," dedi büyükannem sözlerini vurgulamak için parmağını masaya vurarak. "Bizler güçlü dağ

kadınlarıyız. Dünyanın bize kim olduğumuz hakkında anlattığı yalanlara inanmayı ve onların bizi küçültmesine izin vermeyi bırakacağız. Çünkü ben her birinizin kim olduğunu biliyorum ve sizi küçük olmanız için yetiştirmedim." Sissy'nin diğer elini tutup gözlerinin içine baktı. "Salome, sen hasarlı değilsin, kırık değilsin, dünyada gördüğün güzellik senin içindekinin bir yansımasıdır." Sonra anneme döndü. "Odette, sen bir doğa gücüsün. Bir yanardağ biraz yağmurdan korkmaz. Sorrel, köklerin derin, bu yüzden git ve dallarını aç ama seni güçlü kılan şeyin ne olduğunu unutma. Rowan, sen bir günah yiyen değilsin, onların yalanları seni tanımlamaz, sen kendi gerçeğini takip et. Juniper, karanlığa baktığında, bir sürü yıldız olduğunu bil. Damarlarında ateş var. Ve Linden." Gözlerimin içine bakabilmek için bana döndü. "Herkese çok güçlü bir şekilde inanıyorsun, kendine de aynı şekilde inanma cesaretini göster. Dünyayı değiştirme gücüne sahip olan şey empatidir." Ayağa kalkıp büfeden iş eldivenlerini aldı. "Batı Virginia'da yaşamak bize bir şey öğrettiyse, o da zorlu yolların güzel yerlere çıktığıdır. Şimdi, ellerimi bir süre toprağa sokmak için bahçeye iniyorum. Geri döndüğümde oturup bir plan yapacağız."

Sineklik kapı, büyükannemin arkasından çarparak kapandı ve hepimiz birbirimize baktık. Büyükannem her zaman pragmatik olanımızdı. Bana aynı tarifi, ritmi ezberletene kadar tekrar tekrar sabırla öğreten ama yaralı bir diz veya parktaki bir kavga yüzünden dökülen abartılı gözyaşlarına vakti olmayan kişiydi.

"Peki." Sissy gömleğinin ucuyla gözünün kenarından akan gözyaşını sildi. "Hepiniz kadını duydunuz. Ben temizlenmeye gidiyorum."

Telefonumu almak için yatak odama koştum. Mesajlarıma baktığımda Cole'dan bir video mesajı gördüm ve Oynat'a tıkladım.

"Mesajlaşma konusunda ne hissettiğimi biliyorsun ve bu sefer tek bir kelime yeterli değildi, bu yüzden bunu denemeyi düşündüm." Cipinin yan tarafına yaslanırken ağzının ucunda küçük bir gülümseme belirdi. "Antrenman yeni bitti ve yardım etmek için Harvest Moon'a gidiyorum ancak geçen yazdan bir şey hatırladım. Önemli bir şey olmayabilir fakat yine de kontrol edeceğim. Birazdan görüşürüz."

Arka planda hafif bir ses vardı ve video kesilir kesilmez bakışlarını kaçırsa da... bu, çenesinin hemen altında, boynunun yan tarafındaki şeyi görmem için yeterince uzun bir süreydi.

Kırmızı bir güve.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 25

ÇILGINCA ONU ARAMAYA çalışırken parmaklarım korkudan beceriksizce hareket ediyordu ama çağrım doğrudan sesli mesaja düştü. Mesajı gönderdiği zamanı kontrol ettim. Göndereli iki saati geçmişti.

"Hadrian," dedim. Kırmızı güve yaklaşan ölümün işaretiydi ama Güve Kanatlı Adam ölülerin ruhlarını diğer tarafa yönlendiren kişiydi. Artık kim olduğunu bildiğime göre, belki onu durdurabilirdim.

Telefonumu cebime tıkıştırıp, çimlerin üzerinden garaja doğru koştum ve Hadrian'ın dairesinin kapısını çaldım. Topuzu çevirdim, kapı gıcırdayarak açıldı. Burası küçük, açık bir alandı ve her şeyi tek bakışta görebiliyordum: minik bir mutfak, oturma alanı, bir yatak ve minik bir banyo. Boş.

Çıplak ayaklarımın altındaki kuru yaz çimleri çatırdarken eve geri koştum.

Verandaya ulaştığım anda mutfak duvarındaki eski sabit telefon çalmaya başladı.

"Vivian," dedi Sissy ben mutfağa dalarken ve hemen ardından büyükannem geldi.

"Biliyorum," dedim. Telefonu bana uzattı. "Sorun ne? Ne oldu?" diye sordum Vivian'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden.

"Bir kaza oldu." Sesi duyguyla titriyordu ve kulaklarımda çınlayan ses yüzünden onu neredeyse duyamıyordum. "Cip yoldan çıkıp Millerların eski evinin önündeki o büyük karaağaca çarpmış."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp sorma cesaretini toplarken, öncesi ve sonrası arasında asılı kalan âna tutundum. "Cole?" Sesim fısıltı gibi çıksa da beni duydu.

"Kayıp."

Yavaşça nefes verip yere yığılırken telefonu düşürdüm. Çok geç değildi. En azından henüz değildi. Sissy telefonu alıp, annem ayağa kalkmama yardım ederken Vivian'la alçak sesle konuşmaya başladı. Dudakları hareket ediyordu ama kelimeleri seçemiyordum. İşitme duyum yavaş yavaş, netleşen bir resim gibi geri geldi. Bir şey yapmam lazımdı, herhangi bir şey, onu bulup geri getirmek için. Canlı olarak.

"Bir bulma büyüsü yapmamız gerekiyor, değil mi?" diye sordum odadakilere. Kelimeler hırıltılıydı, boğazımı tırmalıyordu. Mutfaktaki her çekmeceyi karıştırırken annemle Sissy'nin bakışmaları gözümden kaçmadı.

"Ah, tatlım... bu o kadar basit değil," dedi Sissy.

"Ne arıyorsun?" diye sordu annem arkamda açık bıraktığım çekmeceleri kapatırken.

"Bir harita! Bulma büyüsü için bir haritaya ihtiyacım var." Ona dönüp yalvardım. "Neden Cole'u bulmama yardım etmiyorsun?" Çenemden damlayan sıcak gözyaşlarımı öfkeyle sildim.

"Çünkü, canım kızım," dedi annem, "o kayıp bir anahtar değil."

"Çok geç olmadan onu bulmalıyım." Çekmeceleri bırakıp, ellerimi sinirle masaya bastırdım. "Kırmızı güveyi gördüm," diye homurdandım.

"Aman Tanrım, oluyor." Sissy yanımdaki sandalyeye sertçe oturdu.

Gözlerim ona kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

Diablerie'ye erişimi olan tek kişi Zephyrine teyze değildi. O sayfalara notlar yazmış olması, onları ortadan kaldıran kişi olduğu anlamına gelmiyordu. Gizli anahtarı nerede bulacağımı bana gösteren, kitabın içeriğini zaten bilen Sissy'ydi. Güç büyüsü için kan damlattığım işaret parmağımdaki kesiğe başparmağımı sürttüm ve Sissy'nin kolunda gördüğüm daha büyük yara izini hatırladım.

"Sissy, ne biliyorsun?" diye sordum. Sineklik arkamda bir yerde çarparak kapandı. Ama vereceği cevaba, kız kardeşlerimden hangisinin içeri girdiğine bakamayacak kadar çok odaklanmıştım.

Bir an sessiz kalıp ellerine baktı. Sonra başını sallayıp öne eğildi. "Vivian hamileyken, doktorlar ona Cole'un muhtemelen birkaç günden fazla yaşamayacağını söylediğinde, yanıma gelmişti. Aklıma gelen her şeyi ve bildiğim her büyüyü denedim ama hiçbiri işe yaramadı." Sissy iç çekti, bu ağır bir şeydi. "Ve o çaresizleştikçe, ben her şeyi yapmaya daha da istekli oldum, ta ki sonunda *diablerie*'yi çıkarana kadar..." Sözleri yarıda kaldı.

"Ne yaptın?" diye ısrar ettim. Büyükkanem arkamda durmuş, bir eliyle sandalyemin arkasını tutarken diğerini ağzına bastırıyordu.

"Şeytanla bir anlaşma yaptık," diye, kapıdan gelen yeni bir ses sözünü kesti ve döndüğümde Vivian Spencer'ı gördüm. Güçlü bir esintinin onu milyonlarca parçaya ayırabileceği kadar kırılgan görünüyordu. Sissy onu nazikçe kucaklamak için hareket etti.

"Bunu biraz açar mısın?" diye sordum, büyükannem çaydanlığı ocağa koyup herkesin oturmasını işaret ederken.

"Başkalarının incineceğini bilseydim bunu yapmazdım diye düşünüyorum ama bunun doğru olduğundan emin değilim. Oğlumu kurtarmak için her şeyi yapmaya razıydım. Ama en derin arzunuzu yerine getirmeyi teklif eden biri her zaman karşılığında bir şey isteyecektir. Belki de vermeye hazır olmadığınız bir şey," diye devam etti Vivian.

"Çağırma büyüsü Kemik Ağacı'nda James kanı gerektiriyordu." Sissy uzanıp nazikçe Vivian'ın elini tuttu. "Güve Kanatlı Adam ormandan çıktığında bir canavar bekliyordum ama neredeyse insana benziyordu. Neredeyse. Gölgelerin ona tutunması, onunla birlikte hareket etmesi ve onu gizlemesi gibi korkutucu bir şey vardı."

Büyükannem, Vivian'ın önüne bir çay fincanı koydu ve Vivian irkilerek hafızasının uzun kıvrımlarını silkeledi.

"Bize onu çağırdığımız için aptal olduğumuzu ve pişman olacağımızı söyledi ama ben yine de dinlemedim. Ona her şeyi yapacağımı söyledim. Her bedeli ödeyeceğimi." Vivian bir yudum çay alıp güçlükle yutkundu, sonra gözlerini önündeki masaya odakladı. Devam ettiğinde sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi: "Oğlumun yaşayacağını söyledi. Ama ormandan ayrılıp benzin almak için durduğumuzda kayıp çocuk hakkında bir şeyler duyduk. O zaman bile, FBI o özel arama köpeklerini getirip küçük Elam'ı ağaçların ötesine kadar takip edemeyene dek, noktaları birleştirmeye başlamamıştım. Daha önce hiç kimse buna benzer bir şey görmemişti. Ama ben gerçeği biliyordum." Vivian gözleri yaşlarla dolarken başını salladı. "Onu Güve Kanatlı Adam kaçırmıştı."

"Bir can karşılığında bir can," diye fısıldadı Sissy, Hadrian'ın bana dün gece söylediklerini tekrarlayarak.

Vivian hıçkırarak ağlamaya başlayınca annem ona bir mendil uzattı. Vivian mendili alıp yüzünü ellerinin arasına sakladığında, Sissy onun sırtını yavaşça sıvazladı.

"Cole yaşadı," diye devam etti Vivian. "Doktorlar buna *mucize* dedi. En kötüsünden doğan en iyi şeyi yaptım. Yine de şimdi bile, ona her baktığımda gördüğüm tek şey yaptıklarım yüzünden duyduğum suçluluk duygusu. Ve birisi ölmeden önce kırmızı güveler gördüğünü keşfettiğimde..." Sözleri yarıda kaldı, sonra sertçe yutkunup cesaretini topladı. "Bunun bir şekilde hâlâ o canavarla bağlantılı olduğunu biliyordum ve bir gün onun peşine düşeceğinden korkmaya başladım."

"Ölüm her zaman hak edeni bulur," diye mırıldandı büyükannem başını üzgün bir şekilde sallayarak.

Cole'un o şekilde büyümesinin nasıl bir şey olduğunu düşününce fiziksel bir acıyla sarsıldım. Ancak söylediklerinde başka bir şey daha dikkatimi çekti. Cole, annesinin ona o küçük pembe şekerlerden verdiğini söylemişti. Karanfilin halk arasında pek çok faydası vardır. Koruma, düşman güçleri kovma, psişik maskeleme gibi. Ve daha sıradan bir şekilde, güveleri kovmak gibi.

"Karanfiller bunun içindi," diye fark ettim. "Cole'u temelde Güve Kanatlı Adam'dan saklamak için onu gizliyordun."

Vivian başını sallayıp gözlerini sildi. "Şekerlerin her zaman üzerinde olmasını sağlardım, Salome'dan evin etrafına korumalar koymasını istedim, onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama yeterli değildi." Sissy'ye döndü. "Ve şimdi buradayım, yine yardımın için yalvarıyorum."

"Cole'u bulmak için yapabileceğimiz bir şey olmalı. Geçen yaz beni buldun. Bunu nasıl yaptın?" Artık yerimde duramadığım için ayağa kalktım. Annem gözlerime bakmıyordu.

"Linden, nasıl yapacağını biliyorsun." Sissy uzanıp elimi sıktı. "Artık *diablerie*'yi gördüğüne göre."

Annem keskin bir nefes aldı. "Salome, bana o kitabı ona göstermediğini söyle."

"Lanet olsun," diye mırıldandı büyükannem. "O lanet kitap bu aileye sadece bela getirdi. Zephyrine o aptal küçük Bonneville'ye binip gittiği anda onu yok etmeliydim."

"Tamam." Arkamı dönüp Cole'u kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlı bir şekilde, kapıya doğru yürüdüm. Ve eğer James kanıyla Kemik Ağacı'nda Güve Kanatlı Adam'ı çağırmak on sekiz yıl önce işe yaradıysa, yine işe yarayabilirdi. Tek yapmam gereken beni neredeyse öldüren ormana geri dönmekti.

"Ona istediği bir şeyi vermezsen sana yardım etmez," dedi Sissy.

"Eh, sen bilirsin." Dönüp kolunu yakaladım ve gömleğini yukarı sıyırıp, parıldayan ince yara izlerini gösterdim.

"Salome! Kaç pazarlık yaptın?" diye bağırdı annem.

"Öyle olmadı. O kitaptaki her büyü, az ya da çok, kan gerektirir. Onu sadece bir kez çağırdım," diye itiraz etti Sissy. "Ve sen de ahlaki açıdan benden üstün bir konumda değilsin, Odette." Sissy sanki kelimeleri yakalamaya çalışıyormuş gibi eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım, bunu istememiştim..."

"Odette?" dedi büyükannem sertçe.

Annem göğsünde çaprazlamadan önce kollarına baktım. İnce beyaz bir yara izi sol ön kolunun ortasına kadar uzanıyordu. Derin bir nefes aldı. "Sorrel bebekken siz kızlarla ilgili önsezilerim olmaya başladı. Her zaman doğru çıkıyorlardı. Kötü bir kazadan hemen önce belirli bir yolu seçmemek gibi ya da gecenin bir yarısı aniden uyanıp Rowan'ı beşiğinden çıkmış ve merdivenlerden aşağı düşmek üzereyken bulmak gibi." Ayağa kalkıp elleriyle yüzümü kavradı, anlamamı istiyordu. "Geçen yaz yaşadığım o gün hayatımın en kötü günüydü. Cole

haber vermeden önce bile bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyordum ve seni kurtarmak için her şeyi yapardım."

Geçen yılki olaylar üst üste gelmeye başlayınca içimden kötü bir his geçti. "Benim için ne takas ettin?" Yanaklarımdaki ellerinin üzerine ellerimi bastırdım. "Anne, ne takas ettin?"

"Bir can karşılığında bir can," diye fısıldadı. "Babanla olan hayatımdan vazgeçtim. Aşkımızdan, ailemizden vazgeçtim."

Tokat yemiş gibi irkildim. Ellerinden kurtulup merdivenlere doğru koştum. Annem bana seslendi ama büyükannem ona beni rahat bırakmasını söyledi. Fakat kendimi odama kapatıp ağlamaya niyetim yoktu. Gevşek döşeme tahtasını kaldırıp diablerie'yi çıkardım ve sırt çantama koydum, sonra koridoru geçip Rowan ve Sorrel'ın odasına gidip pencereyi açtım.

Çatıya çıkıp atladım, büyük alıç ağacının dalına takılıp aşağı doğru hızla indim. Ayaklarım yere değdiği anda, tüm hızımla koştum. Yan tarafıma bir ağrı saplanınca nefesim kesildi. Görüşüm nereye gittiğimi göremeyecek kadar bulanıklaşana dek gözyaşlarımı fark etmedim bile. Gözlerimi ovuşturdum, bunu yapmak için yavaşlamam gerekmesi öfkelenmeme neden oldu.

Ve sonra parlamaları gördüm.

BÖLÜM 26

ACİL DURUM İŞARET FİŞEKLERİNİN parlak alevleri yolun kenarını kaplıyor, diğer sürücüleri ilerideki kazadan haberdar ediyordu. Virajı dönerken Cole'un cipinin çalılıkları aşıp setin kenarından uçtuğunu ve ardından geniş bir meşe ağacına çarptığını gördüm.

Cipin arkası doğal olmayan bir açıyla yukarı kalkmıştı, Cole'un orada olmadığını bilmeme rağmen araca doğru koşmaktan kendimi alamadım. Birkaç metreden fazla gidemeden, Şerif Yardımcısı Miranda birdenbire ortaya çıktı ve beni belimden yakalayıp durdurdu.

"Linden, seni orada bırakamam."

"Bırak beni, Ethan. Görmem gerek," diye bağırdım kurtulmaya çalışarak.

"Sadece sakin ol, tamam mı? Sakin olursan seni bırakırım."

Derin bir nefes aldım, sonra bir nefes daha... Kaslarımın gevşemesini bekledim.

"Linden?" diye seslendi sokağın karşısından başka bir ses. Dönüp babamın Suburban'ından indiğini gördüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Efendim." Ethan beni bırakınca tökezledim. "Yanımızdan geçiyordu ve kaza mahallinde yardım teklif etti."

"Kendi gözlerimle görmem gerek," dedim ona, sesimin titrememesini umarak. Babam ne kadar üzgün olduğumu bilseydi, asla oraya inmeme izin vermezdi.

Beni sımsıkı kucakladı, ben de ona sarıldım, annemin itirafı hâlâ kulaklarımdaydı. Babam beni hafifçe itip omuzlarıma yapıştı, ben de başımı kaldırıp gözlerine bakmak zorunda kaldım. "Seni kendim götürmediğim sürece eve dönmeyeceğini biliyorum ama burada olacaksan arkamda kal, hiçbir şeye dokunma ve sana gitmeni söylersem, git. Anladın mı?"

Başımı salladım. Boğazım, konuşamayacağım kadar gergindi. Babam, Ethan'a döndü ve başlamasını işaret etti.

"Şimdiye kadar bildiklerimizi göstereyim," dedi Ethan, önümüze ağır el fenerini tutup setin aşağısına doğru yolu gösterirken. "Adımlarınıza dikkat edin. Bu kaya gevşek."

Babam geriye doğru bir bakış atarak beni arkasında kalmam konusunda uyardı. Böceklerin en aktif olduğu ve terimle cezbedilerek etrafta vızıldadıkları alaca karanlık öncesi o puslu andaydık. Cipe ulaştığımızda sürücü tarafındaki kapı açıktı, iç lamba yanıyordu. Cole'un karanfil şekerleri hâlâ bardak tutucudaki poşetlerinde duruyordu ancak kamyonetin önü kâğıttan yapılmış gibi, ağacın etrafında buruşmuştu.

Yaklaştıkça korkunun tadı dilime çarptı, cipten bir dalga gibi yayılıyordu. Ama altta başka bir şeyin de akıntısı vardı. Aldatma, ihanet ve öfke gibi karmaşık bir şeyin.

"Cep telefonu kazada kırılmış, bu yüzden yardım çağıramamış," dedi Ethan elindeki ışığı sürücü tarafındaki zemine

tutarak. Telefon gaz pedalının kolunun arkasına bastırılmış ve ekran paramparça olmuştu. "Belli ki yaralanmış. Yönünü kaybetmiş ve kaçmış olabilir." Ethan ışığı ön camdaki çatlaklara sıçrayan kırmızı kan lekesine, ardından konsol, sürücü koltuğu ve kapının iç kısmı boyunca oluşan küçük göletlere ve damlalara tuttu.

"Çarpışmaya neyin sebep olduğuna dair bir işaret var mı?" diye sordu babam.

"Birkaç tane. Bir bakın." Ethan bizi tekrar yola götürdü. Cole'un cipinin yoldan çıktığı yerde biten koyu renkli patinaj izlerini işaret etti. "Görünüşe göre frene basmış ve bir şeye çarpmamak için direksiyonu kırmış. Ama garip olan şu..." El fenerini yolun kenarına doğrulttu. "Yolun kenarındaki yumuşak toprakta bir dizi iz daha var, sanki biri onu kontrol etmek için kenara çekmiş gibi."

"Ama yerel hastanelerde Cole'un tarifine uyan bir rapor yok, öyle mi?" dedi babam.

"Henüz yok ama daha sonra ortaya çıkarsa diye kontrol etmeye devam edeceğiz."

Babam ikinci izlerin yanına çömelip cebinden bir kalem çıkardı ve toprağı bozmadan dikkatlice birkaç yerdeki oluğa tuttu. "Hımm" dedi sadece ve bana baktı.

"Ne oldu, efendim?" diye sordu Ethan.

"Linden, neden gidip arabamda beklemiyorsun?" dedi babam. "Burada görmen gereken her şeyi gördün."

"Ne olursa olsun öğreneceğim, sadece söyle." Kollarımı sıkıca göğsümde kavuşturdum.

Sonunda başını sallamadan önce beni inceledi, düşündü. "Saha teknisyenleriyle doğrulamamız gerekecek ancak başlangıç noktası, bitiş noktası, viraj eksikliği ve izlerin derinliğine dayanarak, bunun yardım etmek için duran bir araç

olmadığını söyleyebilirim. Bana öyle geliyor ki bu araba bu şeritte yanlış yönde gidiyordu ve cipin yoldan çıkmasına neden oldu, bu da iki senaryodan birini akla getiriyor. Ya bu araba yanlışlıkla yanlış şeritteydi, ne olduğunu görmek için durdu ve sonra da sebep olduğu kazadan dolayı başını belaya sokmamak için uzaklaştı..."

"Ya da bu araba bilerek cipi yoldan çıkardı, sonra Cole şaşkın veya baygınken durdu," diye bitirdi cümlesini Ethan.

"Teknisyen çağıracağım, böylece parmak izi alabilir ve izlenim edinebiliriz," dedi babam. Suburban'a geri dönüp telsize uzandı.

"Birisinin onu aldığını düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum Ethan'a.

"Kanıtlara bakılırsa, bunun en olası senaryo olduğunu düşünüyorum, evet. Üzgünüm, Linden."

Gözyaşlarım akacak gibiydi ama kendimi tuttum. Cole'a yardımcı olmazlardı. Sesimi kontrol altına aldığımda, cevabını istediğimden emin olmadığım tek soruyu sordum. "Dahlia'yı öldüren kişiyle aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ethan şapkasını çıkarıp koyu renk saçlarını eliyle ovuşturdu. "Bunu cevaplayamam, Linden. Her şey mümkün ama o vaka ile bu vaka arasında gerçekten hiçbir benzerlik yok. Dahlia, Teays Nehri'nde öldürüldü."

"Stillhouse Nehri," diye otomatikman düzelttim.

"Hayır." Güvenli olmayan bir bölgeye girdiğini fark etmiş gibi uzattı. "Üzgünüm, babanın sana söylediğini varsaymıştım. Muhtemelen söylememem gerekir." Durdu ama ona bir bakış attım ve o da Suburban'a bakıp yumuşadı. "Teays'te öldürüldüğünü, sonra kayalardan kurtulduğunu ve lisenin yakınında bulduğunuz o yere düştüğünü tespit ettik."

Devam etmeden önce bana sempatik bir bakış attı. "Lastik izlerinin analizi, burada ne tür bir aracın söz konusu olduğunu anlamamıza yardımcı olabilir. Ancak istatistiksel olarak, kaçırılma vakalarındaki failin kurbanın bir aile üyesi veya bir tanıdığı olma olasılığı çok daha yüksektir. Ve, Linden." Ethan tekrar durakladı, kelimelerini dikkatlice seçiyor gibi görünüyordu. "Cole on sekiz yaşında, 1.80 boyunda, bütün yaz futbol takımında günde iki kez koşuyor. Bu, tipik bir kaçırılma kurbanı profiline uymuyor. Bunun daha çok ters giden bir soyguna benzediğini düşünüyorum."

Söylemediği şeyleri bir araya getirdiğimde, sonuç beni şaşkına çevirdi. "Çoktan öldüğünü düşünüyorsun."

Hafifçe omuz silkti. "Sadece onu kaçırmanın kolay olmayacağını söylüyorum."

Zihnim cipteki kan miktarına kaydığında başımı çevirdim. Bakışlarım ağacın etrafına sarılı ön kısma odaklandı ve gözlerimi sımsıkı kapattım. İnanmayacaktım. Bunu reddettim.

"Linden," diye seslendi babam başparmağını Suburban'a doğru uzatarak. "Hadi, haber beklemek için benimle karakola gelebilirsin."

Arabaya bindim, kapıyı kapatırken Ethan'a baktım. İfadesi sertti ama gözlerimiz buluştuğunda bana hafifçe gülümsemeye çalıştı. Cole'un hayatta kalma şansına dair tahminde bulunan Ethan Miranda'nın gülümsemesinin ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum.

Birkaç dakika sonra karakola vardığımızda, babam aramanın merkezi olan toplantı odasına çekildi. Saate rağmen, karakol şimdiye dek görmediğim kadar kalabalıktı. Ama herkes buradaysa, Cole'u kim arıyordu?

Ben mola odasında beklerken Çavuş Markin bana çekmecesinden bir fincan çay ve tereyağlı iki şeker getirdi. "Al bakalım, bebeğim, yaşadığın şok için biraz tatlı bir şey." Elimi okşadı.

"Teşekkür ederim." Kupayı kendime doğru çektim. "Bir haber var mı?"

"Henüz bir şey yok." Kapıyı arkasından kapatırken ağzım sıcak, mayalı bir sempati tadıyla doldu.

Ethan'ın söylediklerine rağmen, Cole'un yoldan zorla çıkarılmadan hemen önce bana geçen yaza dair bir şey hatırladığını söyleyen bir mesaj göndermesi çok büyük bir tesadüftü.

Cebimdeki mezarlık toprağını sıktım, keşke Cole için bir tane yapmayı akıl edebilseydim diye düşündüm ve mesajını tekrar oynatarak nereye gittiğine dair bir ipucu aradım. Ama hiçbir ipucu yoktu. Telefonumu masaya bıraktım ve ellerimi saçlarıma götürüp hüsranla homurdandım. Sonra yine telefonumu alıp kısa videoyu tekrar tekrar izledim, ta ki sayısını unutana kadar. Ta ki sonunda, Cole'un arkasındaki cipin penceresinin alt köşesinde minik bir yansıma fark edene kadar.

Koç Hammond.

Cole antrenmandan çıkacağını söylemişti... Hammond'ı hemen akıl edemediğim için kendime kızdım. Arkamdaki duvarın diğer tarafından gelen yüksek bir *bam* sesi beni yerimde sıçrattı. Yan taraftaki toplantı odasında yoğun bir tartışma vardı.

"Umurumda değil. Dışarı çık ve oğlumu bul!" diyen birinin sesi, diğer tüm gürültüleri kükrercesine bastırıyordu.

Karakol sessizleştiğinde, parmak uçlarımda mola odasının kapısına doğru gidip dışarı baktım. Belediye Başkanı Spencer salonda duruyordu. Ellerini beline koymuş, toplantı odasındaki insanlarla yüzleşiyordu. Göz göze geldiğimizde

ağzım öfke, korku ve başka bir şeyin, daha topraksı bir şeyin sıcak metal tadıyla doldu. Sonra babam dışarı çıkıp elini onun omzuna koydu, duyamayacağım kadar kısık bir şeyler mırıldandı. Belediye Başkanı Spencer başını sallayıp toplantı odasına geri döndü.

"Baba," diye seslendim.

"Şu anda biraz meşgulüm, Linden," diye itiraz etti yorgun bir sesle.

"Önemli." Telefonumu kaldırıp ona video mesajını oynattım ve Koç Hammond'ın bulanık silüetini gösterdim.

"Linden, çocuk futbol antrenmanındaydı, adam tabii ki orada olacak." Toplantı odasına doğru bakarken sesindeki bezginliği gizleyemedi ve ben bunun araştırılmaya değer bir ipucu olduğuna onu ikna etmek için sadece birkaç dakikam olduğunu anladım.

"Geçen yazdan bir şey hatırladım," diye başlamamla, gözleri hemen bana kaydı. "Koç Hammond o gece ormandaydı. Dahlia nehirde birinin bana saldırdığına tanık olmuş. Ben yüzünü görmedim ama o görmüş olabilir."

"Hammond'ın sana zarar vermek istemesinin bir nedeni var mıydı?" dedi dikkatli bir ses tonuyla.

"Emin değilim," diye itiraf ettim. "Kuzeni Bryson Ivers, Dahlia'nın anma gecesinde beni dereye ittikten sonra, ailelerinin bizim ailemize karşı eskiden kalma bir kin beslediğine dair imada bulundu."

Bana bir kez daha sert bir bakış attı, sonra elini yüzünde gezdirdi. "Belediye başkanının takip etmemizi istediği bir ipucu var ancak Hammond'ı kontrol etmek için birkaç memur ayırabilirim."

"Ben ne yapabilirim?" Arkasını dönmeden önce kolunu yakaladım.

"Burada kal. Umarım yakında her şey biter." Elimi okşadı. Parlak floresan ışıkları, göğsüne iliştirilmiş rozetine yansıdı. Ve sonra gitti.

Mola odasındaki sandalyeme geri oturup, beklemekten soğumuş ama hâlâ çok fazla tatlı olan çaydan bir yudum aldım. Memurların toplantı odasından ayırılırken çıkardıkları sesler, havadaki beklentiyi daha da artırıyordu.

Karakolun sessizleşmesi daha da büyüdü. Hiçbir şey yapmadan burada kalmamın imkânı yoktu. Vücudum korku ve adrenalinle uğulduyordu ama kendimi oturmaya ve otoparkta babamla karşılaşıp eve bırakılmamak için beş dakika saymaya zorladım.

Tam sırt çantamı alıp kapıya doğru koşarken, Belediye Başkanı Spencer odaya girdi, neredeyse çarpışıyorduk. İki elinde birer fincan sıcak çay taşıyordu, çayları dökmemek için kollarını iki yana açtı.

"Ah, Linden, gidiyor musun? Haber olursa diye birlikte bekleyebiliriz diye düşündüm," dedi fincanları birer adak gibi kaldırarak. Vaktimi beklediğim küçük masaya doğru hareket ederken, kapıya göz attım ama nezaketim galip geldi. Belediye Başkanı Spencer fincanlardan birini masanın üzerinden bana doğru kaydırdı. Adam korkunç görünüyordu, bitkin ve solgun.

"Teşekkür ederim." Oturdum ve çaydan bir yudum aldım. Çavuş Markin'den çok daha az şekerle yapmıştı ve tadı acıydı.

"Siz çocuklar bu odada birlikte oynardınız. Ve otomat için herkesten bozuk para dilenerek etrafta koştururdunuz." Belediye Başkanı Spencer bana neşeyle gülümsedi, gergin enerjisi yüzünden fincanını döndürüyordu.

Telefonu çalınca, bulana kadar ceplerini yokladı. "Ah, Vivian. Bir dakika izin ver." Masadan uzaklaşıp mola odasının diğer tarafındaki, otoparka açılan kapıya yöneldi.

O kapının her zaman kapalı ve kilitli olması gerekirdi ancak departmandaki çok sayıda sigara tiryakisi yüzünden sürekli açık duruyordu.

Belediye Başkanı Spencer dışarı adım attığında cevap verdiğini duydum, sesi bir şey anlaşılmayacak kadar boğuktu.

Ama ben zaten dinlemeyi çoktan bırakmıştım, aklım tek bir kelimeye takılmıştı. *Vivian.* Kadın bana henüz birkaç saat önce, Elam McCoy'un kaybolduğu gün Sissy ile birlikte Kemik Ağacı'nda olduklarını söylemişti ama babam, Cole'un ölümcül kalp rahatsızlığıyla ilgili haberi aldıktan sonra, karısıyla birlikte olabilmesi için Belediye Başkanı Spencer'ın işten erken çıkmasına izin verildiğini anlatmıştı. Bu yüzden Elam kaybolduğunda babamın olay yerine varması daha uzun sürmüştü. Ama Belediye Başkanı Spencer işte değilse ve Vivian'la birlikte de değilse, neredeydi?

Işığın, babamın üniformasındaki yıldıza vurma şekli, Hadrian'ın öldürüldüğü güne dair tek anısını zihnimde canlandırdı. Rozet sudan gelen güneş ışığını mı yansıtıyordu? Gözlerine doğru parlayıp, yardım için uzandığında onu kör mü etmişti? Ya hatırladığı şey Wyatt ile kavga ettiği Yardımcı Crunch rozeti değil de bir üniformanın önüne iğnelenmiş bir rozetse? Belediye Başkanı Spencer'ın giydiği gibi bir üniformanın önüne iğnelenmiş bir rozet...

Terlemeye başladım, kendimi sandalyemden iterek kapıya doğru tökezlerken avuçlarım çoktan terlemişti. Düşüncelerim kafamın içinde vızıldayan yaban arıları gibi, yüksek sesli ve telaşlıydı. Belediye Başkanı Spencer binanın arkasındaki küçük otoparkın ortasına gelmiş, telefonu kulağına bastırmış, arabasına yaslanmıştı. Yüzümde bir şey görmüş olmalıydı ki hemen kapatıp bana döndü.

"Neden?" diye seslenebildim sadece, boğazım duyguyla doluydu. Arkamdaki şerif departmanı beni cesaretlendirmişti.

Ancak içimde bir yerlerde akort mandalı gibi bir hisle, bunun cevabını da bildiğimi fark ettim. "Güve Kraliçesi bursu için çalışırken Zephyrine teyze ile çıkıyordun. Sana araştırmasından bahsetmişti, değil mi? Kemik Ağacı hakkındaki gerçeği keşfetmişti... Bir can için bir can ve oğlun ölüyordu."

"Eve giderken telsizden gelen çağrıyı duydum." Elini ağzına götürdü, inkâr etmeye bile çalışmadı. "Çok uzakta değildim, bu yüzden eski maden erişim yolunu kullandım ve arka yoldan gittim. Onu bulmam uzun sürmedi. Bir ağaca tırmanmış ve çok yükseğe çıkmış, sıkışmıştı. Kaydığında ses çıkarmadan suya düştü. Çığlık bile atmadı, hafif bir su sesi duyuldu. Arkasından suya girdim. Sonra onu kurtarmama gerek olmadığını fark ettim. Zephyrine'in bana söylediği şekilde, Kemik Ağacı'nda Güve Kanatlı Adam'ı çağırmayı denemiştim ama işe yaramamıştı."

Başımı iki yana salladım. "James kanı," diye fısıldadım. Hadrian, kanımızın Güve Kanatlı Adam'ı çağırabileceğini söylemişti çünkü o her neyse, biz kısmen aynıydık. "Ama sen başka bir yol düşündün."

Belediye Başkanı Spencer başını salladı. "Uzattığım elim saçına dokunduğunda onu çekip çıkarmak yerine, aşağı ittim. Hiç zaman almadı."

Midemden boğazıma safra yükseldi. "Sen bir memurdun. Onu kurtarmak için geldiğini sanıyordu ve sen onu öldürdün. Hepsi Güve Kanatlı Adam'ı çağırmak için mi?"

"Güve Kanatlı Adam'ı görmedim bile." Başını iki yana salladı. "Akıntı, çocuğu aşağı doğru çekince, onu kaybettim. Boşa gittiğini sandım ama sonra doktorlar Cole'un kalbindeki deliğin bir şekilde kendi kendine kapandığını söylediler. Bir mucize dediler."

Bana doğru hareket edince bir adım geri çekildim. "Daha fazla yaklaşma." Arkamı işaret ettim. "Çığlık atıp saniyeler içinde o binadaki tüm polisleri buraya çağırırım."

"Linden, sakin ol." Ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırırken bana doğru küçük bir adım daha attı. "Burada polis yok. Hepsi sahte ipuçlarını kovalamakla meşgul."

Omurgamın arkasından bir ürperti, dağ pınarından düşen bir damla gibi aşağı indi. Düşüncelerim ağır, zihnim uyuşuktu. Düşecek gibi oldum ama beni yakaladı. "Keşke çayı bitirseydin," diye mırıldandı. "O zaman bunu çok daha hızlı yapardım."

Yardım için çığlık atmak istedim ama ağzım açılmadı. Uyanık kalmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her göz kırpışım daha da uzun sürdü.

Ve... gittikçe daha da uzun sürdü.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 27

ZİHNİM SİSLİ, BEDENİM UYUŞUKTU. Görüşüm netleşene dek, çevremi algılamaya çalışana kadar gözlerimi sertçe kırpıştırdım. Bir arabanın yolcu koltuğuna oturtulmuş durumdaydım, deri koltuklar nemli tenime yapışıyordu. Ağzımda metal tadı vardı. Engebeli bir toprak yolda ilerlerken, araba derin çukurlarda sarsılıp titredi ve her şey hızla geri geldi. Yutkundum ve başımı yavaşça şoföre doğru çevirdim.

Malcolm Spencer beni izliyordu. "Bu kadar çabuk uyanmaman gerekiyordu," dedi düz bir sesle.

Artık seçim tabelalarındaki büyüleyici belediye başkanı gibi görünmüyordu. Gözleri sert, çökük ve gölgeliydi. Cole için endişelenmediğini anladım. Giysileri bol ve cildi solgundu. Baş ağrıları, Dahlia'nın cenazesindeki mide bulantısı, uyku sorunları ve dünkü doktor randevusu...

"Sen hastasın." Sesim, kuruyan boğazıma tuz gibi çarptı, acıdan gözlerim yaşardı.

"Beyin tümörü," diye onayladı başını sallayarak. "İlkini motosiklet kazamdan sonra buldular." Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Potansiyel ölümcül bir kazadan kurtuldum ve

kafamın derinliklerinde çalışmayan bir saatli bombanın büyüdüğünü öğrendim."

Bu açıklamayla başım döndü. Büyükannem, Zephyrine'in Malcolm'la birlikte motosiklete bindiğini söylemişti, birlikte gezdiklerini varsaymıştım. Ama büyükannem bu gece Zephyrine'in, Cole'un büyük amcasının garajında saklı bulduğu türden bir motosiklet olan Bonneville ile kasabadan ayrıldığını söylemişti. Aile kökenlerimiz hakkındaki notları çılgıncaydı, sanki zamanla yarışıyormuş gibi. *Bir can karşılığında bir can... ya bir takassa*, diye yazmıştı. Ayrılık bir aldatmaca mıydı? Zephyrine, Malcolm'un hayatını kurtarmak için Caorunn James örneğini mi kullanmıştı?

"Zephyrine kasabayı hiç terk etmedi, değil mi?" diye fısıldadım. "O ilkti."

Yutkunurken boğazı titredi. "O, benim hayatımı kurtarmak için Kemik Ağacı'na girmeyi ve kendi hayatından vazgeçmeyi seçti," diye ısrar etti. "Ama şimdi tümör geri döndü ve iki kat daha hızlı büyüyor."

"Geçen yaz beni öldürmeye çalışmanın nedeni bu muydu, benim hayatımı da kendininkiyle takas etmek için mi?" Koltuğumda kıpırdandım. Vücudum, ağır ve uyuşuk histen kurtulmaya başladı. "Ama bana bir şey söyle. Neden ben? Ailemle arkadaştın, büyümeme şahit oldun."

"Hayır! Asla seni öldürmeyi planlamadım, Linden," diye itiraz etti, bana bakarken gözleri parlıyordu. "Sadece kapıyı açman ve Zephyrine gibi içeri girmen gerekiyordu."

"Ya Dahlia? Onu öldürmeyi planladın mı?"

İfadesi kardı. "Dahlia'nın ölmesi gerekmiyordu. O bana yardım ediyordu."

Göğsüme ağır bir şekilde oturan ihanet, nefes almamı zorlaştırdı. "Ama o gece oradaydı. Beni nehirde boğmaya çalıştığını gördü. Sana yardım etmeyi neden kabul etsin ki?"

"Hayır," diye ısrar etti Malcolm karanlık bir kıkırdamayla. "*Onu* gördü. Yine."

Derken her şeyin netleştiğini gördüm. Dahlia, annesi aşırı dozdan öldüğünde yanındaydı, trajik ve zamansız bir ölümdü. Ya Güve Kanatlı Adam'ın annesi için geldiğini görmüşse? Ya geçen yaz gördükleri o anısını tetikleyip, en derin arzular için takas yapıldığıyla ilgili anlatılan hikâyelere inanmasına neden olmuşsa? Üniversite için ihtiyaç duyduğu parayı çaresizce aramış ama elde etmenin bir yolunu bulamamıştı. Ve telefonundaki o kısa mesajlar... Koruma emri çıkartması gerektiğinde ona yardım eden aynı kişiye gönderilmişti.

"Sana yardım için geldi ve sen ona Zephyrine'in *diablerie*'den aldığı sayfaları verdin."

"İlk başta, geçen yaz olanlarla beni ilişkilendirebilecek hiçbir şey görmediğinden emin olmak istedim ama sonra birbirimize yardım edebileceğimizi fark ettim. O sayfalar, ailen hakkında duyduğu tüm söylentilerin ve eski hikâyelerin doğru olduğuna onu ikna etmek için yeterliydi."

"Bu yüzden festivalde benimle buluşmak istedi, beni ormana çekmek ve senin Güve Kanatlı Adam'la pazarlık yapmanı sağlamak için."

"Sonra vazgeçti. Seni geçmeye zorlamayacağını söyledi." Sesi daha da sertleşti ve direksiyonu daha sıkı kavradı. "Ama Zephyrine bana eşik günlerinden bahsetmişti ve daha fazla bekleyecek vaktim yoktu."

"Yani Elam'a yaptığını yapmayı denedin. Hayatını Güve Kanatlı Adam'la takas etmek için onu öldürdün. Ve eminim ki onun çok fazla şey bildiğinin farkına varman kararında hiç etkili olmamıştır." Yanıldığını biliyordum. Cole'un

hayatta kalmasının nedeni Vivian ve Sissy'nin yaptığı takastı, Malcolm'un o gün yaptığı herhangi bir şey değildi.

"Ben canavar değilim!" Avucunu direksiyona vurdu. "Ailemi korumaya çalışıyordum. Ama işe yaramadı. Doktor hiçbir değişiklik olmadığını söyledi."

"Peki, şimdi işe yarayacağını düşünmene ne sebep oldu? Bugün eşik günü değil." Onu planladığı şeyden vazgeçirmek için kendi yanlış anlamalarını kullanmaya çalıştım.

Bana bir bakış attı. "Geçen gün seni şerif departmanında duydum. Geçen yaz olanları hatırlamaya başlıyorsun. Ve şimdi, Cole... Zaman tükeniyor."

"Bana tek bir şey söyle. Cole hâlâ hayatta mı?" Sesim titriyordu, kanım adrenalinle dolmuştu.

"Onun asla dâhil olması gerekmiyordu!" diye kükredi Malcolm Spencer, sesi arabayı doldururken beni kapıya doğru itti. Daha önce biraz tattığım, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım o topraksı tat, şimdi bir dalga gibi üzerime geldi. *Çaresizlik.* "Ama hayatta kalıp kalmayacağı sana bağlı. Tek yapman gereken Güve Kanatlı Adam'ı çağırmak, pazarlık yapmak ve Kemik Ağacı'na girmek."

Eğer beni eve göndermeye niyeti olsaydı, bunların hiçbirini anlatmazdı. Çakıllı bankette saatte altmış beş kilometre hızla kaymak, bir anda planladığı şeyden daha iyi gibi geldi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Dönüp kapı koluna uzandım.

Ama o daha hızlı davrandı. Birdenbire kilit döndü ve ne kadar sert çekersem çekeyim kapı açılmadı. Kaybedecek vaktim olmadığından, aklıma gelen tek şeyi yaptım: Cebimdeki mezarlık toprağı tılsımının düğümünü çözmeye çalıştım. Avucumda toplayıp yüzüne fırlattım.

"Sürtük!" diye bağırdı. Geçici körlük yaşarken, beni arabada tutmak için ayağını gazdan çekmedi.

Yolun karşısına, diğer şeride ve sonra karşı taraftaki ağaçlara doğru çılgınca savrulduk. İçimden bir çığlık yükselip arabayı doldurdu. Cole'u ve yoldan çıkıp o ağaca çarptığında neler yaşadığını düşündüm. Midem kasılırken, yenilenmiş bir güçle karşılık verdim; yumruklarımı salladım ve küçük, kapalı alanda olabildiğince sert tekmeler attım. Hırlayan bir hayvana dönüşmüştüm, pençelerim ve dişlerim vardı, yumuşak yerleri hedefliyordum, tıpkı babamın bize öğrettiği gibi. Gözler, burun, boğaz, ulaşabildiğim her yer.

Ama o yine de daha güçlüydü ve benden daha uzundu, ondan kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Diğer eliyle direksiyonu sertçe çekerken, yumruğunu elmacık kemiğime çaktı. Arabanın yoldan çıktığını hissettim, yıldızlarla dönen kafam yolcu tarafındaki cama çarptı.

Başımın üstünden geçen bir baykuşun çığlığı beni uyandırdı. Çok ağır hissettiren elimi uzatıp gözlerimi ovuşturdum, şaşkındım.

Bir yerden bir şey damladı, sonra cızırdadı ve havadaki yanık lastik kokusu ağırlaştı. Yavaşça başımı çevirdim, sağ taraftaki hassas şişliği sarsmamaya dikkat ettim.

Malcolm Spencer koltuğunda çökmüştü, hava yastığı onunla direksiyon arasında gevşekçe asılı duruyordu. Camında kırmızı bir leke vardı. Çok hızlı bir şekilde hareket ettim, bu da başımın öyle şiddetli zonklamasına neden oldu ki, neredeyse midem ters dönüyordu. Ayaklarım bir şeye çarptı ve hışırtılı bir ses geldi. Öne eğilerek koltuğun altına uzandım ve parmaklarım plastik bir şeyi sıyırdı. Tutup sonuna kadar çektim.

Hastanenin benimle eve gönderdiği çantaydı, ön tarafına siyah mürekkeple adım yazılmıştı. Gözlerimi kapatıp o gece giydiğim kıyafetleri düşündüm, nehir suyuyla katılaşmışlardı ve önünde *Yardımcı Memur* yazan minik bir metal yıldız vardı. Daha önce hiç görmediğim bir kütüphane anahtarlığındaki anahtarlar üstüne atılmıştı.

Demek ki o gün evde biri vardı. Ve o kişi Malcolm Spencer'dı, bunu dolabımdan çalmıştı, böylece Elam'ın rozetini bulamazdım ve ona olanlar ile o gece ormanda bana olanlar arasındaki noktaları birleştiremezdim. Kendine ne kadar bahane üretirse üretsin ve ne kadar yalan söylerse söylesin, kurbanlarından bir yadigâr alan veya kurbanlarına kartvizit bırakan biri ailesini koruyamazdı. O bir canavardı.

O kendine gelmeden buradan çıkmam gerekiyordu. Arabanın kapısını sertçe açıp sendeleyerek dışarı çıktım, birkaç adım atıp kustum ve yemeğim olduğu gibi önümde belirdi. Başım ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordum, görüşüm bulanıktı. Ellerimi dizlerime dayayıp baş dönmesi ile mide bulantısının geçmesini bekledim.

Cole hâlâ orada bir yerlerdeydi.

Gökyüzü dağların tepelerinde koyu maviye dönmeye başlamıştı bile. Çok fazla ışık kalmamıştı. Etrafıma baktım, yönümü bulmaya çalıştım ama burası çalılık arka yollardan biri olabilirdi. Malcolm Spencer, Güve Kanatlı Adam'ı çağırmak için beni Kemik Ağacı'na götürmek istiyordu ve eğer Cole bunu yapmamı sağlayacak araçsa, onu yakınlarda bir yere saklamış olabilirdi. Bu, bulunduğum yerin olasılıklarını önemli ölçüde daraltıyordu ama tüm bu ağaçların arasında yönümü kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu çok iyi biliyordum.

Daha yüksek bir yere doğru ilerledim. Hadrian'ın dün gece bana söylediği sözler, pencereye çarptığımda oluşan şişliğin zonklamasıyla aynı ritimde kafamda yankılanıyordu.

Ölülere ve Güve Kanatlı Adam'a çekiliyordum çünkü ölümle burun buruna gelmiştim ama hayatta kalmıştım. Artık bunun annemin yaptığı pazarlık yüzünden olduğunu biliyordum, tıpkı Cole'un annesinin yıllar önce yaptığı gibi. Çekim, beni Dahlia'nın öldürülmesinden kısa bir süre sonra ona götürdüğünde çok güçlüydü ama ölümün yakınlarındayken bunu hep hissediyordum. Ve Cole da hissediyordu. O da benim gibi buna bağlıydı. Yani belki de birbirimize bağlıydık. Ağaçların arasında küçük bir açıklık bulup yere çöktüm ve bacaklarımı altıma katladım. Gözlerimi kapatırken, vücudumdaki acının ötesine geçmeye, zihnimi sakinleştirmeye çalıştım ki en ufak bir çekim hissine dahi odaklanabileyim. İstediğimden daha uzun sürdü, Malcolm'un tehdidi ve Cole'a dair korku kafamda tıkırdayan bir saat gibiydi. Ta ki sonunda, orada, kaburgalarımın altında, minik bir çekim hissedene kadar. O çekime tutunup ayağa kalktım ve ormana bir kez daha adım attım.

Yakınlarda bir yerde, su yavaşça taşa damlıyor ve bir dere gürüldüyordu. Karanlık, ağaçların arasına yerleşmiş, yayılıp yoğunlaşıyordu. Daha uzaktan bir fısıltı gibi, nehrin akışını duyabiliyordum. Yaklaşıyor olmalıydım.

Daha derine doğru hareket ederek, labirent gibi birbirine geçmiş dalları olan sık bir ağaç koruluğunun içinden geçip küçük bir açıklığa girdim. Orada, uçurumun kenarına gelmeden, beyaz kabuğu derenin üzerinde parlayan ve beş kalın dalı toprağa sıkıca tutunan Kemik Ağacı duruyordu.

Yerdeki büyük, karanlık şekil soluma doğru hareket etti ve kısık bir inleme, sessizliği böldü. Donakaldım ancak karanfillerin belirgin kokusu yüzüme çarptığında rahatladım.

"Cole," diye fısıldadım. Birkaç adım ötemde yatıyordu, teni ay ışığında kül rengiydi. Yanına ulaşıp ona dokunduğumda

yapış yapıştı. Alnındaki kesikten sızan kanla yüzünün yarısı kaplanmıştı. Ellerimi olabildiğince nazikçe üzerinde gezdirerek, kazadan kaynaklanan iç yaralanma belirtilerini kontrol ettim. O kadar çok kan vardı ki her yeri yapış yapıştı. Nefesi ve kalp atışları çok hızlıydı. Ağzının bir tarafından, endişe verici bir şekilde, kurumuş ve köpüklü pembe kan sızıyordu. Hastaneye gitmesi gerekiyor. Hemen.

"Cole, uyan. Hadi, aç gözlerini."

Uyanmadı ama homurdanıp elimi yakaladı. "Linden, hatırladım... rozet geçen bahar ofisindeydi..." Sözleri kesildi ve eli gevşedi.

"Cole?" Doğrulup yanaklarımdaki gözyaşlarımı sildim, kararlı bir şekilde çenemi sıktım. "Seni buradan çıkaracağım."

"Mümkün değil." Malcolm Spencer açıklığa adım attı, saçında kan ve elinde bir bıçak vardı. "Bunun için çok geç, Linden. Ona değer verdiğini biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm. Kemik Ağacı'nı aç da hayatını kurtar."

"Onu neden bu işe dâhil ediyorsun ki?" Ayağa kalktım, boğazım öfkeden şişmişti.

"Bunu sen yaptın!" diye kükredi Malcolm bana doğru atılarak. "Onu, karışmaması gereken şeylere bulaşması için sen cesaretlendirdin. Asla bunun bir parçası olmaması gerekiyordu!"

Cole'un gözleri aralandı. Öksürünce ağzının kenarından daha fazla pembe ve köpüklü kan aktı. Ayağa kalkmaya çalıştığında, ona yardım etmek için koştum. "Dikkatli ol," diye uyardım.

"Vakti daralıyor," dedi Malcolm ciddiyetle. Bıçağı Kemik Ağacı'na doğrulttu. "Onu kurtarmak istiyorsan, ağacı aç ve Güve Kanatlı Adam'ı çağır ki bir anlaşma yapabilelim."

"Benden sadece bir tane var, ikinizin hayatını benimkiyle değiştiremezsin." Yavaşça ayağa kalkıp Kemik Ağacı'na doğru

hareket ettim. "Bu senin hayatına mal olsa bile onun hayatını kurtarır mıydın?"

Malcolm kolumu tuttu, bıçağı tenime o kadar sert bastırdı ki avucuma bir damla kan aktı. "Oyalanmayı bırak."

Ama ağacın kilidini açacak sözcükleri bilmiyordum.

Malcolm bana o kadar odaklanmıştı ki Cole'un hareket ettiğini çok geç olana kadar görmedi. Cole atılarak onu sertçe yere indirdi, düşerken bıçak kolumu derinden kesti.

"Kaç," diye homurdandı Cole, babasını tutmaya çalışarak.

Bir an tereddüt ettim, onu yaralı ve yalnız bırakmak istemiyordum ama yardım çağırmak için tek şansımız bu olabilirdi. Kemik Ağacı'ndan uzaklaşıp olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

Arkamdan gelen ağır ayak seslerinin hızla yaklaştığını duyduğumda sadece birkaç metre gidebilmiştim. Dalların kalın örtüsü, aydan gelen azıcık ışığı da engelliyordu. Ağaçların arasından cesaret edebildiğim kadar hızlı koştum ama karanlık tamamen çöktüğünde, yavaşlayıp yürümeye başlamam gerekiyordu, yoksa bir beyin sarsıntısı daha geçirme riskim vardı.

"Kaçamayacaksın, Linden," diye seslendi Malcolm. Sesi, rahatlamam için fazla yakındı. "Seni kurtarmaya kimse gelmeyecek. Birileri buraya bakmayı aklından geçirdiğindeyse çok geç olacak. Bir şekilde bu ormanda öleceksin."

Dudağımı ısırdım, onun hakaretlerine cevap verip de yerimi belli etmemem gerektiğini biliyordum. Mümkün olduğunca hızlı ve sessiz hareket etmeye odaklandım ve konuşmayı bıraktığını fark etmedim. Bir an durup ayak seslerini dinledim.

Bir baykuş öterek gece göğünde aşağı doğru uçtu. Bir yumruk tam başımın olduğu yere, bir ağaç gövdesine çarptığında eğildim.

"Kahretsin!" diye bağırdı Malcolm elini tutarak.

Ormanda hızla koşmaya başladım ancak paniklediğim için becerilerim sekteye uğramıştı, bu yüzden alaca karanlıkta tökezledim. Dallar ve dikenler saçlarımı çekiyor, cildimi yırtıyordu ancak damarlarımda akan dehşetin uğultusu beni acıya karşı uyuşturuyordu. Bastığım yumuşak topraklar, yerini çam iğnelerinin çıtırtısına bırakmıştı. Şimdi duyduğum tek şey kulaklarımda akan kanın uğultusuydu.

Bu, benim uyanık yaşamıma sızan kâbusumdu. Bunlar, her gece gördüğüm uçsuz bucaksız ağaçlardı, uçurumun kenarını işaretleyen daha koyu karanlıktı, biri beni kovalarken göğsümde hissettiğim aynı panik hissiydi. Nefes almak giderek zorlaşıyordu.

Önümdeki ağaçların arasında beyaz bir güve çırpınıyordu, sonra bir tane daha... ve bir tane daha... ta ki karanlığa karşı en az bir düzine ışık noktası oluşana kadar. *Beyaz güve, uçan sevilen.* Belki de asla bir kâbus değildi. Belki de bir uyarıydı.

Güveleri takip edemeden önce, Malcolm arkamdan saldırdı. Momentum beni yere doğru iterken çakıl taşları ve dallar yüzüme batıp cildimi sıyırdı. Kendi kanımın keskin, bakır tadı ağzımı doldurunca toprağa tükürdüm.

"Zephyrine de Kemik Ağacı'na böyle mi girdi?" Kaçmaya çalıştım ama çok ağırdı. "Elam'da olduğu gibi üniformanı mı giymiştin? Hizmet tabancanı mı kullandın, onu silah zoruyla mı tuttun? Hayatını kurtarma kararını böyle mi verdi?"

"Eğer bunu yapmaya istekli olmasaydı, takası nasıl yapacağını bilemezdi." Beni sırtüstü yatırıp kollarımı dizlerinin arasına sıkıştırdı. "Ona olan aşkımın bitmesi benim suçum değil. Beni Vivian'la yakalaması da. Vazgeçmek için çok geçti."

"Notu sanaydı, değil mi? Adını üstünden koparıp onun anahtarlarını kullanarak çiftlik evine girdin ve kimse ne yaptığından şüphelenmesin diye evi büyükanneme bıraktın."

Soğuk kavrayışıyla boğazımı sıktı, boğulacak gibi oldum. Bana öyle sert bir tokat attı ki başım yere çarptı.

Bir saniyeliğine bayılmış olmalıydım çünkü kendime geldiğimde elleri boğazımı kavramış durumdaydı.

"Seni aptal, aptal orospu," dedi alçak ve ölümcül bir sesle. "Sanırım seni öldürmekten gerçekten zevk alıyorum."

Gözlerimin kenarları kardı ve onunla dövüşmek için gereken gücü zar zor toplayabildim. Bir an için elleri gevşedi ve cebime bir şey kaydırdığını hissettim. "Dahlia'nın dört yapraklı yoncası," dedi sesi sanki çok uzak bir mesafeden gelir gibi. "Güzel bir simetrisi var."

Akciğerlerim nefes almak için yalvarırken, oksijensiz kalmış beynim bir fikir buldu. Amos McCoy'a sevincin tadını hatırlatarak biraz huzur verebildiysem, belki Malcolm Spencer'ın da bir şeyler hissetmesini sağlayabilirdim.

Gözlerimi sıkıca kapattım, tüm vücudum dövüşmek için çığlık atarken odaklanmaya çalıştım. Sakin... *Sakinlik taze çırpılmış kremanın tadıdır, dilde hafif ve havadar bir tat bırakır.*

Malcolm'un elleri gevşedi ve ufak bir hava yudumu ciğerlerime ulaştı. Ama bırakmadı. Ona sakinlikten daha güçlü bir şey hissettirmem gerekiyordu.

Suçluluk. Yaptığı her şey için suçlu hissetmeliydi. *Suçluluk, yağlı balığın tadı gibidir. Ağzı ve vicdanı o keskin tadıyla kaplar.* Malcolm boynumu bıraktı ve orman zemini boyunca geriye doğru kaçtı. Ellerine, sanki kendisinin olduğuna inanamıyormuş gibi baktı.

Ayaklarımı sabit tutmaya çalıştım, nefes almak için çırpınırken ve kafamdaki sisi temizlerken çömeldim. Malcolm etrafına baktı, omzunun üzerinden beni kontrol etti. Dikkatini tekrar bana odaklayıp yaklaştı, çenesi sert bir kararlılıkla kilitlenmişti. Hatamı anladım... İnsanlar suçlu hissetmekten

nefret ederlerdi ve utançlarının kaynağının başka insanlar tarafından keşfedilmesini engellemek için neredeyse her şeyi yaparlardı. Malcolm bunu gizli tutmak için beni öldürürdü. Ellerim ve ayaklarım üzerinde garip bir yengeç yürüyüşüyle geriye doğru süründüm.

Ayak bileğimi yakaladı ama geriye doğru çekildi.

"Merhaba, Malcolm Spencer." Etrafımızdaki gölgelerin arasından bir ses yankılandı. "Uzun zamandır bugünü bekliyordum."

"Sen de kimsin?" diye homurdandı Malcolm yerde sırtüstü yatarken.

"Beni tanımadın mı? Şaşırmadım. Sonuçta, kafamı suyun altına bastırıp boğulmamı izlerken... sadece dört yaşındaydım."

"Bu mümkün değil," diye fısıldadı Malcolm. "Sen öldün."

"Bundan biraz daha karmaşık olduğu ortaya çıktı." Hadrian'ın kanatları arkasında açıldı ve gözleri kızardı. "Kendin için söyleyeceğin bir şey var mı?"

Farkındaydım. Pişmanlık, Malcolm Spencer'ın asla göstermediği bir duyguydu, bir kez bile. Yaptığı her şeyle yüzleştiğinde, hatta kendi hayatını uzatmak için oğlunu feda etmeye razı olduğunda bile. Çaldığı her can, kendisine borçlu olduğunu düşündüğü şeye asla yetmiyordu.

Pişmanlık, meyan kökü tadındadır. Acı, tuzlu ve topraksı, bir tutam da bayıcı tatlılık. Bunu hissettiği anı tam olarak biliyordum. Tüm yüzü aşağı kayıyormuş gibi görünüyordu. Bunun gücüyle geriye doğru sendeledi.

Ayağa kalkıp ona doğru hareket ettim, ağzımda meyan kökü tadı oluşurken incittiği tüm insanları düşündüm: Zephyrine, Elam, Dahlia, Cole. Ve yaptıklarının ardından zarar gören herkesi: Büyükkanemi, Amos'u, Nora'yı ve Wyatt

McCoy'u, Hinkleları. Kahretsin, tüm kasaba korkuyla bölünmüş ve yalanlarıyla zehirlenmişti.

"Linden." Hadrian'ın sesi uyarıcı bir tondaydı ama onu görmezden gelip Malcolm'a doğru bir adım attım.

Pişmanlığın tadı ağzımdan döküldü, gözeneklerimden sızdı, tüm duyularımı bastırdı.

"Çok üzgünüm. Tüm o insanlar. Tanrım, ben ne yaptım?" Başını tutarak benden uzaklaştı, duygunun gücünden kaçmaya çalışıyordu.

En azından gerçek niyetini anlayana kadar ben öyle sandım.

"Hayır!" diye bağırdım. Hissi serbest bırakıp, onu durdurmak için öne doğru koştum ama çok geçti.

Malcolm görüş alanından kaybolup, uçurumdan aşağı ve suyun gölgeli karanlığına doğru atladı.

Hadrian kolunu belime doladı ve Malcolm'u takip etmeme fırsat bırakmadan beni kenardan çekti. "Çok geç. Artık yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Aman Tanrım, bu benim hatam." Ellerimi yüzüme bastırdım, onun uçurumdan yuvarlandığı görüntüye maruz kalmamaya çalıştım. "Eğer bunu hak etmeseydi, böyle hissettiremezdin. İnsanlar ne istersen ekebileceğin bahçeler değildir. Sadece elde ne varsa onu yetiştirebilirsin."

"Sen burada ne arıyorsun?" diye sordum burnumu çekerek. "Beni nasıl buldun?"

"James kanı Kemik Ağacı'na döküldü," diye hatırlattı Hadrian, Malcolm'un kolumda açtığı yarığı işaret ederek.

"Cole," dedim soluk soluğa, arkamı dönüp ormana doğru olabildiğince hızlı yola koyuldum.

Kemik Ağacı'na ulaştığımda Cole sırtüstü uzanmıştı. Bir kolu göğsünde, diğeri yüzündeydi. Onu görünce mideme kramp girdi.

"Kontrol etmemi ister misin?" diye sordu Hadrian arkamdan yaklaşırken, yumuşak bir sesle.

"Hayır." Başımı iki yana sallayınca canım acıdı. "Bunu benim yapmam gerek."

Cole'un yanına diz çöküp kolunu nazikçe hareket ettirdim. Babasının beni kesmek için kullandığı bıçak yan tarafına derinlemesine saplanmıştı. Dokunduğumda, teni serindi. Nabzını bulmak için parmaklarımı boynundan yukarı kaydırdım. Nabzı zar zor ve çok hızlı atıyordu, bir sinek kuşunun kanat çırpışı gibi. Başaramayacaktı. Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı ama pes etmeye hazır değildim.

Henüz değil.

"Hadrian?"

"Linden, yapma." Sesi ciddi ve kararlıydı.

"Bir pazarlık yapmak istiyorum."

Sanki aptallığıma inanamıyormuş gibi başını salladı. "Başkalarının hatalarından hiçbir şey öğrenmedin mi?" Derin bir iç çekip gözlerimin içine baktı. "Hangi bedeli ödemeye razısın?"

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 28

AĞAÇLARIN ARASINDA KIRMIZI ve mavi ışıklar çakarken sirenlerin feryadı gecenin sessizliğini deliyordu. Ormanın kenarına ulaştığımda, sıralanmış ve bana doğrultulmuş tüm devriye arabalarının farlarının parıltısı kör ediciydi.

Megafondan gelen bir ses, "Ellerin yukarıda, ağaçların arasından çık," diye emir verdi.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıp öne doğru bir adım attım. Titreyen alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Artık güvendesin, evlat," dedi, solumdan gelen çok tanıdık bir ses.

Dönüp bakınca kahverengi üniformalılar kalabalığında onu gördüm. Kir, ter, kan ve gözyaşlarıyla kaplıyken, babam kollarını açtığında kendimi ona doğru attım. Artık tutamadığım her şeyle hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Cesaret edebildiği kadar sıkı bir şekilde bana sarıldı. Sonra beni bekleyen ambulansın arkasına götürdü.

Hastanede, Ethan yanıma oturuyordu. Beni acıdan uzaklaştırmak için bir girişimde bulunduklarından oldukça emin olduğum bir şekilde, bir doktor kolumu dikerken, o beni nasıl bulduklarını açıkladı. Ya da belki de bunu kendisi için yapıyordu çünkü kazara aşağı baktığında yüzü biraz yeşile döndü.

"Bunun benim mükemmel polis çalışmam olduğunu söylemek istesem de aslında Hillard Been'in işiydi," dedi Ethan.

"Üzgünüm, ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamış olmalı. Tekrar edebilir misin?"

Sırıtınca, karakolda acımasızca alay ettiklerini bildiğim sol yanağındaki gamze ortaya çıktı. "Çoğu gece Harvest Moon'un önünde oturmaya alışmış. Ama oraya giderken başına çok garip bir şey geldiğini söyledi. Önündeki yola kırmızı çiçek yapraklarından oluşan bir esinti yayılmış ve bakmak için döndüğünde seni görmüş, Malcolm Spencer'ın arabasının yolcu koltuğunda uyuyarak ormana doğru gidiyormuşsun. Bu ona tuhaf gelmiş, bu yüzden ihbar etti. Spencer'ın arabasını eski maden yolunda hurdaya çıkmış hâlde bulduk ve baban seni dağa kadar takip etti."

Bütün ilçedeki en iyi iz sürücü ve altı James cadısının büyüsüyle desteklenen basit bir bulma büyüsü onları tam da olduğumuz noktaya getirmişti.

Doktor işini bitirirken babam perdeyi aralayıp annemi içeri getirdi. Annem içeri dalıp beni sımsıkı kucakladı. "Eve vardığımızda uzun uzun konuşacağız," diye fısıldadı kulağıma, sonra beni tekrar kucakladı. "Bir daha bana böyle bir şey yapma."

Annem hemşireyle meşgulken, koridorun en ucundaki bir odaya gizlice kaçtım. Kapı açıktı, çerçeveye yaslandım. Kalp monitörünün sabit *bip* sesinden teselli buldum, Cole hastane yatağında huzur içinde uyuyordu. Rengi düzelmişti. Battaniyenin onun güçlü nefesiyle aynı anda kalkıp inmesini izledim.

"Doktorlar bunun başka bir mucize olduğunu söylüyor," dedi Vivian elinde bir fincan otomat kahvesiyle yanıma gelirken. Gözlerinde yaşlarla bana bakmak için döndü. "Ne anlaşma yaptıysan, umarım yaşayacağın bir anlaşmadır." Sesi titredi ve son sözleri fısıltıyla çıktı: "Teşekkür ederim."

Çiftliğe geri döndüğümüzde, dayanabileceğim en sıcak derecede duş aldım, su ısıtıcısı homurdanıp pes edene kadar duşun altında durdum. Temiz pijamalarımı giyip kendimi mutfağa sürükledim, annem ve büyükannem hayatımın en büyük ve en korkunç dersini vermek için bekliyorlardı.

Masaya oturduğumda, büyükannem elime bir çay fincanı tutuşturdu. Bir yudum aldığımda neredeyse boğuluyordum. "Büyükanne... Bu, içki."

"Ne olduğunu gayet iyi biliyorum, çocuğum. Bazı şeyler çay ister. Bazı şeyler *parıldamak* ister. Gerçek bir dağ kadını her zaman aradaki farkı bilir."

"Linden, her şeyden önce..." diye söze başladı annem. "...özür dilerim."

"Affedersin?" dedim çünkü ondan beklediğim en son şeyi duymak beni sarsmıştı.

"Hepimiz özür dileriz." Sissy ve büyükanneme doğru başını salladı. "Kaçıp neredeyse kendini öldürteceğin için sana çok öfkeliydim." Annemin boğazı düğümlendi. Sakinliğini yeniden kazanmak için bir saniye duraklamak zorunda kaldı. "Ama sonra sana öğrettiğimiz şeyi yaptığını fark ettim. Sır saklamak ve her şeyi tek başına halletmeye çalışmak... Hayatına mal olabilecek bir ders bu... Bunun için tahmin edebileceğinden çok daha fazla üzgünüm."

"Kızlar, lütfen içeri gelin," diye seslendi büyükannem.

Sorrel, Rowan ve Juniper arka merdivenlerden o kadar çabuk indiler ki orada durup kulak misafiri olduklarını anladım.

"Bu hepimizi ilgilendiriyor, o yüzden oturun ve birer fincan alın. Biz James kadınları yıllar boyunca sayısız zorlukla karşılaştık. Çoğu insanı ezecek türden. Ama bunların üstesinden gelmenin tek yolu birlikte olmaktı. Bu şekilde daha güçlüyüz. Bu yüzden artık sır yok."

Annem, "Ve artık utançtan başımızı öne eğmiyoruz," diyerek büyükanneme gülümsedi.

Korkunç bir şekilde irkilip boğazımı temizledim. "Sırlardan bahsetmişken," diye başladım, sonra onlara Hadrian'ın gerçek kimliğini anlattım.

Herkes aynı anda konuşmaya başladığında, Rowan'ın sesi dışında herhangi bir ses duymak çok zordu. Rowan, "Size onun yalancı olduğunu söylemiştim!" diye bağırdı ve sonra da kimsenin bakmadığı bir anda fincanına içki doldurdu.

Sabahleyin Hillard Been'i ön verandadaki basamaklarda, elinde şapkasıyla otururken bulduk.

Ayağa kalkıp, "Günaydın, hanımlar," diyerek selamladı bizi. "Hepinizin çok şey yaşadığını biliyorum ama Harvest Moon'u ne zaman yeniden açacağınızı merak ettim."

Annem ve büyükannem birbirlerine baktılar. "Şey, Hillard. Muhtemelen yeniden açmayacağız," dedi büyükannem, sesi kısık ve duygusuzdu.

"Meraklı davranmak istemem ama neden açmadığınızı sorabilir miyim?"

"Maddi açıdan bu işin altından kalkamayız, Hillard," dedi annem düz bir şekilde.

"Şey, ben de böyle olabileceğini düşündüm ve yardım etmek istiyorum," dedi Hillard utangaç bir şekilde, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken.

"Ah, Hillard çok naziksin," dedi büyükannem. "Ama korkarım yeniden açmak için epeyce bir miktar gerekiyor."

"Apollonia..." Hillard sesini alçalttı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şey, aslında ben tutumlu biriyimdir. Hiç çocuğum yok ve hiç evlenmedim. Doğduğum evde yaşıyorum. Hayatımın tek savurganlığı her gün senin restoranda yemek yemek."

"Hillard, tam olarak ne diyorsun?" diye sordu büyükannem. Umutlanmaktan korkuyormuş gibi görünüyordu.

"Diyorum ki epeyce param var," diye devam etti Hillard. "Ve bunu sana ve Harvest Moon'a yatırmak istiyorum."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

BÖLÜM 29

BİRKAÇ HAFTA SONRA, Harvest Moon'un görkemli yeniden açılışına giderken mezarlığa uğrayıp Nora McCoy'un küçük metal mezar taşına doğru yürüdüm. Son dinlenme yerinin üzerinde biten kıpkırmızı orman gülü tüm çiçeklerini dökmüştü ve şimdi kremsi beyaz bir tonda yeniden büyüyordu.

Onun öldüğü gün kasabadan esen o garip, uyumsuz esintiyi düşünmeden edemedim. Bu, onun küçük oğlunu geri getiremeyen veya getirmek istemeyenler için bir lanet miydi? Yoksa katilinin tekrar saldırmak üzere olduğuna dair bir uyarı mıydı? Her iki durumda da şimdi huzur içinde olmasını diledim.

Bu sabah çiftlikten onun anısı için getirdiğim biberiyeyi ve gitmesine izin vermek için hanımellerinden koparark yaptığım buketi mezar taşının yanına koydum.

"Malcolm'un cesedini birkaç kilometre aşağıda bulmuşlar," dedim. "Onu sudan çıkardıklarında, sanki öleli yirmi yıl geçmiş gibi görünüyormuş. Kimse bunu açıklayamıyor."

Hadrian sakız ağacının etrafından dolanıp yanıma geldi. "Çalınmış zaman," deyip ellerini ceplerine soktu. "Bunu sana vermek istedim." Büyükannemin gizli dolapta sakladığı

anahtarla mükemmel bir şekilde uyuşan, üzerinde *J* harfi bulunan bir anahtar çıkardı. "Öldükten sonra yanımda olan tek şey buydu. Neredeyse onu yakalayıp tutmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Sanırım Malcolm onu boynunda taşıyordu."

"Bunun sende olduğunu birkaç hafta önce bilsem iyi olurdu." Elimi kolyeye dolayıp gözlerine baktım.

"Cinayetimle ilgili sahip olduğum tek ipucu buydu ve doğrudan aileni işaret ediyordu," dedi. "Yine de... değeri ne olursa olsun... üzgünüm."

"Gerçekten öldü mü peki?" Efsane bize beyaz güvelerin kayıp sevdiklerimizin ruhları olduğunu söylerdi. Gördüğüm o güvelerin beni yönlendiren Zephyrine teyze tarafından gönderildiğini birçok kez düşünsem de büyükannemin umuduna tutunmuştum. Belki bir gece yatağa girerdik ve sabah olunca o da evde olurdu.

"Hiçbir şey, öyle ya da böyle, açıkça tanımlanamaz."

Başımı salladım. Kendisi de bunun bir kanıtıydı.

"Bu sabah Kemik Ağacı'na gittim." Bana bakmak için kıpırdandı. "Ortasında o kadar büyük bir çatlak var ki neredeyse ikiye bölünecek."

"Ne anlama geliyor?" diye sordum. "Kimsenin geçemeyeceği bir köprü mü yoksa kimsenin kilitleyemeyeceği bir kapı mı?"

Omuz silkti. "Bunu sadece zaman gösterecek."

Bir süre yan yana durduk, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. "Sonra restorana gel," dedim sonunda. "Bir tepsi, rahatlatıcı limonlu lavanta kurabiyesi yaptım. Amos'a götürebilirsin."

"Hoşuna gideceğinden eminim," dedi Hadrian. Sözcükler yeterince basitti ama bu sözcüklerden yayılan duygu ağızda tatsız ve rahatsız edici bir his bırakıyordu ve bu hissi ben de çok iyi biliyordum: *Yalnızlık.*

Sonunda haftalardır beni rahatsız eden soruyu sordum: "Elam'ın hayatını -senin hayatını- Cole'un hayatıyla nasıl takas edilebildi? Takas ettiği hayat Vivian'ın kendi hayatı değildi ki."

"Değildi," dedi basitçe. "Vivian'ın Cole'unkiyle takas ettiği hayat Elam'ın hayatı değildi. Kendi hayatıydı. O geceden sonra yaşamayı bıraktı, kendini kapattı ve suçluluk duygusuna yenik düştü."

"Yani ölmene gerek yoktu." Boğazım düğümlendi, tüm bu adaletsizlik yüzünden boğulacak gibi oldum.

"Kimsenin ölmesine gerek yoktu."

"Bir gün Amos'a gerçekte kim olduğunu söyleyecek misin?" diye sordum.

Cevap vermeden önce mezar taşını inceledi. "Artık nasıl Elam McCoy olacağımı bilmiyorum. Bence denemem ikimize de haksızlık olur. Ayrıca burada kalamam. Yapabileceğim şey, evindeki işlerin bir kısmında ona yardım etmek ve ara sıra güzel bir yemek yemesini sağlamak." Hadrian omzunu benimkine çarptı, sonra veda edercesine göz kırparak gitti, ben de restorana doğru yürüdüm.

Caball Hollow'daki herkes bugün Harvets Moon'a gelmişti. Her masa doluydu. Tezgâhtaki her tabure doluydu. Kapının önünde masa bekleyenlerin oluşturduğu bir kuyruk vardı. Telefon bütün gün paket servis siparişleriyle çalıp durmuştu.

"Bu hislerin nasıl bir tadı var?" diye sordu Juniper, kalabalık yemek salonuna bakarken yumuşak bir sesle.

"Her türlü şey," dedim. "Taze ve yeni başlangıçların limona benzeyen tadı. Mutluluğun, taze bir elmayı ısırmak gibi tatlı ve diri tadı. Kederin, hindiba kökü gibi topraksı ve acı tadı.

Üzüntünün, ayran gibi güçlü ve ekşi tadı." Kolumdaki bandajı ovuşturdum. Dikişlerim sabahtan beri kaşınıyordu.

"Vay canına, bir şeyler çok lezzetli kokuyor," dedi Hillard, Buck Garland'ın karşısındaki her zamanki yerine sıkışırken. "Yemeklerini gerçekten özledim, Apollonia."

Yeni menümüzdeki en popüler seçeneklerden bazıları, benim geliştirdiğim özel fırınlanmış ürünlerdi. Sinirli mizaçları yatıştırmaya yardımcı olan sakinleştirici papatya çayı kekleri, kalpleri yumuşatan kakuleli gül yapraklı kurabiye ve çoktan tükenmiş olan, mutluluk veren çikolatalı satranç pastası.

Sissy'nin Harvest Moon için bir logo çizdiği yeni ön cama baktım: Kıvrımlı ağaçlarının arasında zıplayan bir geyiğin olduğu, dolunayın onun boynuzlarıyla çerçevelendiği, ormanın tamamen beyaz ve dairesel bir resmiydi. Camın ardındaki iki figür dikkatimi çekti.

Sissy, bir eliyle yanağını kavrayarak ona baktı. Eğilip onu öptü, aşk gibi görünen ama veda tadı veren bir öpücük... Sonra Vivian koyu renkli bir sedan aracın yolcu koltuğuna oturdu ve Sissy, restorana geri adım atmadan önce arabanın uzaklaşmasını izledi.

Tezgâhın yanına vardığında, ona bir önlük attım. "Her şey yolunda mı?" diye sordum, tıklım tıklım dolu yemek salonunun gürültüsü altında.

"İhtiyacı olan yardımı almak için bir süreliğine uzaklara gidiyor. Sonunda hayatına devam etmeye hazır."

"Peki ya sen?" diye sordum. "İyi misin?"

"Ben de hayatıma devam etmeye hazırım." Gülümsedi ama biraz üzgündü.

"Sipariş var." Rowan mutfak tarafındaki pencereden içeri paket servisi siparişi verdi.

Siparişi aşağı indirip fişi kontrol ettim. "Üzerinde isim yok," diye seslendim pencereden.

Rowan'ın yüzü pencereden tekrar belirdi ama sadece omuz silkti.

Yemek salonuna dönerken, "Buradan alınmak üzere domates ve mayonez?" diye siparişi okudum. "O benim."

Başımı aniden kaldırınca karşımda her zamanki gibi mükemmel görünen Cole'u buldum. Yeni bir yara izi sağ kaşını ikiye bölmüş ve bir şekilde onu daha da yakışıklı yapmıştı.

"Merhaba, Cole," dedi Sissy. "Hastaneden çıktığını duydum."

"Evet, doktorlar şifa yeteneklerimi incelemeleri gerektiğini söylediler." Ensesini ovuşturdu. "Nasılsın, Linden?"

Malcolm Spencer'ın ihaneti ve ölümü tüm kasabayı derinden sarsmış, Cole'da da bir şok dalgası yaratmıştı. Georgetown'a kabulünü ertelemişti ve bir süreliğine Caball Hollow'dan ayrılmayı planlıyordu. Geçen hafta, başka insanlarla görüşmek istersem anlayışla karşılayacağını söylemişti. O zamandan beri onunla konuşmamıştım.

"İyiyim ama yoğunum. Yeniden açılış ve her şeyden dolayı gerçekten yoğunum. Ve yarın Sorrel'ı tekrar üniversiteye götürüyoruz," diye gevezelik ettim, kalbimin boğazımdan çıkıp tezgâhın üzerinden ona doğru sürünmeye çalıştığını hissederken.

"Tamam, peki, bunu duyduğuma sevindim. Sonra görüşürüz herhâlde." Kasanın yanına biraz para bırakıp kapıya doğru döndü.

"Mucizevi bir iyileşme, hımm?" dedi Sissy, Cole restorandan çıkarken. "Bana ne takas ettiğini söylemeye hazır mısın?"

"Bir can karşılığında bir can," dedim gözlerimi ondan ayırmadan.

Kolumu tutup, ona bakmam için beni zorladı. "Bunu açıklamak ister misin?"

"Hadrian'a *diablerie*'yi verdim. Gelecek nesil James cadıları onu bir daha asla çağıramayacak. Artık pazarlık yok. Artık iyilik yok. Cole'un canına karşılık onun canı."

Sissy'nin gözleri kocaman açıldı, sonra yavaşça başını sallayıp kolumu sıktı.

Arkamı döndüğümde Cole çoktan gitmişti. Gözlerimi indirip, gözyaşlarımı silmek için kendime bir an vermek adına önlüğümü düzelttim.

"Cole'un hisleri nasıl bir tada sahip?" diye sordu Juniper arkamdan. "İkiniz başbaşayken?"

Sözleri, ateş böcekleriyle çevrili tarladaki o geceyi hatırlattı. Cole ve ben birlikteydik. "Yazın ilk şeftalileri gibi, ağaçtan yeni koparılmış ve hâlâ güneşten sıcak," dedim ağlamaklı bir sesle. "Ama önemli değil, o gidiyor."

"Ah, önemli," dedi Sissy. "Aşk, tüm sihirlerin en güçlüsü değilse nedir?"

"Sen olsan ne yapardın, Sissy?" diye sordum.

"Aşk için mi?" Gözlerimin içine bakabilmek için döndü. "Ne yapmazdım ki?"

Juniper'a baktım ve sipariş penceresinden bana sırıtan Rowan ve Sorrel'ı gördüm.

"Ne bekliyorsun? Git onu al," dedi Rowan bana.

Önlüğümü çıkarıp ona fırlattım ve kapıya doğru koştum.

"Cole!" diye seslendim, yeni kamyonetinin kapısını açtığı sırada. Paket servis kutusunu içeri koyup bana baktı, ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, yanına vardığımda.

"Hayır. Şey, evet," dedim. "Yakında kasabadan ayrılacağını biliyorum."

"Evet, aslında yarın." Biraz utanmış gibi kolunu kaşıdı.

"Yarın mı?" diye cıyakladım.

"Hayatım boyunca bu tepelerde güneşin batışını izledim, Linden. Belki biraz kaybolmanın, diğer taraftan nasıl göründüğüne bakmanın iyi olabileceğini düşündüm."

"Gitmeden önce sana bir şey söylemek istiyorum." Boğazımı temizlemek için durdum. Bir kez daha cesaretimi toplarken yanaklarım ısındı. "Yani, sana biraz âşık olabileceğimi bilmeni isterim. Ve eğer aynı şekilde hissetmiyorsan bunu anlarım ama belki bir ara sen de böyle hissetmiş olabilirsin diye söylemek istedim."

Ağzının kenarı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. "Eh, sonunda zamanı geldi." Beni kollarına çekti. "Ben de seni seviyorum, Linden James. Yeni bir tarif üzerinde çalışırken vızıldayışını, ihtiyacı olan herkese yardım etmek için dünyayı ve cenneti nasıl yerinden oynattığını, bunun ne kadar sıra dışı olduğunu nasıl fark etmediğini ve hem şeker kadar tatlı hem de cehennem kadar güçlü olmanı seviyorum." Nefesini elmacık kemiğimde hissedeceğim kadar eğildi. "Ve seni öptüğümde, boğazının arkasından çıkardığın bu küçük uğultu sesini seviyorum." Elimi alıp kalbinin üzerine bastırdı ve parmak uçlarımda yükseldiğimde, dilimin üzerinde şeftali ve güneş ışığının tadı belirdi. Sokağın ortasında dudaklarını dudaklarımla birleştirdiğinde, gökyüzü açıldı, canlı ve serin yağmur bizi ıslattı. Sıcak kaldırımdan buhar yükseliyor, soğuk bir cephe duyulabilir bir şaklama sesiyle araya girip sıcak hava dalgasını kırıyordu.

Bu uzun, sıcak yazın sonunda kesin olarak bildiğim şeylerin listesine birkaç zor kazanılmış ders daha ekleyebileceğimi fark ettim: *Masada her zaman başka bir sandalye için yer vardır. Aşk uğruna savaşmaya değer. Ve acı olmasaydı, tatlı olanın büyüsünü kaçırırdık.*

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

TEŞEKKÜR

ÖNCELİKLE, SEVGİLİ OKUR, bu sayfalar arasında vakit geçirdiğin için teşekkür ederim. Yazmak çoğu zaman tek başına bir çaba olsa da kelimelerimi elinde tuttuğun kitaba dönüştürmek birçok kişinin işiydi. Bu rüyayı gerçekleştirmeme yardımcı olan tüm harika insanlara olan minnettarlığımın derinliğini tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ama kesinlikle deneyeceğim.

Pete Knapp, tüm dünyadaki en iyi menajer, böylesine ateşli bir şampiyon ve yorulmak bilmez bir savunucu olduğun için teşekkür ederim. Bu hikâyedeki ve bendeki potansiyeli gördüğün için sana sonsuza dek minnettarım. Her zaman arkamda olduğunu bilmek büyük bir rahatlık. Sen olmadan bu sektörde yol alamazdım, denemek bile istemezdim. Ayrıca, beni bu kadar sıcak bir şekilde karşılayan #TeamPete üyelerine, özellikle Ayana Gray ve Amélie Wen Zhao'ya yürekten teşekkürlerimi iletiyorum.

Olağanüstü editörüm Polo Orozco, bu hikâye sana ulaştığı için çok minnettarım. Yayımlama sürecinde kitabımı büyük bir özenle yönlendirdin ve en iyi versiyonuna dönüştürmeme

yardımcı oldun. Sabırlı tavsiyelerin ve sarsılmaz cesaretlendirmen için teşekkür ederim. Senin sayende çok daha iyi bir yazarım.

Penguin Young Readers ve GP Putnam's Sons Books for Young Readers'taki inanılmaz ekiplere, yaptığınız işe hayranım. Kelimelerimi hayallerimdeki kitaba dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim, Jennifer Loja, Amanda Close, Shanta Newlin, Elyse Marshall, Emily Romero, Christina Colangelo, Alex Garber, Carmela Iaria, Helen Boomer, Kim Ryan, Cindy Howle, Misha Kydd, Jacqueline Hornberger, Ana Deboo, Miranda Shulman, Nicole Rheingans, Shannon Spann, Felicity Vallence, James Akinaka, Liz Vaughan ve Natalie Vielkind. Bu hikâyenin özünü güzelce yakalayıp muhteşem bir kapak tasarlayan Jessica Jenkins'e ve onu en nefes kesici şekilde hayata geçiren Imogen Oh'a en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Ve bu küçük kız kardeş hikâyesine en başından beri inandığı için yayıncım Jennifer Klonsky'ye çok özel bir teşekkür. Umarım seni gururlandırırım.

Park & Fine Literary and Media'daki olağanüstü ekibe sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Abigail Koons, Kathryn Toolan ve Ben Kaslow-Zieve, bu hikâyeyi dünyanın dört bir yanındaki okurların eline ulaştırmak adına çok çalıştığınız için teşekkür ederim. Stuti Telidevara, her şeyin her zaman sorunsuz bir şekilde ilerlemesini sağladığın ve hep birlikte muhteşem olduğunuz için teşekkür ederim.

Isabel Ibañez, sen bu kitabın peri annesisin.

Bu kadar çok dağınık taslağı okuduğun, yaratıcı zekânı paylaştığın ve yayın dünyasında yol alırken verdiğin yanılmaz tavsiyeler için teşekkür ederim. Ve tabii ki Cole'a motosikletini verdiğin için teşekkür ederim. Sen bir armağansın ve sana *arkadaşım* diyebildiğim için minnettarım.

Kristin Dwyer, birbirimizi bulduğumuz ve bu yolculuğun bir kısmını birlikte yürüyebildiğimiz için çok mutluyum. Ne kadar saçma olursa olsun, saat dilimlerinin nasıl çalıştığını unuttuğumda bile sorularıma her zaman cevap verdiğin için teşekkür ederim.

Bu yolculuğun en önemli anlarında tavsiyelerinizi ve içgörülerinizi paylaştığınız için Adrienne Young, Stephanie Garber, Erin Bowman, Alexandra Bracken, Sara Raasch, Siobhan Vivian, Andrea Hannah, Lindsay Eager ve Shea Ernshaw'a teşekkür ederim. Sözcüklerinizin ne kadar çok şey ifade ettiğini fark etmemiş olabilirsiniz ancak benim için bunlar beni bu âna getiren işaretlerdi.

2019 Pitch Wars akıl hocalarına ve mentorlarına, dostluğunuz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bu topluluğun bir parçası olduğum için çok minnettarım.

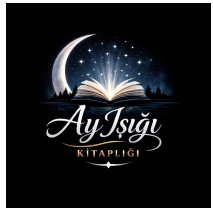
Martin Vecchio, belki de yalnızca bir fotoğrafçı olarak ölçülemez becerinle eşleşen engin sabrın için teşekkür ederim. Nick Katsarelas ve Julie Bitely, kararlı teşvikleriniz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Öğle yemeği için buluşmayı asla bırakmayalım. Amy Kukla Duwe, Erika Vecchio ve Jessica Holmgren, hepinizi çok seviyorum. Ne kadar zaman geçerse geçsin, kaldığımız yerden devam edebildiğimiz için çok minnettarım.

İlk kitabı yayımlamak oldukça uzun bir süreçtir, bu nedenle bu kitap bilgisayarımda bir fikir karmaşasından biraz daha fazlasıyken yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Her cesaretlendirici söz benim için dünyalara bedeldi.

Aileme, bana ömür boyu verdikleri sevgi ve cesaret için teşekkür ederim. Bu roman, kız kardeşlerimle benim, Batı Virginia kırsalında büyüyen annemizden uyku vakti hikâyeleri dilendiğimiz zamanlardan farkına varmadan ekilen bir tohumdan büyüdü. Bu hikâyelerde özel bir ritim, sisli dağların

ve kömür tozlu gölgelerin büyüsünü ören bir ritim vardı. Beni hiç terk etmedi. Bu yüzden, özünde bu bir aile hikâyesi.

Ava ve Ellie, bu dünya güzel çünkü siz içindesiniz. En ateşli destekçilerim olduğunuz için teşekkür ederim. David, güvelerle birlikte yazdığım gecelerde evdeki ateşi canlı tuttuğun için teşekkür ederim. Aileme, evimizi kitaplarla doldurduğunuz ve her birinin sihirden yapıldığını bana gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Büyükanne Ann ve Büyükanne Joyce'a, bana öğrettiğiniz her şey için teşekkür ederim. Bana büyük ilham verdiniz ve karşılığında bu kitaptaki kadınlara da ilham verdiniz. Umarım her sayfada size olan sevgimi hissedebilirsiniz. Olay örgüsü ve yazım gibi şeyleri bilmediğim zamanlarda ilk okurlarım olan kız kardeşlerim Liberty Pearsall ve Josie Castro'ya, siz olmadan hayatı hayal edemiyorum. Beni her zaman olduğum gibi kabul ettiğiniz ve hiçbir şeyden sıyrılmama izin vermediğiniz için teşekkür ederim.

Ayısığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP